PATRICK NESS

YOUNG

Vocea pumnalului

PRIMUL VOLUM AL TRILOGIEI PE TĂRÂMUL HAOSULUI
NOMINALIZAT LA CARNEGIE AWARD 2009
CÂȘTIGĂTOR AL GUARDIAN CHILDREN'S FICTION PRIZE 2008, JAMES TIPTREE JUNIOR AWARD ȘI BOOKTRUST TEENAGE PRIZE 2008.

FICTION CONNECTION

TREI

Ness e un scriitor foarte înzestrat, de o imprevizibilitate care-ți dă fiori.

THE TIMES

Sfârșitul plin de suspans are efectul unui glonț tras direct în stomac.

BOOKLIST

Un roman care curge într-un ritm furios, înspăimântător, captivant și, uneori, sfâșietor. Este o carte care-ți bântuie imaginația.

SUNDAY TELEGRAPH

Patrick Ness

Vocea pumnalului

Primul volum din trilogia
Pe tărâmul haosului

Traducere din engleză de
Florina Pîrjol

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta: Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Cătălina Ioancea
Ana-Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESS, PATRICK
Vocea pumnalului / Patrick Ness ; trad.: Florina Pîrjol. –
București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-973-707-881-0

I. Pîrjol, Florina (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Knife of Never Letting Go
Autor: Patrick Ness

Copyright © 2008, 2009 Patrick Ness

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-881-0

Dacă am avea o viziune şi o percepţie corecte asupra întregii vieţi omeneşti, ar fi ca şi cum am auzi iarba crescând şi inima veveriţei bătând, şi am muri din pricina acelui urlet care se ascunde de cealaltă parte a tăcerii.

George Eliot, *Middlemarch*

PARTEA I

1. Gaura din mijlocul Vacarmului

Primul lucru pe care-l descoperi când câinele tău învață să vorbească e că, în general, câinii nu prea au mare lucru de spus. Oricare ar fi subiectul.

— Vreau să fac caca, Todd.

— Tacă-ți gura, Manchee.

— Caca. Caca, Todd.

— Am zis să *taci*!

Străbatem de la un capăt la altul câmpurile sălbatice din partea de sud-est a orașului, cele care coboară spre râu și apoi duc spre mlaștină. Ben m-a trimis să-i culeg niște mere de baltă și m-a obligat să-l iau și pe Manchee cu mine, chiar dac' știm cu toții că l-a adus Cillian doar ca să se pună bine cu Primarul Prentiss și din senin mă trezesc că primesc cadou de ziua mea anul trecut cățelul ăsta, deși n-am spus niciodată că mi-aș *dori* vreun câine, *am spus* doar că-mi doream să repare Cillian odată bicicleta aia de fisiune ca să nu mai trebuiască să merg pe jos prin fiecare loc uitat de lume din orașul ăsta idiot, dar vai, nu, la mulți ani, Todd, uite un cățel nou-nouț, Todd, și chiar dac' nu-l vrei, chiar dac' n-ai cerut niciodată așa ceva, ia ghici cine tre' să-l hrănească și să-l țină în formă și să-l

spele și să-l scoată la plimbare și să-l asculte trăncănind, acum că e suficient de mare ca virusul vorbirii să-l facă să deschidă gura? Ia ghici!

— Caca, latră Manchee încet, aproape numai pentru el. Caca, caca, caca.

— Fă odată idiotul ăla de rahat și termină cu vorbăria!

Iau o nuia de pe marginea drumului și dau să-l croiesc cu ea. Nu-l nimeresc, pentru că nici n-am *vrut*, de fapt, și el pur și simplu chicotește cu râsul lui ca un lătrat și-și continuă drumul. Merg în urma lui, lovind cu nuiaua iarba de pe ambele părți ale cărării, uitându-mă cu ochii mijiți la soare și încercând să nu mă gândesc la absolut nimic.

Sincer să fiu, n-avem nevoie de mere de baltă. Ben poate să le cumpere de la magazinul Domnului Phelps, dacă chiar are chef de ele. La fel de adevărat: să te duci la baltă să culegi niște mere nu-i o treabă de bărbat, fiin'că bărbații n-au voie să fie niciodată atât de leneși. Acuma, n-o să devin *în mod oficial* bărbat decât peste treizeci de zile. Am trăit doisprezece ani, cu câte treisprezece luni nesfârșite fiecare și încă alte douăsprezece luni, ceea ce înseamnă că, deși am trăit o grămadă, încă mai am o lună până la marea aniversare. Planurile au fost plănuite, pregătirile au fost pregătite, cred c-o să fie petrecere mare, deși încep să-mi fac niște imagini ciudate despre ea, prea întunecate și prea luminoase în același timp, dar, totuși, o să devin bărbat, și culesul de mere de pe baltă nu-i o treabă de bărbat sau măcar de aproape-bărbat.

Dar Ben știa că-mi poate cere să mă duc și mai știa și că eu o să zic da, pentru că mlaștina e singurul loc de pe lângă Prentisstown unde poți să scapi un pic de Vacarmul pe care oamenii îl dau afară, toată zarva și trăncăneala

care nu se oprește niciodată, nici când dorm, oamenii și gândurile lor, pe care nici măcar ei nu știu că le gândesc, deși toți ceilalți le pot auzi. Oamenii și Vacarmul lor. Nu știu cum fac față, cum se suportă unii pe alții.

Bărbații-s niște fărpturi zgomotoase.

— Veveriță! strigă Manchee și o zbughește de lângă mine, ieșind de pe drum, oricât de tare aș țipa eu la el, și poftim, tre' să fug și eu de-a lungul — și mă uit în jur să fiu sigur că nu-i nimeni — *afurisitelor* ăstora de câmpuri fiin'că Cillian o să fac-o criză dacă Manchee o să cadă într-o *afurisită* de gaură de șarpe și sigur c-o să fie numai *afurisita* mea de vină, chiar dac' eu n-am vrut *afurisitul* ăsta de câine, de la bun început.

— Manchee! Vino-napoi!

— *Veveriță*ă!

Trebuie să-mi fac loc prin iarbă, cu tot felul de viermișori lipindu-mi-se de tălpi. Unul se face terci când îl strivesc, lăsându-mi o dâră verzuie pe tenișii, care știu din experiență că n-o să mai iasă.

— *Mancheeeee*! urlu eu turbat.

— Veveriță! Veveriță! Veveriță!

Latră în jurul unui copac și veverița se vântură în sus și-n jos pe scoarță, bătându-și joc de el. *Hai, câine zăpăcit*, spune Vacarmul ei. *Hai, prinde-mă, hai, prinde-mă. Zăpăcilă, Zăpăcilă, Zăpăcilă.*

— Veveriță, Todd! Veveriță!

Afurisitele astea de animale chiar sunt proaste.

Îl apuc pe Manchee de zgardă și-i dau una zdravănă peste piciorul din spate.

— Au, Todd! Au!

Și-l lovesc din nou. Și încă o dată.

— Au! Todd?

— *Haide*, zic, iar Vacarmul meu urlă atât de tare, încât cu greu îmi pot auzi gândurile, ceva ce-o să regret imediat, pun pariu.

Zăpăcilă, măi, băiete, Zăpăcilă, gândește veverița despre mine. *Vino să mă prinzi, Zăpăcilă.*

— N-ai decât să te duci dracului, zic, deși nu zic fix „dracului", zic ceva ce-nseamnă asta.

Și chiar c-ar fi trebuit să mă uit atent în jur.

Fiin'că iată-l pe Aaron, taman aici, răsărind din iarbă de nicăieri, încordându-se și dându-mi una în față, julindu-mi buza cu inelul lui baban, apoi ducându-și mâna făcută pumn în cealaltă direcție, izbindu-mă în pomete, dar măcar nu mă nimerește în nas, pen'că m-am lăsat să cad în iarbă, încercând să mă feresc de lovitura lui, și-i dau drumul zgărzii lui Manchee, iar el fuge imediat înapoi spre veveriță, lătrând ca disperatul, ca un trădător ce e, și eu cad în iarbă, izbind pământul cu genunchii și cu palmele, mânjindu-mă peste tot de dâre de viermișori.

Și rămân acolo, întins pe pământ, respirând.

Aaron stă în picioare deasupra mea, Vacarmul lui ajunge la mine sub formă de pasaje din scripturi și din viitoarea lui predică și *Limbajul, tinere Todd* și *găsirea unei ofrande și sfântul care își alege singur calea* și *Dumnezeu ascultă* și iureșul de imagini din Vacarmul fiecăruia, lucruri familiare și crâmpeie strălucitoare de...

De ce? Ce anume a fost abandonat...?

Dar deasupra se înalță un fragment zgomotos din predica lui care să blocheze acest gând și mă uit în sus, fix în ochii lui și deodată nu mai vreau să știu nimic. Deja simt gustul de sânge acolo unde inelul mi-a despicat buza și nu mai vreau să știu nimic. El *niciodată* nu vine

acolo, niciun bărbat *nu vine vreodată*, au ei motivele lor, bărbații, și sunt mereu doar eu cu câinele meu, dar iată-l și pe el, și eu nu vreau, nu vreau să știu nimic.

Îmi zâmbește de sus, prin barba aia a lui, îmi zâmbește mie care zac în iarbă.

Un pumn zâmbăreț.

— Limbajul, tinere Todd, spune, ne leagă printr-un lanț, ca pe niște prizonieri. N-ai învățat nimic la biserică, băiete?

După care rostește una dintre cele mai cunoscute învățături ale sale:

— Dacă unul dintre noi cade, cădem toți.

Da, Aaron, gândesc eu.

— Cu voce tare, Todd.

— Da, Aaron, zic.

— Și toate drăcuielile? zice el. Și toate blestemățiile gen „la naiba"? Fiindcă să nu crezi că nu le-am auzit și pe astea. Vacarmul te dă de gol. Ne dă pe toți.

Nu pe toți, gândesc eu, dar, în același timp, zic cu voce tare:

— Îmi pare rău, Aaron.

Se apleacă spre mine, cu buzele aproape de fața mea, și-i pot simți mirosul care-i iese din gură, îi simt apăsarea respirației ca pe niște degete care se întind să mă apuce.

— Dumnezeu aude, șoptește el. Dumnezeu *aude*.

Și ridică din nou mâna, iar eu mă feresc, la care el râde și apoi dispare pur și simplu, îndreptându-se înapoi spre oraș și luându-și și Vacarmul cu el.

Tremur pentru că pulsul mi-a crescut din cauza loviturii, tremur fiindcă m-am aprins atât de tare și sunt atât de șocat și de furios și fiindcă urăsc atât de mult orașul ăsta și oamenii lui, încât îmi ia ceva timp să mă ridic și să

mă duc să-mi recuperez câinele. *Și ce dracului făcea el pe aici, până la urmă?* mă gândesc și sunt așa de varză, sunt în continuare atât de plin de furie și de ură (și de frică, da, frică, taci din gură), că nici măcar nu mă mai uit în jur să văd dacă Aaron îmi aude sau nu Vacarmul. Nu mă mai uit în jur. Nu mă mai uit.

Și apoi chiar mă uit, după care mă duc să-mi iau câinele.

— Aaron, Todd? Aaron!

— Să nu mai spui numele ăsta niciodată, Manchee.

— Sângerezi, Todd! Todd! Todd? Todd! Sângerezi!

— Știu. Tacă-ți gura.

— Zăpăcilă, zice el, ca și cum cuvântul ăsta n-ar avea niciun sens, are capul gol cum e cerul.

Îl pocnesc peste dos:

— Nici asta să nu mai spui!

— Au! Todd!

Continuăm să mergem, lăsând în urmă râul pe partea stângă. Râul face mai multe cotituri în partea de est a orașului, înaintând spre nord, trecând pe lângă ferma noastră și coborând pe una dintre laturile orașului până se lărgește într-o porțiune mocirloasă care, în cele din urmă, se transformă în mlaștină. Trebuie să eviți râul și în mod special partea aia mocirloasă înainte să înceapă copacii de mlaștină fiin'că pe-acolo trăiesc crocodili, suficient de mari cât să ucidă un aproape-bărbat și pe câinele lui. Înotătoarele de pe spatele lor arată fix ca un pâlc de papură și, dacă te apropii prea mult, BUUUM!, sar din apă, zburând spre tine cu ghearele răsfirate și cu gurile gata să te-apuce, și-atunci nu prea mai ai nicio șansă.

Trecem pe lângă partea mlăștinoasă și încerc să cuprind cu privirea mlaștina în liniște, pe măsură ce mă

apropii de ea. Nu prea mai e nimic de văzut, de aia nici nu vin bărbații pe-aici. Și mai e și mirosul, n-o să mă prefac că nu-l simt, dar nu miroase nici pe departe atât de rău pe cât pretind bărbații. Ei își miros amintirile, chiar așa, nu simt, de fapt, ce e cu adevărat aici, ei adulmecă mlaștina așa cum era ea pe vremuri. Toate lucrurile alea moarte. Spacșii și oamenii aveau concepții diferite legate de înmormântare. Spacșii foloseau pur și simplu mlaștina ca să-și arunce morții direct în apă, lăsându-i să se scufunde, ceea ce era bine fiin'că li se potrivea tipul ăsta de înmormântare în mlaștină, cred. Așa spune Ben. Apa și noroiul și pielea de spacs mergeau bine împreună, nu otrăveau nimic, doar îngrășau mlaștina, așa cum fac oamenii cu pământul.

Și apoi, la un moment dat, bineînțeles că au fost mult mai mulți spacși de îngropat decât de obicei, prea mulți chiar și pentru o mlaștină atât de mare, și chiar e o mlaștină a naibii de mare. Și pe urmă n-a mai rămas niciun spacs în viață, nu-i așa? Erau doar mormane de cadavre de spacși, îngrămădite unele peste altele în mlaștină, putrezind și duhnind, și a durat mult până când mlaștina a redevenit mlaștină, și nu doar o harababură de muște și mirosuri și cine știe ce alți viruși or mai fi păstrat ei pentru noi.

Acolo m-am născut eu, în toată harababura aia, cu mlaștina ultraaglomerată, cimitirul ultraaglomerat și orașul ăla nu prea aglomerat, așa că nu-mi amintesc nimic, nu-mi aduc aminte de o lume fără Vacarm. Tata a murit de o boală înainte să mă nasc eu și apoi a murit și mama, bineînțeles, asta nu-i nicio noutate. Ben și Cillian m-au luat la ei și m-au crescut. Ben zice că mama a fost ultima femeie, dar toată lumea zice asta despre mamele

tuturor. S-ar putea ca Ben să nu mintă, *el* crede că e adevărat ce zice, dar cine știe?

Totuși, sunt cel mai tânăr din tot orașul. Obișnuiam să ies și să arunc cu pietre în ciorile de câmp împreună cu Reg Oliver (cu șapte luni și 8 zile mai mare decât mine), cu Liam Smith (cu patru luni și 29 de zile mai mare) și cu Seb Mundy, care era următorul cel mai tânăr după mine din oraș, cu trei luni și o zi mai mare, da' nici măcar nu mai vorbește cu mine, acum c-a devenit bărbat.

Niciun băiat nu mai face asta odată ce-a împlinit treisprezece ani.

Așa merg lucrurile în Prentisstown. Băieții devin bărbați și se duc la întâlnirile lor doar pentru bărbați ca să vorbească despre cine știe ce și, în mod clar, băieții n-au voie acolo, iar dacă ești ultimul băiat din oraș, trebuie, pur și simplu, să aștepți de unu' singur.

Mă rog, tu și un câine pe care nici măcar nu-l vrei.

Dar nu contează, uite mlaștina, să intrăm în ea, și să urmăm cărările ce ne duc de jur împrejurul și apoi peste partea cea mai rea din baltă, și să ne croim drum printre copacii mari și noduroși care cresc aici și apoi spre mlaștină până la acoperișul ascuțit, înalt de zeci și zeci de metri. Aerul e dens și negru și apăsător, dar nu genul de dens și negru și apăsător care te sperie. E o grămadă de viață aici, mormane întregi, poți, pur și simplu, să nu bagi în seamă orașul dacă așa ai chef, păsări și șerpi verzi și broaște și kivits și amândouă tipurile de veverițe și (vă jur) un cassor sau doi și, bineînțeles, șerpi roșii de care tre' să te ferești. Și deși e întuneric, niște fâșii de lumină intră prin găurile din acoperiș și, dacă mă-ntrebi pe mine, deși s-ar putea să n-o faci, recunosc că mlaștina e, pentru mine, ca o cameră uriașă, primitoare și lipsită de Vacarm.

Întunecată, dar vie, vie, dar prietenoasă, prietenoasă, dar nu hrăpăreață.

Manchee ridică piciorul lângă aproape orice până când, într-o zi, o să rămână fără pipi, apoi se ascunde sub o tufă, bodogănind de unul singur, încercând să găsească un loc unde să-și facă cealaltă treabă, cred.

Dar mlaștina nu se supără. Cum ar putea? E numai viață acolo, dând pe dinafară, revenind și repetându-se și renăscând din sine însăși. Adică, nu vreau să zic că nu există deloc Vacarm aici. Sigur că există, n-ai cum să scapi de Vacarm, nicăieri pe lumea asta, dar e mai liniște decât în oraș. Gălăgia e un alt fel de gălăgie, pentru că zgomotul din mlaștină e, pur și simplu, curiozitate, tot felul de creaturi ce încearcă să se dumirească și ele cine ești și dacă ești o amenințare pentru ele. În timp ce orașul deja știe totul despre tine și vrea să știe și mai mult și vrea să te pună la pământ cu tot ce știe despre tine, deci cum să mai poți păstra ceva numai pentru tine?

Vacarm de mlaștină, cu toate că Vacarmul de mlaștină înseamnă păsările cu micile lor gânduri de păsările îngrijorate. *Unde e mâncare? Unde e casa? Unde suntem în siguranță?* Și veveriţele țâfnoase, toate niște mici strengărițe care-și bat joc de tine când te văd, sau unele de altele dacă nu te văd, și veveriţele roșcate care sunt ca niște copii nătângi, și câteodată sunt și vulpi de mlaștină ascunse în frunziș, pe care le poți auzi imitând Vacarmul veveriţelor pe care le mănâncă și uneori găsești și păsări maven care-și cântă cântecele lor ciudate și odată jur c-am văzut un cassor alergând pe două picioare lungi, dar Ben zice că nu se poate și spune că au dispărut de mult din mlaștină.

Nu știu. Eu mă cred pe mine însumi.

Manchee iese din tufe și se așază lângă mine fiin'că m-am oprit fix acolo, în mijlocul drumului. Se uită în jur ca să vadă la ce anume mă uit, apoi zice:

— Făcut caca bun, Todd.

— Sunt sigur c-a fost bun, Manchee.

Ar fi bine să nu mai primesc vreodată alt afurisit de câine de ziua mea. Anul ăsta vreau un cuțit de vânătoare ca acela pe care Ben îl poartă la spate. Ei bine, *ăsta* da cadou pentru un bărbat.

— Caca, spune Manchee încetișor.

Mergem mai departe. Pâlcul cel mai mare de meri de baltă se află un pic mai încolo în mlaștină, străbătând niște cărări și apoi trecând peste un buștean prăbușit pe care Manchee nu-l poate sări fără ajutor. Când ajungem acolo, îl apuc de burtă și-l ridic. Cu toate că știe ce fac, tot lovește cu picioarele în stânga și-n dreapta ca un păianjen în cădere, făcând tărăboi fără niciun motiv.

— Stai liniștit, tăntălăule!

— Jos, jos, *jos*! țipă el, râcâind aerul cu labele.

— Câine prost!

Îi dau drumul cu zgomot deasupra bușteanului și apoi mă cațăr și eu pe el. Sărim amândoi pe partea cealaltă, și Manchee latră „Sari!" în timp ce aterizează și continuă să latre „Sari" în timp ce fuge mai departe.

După ce sar peste buștean începe cu adevărat întunericul mlaștinii și primul lucru pe care-l vezi sunt vechile clădiri ale spacșilor aplecându-se din beznă, arătând ca niște gogoloaie cafenii de înghețată topită, dar de dimensiunea unor căsuțe. Nimeni nu știe sau nu-și aduce aminte la ce foloseau ele, de fapt, dar după părerea lui Ben, care e genul de tip cu cele mai bune idei despre orice, aveau legătură cu felul cum își îngropau morții.

Poate chiar un fel de biserică, cu toate că spacșii n-aveau vreo religie pe care cineva din Prentisstown s-o poată identifica astfel.

Rămân la o distanță mare de ele și-apoi intru în micul crâng de meri sălbatici. Merele sunt coapte, aproape negre, aproape comestibile, cum ar spune Cillian. Culeg unul de pe o creangă și mușc din el, iar sucul mi se scurge pe bărbie.

— Todd?

— Ce e, Manchee?

Scot punga de plastic pe care o aveam împăturită în buzunarul de la spate și încep s-o umplu cu mere.

— Todd? latră el iarăși și de data asta îmi dau seama la ce latră și mă-ntorc, iar el îmi arată clădirile spacșilor, are blana zburlită pe spinare și urechile ciulite în toate direcțiile.

Mă ridic în picioare.

— Ce-i, băiete?

Acum mârâie, dezvelindu-și dinții. Îmi simt din nou sângele clocotind în vene.

— E un crocodil? zic.

— Liniște, Todd, mârâie Manchee.

— Da' ce e?

— *E* liniște, Todd.

Și scoate un lătrat, care chiar e un lătrat adevărat, un lătrat adevărat de câine, care nu înseamnă nimic altceva decât „ham", și energia din corpul meu crește un pic, ca și cum impulsuri electrice ar începe să-mi iasă din piele.

— Ascultă, mârâie el.

Și încep să ascult.

Și ascult.

Și-apoi întorc puțin capul și ascult în continuare.

Există o gaură în Vacarm.

Ceea ce e imposibil.

E *bizar*, chiar există, acolo, pitit pe undeva, printre copaci sau ascuns vederii, un locșor unde urechile tale și mintea ta îți spun că nu există Vacarm. E ca o formă pe care n-o poți vedea decât prin felul în care tot ce e în jurul ei intră în contact cu ea. Ca apa ce ia forma ceștii, dar fără ceașcă. E o gaură, și tot ce cade în ea încetează să mai fie Vacarm, încetează să mai fie *ceva*, pur și simplu se oprește. Și nu e ca liniștea mlaștinii, care, evident, nu e niciodată *liniștită*, ci doar cu mai puțin Vacarm. Dar asta, asta e o formă, o formă a *nimicului*, o gaură unde toate Vacarmurile se opresc.

Lucru care nu e posibil.

Nu există nimic pe lumea asta în afară de Vacarm, nimic altceva decât gândurile permanente ale oamenilor și toate lucrurile venind la tine și la tine și la tine, din clipa în care spacșii au dat drumul virusului Vacarmului în timpul războiului, un virus care-a ucis jumătate din bărbați și toate femeile, inclusiv pe mama mea, un virus care i-a înnebunit pe restul bărbaților și care a însemnat sfârșitul pentru tot neamul spacșilor în momentul când oamenii, în nebunia lor, au ridicat armele.

— Todd?

Manchee e îngrozit, o simt din vocea lui.

— Ce, Todd? Ce e, Todd?

— Ai mirosit ceva?

— Miros doar liniște, Todd, latră el, apoi începe să latre tot mai tare: Liniște! Liniște!

Și după aceea, undeva în jurul clădirilor spacșilor, liniștea se mișcă.

Pulsul mi-e atât de ridicat, încât aproape mă dărâmă. Manchee scheaună, învârtindu-se în jurul meu, lătrând, speriindu-mă și mai tare, așa că-l pocnesc din nou peste dos („Au, Todd!") ca să mă mai calmez.

— Nu există găuri, zic. Nu există ceva numit *nimic*. Așa că trebuie să fie *ceva*, nu-i așa?

— Ceva, Todd, latră Manchee.

— Poți să auzi cumva unde a dispărut?

— E liniște, Todd.

— Ei, înțelegi tu ce vreau să spun.

Manchee adulmecă aerul și face un pas, doi, apoi mai mulți spre clădirile spacșilor. Cred că *o* căutăm, de fapt. Încep să pășesc încetișor spre cea mai mare dintre cupele de înghețată topită. Mă țin departe de orice ne-ar putea pândi din dosul ușiței ăleia curbate, de formă triunghiulară. Manchee miroase pe la tocul ușii, dar nu mârâie, așa că trag o gură bună de aer și mă uit înăuntru.

E gol ca într-un mormânt. Tavanul urcă deasupra capului meu încă o dată cât înălțimea mea. Podeaua e murdară, cu buruieni de baltă care cresc din ea, plante agățătoare și altele de felul ăsta, dar nimic altceva. Adică, niciun nimic *adevărat*, nicio gaură și nimic care să ne zică ce-o fi fost aici 'nainte.

E o prostie, da' tre' s-o spun.

Mă-ntreb dacă nu cumva spacșii s-au întors.

Dar asta e imposibil.

Și o gaură în Vacarm e ceva imposibil.

Așa că ceva imposibil ar putea să fie adevărat.

Îl aud pe Manchee adulmecând iarăși pe-afară, așa că mă strecor acolo și mă duc la a doua cupă. Pe asta e scris ceva, singurele cuvinte scrise din limba spacșilor pe care le-a văzut cineva vreodată. Singurele cuvinte pe care

le-au crezut ei demne de-a fi scrise, bănuiesc. Literele sunt litere spacse, dar Ben zice că rostesc sunetul es'Paqili sau ceva de genu' ăsta, ca es'Paqili (așa cum se scrie) care înseamnă „spacs" dacă vrei s-o zici mai repede, și, după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat, cam așa face toată lumea. Adică „Oamenii".

N-am găsit nimic nici în a doua cupă. Ies afară, înapoi în mlaștină și ascult din nou. Mă concentrez foarte tare și ajung la acele părți din creierul meu ce țin de auz și ascult și acolo, și ascult, și tot ascult.

Ascult.

— Liniște! Liniște! latră Manchee a doua oară foarte repede și o șterge iar de lângă mine, alergând spre ultima cupă. O zbughesc și eu după el, alergând, sângele pulsându-mi în vene, fiin'că acolo e, acolo e gaura în Vacarm.

O pot auzi.

Ei bine, o pot *auzi*, tocmai asta-i șmecheria, dar când alerg spre ea, goliciunea ei îmi atinge pieptul și nemișcarea ei mă trage cu putere spre ea, și e atât de multă liniște în ea, nu, nu liniște, *tăcere*, atât de incredibil de multă tăcere, încât încep să mă simt cu adevărat sfâșiat, ca și cum aș fi pe punctul de a pierde cel mai valoros lucru din lume, ca și cum iat-o, asta e moartea și eu alerg și ochii mi se umezesc și-mi simt pieptul pur și simplu zdrobit și nu-i nimeni în jur, dar eu tot sufăr și ochii mei încep să plângă, chiar încep să plângă, încep să plângă *dracului* și mă opresc o clipă și mă aplec și, Iisuse H. Naibii, nu poți să taci tocmai acum, dar pierd un rahat de minut întreg, doar un tâmpit de minut stând aplecat aici, timp în care, bineînțeles, gaura dispare, se îndepărtează, nu mai e.

Manchee nu știe ce să facă: să gonească după ea sau să se întoarcă la mine și, până la urmă, se-ntoarce la mine.

— Plângi, Todd?

— Tacă-ți gura, îi zic și dau să-l lovesc.

Ratez în mod intenționat.

2. Prentisstown

Ieșim din mlaștină și ne pornim înapoi spre oraș și lumea pare toată neagră și gri, orice-ar zice soarele. Până și Manchee abia deschide gura cât facem cale-ntoarsă peste câmpuri. Vacarmul meu se agită și bolborosește ca o tocană în clocot, așa că trebuie să mă opresc o clipă ca să mă liniștesc un pic.

Nu există liniște. Nu aici, nici în altă parte, nicăieri. Nici cân' dormi, nici cân' ești singur, niciodată.

Eu sunt Todd Hewitt, îmi spun în gând, cu ochii închiși. *Am doisprezece ani și douăsprezece luni. Locuiesc în Prentisstown, în Lumea Nouă. O să devin bărbat peste exact o lună.*

E o șmecherie pe care Ben m-a învățat ca să mă ajute să-mi potolesc Vacarmul. Închizi ochii și-ți spui cine ești cât de clar și de calm poți tu, fiin'că, de fapt, asta se pierde în tot Vacarmul ăsta.

Eu sunt Todd Hewitt.

— Todd Hewitt, bâiguie Manchee pentru sine, lângă mine.

Respir adânc și deschid ochii.

Ăsta sunt. Sunt Todd Hewitt.

Mergem mai departe, lăsând mlaștina și râul în urmă, urcând panta cu câmpuri sălbatice înspre culmea joasă a dealului din sudul orașului, unde se afla școala în perioada scurtă și inutilă în care a funcționat. Înainte să mă nasc eu, băieții erau educați de mamele lor acasă, și când au rămas doar băieții și bărbații ne așezam, pur și simplu, și ne uitam la clipuri și la module de învățare până când Primarul Prentiss a scos în afara legii lucrurile de felul ăsta, pentru că erau „dăunătoare pentru disciplina minților noastre".

Vedeți voi, Primarul Prentiss are un Punct de Vedere.

Așa că, timp de-aproape o jumătate de afurisit de an, toți băieții au fost adunați la un loc de Domnul Royal cel cu fața tristă și azvârliți aici, într-o dependință, departe de marele Vacarm al orașului. Nu că asta ar fi folosit la ceva. E aproape imposibil să predai ceva într-o clasă plină de Vacarmurile unor băieți și *cu totul* imposibil să dai orice fel de examen. Trișezi chiar dacă nu-ți propui s-o faci, dar, de fapt, *toată lumea* își propune.

Și-apoi, într-o zi, Primarul Prentiss a hotărât să ardă toate cărțile, absolut toate, chiar și pe cele din casele bărbaților, fiin'că se pare că și ele erau nocive și Domnul Royal, un bărbat blând care s-a transformat într-un tip dur, după ce-a băut whisky în sala de clasă, a clacat și a luat o pușcă și și-a pus capăt zilelor, și cu asta s-a terminat și cu dusul meu la școală.

Restul m-a învățat Ben acasă. Treburi de mecanică și prepararea hranei și cum să-ți repari hainele și noțiunile elementare de agricultură și lucruri de felul ăsta. M-a mai învățat și o grămadă de chestii de supraviețuire ca vânatul și ce fructe se pot mânca și cum să urmărești fazele lunii ca să te poți orienta și cum să folosești un cuțit și o

armă și leacuri pentru mușcăturile de șarpe și cum să-ți liniștești singur Vacarmul cât poți tu de bine.

A încercat să mă învețe și să citesc și să scriu, dar Primarul Prentiss a aflat de treaba asta din Vacarmul meu, într-o dimineață și l-a închis pe Ben timp de o săptămână, și așa s-a terminat perioada mea de învățat din cărți, așa că, din cauza celorlalte lucruri ce trebuiau învățate și a muncii la câmp, pe care încă tre' s-o fac zi de zi și a tuturor lucrurilor ăstora ce țin de supraviețuire, n-am ajuns niciodată să citesc prea bine.

N-are-a face. Nu-i ca și cum cineva din Prentisstown o să scrie vreodată o carte.

Manchee și cu mine trecem pe lângă clădirea școlii și urcăm pe culmea aia mică și privim spre nord, și iată orașul despre care vorbim. Nu că ar mai fi rămas prea mult din el. Un magazin, deși pe vremuri erau două. O crâșmă, deși erau două. Un spital, o pușcărie, o stație de benzină dezafectată. Biserica. O bucățică scurtă de drum care trecea prin centru, pe vremuri pavată, care însă n-a mai fost întreținută de mult, s-a transformat rapid în prundiș. Toate casele și alte clădiri sunt complet restaurate, un fel de periferii, ferme, sau cel puțin *în teorie* ferme, unele dintre ele chiar sunt folosite, altele-s goale, iar altele chiar mai rău decât goale.

Și cam asta a rămas din Prentisstown. Populația e de 147, în scădere tot mai mult și mai mult. 146 de bărbați și un aproape-bărbat.

Ben spune că, pe vremuri, mai erau și alte așezări risipite prin Lumea Nouă, că aproape toate navele au aterizat cam în același timp, cu zece ani sau cam așa înainte să mă nasc eu, dar că atunci când a început războiul cu spacșii, când aceștia au dat drumul la viruși și toate

celelalte așezări au fost spulberate, Prentisstown a fost și el aproape ras, dar a supraviețuit doar pen' că Primarul Prentiss avea o armată bine pregătită și, cu toate că el e un coșmar pe două picioare, măcar atâta lucru îi datorăm, fiin'că mulțumită lui am rămas în viață, singuri în toată lumea asta mare și lipsită de femei, care n-are cu ce să se încurajeze, într-un oraș cu 146 de bărbați, un oraș care moare pe zi ce trece.

Fiin'că unii bărbați chiar nu pot suporta, nu-i așa? Își iau zilele, ca Domnul Royal, sau unii dispar, pur și simplu, ca Domnul Gault, fostul nostru vecin care ținea cealaltă fermă de oi, sau Domnul Michael, al doilea cel mai bun tâmplar din oraș, sau Domnul Van Wijk care a dispărut fără urmă chiar în ziua în care fiul lui a devenit bărbat. Nu-i ceva atât de neobișnuit. Dacă toată lumea ta e un singur oraș fără viitor și plin de Vacarm, câteodată pur și simplu îți iei câmpii, chiar dacă n-ai nici măcar unde să te duci.

Fiin'că eu, aproape un bărbat, dacă mă uit de deasupra la oraș, îi pot auzi pe cei 146 de bărbați rămași. Pot să-i aud naibii pe fiecare-n parte! Vacarmul lor înghite dealul ca un potop ce se revarsă asupra mea, ca un foc, ca un monstru cât cerul care vine să te-nhațe fiin'că n-ai nicăieri unde să fugi.

Cam așa stau lucrurile. Cam așa e fiecare minut din fiecare zi din afurisita și împuțita mea de viață, în jegul ăsta de oraș. Nu te obosi să-ți astupi urechile, că nu folosește la nimic:

Sfârșit ***Ben*** *Cillian un gât mic și drăguț MĂ DOARE CÂND RESPIR după rânduiala lui Dumnezeu ZDRENȚE* ***Când ieșim în oraș?*** *Todd? VIRUȘI, UN VIRUS, UN VIRUS*

Mere Frumosul meu Juli ***Nu-i corect, pur și simplu nu-i corect*** *Generatorul pâlpâie 1 2 3 4 AȘA CĂ ZIC LUI ZIC* ***Ar fi trebuit să-i vezi perechea*** *Cunoșteam un bărbat Sfârșit* ***Un virus de la spacși*** *Te rog, ajută-mă Tomas, Dumnezeu PESTE O LUNĂ Tu, băiete, ești acolo* ***Liniște, Todd!*** *Mere mere UN PUNCT ÎNTR-UN CERC ÎNTR-UN PUNCT ÎNTR-UN CERC Te ia de ceafă* ***O boală*** *MĂCAR EȘTI ACOLO SUS? O draga mea Julie* ***O draga mea Karen*** *O draga mea Lilly* ***O perla mea neprețuită*** *Sfârșit* ***Ai naibii spacși și ai naibii virușii pe care i-au adus*** *TODD! Acel mic, mic, acel neprețuit și gustos TĂIETURI ȘI VÂNĂTĂI ȘI TĂIETURI ȘI VÂNĂTĂI Zdrențe* ***Doi ori doi fac patru patru ori patru fac opt opt ori opt fac șaisprezece*** *E de ajuns doar pentru familia mea nicio fărâmă în plus* ***Băieți care se gândesc că or să devină bărbați*** *MERE Unge butoiașul dar ține țițeiul departe de bușteni* ***Ce n-aș da pentru un burger de vită adevărat*** *Și dacă întreabă de oi? LEAGĂ-ȚI MÂINILE ÎMPREUNĂ CU NIȘTE SFOARĂ Te rog să nu lași ca febra să-l ia de lângă mine pe Justin* ***O draga mea Esther draga mea Esther o frumoasa mea fată*** *Eu sunt cum totul este după rânduiala lui Dumnezeu* ***Prentiss va trece prin întâia încercare*** *O LUNĂ Cum o să scăpăm vreodată de-aici? Mere* ***Todd!*** *Cum o să scăpăm vreodată de-aici? CE AM FĂCUT, O, DOAMNE? O boală, un virus de la spacși O să-l ucid, chiar o să fac asta Sunt un punct și punctul sunt eu O DOAMNE Mai iau unul singur și plec* ***Cillian*** *Zece șiruri* ***O sută nouăsprezece zile fără ploaie*** *UITĂ-TE LA MÂINILE ASTEA MICUȚE Sigur că nu, Doc Sfârșit O singură respirație circulară* ***'Știi un mincinos, Domnule, ți-o zic direct în față*** *I-AM UITAT FAȚA EI Ține-ți gândurile într-o linie dreaptă, o linie, o linie NIMIC ALTCEVA DECÂT FIARE Mere 4 3 2 1* ***Ține-l cumva pe băiat departe de mâinile***

***lor, Doamne** zdrențe Doar un virus, ține minte asta LEMNUL DIN MÂINILE MELE O draga mea Kelly **O draga mea Norma** sfințenia tăcerii O DRAGA MEA JADE Cum o să scăpăm vreodată de-aici? O SĂ FUGIM DIN MILLET ÎNAINTE DE IARNĂ **Ziua se apropie** Un simbol sfânt, găsit și pierdut și-apoi găsit din nou **O draga mea Carla** TACI DIN GURĂ, TE ROG, DOAMNE, TACI Te ridică sus apoi te coboară jos, te ține ORDINE, BĂRBAȚI! **Saisprezece ori doi fac treizeci și doi treizeci și doi ori doi fac șaizeci și patru** Împuțit ȘI ȚI-AM ZIS CĂ NU MAI SUNT CALMANTE gâtul, gâtul tău **Peste o lună, peste o lună** N-avem nici căpșuni în timpul iernii TRAGE AXUL INTRODU MECANISMUL DE BOMBARDARE Ține, unu doi trei, ține unu doi trei **Sfârșit** Eu sunt și totul este în mâinile lui Dumnezeu ÎNCĂ UNUL AICI, CHARLIE la naiba la naiba la naiba **1 2 3 4 4 3 2 1** Todd? BĂIATUL ĂLA HEWITT Dumnezeu aude FURNICILE MĂRȘĂLUIESC DOUĂ CÂTE DOUĂ **Felul în care obișnuia să** Nu mai e niciun spacs de ucis **Zece lovesc ceasul, ceasul plus zece** PESTE O LUNĂ Armele **sunt pregătite** Când o să scăpăm de aici?*

Și-s doar cuvinte, voci care vorbesc și murmură și cântă și plâng. Sunt și imagini care-ți vin rapid în minte, nu contează cât de mult le respingi, imagini ale amintirilor și iluziilor și secretelor și ale planurilor și imaginilor și ale minciunilor, minciunilor, minciunilor. Fiin'că poți minți în Vacarm, chiar și atunci când toată lumea știe ce-i în mintea ta, poți îngropa chestii sub alte chestii, le poți ascunde în văzul tuturor, pur și simplu nu le gândești limpede sau te convingi singur că opusul a ceea ce ascunzi e adevărat, și-apoi cine-o să poată alege din acest potop care-i adevărul și ce anume n-o să te facă vulnerabil?

Bărbații mint, și cel mai rău mint față de ei înșiși.

De exemplu, n-am văzut niciodată vreo femeie sau vreun spacs în carne și oase, evident. I-am văz't în clipuri, bineînțeles, înainte ca ele să fi fost interzise și îi văd *mereu* în Vacarmul bărbaților, fiin'că la ce altceva se gândesc bărbații, dacă nu la sex și la dușmani? Dar spacșii sunt mai mari și mai urâți în Vacarm decât în clipuri, nu-i așa? Și femeile din Vacarm au părul mai deschis la culoare și piepturile mai pline și poartă mai puține haine și sunt mult mai libere în sentimentele lor decât în clipuri. Așa că ce trebuie reținut, lucrul cel mai important dintre toate cele pe care-o să le zic în povestea asta a mea, e că Vacarmul nu e adevărul, Vacarmul e ceea ce bărbații vor să fie adevărat, și între aceste două chestii e o diferență atât de mare, încât ar putea al naibii de bine să te omoare, dacă nu ești pe față, stați să vedeți.

— Acasă, Todd? latră Manchee un pic mai tare jos, lângă piciorul meu, fiin'că așa tre' să vorbești în Vacarm.

— Da, mergem, îi zic.

Locuim pe partea cealaltă, spre nord-est, și-o să trebuiască să traversăm tot orașul să ajungem acolo, așa că putem face și-un mic tur de oraș, unul care durează cam cât viteza cu care merg eu pe jos.

Prima oprire este la magazinul Domnului Phelps. E pe moarte, adică magazinul e, la fel ca restul orașului, și Domnul Phelps își petrece tot timpul pradă deznădejdii. Chiar și-atunci când cumperi chestii de la el și el se poartă cu tine cât de politicos poate el, disperarea lui se prelinge spre tine ca puroiul dintr-o rană. *Sfârșit*, spune Vacarmul lui. *Sfârșit, se sfârșește totul* și *Zdrențe și zdrențe și zdrențe* și *Julie a mea, draga mea, dragă Julie* care era soția

lui și care nu poartă deloc haine în Vacarmul Domnului Phelps.

— Sal'tare, Todd, strigă în timp ce eu și cu Manchee ne apropiem în grabă.

— Sal'tare, Domnule Phelps.

— Frumoasă zi, nu-i așa?

— Chiar că e, Domnule Phelps.

— Frumu', latră Manchee și Domnul Phelps râde, dar Vacarmul lui continuă să zică *Sfârșit* și *Julie* și *zdrențe* și imagini cu lucrurile de care îi e dor legate de soția lui și ce făcea ea de obicei, ca și cum toate astea erau ceva unic sau cam așa.

Nu gândesc nimic special în Vacarmul meu pentru Domnul Phelps, doar chestiile obișnuite de la care nu te poți abține. Chiar dacă tre' să recunosc că mă trezesc gândindu-mă la toate astea un pic cam tare, ca să pot acoperi toate gândurile despre gaura pe care-am descoperit-o în mlaștină, să le blochez în spatele unui Vacarm și mai puternic.

Habar n-am de ce-ar trebui să fac asta, de ce-ar trebui s-ascund gândul ăsta.

Dar îl ascund.

Manchee și cu mine continuăm să mergem destul de repede fiin'că urmează stația de benzină și Domnul Hammar. Stația de benzină nu mai merge fiin'că generatorul de fisiune care dădea petrolul a luat-o razna anu' trecut și acum zace, pur și simplu, lângă stație ca un deget uriaș, urât și dureros și nimeni n-ar putea trăi lângă el în afară de Domnul Hammar, și Domnul Hammar e *mult* mai rău decât Domnul Phelps fiin'că el își ațintește Vacarmul direct spre tine.

Și e un Vacarm *urât*, un Vacarm *furios*, imagini cu tine însuți în feluri în care nu ți-ai dori să fii, imagini violente și sângeroase, și tot ce poți să faci e să-ți amplifici Vacarmul cât de mult poți, așa, încât să-l absoarbă și pe cel al Domnului Phelps în el și-apoi să i-l trimită direct Domnului Hammar. *Mere* și *Sfârșit* și *pumn peste mână* și *Ben* și *Julie* și *Frumu, Todd?* și *generatorul pâlpâie* și *zdrențe* și *taci din gură, pur și simplu taci din gură* și *Uită-te la mine, băiete.*

Și, cu toate acestea, întorc capul, deși nu vreau, dar câteodată ești prins cu garda jos, așa că-ntorc capu' și iată-l pe Domnul Hammar la fereastră, uitându-se fix la mine și *O lună*, gândește el, și iată o imagine din Vacarmul lui care mă-nfățișează pe mine stând de unul singur, dar într-un fel chiar mai singur de-atâta și nu știu ce-nseamnă asta sau dacă e adevărat sau dacă e o născocire făcută cu un anumit scop, și-atunci mă gândesc cum un ciocan îl lovește-n cap pe Domnul Hammar o dată și încă o dată și el nu face decât să zâmbească de la fereastra lui.

Drumul șerpuiește ocolind stația de benzină, trecând pe lângă spitalul unde se află doctorul Baldwin, și tot ce fac bărbații ăia de acolo în prezența doctorilor e să plângă și să suspine, fiin'că, de fapt, n-au nimic. Azi e Domnul Fox care se plânge că nu poate respira, lucru care ar putea să ne stârnească mila, într-adevăr, dacă el n-ar fuma atât de mult. Și-apoi, cum treci de spital, Doamne Atotputernice, ajungi la afurisita, nenorocita aia de crâșmă care, chiar și la ora asta din zi, e doar un urlet al Vacarmului, pentru că tot ce fac ei acolo e să dea muzica tare, și asta ar trebui să acopere Vacarmul, dar nu funcționează decât până la un punct, așa că ai parte de

muzică tare și Vacarm tare și chiar mai rău, de Vacarm *de bețiv,* care vine spre tine ca un ciocan de lemn. Țipetele și urletele și plânsetele unor bărbați ale căror fețe nu se schimbă niciodată și-au numai fiori de spaimă legați de trecut și toate acele femei care trăiau atunci. O *grămadă* de gânduri despre femeile de odinioară, dar niciunul care să aibă vreun sens, fiin'că Vacarmul *beat* e ca un bețiv: încețoșat și plictisitor și periculos.

Devine tot mai greu să mergi prin centrul orașului, greu să te gândești la următorul pas, fiin'că atâta Vacarm îți apasă pe umeri. Sincer să fiu, nu știu cum rezistă bărbații, nu știu cum o să rezist *eu* când o să fiu bărbat, asta dacă nu cumva o să se schimbe ceva în ziua aia despre care nu știu mai nimic.

Drumul merge în sus pe lângă crâșmă și apoi face la dreapta, trecând pe lângă secția de poliție și pe lângă închisoare, toate aflate într-un singur loc și mai folosite decât s-ar putea crede despre un oraș atât de mic. Polițist e Domnul Prentiss Junior care e abia cu doi ani mai mare decât mine și care e bărbat de puțină vreme, dar care și-a luat repede slujba în serios, și în celula lui se află un bărbat pe care Primarul Prentiss i-a cerut Domnului Prentiss Junior să-l dea ca exemplu celorlalți săptămâna asta. De data asta e Domnul Turner care n-a oferit destul porumb din lanul lui de porumb pentru „nevoile întregului oraș", ceea ce înseamnă, de fapt, că nu le-a dat porumb pe degeaba Domnului Prentiss și oamenilor săi.

Până la urmă, ai străbătut orașul alături de câinele tău, cu tot Vacarmul ăsta în spatele tău, cu Domnul Phelps și Domnul Hammar și Domnul Baldwin și Domnul Fox și mult, mult Vacarm de la crâșmă și Vacarmul Domnului Prentiss Junior și Vacarmul plângăcios al

Domnului Turner și tot n-ai terminat cu Vacarmul din oraș, fiin'că mai e și Biserica.

Biserica-i motivul principal pentru care am ajuns cu toții aici, în Lumea Nouă, și-aproape în fiecare sâmbătă poți să-l auzi pe Aaron predicând despre cum am lăsat în urmă depravarea și păcatul din Lumea Veche și despre cum ne-am propus noi să începem o viață nouă de curățenie și fraternitate într-un Paradis complet nou.

Și asta a mers destul de bine, nu?

Totuș', lumea încă se duce la biserică mai ales pentru că sunt obligați, deși Primarul însuș' rareori se deranjează să vină, lăsându-ne pe noi, ceilalți, să-l ascultăm pe Aaron predicând despre cum noi suntem singura avuție pe care o avem aici, noi, toți bărbații la un loc, și cum toți ar trebui să ne unim într-o singură comunitate.

Despre cum, dacă unul din noi cade, cădem cu toții.

Spune că unu' înseamnă mult.

Manchee și cu mine suntem cât se poate de tăcuți când trecem pe lângă ușa Bisericii. Vacarmul de Rugăciune se aude dinăuntru, îți dă o senzație ciudată, o senzație de rău, ca și cum bărbații ar sângera acolo înăuntru, deși zice mereu același lucru, dar sângele continuă să curgă. *Ajută-ne, salvează-ne, iartă-ne, ajută-ne, salvează-ne, iartă-ne, scoate-ne de-aici, Doamne, te rugăm, Doamne, te rugăm, Doamne,* deși, din câte știu eu, nimeni n-a auzit vreodată vreun Vacarm ca răspuns de la tipu' ăsta numit Dumnezeu.

Aaron e înăuntru și el, s-a întors de la plimbare și predică în fața credincioșilor. Îi pot auzi vocea, nu doar Vacarmul, și e numai cu *sacrificați* asta și *evangheliile* alea și *binecuvântări* încolo și *sfințenie* încoace, și turuie atât de

tare, încât Vacarmul lui e ca un foc cenușiu în spatele lui și nu mai înțelegi nimic din el și s-ar putea să pună ceva la cale, nu? Predica asta cred că ascunde ceva și încep să mă întreb dacă știu cumva ce-o fi acel *ceva*.

Și-atunci aud *Tinere Todd!* în Vacarmul lui și zic „Hai să ne grăbim, Manchee", și-o ștergem repede de-acolo.

Ultimul lucru pe lângă care treci înainte să ajungi în vârful dealului din Prentisstown este Casa Primarului, în care e cel mai mare și cel mai ciudat Vacarm dintre toate, fiin'că Primarul Prentiss...

Ei bine, Primarul Prentiss e diferit.

Vacarmul lui e îngrozitor de limpede și vreau să spun pe bune îngrozitor. Vedeți voi, el crede că și Vacarmul poate fi supus. Crede că Vacarmul poate fi ordonat, că, într-un fel, îl poți îmblânzi și chiar te poți folosi de el. Și când treci pe lângă Casa Primarului îl poți auzi, pe el și pe oamenii cei mai apropiați de el, ajutoarele lui și alte chestii, și toți fac mereu toate exercițiile alea dure, treburile alea cu număratul și cu imaginatul unor forme perfecte și cu spusul unor mantre, cum ar fi *Eu sunt cercul și cercul e eu*, orice-o fi vrând să însemne asta, și e ca și cum modelează într-o anumită formă o mică armată, ca și cum se pregătește de ceva, ca și cum născocește un fel de armă-Vacarm.

Simți asta ca pe o amenințare. Simți că lumea se schimbă și te lasă în urmă.

1 2 3 4 4 3 2 1 Eu sunt cercul și cercul e eu 1 2 3 4 4 3 2 1 Dacă vreunul din noi cade, cădem cu toții.

O să devin în curând bărbat și bărbații nu fug când le e frică, dar îl împing ușor pe Manchee și începem să mergem un pic mai repede decât înainte, făcând un ocol cât se poate de mare pe lângă Casa Primarului până trecem

de ea și-ajungem înapoi pe cărarea cu pietriș care duce la casa noastră.

După o vreme, orașul dispare în spatele nostru și Vacarmul începe să se mai liniștească puțin (deși nu se oprește niciodată) și putem și noi amândoi să respirăm un pic mai ușor.

Manchee latră:

— Vacarm, Todd.

— Da, dom'le, îi răspund.

— Liniște în mlaștină, Todd, zice Manchee. Liniște, liniște, liniște.

— Da, spun, și-apoi mă gândesc și mă grăbesc să adaug: „Taci din gură, Manchee", și-l pocnesc peste spate și el zice „Au, Todd!", și mă uit înapoi spre oraș, dar Vacarmul nu se oprește nici măcar după ce-ai ieșit din el, nu-i așa?

Și dacă puteți să vedeți ceva mișcându-se prin aer, mă-ntreb dacă puteți să vedeți gaura aia în Vacarm plutind chiar în fața mea, în afara gândurilor mele, în mijlocul cărora o protejez, și e o bucățică atât de mică de Vacarm și-ar fi ușor să n-o bagi în seamă în urletul general al celorlalți, dar uite-o, uite-o cum se îndreaptă direct spre lumea bărbaților.

3. Ben și Cillian

— Și pe unde credeți c-ați umblat? întreabă Cillian de îndată ce Manchee și cu mine apărem la orizont venind de pe cărare.

E întins pe jos, absorbit de micul nostru generator de fisiune, cel din fața casei, reparând defecțiunea care s-a produs luna asta la el. Mâinile îi sunt pline de vaselină și fața de plictiseală, și Vacarmul lui bâzâie ca niște albine nebune, și încep deja să mă înfurii, cu toate că nici n-am ajuns bine acasă.

— Am fost la mlaștină să iau mere pentru Ben, zic.

— Noi avem treabă de făcut și băieții s-au dus la joacă.

Se uită din nou în interiorul generatorului. Ceva trosnește înăuntru și el spune: „La naiba!"

— Am zis că n-am fost la joacă, dacă m-ai fi ascultat, spun, mai bine zis, strig către el. Ben voia mere, așa că m-am dus să-i aduc naibii niște mere!

— Îhâm, zice Cillian, privindu-mă din nou. Și-atunci unde sunt merele alea?

Și bineînțeles că n-am niciun măr în mână, nu? Nici măcar nu-mi amintesc când am dat drumul pungii pe

care începusem s-o umplu, dar sigur că trebuie să fi fost atunci când...

— Când ce? întreabă Cillian.

— Nu mai asculta atât de atent ce e în Vacarmul meu, îi zic.

Oftează cu oftatul lui marcă proprie și-apoi începe:

— Dar nu e ca și cum noi ți-am cere să faci prea mare lucru pe-aici, Todd — și asta-i o minciună —, dar nu putem face ferma asta să meargă doar noi doi — și asta-i adevărat —, și chiar dacă-ți termini toate sarcinile, ceea ce nu faci — altă minciună, mă muncesc ca pe-un sclav —, tot ți-ai pierde vremea tăind frunză la câini, nu-i așa? — și asta e adevărat.

Orașul ăsta nu poate progresa mai mult de-atât, poate doar să se micșoreze, și nu vine niciun ajutor de nicăieri.

— Atenție când vorbesc cu tine, spune Cillian.

— 'Tenție! latră Manchee.

— Tacă-ți fleaca, îi zic.

— Nu vorbi în halul ăsta cu câinele tău, zice Cillian.

Nu vorbeam cu câinele, gândesc eu, suficient de tare și de clar ca să fiu auzit.

Cillian mă privește cu dușmănie, iar eu îl privesc la fel, și-așa se întâmplă de fiecare dată, Vacarmul nostru pulsând în nuanțe de roșu din cauza certurilor și a enervării. Niciodată nu mi-a fost prea bine cu Cillian, niciodată, Ben a fost mereu ăla bun cu mine, Cillian a fost mereu celălalt, și e tot mai rău pe măsură ce se apropie ziua în care o să fiu, în sfârșit, bărbat și n-o să mai trebuiască să-i ascult porcăriile.

Cillian închide ochii și respiră zgomotos o singură dată pe nas.

— Todd..., începe el, cu o voce scăzută.

— Unde-i Ben? întreb.

Fața i se înăsprește tot mai mult.

— Oile încep să fete într-o săptămână, Todd.

Tot ce fac e să mai întreb o dată:

— Unde-i Ben?

— Trebuie să hrănești oile și-apoi să le bagi în țarcurile lor, și-aș mai vrea să repari, o dată pentru totdeauna, poarta aia care dă spre pajiștea din est, Todd Hewitt. Ți-am mai cerut asta de cel puțin două ori până acum.

Mă răsucesc pe călcâie să plec.

— „Ei, și cum a fost excursia la mlaștină, Todd?" zic, făcându-mi vocea să sune foarte sarcastic. „Păi, a fost frumos și mi-a plăcut mult acolo, Cillian, mulțumesc de întrebare." „Și-ai văz't ceva interesant acolo, în mlaștină, Todd?" „Păi, e ciudat că-ntrebi, Cillian, fiin'că, de fapt, chiar am văzut ceva interesant care-ar putea să explice și tăietura asta din buză despre care nu m-ai întrebat nimic, dar cred că tre' s-așteptăm până hrănesc oile și repar *blestematul ăla de gard*!"

— Ai grijă cum vorbești, spune Cillian. N-am timp de jocurile tale. Du-te la oi.

Îmi încleștez pumnii până scot ceva de genul: „aauuuci" care-i spune lui Cillian că, pur și simplu, nu mai pot suporta nici măcar o secundă în plus lipsa lui de logică.

— Hai, Manchee, zic.

— Oile, Todd, strigă Cillian în timp ce mă îndepărtez. Oile, mai întâi.

— Da, o să mă duc la blestematele alea de oi, mormăi eu în sinea mea.

Mă-ndepărtez și mai repede, cu sângele pulsându-mi în vene, iar Manchee devine agitat din cauza vuietului pe care-l face Vacarmul meu.

— Oile! latră el. Oile, oile, Todd! Oile, oile, liniște, Todd! Liniște, liniște în mlaștină, Todd!

— Taci din gură, Manchee, îi zic.

— Ce-ai zis? întreabă Cillian și e ceva în vocea lui care ne face pe-amândoi să ne întoarcem spre el.

Acum stă în picioare lângă generator, cu toată atenția îndreptată asupra noastră, iar Vacarmul lui vine spre noi ca un laser.

— Liniște, Cillian, latră Manchee.

— Ce vrea să zică prin „liniște"?

Ochii și Vacarmul lui Cillian mă cercetează cu atenție.

— Ce-ți pasă *ție*?

Mă întorc spre el.

— Am niște nenorocite de oi de hrănit.

— Todd, așteaptă, strigă după noi, dar apoi ceva începe să țiuie în generator și el spune iarăși „la naiba!" și trebuie să se întoarcă, deși simt tot felul de semne de întrebare în Vacarmul lui care mă urmăresc, dar care devin tot mai slabe pe măsură ce mă-ndepărtez spre pajiști.

Să-l ia naiba, să-i ia naiba pe el și pe toți, gândesc eu, mai mult sau mai puțin cu aceste cuvinte și chiar cu unele mai rele, în timp ce pornesc cu pași apăsați spre fermă. Locuim la vreun kilometru nord-est de oraș și creștem oi pe jumătate din fermă și cultivăm grâu pe cealaltă jumătate. Cu grâul e mai complicat, așa că Ben și Cillian se ocupă mai mult de asta. De când m-am făcut destul de mare ca să fiu mai înalt decât oile, am eu grijă de ele. Eu, adică, nu eu și cu Manchee, cu toate că un alt pretext fals și mincinos pentru faptul că mi-au dăruit câinele ăsta a fost să-l dresez să fie un câine la oi, lucru pe care, din motive evidente — și prin asta

vreau să spun totala lui prostie —, n-am reușit să-l duc la îndeplinire.

Hrănit, adăpat, tuns, ajutor la fătat și chiar castrat sau înjunghiat, le fac pe toate. Suntem unul dintre cei trei furnizori de carne și lână din oraș, pe vremuri eram cinci și, în curând, vom fi doar doi, pentru că Domnul Marjoribanks poate să moară oricând din cauza problemelor cu băutura. O să aducem oile lui la un loc cu ale noastre. Ar trebui să zic *eu* o să-i aduc turma și o s-o unesc cu a noastră, așa cum am făcut atunci când Domnul Gault a dispărut, acum două ierni, și-atunci or să fie și alte oi pe care va trebui să le înjunghiem, să le castrăm, să le tundem, pe care să le punem în țarc cu oile-mamă la timpul potrivit, și-o să primesc pentru toate astea măcar un mulțumesc? Nu, n-o să primesc nimic.

Eu sunt Todd Hewitt, mă gândesc, dar ziua continuă fără să-mi pot liniști Vacarmul. *Sunt aproape un bărbat.*

— Oi! spun oile când trec pe lângă ele fără să mă opresc. Oi! spun ele, privindu-mă cum mă îndepărtez. Oi! Oi!

— Oi! latră Manchee.

— Oi! răspund oile.

Dar oile au de spus chiar mai puține lucruri decât au câinii.

Am tot ascultat Vacarmul lui Ben în împrejurimi și i-am dat de urmă mai jos, într-un colț al unui lan de grâu. Plantatul s-a terminat, până la cules mai sunt luni întregi, așa că nu prea ai ce face cu grâul în acest moment, doar să te asiguri că toate generatoarele și tractorul de fisiune și batozele electrice sunt gata de lucru. Ați putea crede că toate astea înseamnă că voi primi și eu un pic de ajutor cu oile, dar vă înșelați.

Vacarmul lui Ben murmură un cântecel lângă unul dintre jgheaburile de irigație, așa că mă întorc și traversez câmpul spre el. Vacarmul lui nu seamănă deloc cu al lui Cillian. E mai calm și mai limpede și, cu toate că Vacarmul nu se poate vedea, dacă al lui Cillian pare mereu roșiatic, atunci al lui Ben pare albastru sau, uneori, verde. Sunt diferiți unul de celălalt, diferiți ca focul și apa, Ben și Cillian, părinții mei, într-un fel sau altul.

Faza e că mama și Ben erau prieteni, înainte ca ei să plece în Lumea Nouă, erau amândoi membri ai Bisericii când li s-a făcut propunerea de a pleca și de a clădi de la început o nouă așezare. Mama l-a convins pe tata și Ben l-a convins pe Cillian și când navele au acostat și așezarea a fost creată, mama și cu tata au crescut oi în ferma de vizavi de cea a lui Ben și Cillian, și-au cultivat grâu și totul era prietenos și plăcut și soarele nu apunea niciodată și bărbații și femeile cântau cântece împreună și trăiau și iubeau și nu se îmbolnăveau și nu mureau niciodată.

Oricum, asta e varianta din Vacarm, așa că cine știe cum era, de fapt, înainte? Fiin'că după aceea, bineînțeles că m-am născut și totul s-a schimbat. Spacșii au eliberat virusul care ucidea femeile și ăsta a fost sfârșitul mamei, și apoi a început războiul, care a fost câștigat, și asta le-a adus sfârșitul majorității celor din Lumea Nouă. Și iată-mă pe mine, doar un copilaș care nu știe nimic despre nimic, și bineînțeles că nu eram singurul copil de pe vremea aia, erau o grămadă ca mine, și deodată a rămas numai jumătate de oraș de bărbați care să aibă grijă de noi toți, bebeluși și băieți.

Așa că mulți dintre noi au murit, dar eu m-am numărat printre cei norocoși fiin'că a fost absolut normal ca Ben și Cillian să mă ia la ei și să mă hrănească și să mă

crească și să mă educe și, în general, să facă tot posibilul să rămân în viață.

Așa că, într-un fel, sunt ca fiul lor. Mă rog, mai mult decât „într-un fel", dar mai puțin decât în realitate. Ben zice că Cillian se ceartă cu mine mereu doar fiin'că ține la mine atât de mult, dar dacă-i așa, cred că e un fel ciudat de-a o arăta, un fel care nu prea seamănă a dragoste, dacă e să fiu sincer.

Dar Ben e un alt fel de om decât Cillian, un *fel* bun care-l face destul de special în Prentisstown. 145 din bărbații acestui oraș, chiar și cei care abia au devenit bărbați după aniversare, chiar și Cillian, deși mai puțin decât ei, toți mă văd, în cel mai bun caz, ca pe ceva ce poate fi ignorat și, în cel mai rău, ca pe ceva pe care să-l lovească, așa că mi-am petrecut aproape toată viața încercând să găsesc căi de a mă face nevăzut, ca nu cumva să fiu lovit.

În afar' de Ben, pe care nu-l pot descrie mai departe fără să par dulceag și stupid și așa, un fel de băiețel, așa că n-o să fac asta, vreau doar să spun că nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, dar dacă te-ai trezi într-o zi și ai putea să-ți alegi un tată dintr-un șir de mai mulți, dacă cineva ți-ar zice, uite ce e, băiete, alege pe cine vrei tu, atunci cred că Ben n-ar fi cea mai rea alegere pe care-ai putea s-o faci în dimineața aia.

Fluieră în timp ce ne apropiem de el și, cu toate că încă nu-l văd și nu mă vede nici el, schimbă cântecul când mă simte venind, e un cântec pe care-l recunosc, *Într-o di-mii-neaaa-ță devreme când soarele tocmai ră-săă-reea*, despre care el zice că era unul din preferatele mamei, dar care cred că mai degrabă îi place lui foarte mult din moment ce mi-l tot fluieră și cântă de când mă știu. Sângele

încă îmi pulsează în vene, deși sunt departe de Cillian, dar deodată încep să mă simt un pic mai liniștit.

Cu toate că *e* un cântec pentru copii, știu asta, taci din gură.

— Ben! latră Manchee și se-ndreaptă alergând către dispozitivul de irigație.

— Bună, Manchee, aud în timp ce dau colțul și-l văd pe Ben scărpinându-l pe Manchee 'ntre urechi.

Manchee închide ochii și, de plăcere, lovește cu piciorul în pământ, făcând un zgomot surd și, cu toate că Ben își dă seama cu siguranță din Vacarmul meu că m-am certat cu Cillian, nu zice nimic decât „Bună, Todd".

— Salut, Ben.

Mă uit în pământ, dând cu piciorul într-o piatră.

Și Vacarmul lui Ben zice *Mere* și *Cillian* și *Te-ai făcut atât de mare* și din nou *Cillian* și *o mâncărime în cot* și *mere* și *cină* și *Doamne, ce cald e afară* și totul e atât de calm și de ne-copleșitor, e ca și cum ai sta întins în mijlocul unui pârâu, într-o zi caniculară.

— Te-ai mai liniștit, Todd? întreabă el, în cele din urmă. Ți-ai adus aminte singur cine ești?

— Mda, zic, numa' că nu-nțeleg de ce tre' să se ia de mine așa? De ce nu-mi zice și el măcar „bună"? Nici măcar un salut, zice numa': „Știu c-ai făcut o prostie și-o să mă țin de capul tău până o să aflu ce anume".

— Pur și simplu, așa e felul lui, Todd. Știi și tu asta.

— Așa spui mereu.

Culeg un spic de grâu necopt și-i bag capătul în gură, fără să-l privesc pe Ben în față.

— Ai lăsat merele acasă, așa-i?

Mă uit la el, mestecând în continuare. Știe că n-am făcut asta. Își dă seama.

— Și există un motiv, zice el, scărpinându-l în continuare pe Manchee. E un motiv pe care nu-l pot lămuri.

Încearcă să-mi citească Vacarmul, să vadă ce adevăr poate să extragă de acolo, lucru pe care majoritatea bărbaților îl consideră un motiv suficient de bun ca să începi o ceartă, dar, fiind vorba de Ben, nu mă deranjează. Își lasă capul în jos și se oprește din scărpinat.

— Aaron?

— Da, l-am văzut pe Aaron.

— El ți-a făcut asta la buză?

— Da.

— Ticălosu' naibii!

Se încruntă și face un pas înainte.

— Cred că, pur și simplu, o să am o discuție cu omul ăsta.

— Te rog, nu, îi zic. Nu. Asta o să ne-aducă și mai multe probleme, și nici măcar nu doare atât de tare.

Îmi ia bărbia în mâini și o ridică suficient cât să vadă bine tăietura. „Ticălosu' naibii", mai zice o dată, încet. Îmi atinge tăietura cu degetele, iar eu tresar de durere.

— Nu-i mare lucru, îi zic.

— Stai departe de omul ăla, Todd Hewitt.

— Ca și cum m-am dus într-un suflet la mlaștină *sperând* că mă voi întâlni cu el!

— Nu e întreg la minte.

— Ei, la naiba, mersi pentru informația asta prețioasă, Ben, îi zic și prind din zbor o fărâmă din Vacarmul lui care spune *O lună* și e ceva nou, un fragment cu totul necunoscut din ceva mai mare pe care el îl acoperă repede cu alte gânduri. Ce se întâmplă, Ben? îl întreb, întorcându-mă spre el. Ce se întâmplă de ziua mea de naștere?

Zâmbește și, pentru o clipă, nici măcar nu e un zâmbet cu totul sincer, pentru o clipă e doar un zâmbet îngrijorat, dar după aceea devine destul de sincer.

— E o surpriză, zice el, așa că nu încerca să afli.

Cu toate că sunt aproape bărbat și cu toate că aproape îl ajung la înălțime, el tot se mai apleacă un pic pentru ca fața lui să fie la același nivel cu a mea, dar nu atât de aproape, încât să ne simțim stânjeniți, suficient de aproape cât să fie bine, și mă uit puțin în altă parte. Și deși e vorba despre Ben, deși am încredere în Ben mai mult decât în oricine din orășelul ăsta împuțit și deși Ben a fost cel care mi-a salvat viața și știu că ar mai face asta o dată, tot simt că nu prea am chef să-i deschid Vacarmul cu ce s-a întâmplat la mlaștină, mai ales fiin'că încep să simt o apăsare pe piept ori de câte ori gândul legat de asta se apropie.

— Todd? spune Ben, privindu-mă cu atenție.

— Liniște, latră Manchee, încetișor. Liniște în mlaștină.

Ben se uită la Manchee, apoi la mine, cu ochii blânzi și întrebători și plini de îngrijorare:

— Despre ce vorbește, Todd?

Oftez.

— Am văzut ceva, îi zic. Acolo, în mlaștină. De fapt, n-am *văzut-o*, era ascunsă, dar era ceva ca o spărtură în Vacarm, ca o fisură.

Mă opresc din vorbit fiin'că el nu-mi mai ascultă vocea. Mi-am deschis Vacarmul pentru el și încep să-mi amintesc totul cât pot de fidel și el mă privește cumva fioros, și de undeva de departe, din spatele meu, îl aud pe Cillian venind și strigându-ne „Ben!" și „Todd!" și simt îngrijorare în vocea lui și în Vacarmul lui și cel al lui Ben începe să bâzâie un pic, și eu mă tot gândesc cât pot de

exact la gaura pe care am descoperit-o în Vacarm, dar o fac la fel de încet, încet, încet, ca și cum m-aș strădui ca, pe cât posibil, orașul să nu mă audă, și iată-l pe Cillian venind tăcut și Ben nu face decât să se uite la mine încontinuu până când simt nevoia să vorbesc.

— Sunt spacșii? întreb. Este un spacs? S-au întors?

— Ben! strigă Cillian în timp ce traversează câmpiile.

— Suntem în pericol? îl întreb pe Ben. O să fie din nou război?

Dar tot ce zice Ben foarte încet e „O, Doamne!", și-apoi din nou „O, Doamne!", și-apoi, fără ca măcar să se miște sau să privească în altă parte, zice:

— Trebuie să te trimitem de aici. Trebuie să te trimitem de aici *imediat*.

4. Nu gândi asta!

Cillian vine în fugă spre noi, dar înainte să zică ceva, Ben i-o retează, spunându-i:

— Nu gândi asta!

Ben se întoarce spre mine.

— Nici tu să nu mai gândești asta! Să afunzi adânc gândul ăsta în Vacarmul tău. Să-l ascunzi. Să-l ascunzi cât de bine poți tu.

Și mă apucă de umeri în timp ce-mi spune asta și mă strânge suficient de tare cât să-mi pună sângele în mișcare și mai mult decât era deja.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Ai venit acasă prin oraș? întreabă Cillian.

— Sigur c-am venit prin oraș, izbucnesc. Ce alt drum mai e dracului spre casă?

Fața lui Cillian se încordează, dar nu din cauză că e furios pe mine că am izbucnit, ci din cauza fricii, frică pe care o aud tare ca un țipăt în Vacarmul lui. Niciunul dintre ei nu țipă la mine pen' c-am zis „dracului", ceea ce face ca totul să pară și mai grav. Din acest motiv Manchee latră cu capul plecat: „Cillian! Liniște! Dracului! Todd!", dar nimeni nu se obosește să-i spună să tacă.

Cillian se uită la Ben:

— Va trebui s-o facem *acum*.

— Știu, răspunde Ben.

— Ce se întâmplă? întreb din nou, de data asta tare. Să faceți *ce anume* acum?

Mă îndepărtez de Ben împleticindu-mă, și apoi stau pur și simplu și mă uit la amândoi.

Ben și Cillian se mai uită o dată unul la altul și apoi la mine:

— Trebuie să pleci din Prentisstown, spune Ben.

Pupilele mele se plimbă încolo și-ncoace printre ale lor, dar ele nu trădează nimic din Vacarmurile lor 'n afară de îngrijorarea generală.

— Cum adică, trebuie să plec din Prentisstown? zic. Nu există nicăieri altceva în Lumea Nouă *decât* Prentisstown.

La fel ca înainte, își aruncă *încă* o privire unul altuia.

— Nu mai faceți asta! le zic.

— Haide, spune Cillian. Deja ți-am făcut bagajele.

— Cum să-mi fi făcut deja bagajele?

Cillian îi zice lui Ben:

— Probabil n-avem foarte mult timp la dispoziție.

Și Ben îi spune lui Cillian:

— Poate s-o ia în jos pe lângă râu.

Și Cillian îi spune lui Ben:

— Doar știi ce înseamnă asta.

Și Ben îi spune lui Cillian:

— Asta nu schimbă cu nimic planul nostru.

— CE NAIBII SE ÎNTÂMPLĂ AICI? zbier eu, dar nu spun „naibii", nu-i așa? Fiin'că mi se pare că situația cere ceva puțin mai tare: CE CĂCAT DE PLAN?

Dar ei tot nu se înfurie.

Ben își coboară vocea și îl văd încercând să-și pună Vacarmul într-un fel de ordine, și-apoi îmi zice:

— E foarte, foarte important să păstrezi ceea ce s-a întâmplat la mlaștină, în afara Vacarmului tău cât de bine poți tu.

— De ce? Se întorc spacșii să ne omoare?

— Nu te mai gândi la asta! izbucnește Cillian. Ascunde gândul ăsta, păstrează-l undeva în adânc, unde e liniște, până vei fi atât de departe, în afara orașului, încât nimeni să nu te mai poată auzi. Acum, haide!

Și o zbughește înapoi spre casă, alergând, alergând *de-adevăratelea*.

— Haide, Todd, zice Ben.

— Nu vin până nu-mi dă cineva o explicație.

— O să-ți dăm și o explicație, spune Ben, luându-mă de braț și trăgându-mă după el, o să primești mai multe decât ți-ai dorit vreodată, și e atâta tristețe în el când spune asta, încât nu mai zic nimic, pur și simplu, îl urmez alergând înapoi spre casă, iar Manchee latră cu capul plecat, în spatele nostru.

Până ajungem înapoi acasă, mă aștept să...

Nici nu știu *la* ce mă aștept. La o armată de spacși care să iasă din pădure. Un dispozitiv format din oamenii Primarului Prentiss cu armele pregătite de tragere. Toată casa arzând din temelii. Nu știu. Nu înțeleg mare lucru din Vacarmul lui Ben și din cel al lui Cillian și propriile mele gânduri fierb de zor ca un vulcan, și Manchee nu se oprește din lătrat, așa că cine poate să deslușească ceva în toată zarva asta?

Dar nu e nimeni acolo. Casa, casa *noastră*, e la fel ca înainte, liniștită, o casă de țară. Cillian se năpustește pe ușa din spate, intră în camera de rugăciune, pe care

noi n-o folosim niciodată și începe să smulgă scânduri din podea. Ben se duce la cămară și începe să arunce fructe și alimente uscate într-un sac de pânză, apoi se duce la baie, ia de acolo o trusă medicală și o aruncă tot în sac.

Eu stau, pur și simplu, ca un tăntălău, întrebându-mă ce dracului se întâmplă.

Știu ce vă trece prin cap: cum să *nu* știu, dacă toată ziua, în fiecare zi, aud orice gând al celor doi bărbați care sunt stăpânii acestei case. Dar, de fapt, tocmai asta-i șmecheria. Vacarmul e *vacarm*. E bubuială și huruieli și, de obicei, se adaugă unui uriaș terci de sunete și gânduri și imagini, și jumătate din timp e imposibil să distingi ceva din toate astea. Mințile bărbaților sunt niște locuri dezordonate și Vacarmul e ca un fel de chip foarte activ și viu al acelei dezordini. Vacarmul e ceea ce-i adevărat, dar și ceea ce oamenii cred și ce-și imaginează și ce fantasmează ei, și spune un lucru și, în același timp, opusul său și, deși adevărul e cu siguranță acolo, cum să-ți dai seama ce e adevărat și ce nu, când tu auzi *totul*?

Vacarmul e un bărbat fără filtru, și fără un filtru, un bărbat e doar ceva haotic pe două picioare.

— Nu plec nicăieri, le zic, în timp ce ei își văd în continuare de treburi.

Nici nu mă bagă-n seamă.

— Nu plec, zic iar, în vreme ce Ben trece pe lângă mine în drum spre camera de rugăciune, ca să-l ajute pe Cillian să ridice scândurile din podea.

Au găsit ce căutau și Cillian scoate de acolo un rucsac, unul vechi pe care credeau că l-au pierdut. Ben îl desface la gură și aruncă o privire scurtă 'năuntru și văd niște haine de-ale mele și ceva care pare a fi o...

— Aia-i o carte? întreb. Trebuia să ardeți toate cărțile acum multă vreme.

Dar ei nu mă bagă în seamă și aerul, pur și simplu, s-a oprit în loc, acolo, în timp ce Ben scoate cartea din rucsac și se uită la ea împreună cu Cillian și văd și eu că nu-i tocmai o carte, mai degrabă arată ca un fel de jurnal cu o copertă frumoasă din piele și când Ben o răsfoiește cu degetele, paginile au culoarea crem și sunt acoperite cu scris de mână.

Ben îl închide ca și cum ar fi un lucru important și îl învelește într-o pungă de plastic ca să-l protejeze și-l pune înapoi în rucsac.

Se întorc amândoi spre mine.

— Nu mă duc nicăieri, le zic.

Și-atunci se-aude o bătaie în ușa din față.

Pentru o clipă, nimeni nu zice nimic, toată lumea e paralizată de frică. Manchee are atâtea lucruri despre care vrea să latre, dar nu-i iese nimic pe gură vreme de un minut, după care, în cele din urmă, latră „Ușă!", dar Cillian îl apucă de zgardă cu o mână și cu cealaltă de bot, reușind astfel să-l facă să tacă. Ne uităm unii la alții, întrebându-ne ce să facem mai departe.

Se aude încă o bătaie în ușă și o voce pătrunde prin ziduri până la noi:

— Știu că sunteți acolo.

— Fir-ar al naibii și al dracului! zice Ben.

— Nenorocitul ăla de Davy Prentiss, spune Cillian.

Adică Domnul Prentiss Junior. Omul legii.

— Nu credeți că vă pot auzi Vacarmul? spune Domnul Prentiss Junior, de cealaltă parte a ușii. Benison Moore. Cillian Boyd.

Vocea face o pauză scurtă.

— Todd Hewitt.

— Ei bine, s-a dus naibii ascunzătoarea noastră, zic, încrucișându-mi brațele, enervat de toate astea.

Cillian și Ben se privesc din nou unul pe altul, apoi Cillian îi dă drumul lui Manchee, ne zice amândurora „stați aici", apoi se îndreaptă spre ușă. Ben îndeasă sacul cu mâncare în rucsac și-l leagă bine la gură. Mi-l dă mie.

— Pune-ți ăsta în spate, șoptește el.

La început nu vreau să-l iau, dar face un gest cu o expresie serioasă pe față, așa că-l iau și mi-l pun în spate. Cântărește o tonă.

Îl auzim pe Cillian deschizând ușa din față.

— Ce vrei, Davy?

— Pentru tine sunt Șeriful Prentiss, Cillian, îi spune Domnul Prentiss Junior.

— Tocmai mâncam, Davy, spune Cillian. Vino mai târziu.

— Nu cred c-o să vin. Cred că trebuie să vorbesc ceva cu tânărul Todd.

Ben se uită la mine și-i citesc îngrijorarea în Vacarmul lui.

— Todd are treabă la fermă, spune Cillian. Tocmai pleacă pe ușa din spate. Îl aud plecând.

Dar astea-s, de fapt, instrucțiuni pentru mine și Ben, nu-i așa? Însă eu vreau al naibii de tare să aud ce se întâmplă acolo și nu bag în seamă mâna lui Ben pe umărul meu, încercând să mă tragă spre ușa din spate.

— Mă iei de prost, Cillian? spune Domnul Prentiss Junior.

— Chiar vrei să-ți răspund la asta, Davy?

— Îi aud Vacarmul la nici douăzeci de picioare în spatele tău. Și pe-al lui Ben.

Simțim o schimbare de atitudine la el.

— Vreau, pur și simplu, să stau puțin de vorbă cu el. N-a făcut nimic rău.

— Și-atunci de ce-ai pușca la tine, Davy? întreabă Cillian, și Ben mă strânge de umăr, probabil fără să-și dea seama.

Vocea și Vacarmul Domnului Prentiss Junior se schimbă din nou:

— Adu-l afară, Cillian. Știi bine de ce-am venit. Se pare că un cuvințel ciudat a zburat dinspre băiatul tău înspre oraș, așa, cât se poate de nevinovat, și vrem să știm și noi despre ce-i vorba, atâta tot.

— Noi? întreabă Cillian.

— Onoratul Primar ar vrea să vorbească puțin cu tânărul Todd, spune Domnul Prentiss Junior, ridicând vocea. Ieșiți imediat de acolo, m-auziți? Nu s-a întâmplat nimic rău. E doar o discuție amicală.

Ben face semn cu capul spre ușa din spate, ferm de data asta și nu mai are rost să mă cert cu el acum. Începem să pășim încet spre ușă, dar Manchee, care și-a ținut fleanca atât cât a putut el suporta, latră „Todd!"

— Nu vă trece prin cap să vă furișați prin spate, nu-i așa? strigă Domnul Prentiss Junior. Dă-te la o parte din calea mea, Cillian!

— Pleacă de pe proprietatea mea, Davy, îi spune Cillian.

— N-o să-ți zic și-a doua oară.

— Cred că deja mi-ai spus de vreo trei ori până acum, Davy, așa că dacă mă amenințI cumva, să știi că nu-ți iese.

Urmează o pauză, dar Vacarmul amândurora devine tot mai mare și Ben și cu mine știm ce urmează și deodată totul începe să se miște rapid și auzim o bufnitură

puternică, urmată imediat de alte două, și eu, cu Ben și cu Manchee alergăm spre bucătărie, dar când ajungem acolo, totul s-a terminat deja. Domnul Prentiss Junior zace pe podea, cu mâna la gură, cu sângele ieșindu-i din ea. Cillian are pușca Domnului Prentiss Junior în mâini și o ține îndreptată spre el.

— Ți-am zis să pleci de pe proprietatea mea, Davy.

Domnul Prentiss Junior se uită la el, apoi la noi, ținându-și încă mâna la gura plină de sânge. Cum spuneam, nu-i decât cu vreo doi ani mai mare decât mine, abia e în stare să spună vreo propoziție fără să-i tremure vocea, dar a fost ziua lui, aia în care a devenit bărbat, așa că iată că a devenit șeriful nostru.

Sângele din gură i se prelinge pe firicelele alea de păr castaniu pe care el le numește mustață și restul lumii le numește nimic.

— Știi că asta-mi răspunde la întrebare, nu-i așa?

Scuipă niște sânge și un dinte pe podea.

— Știi bine că ăsta nu-i sfârșitul.

Mă privește drept în ochi.

— Ai descoperit ceva, așa-i, băiete?

Cillian îndreaptă pușca spre capul Domnului Prentiss Junior.

— Afară, zice el.

— Avem planuri pentru tine, băiete.

Domnul Prentiss Junior zâmbește spre mine cu gura plină de sânge și se ridică în picioare.

— Băiatul care e ultimul. Încă o lună, nu-i așa?

Mă uit la Cillian, dar tot ce face e să ridice zgomotos trăgaciul puștii, stabilindu-și ținta.

Domnul Prentiss Junior se uită la noi peste umăr, scuipă din nou și zice: „Ne mai vedem noi", încercând să

pară dur, dar vocea lui chițăie și pornește repede înapoi spre oraș.

Cillian trântește ușa în spatele lui.

— Todd tre' să plece *imediat*. Înapoi prin mlaștină.

— Știu, zice Ben. Speram că...

— Și eu la fel, spune Cillian.

— Stați, stați! spun eu, nu mă duc înapoi în mlaștină. Acolo sunt spacșii!

— Păstrează-ți gândurile cât mai silențioase, spune Cillian. Asta-i mai important decât știi tu.

— Ei bine, din moment ce eu nu știu nimic, nu poate fi prea greu, zic. Nu plec nicăieri până nu-mi spune cineva ce se întâmplă.

— Todd, începe Ben.

— Se vor întoarce, Todd, spune Cillian. Davy Prentiss se va întoarce și nu va fi singur de data asta și noi nu vom putea să te apărăm de toți.

— Dar...

— Fără comentarii, mă întrerupe Cillian.

— Haide, Todd, zice Ben. Manchee va trebui să vină cu tine.

— O, Doamne, e din ce în ce mai bine, spun eu.

— Todd, spune Cillian și eu mă uit la el și mi se pare un pic schimbat.

E ceva nou în Vacarmul lui, o tristețe, o tristețe ca o jelanie.

— Todd, spune el din nou, apoi deodată mă înșfacă și mă îmbrățișează cât poate de tare.

E prea brutal și îmi zgârii buza ruptă de gulerul lui și țip „Au!" și-l împing de lângă mine.

— S-ar putea să ne urăști pentru asta, Todd, zice el, dar încearcă să crezi că totul e fiin'că te iubim, bine?

— Nu, spun eu, nu-i bine deloc. Nu e bine absolut deloc.

Dar Cillian, ca de obicei, nu mă ascultă. Îi zice lui Ben:

— Pleacă, fugi, o să-i țin pe loc cât o să pot de mult.

— O să mă-ntorc pe un alt drum, spune Ben, să văd dacă pot să-i fac să ne piardă urma.

Își strâng mâinile câteva clipe lungi, apoi Ben se uită la mine și spune „Haide", și în timp ce mă târăște afară din cameră ca să ajungem la ușa din spate, îl văd pe Cillian luând din nou pușca — se uită lung după mine și-mi prinde privirea și are o expresie, o expresie întinsă pe toată fața și peste tot Vacarmul lui, care spune că ăsta e un rămas-bun mai mare decât pare, că asta e tot, că e ultima dată când se așteaptă să mă mai vadă, iar eu deschid gura să mai zic ceva, dar apoi ușa se închide în spatele lui și el dispare.

5. Lucrurile pe care le știi

— O să te duc la râu, spune Ben în timp ce ne grăbim să traversăm pajiștile noastre pentru a doua oară în dimineața asta. Poți merge de-a lungul lui, în jos, unde se intersectează cu mlaștina.

— Dar nu e nicio potecă în direcția aia, Ben, spun eu, și-s crocodili peste tot. Vrei să fiu omorât?

Mă privește țintă, dar fără să încetinească.

— Nu există alt drum, Todd.

— Crocodili! Mlaștină! Liniște! Caca! latră Manchee.

Nici n-am mai întrebat ce se întâmplă din moment ce nimeni n-a găsit de cuviință să-mi spună nimic, așa că, pur și simplu, continuăm să mergem, trecând pe lângă oi, care nu sunt încă în țarcurile lor și probabil că nu vor mai ajunge acolo niciodată.

— Oi! zic ele, văzându-ne trecând.

Mergem mai departe, trecem de hambarul principal, coborâm pe lângă unul dintre canalele mari de irigație, apoi facem dreapta spre unul mai mic, îndreptându-ne spre locul de unde începe sălbăticia, ceea ce, de fapt, înseamnă locul unde începe restul acestei întregi planete goale.

Ben vorbește din nou doar când ajungem la marginea pădurii.

— Ai niște mâncare în rucsac care-o să-ți ajungă o vreme, dar trebuie să tragi de ea cât poți de mult, mâncând orice fruct găsești și orice poți vâna.

— Cât anume trebuie să trag de mâncare ca să-mi ajungă? întreb. Cât durează până mă-ntorc acasă?

Ben se oprește. Am intrat în pădure. Râul e la treizeci de metri distanță, dar îl poți auzi fiin'că de aici începe să curgă învolburat la vale până ajunge la mlaștină.

Deodată mi se pare aproape cel mai pustiu loc din întreaga lume.

— Nu te mai întorci, Todd, spune Ben încet. Nu mai poți.

— De ce nu? spun eu și vocea îmi iese mieunată ca a unei pisicuțe, dar nu mă pot abține. Ce-am făc't, Ben?

Ben se apropie de mine.

— N-ai făcut nimic, Todd. Chiar n-ai făcut nimic.

Mă îmbrățișează destul de tare și simt din nou presiunea din piept și sunt atât de confuz și de speriat și de furios. Nimic nu părea să fie diferit pe lume în dimineața asta când m-am dat jos din pat, și acum iată-mă trimis de-acasă și Ben și Cillian se poartă de parcă aș fi pe moarte și nu-i drept și nu știu de ce nu-i drept, dar pur și simplu nu-i.

— Știu că nu-i drept, zice Ben, retrăgându-se și privindu-mă dur în față. Dar există o explicație.

Mă întoarce cu spatele și-mi deschide rucsacul și simt că scoate ceva de acolo.

Caietul.

Mă uit la Ben și apoi în altă parte.

— Știi că nu citesc prea bine, Ben, îi zic stânjenit și prostește.

Se apleacă un pic ca să fim față în față. Vacarmul lui nu mă face să mă simt deloc în largul meu.

— Știu, spune el, într-un fel delicat. Întotdeauna am vrut să încerc să petrec mai mult timp...

Se oprește. Ia caietul din nou în mână.

— E al mamei tale. E jurnalul ei, început chiar din ziua în care te-ai născut, Todd.

Se uită în jos la el.

— Până-n ziua când a murit.

Vacarmul meu se deschide larg.

Mama. Caietul mamei.

Ben își trece mâna peste copertă.

— I-am promis c-o să avem grijă de tine, zice el. I-am promis și apoi a trebuit să ne scoatem asta din minte, așa că n-a mai rămas nimic în Vacarmul nostru, nimic care să lase pe cineva să știe ce vom face.

— Nici măcar eu.

— Nici măcar tu. Dacă vreun pic din asta ajungea în Vacarmul tău, și-apoi în oraș...

Nu termină propoziția.

— La fel ca liniștea pe care am descoperit-o azi în mlaștină, zic. Ca întorsul în oraș și faptul c-am produs tot dezastrul ăsta.

— Nu, asta a fost o surpriză.

Se uită spre cer, ca și cum i-ar spune și lui ce surpriză totală a fost totul.

— Nimeni n-ar fi putut să bănuiască.

— E *periculos*, Ben. Am simțit asta.

Dar tot ce face el e să ia din nou în mână cartea.

Încep să scutur din cap.

— Ben...

— Știu, Todd, spune el, dar fă tot posibilul.

— Nu, Ben...

Îmi susține privirea.

— Ai încredere în mine, Todd Hewitt?

Mă scarpin pe față. Nu știu ce să răspund la asta.

— Sigur că am, zic, sau cel puțin am avut înainte să încep să-mi faci bagajele fără să știu.

Se uită la mine și mai dur, iar Vacarmul lui e concentrat asupra mea ca o rază de soare.

— Ai încredere în mine? mă întreabă încă o dată.

Mă uit la el și mda, am, chiar și acum.

— Am încredere în tine, Ben.

— Atunci crede-mă și când îți spun că lucrurile pe care le știi în acest moment, Todd, lucrurile alea nu-s adevărate.

— Care lucruri? întreb, ridicând puțin vocea. De ce nu poți *să-mi spui*, pur și simplu, adevărul?

— Fiin'că e periculos, zice el, mai serios decât l-am văzut vreodată și, când mă uit în Vacarmul lui să văd ce anume ascunde, țipă și mă respinge. Dacă ți-aș spune acum, totul ar începe să zumzăie în Vacarmul tău mai tare decât un roi de albine și Primarul Prentiss te-ar găsi cât ai zice pește. *Trebuie* să pleci de aici. Trebuie, cât poți de departe.

— Dar unde să plec? îi zic. *Nu mai e nicăieri altundeva*!

Ben trage adânc aer în piept.

— Ba este, spune. Mai sunt și alte locuri.

Nu mai zic nimic la asta.

— Găsești împăturită la începutul cărții o hartă, spune Ben. Am făcut-o cu mâna mea, dar nu te uita peste ea până n-ai ieșit de tot din oraș, bine? Du-te, pur și simplu, la mlaștină. De-acolo vei ști ce ai de făcut mai departe.

Dar îmi dau seama din Vacarmul lui că nici el nu-i așa de sigur c-o să știu ce să fac mai departe.

— Sau ce voi găsi acolo, nu-i așa?

Nu răspunde nimic.

Și mă gândesc.

— De unde ai știut să pregătești din timp bagajele? întreb, făcând câțiva pași în spate. Dacă treaba asta cu mlaștina a fost așa de neașteptată, cum de erați atât de pregătiți astăzi să vă descotorosiți de mine trimițându-mă în sălbăticie?

— Plănuiam asta de multă vreme, de pe vremea când erai foarte mic.

Îl văd înghițind în sec, și-i pot auzi tristețea peste tot.

— De îndată ce-ai fi fost suficient de mare să te descurci singur...

— Aveați de gând, pur și simplu, să mă dați afară ca să mă mănânce crocodilii.

Mă-ndepărtez și mai mult.

— Nu, Todd...

Face câțiva pași înainte, tot cu caietul în mână.

Mă retrag din nou. Face un gest care înseamnă „de acord".

Și închide ochii, după care-și deschide Vacarmul către mine.

De-acum într-o lună, e primul lucru pe care-l spune...

Și iată că vine și ziua mea...

Ziua în care voi deveni bărbat...

Și...

Și...

Și asta e tot ce...

Ce se întâmplă...

Ceea ce fac și ceilalți băieți care devin bărbați...

Ei singuri...

Fiecare-n parte...

Cum fiecare fărâmă de copilărie e distrusă...

Și...

Și...

Și ce s-a întâmplat cu adevărat cu oamenii care...

Doamne, Dumnezeule...

Și nu mai vreau să mai zic nimic despre asta.

Și nu pot să spun cum mă face să mă simt.

Mă uit la Ben și mi se pare un om și mai diferit decât înainte, e diferit față de cel pe care-l știam dintotdeauna.

E periculos să știi.

— De aia nimeni nu-ți zice nimic, spune el. Ca să te-mpiedice să fugi.

— Dar voi nu m-ați fi protejat? întreb, miorlăindu-mă din nou (taci din gură).

— *Așa* te protejăm noi, Todd, spune el. Trimițându-te departe de aici. Trebuia să fim siguri că poți supraviețui pe cont propriu, de aia te-am învățat toate lucrurile alea. Acum, Todd, *trebuie* să pleci...

— Dacă asta o să se-ntâmple peste o lună, de ce-ați așteptat atâta? De ce nu m-ați dus de aici mai devreme?

— Noi nu putem veni cu tine. Asta-i toată problema. Și n-am putut suporta să te trimitem departe, de capul tău. Să te vedem plecând. Nu așa de tânăr.

Își trece din nou degetele peste coperta caietului.

— Și speram că se va întâmpla o minune. Una în care noi n-ar trebui să...

Să te pierdem, spune Vacarmul lui.

— Dar nu s-a întâmplat nicio minune, zic, după o clipă.

Ben dă din cap. Ține în continuare caietul în mână.

— Îmi pare rău, spune. Îmi pare atât de rău că trebuie să se întâmple așa.

Și e atât de multă părere de rău sinceră în Vacarmul lui și atâta îngrijorare și atâta tulburare, încât știu că spune adevărul, știu că nu poate să împiedice ceea ce se întâmplă și, deși nu-mi place asta, iau caietul din mâinile lui și-l pun la loc în punga de plastic și-apoi în rucsac. Nu ne mai spunem nimic. Ce-ar mai fi de zis? Totul și nimic. Nu poți spune totul, așa că nu spui nimic.

Mă trage din nou spre el, și gulerul lui îmi zgârie buza, cum a fost cu Cillian, dar de data asta nu mă opun.

— Ține minte întotdeauna, spune Ben, când mama ta a murit, tu ai devenit fiul nostru și te iubesc și Cillian te iubește și el, întotdeauna te-am iubit și întotdeauna te vom iubi.

Dau să zic „Nu vreau să plec", dar cuvintele nu-mi mai ies.

Fiin'că BANG! se aude cel mai puternic zgomot pe care l-am auzit vreodată în Prentisstown, ca și cum ceva ar fi sărit în aer, până sus la cer.

Și asta nu poate veni decât de la ferma noastră.

Ben îmi dă drumul. Nu mai zice nimic, dar Vacarmul lui țipă din toate puterile *Cillian*.

— Mă-ntorc cu tine, îi zic. O să te-ajut să lupți.

— Nu! țipă Ben. Trebuie să pleci de-aici. Promite-mi. Ia-o prin mlaștină și pleacă de-aici.

Pentru o clipă, nu zic nimic.

— *Promite-mi*, spune din nou Ben, de data asta pe un ton rugător.

— Promite! latră Manchee și se simte frică până și-n acest lătrat.

— Promit, zic.

Ben întinde mâna undeva la spate și desprinde ceva. Îl răsucește o clipă sau două până se desface cu totul. Mi-l dă mie. E cuțitul lui de vânătoare, cel mare tip briceag cu mâner de os și cu lama zimțată care poate tăia practic orice pe lumea asta, cuțitul pe care speram să-l primesc de ziua mea când voi deveni bărbat. E încă în cureaua lui, așa că pot să-l port și eu.

— Ia-l, spune Ben. Ia-l cu tine în mlaștină. S-ar putea să ai nevoie de el.

— Nu m-am luptat niciodată până acum cu un spacs, Ben.

Îmi întinde cuțitul, așa că-l iau.

Se aude un nou BANG dinspre fermă. Ben se uită în spatele lui, apoi din nou la mine.

— Fugi. Ține linia râului în jos spre mlaștină și apoi dincolo de ea. Aleargă cât poți de repede și-ar fi bine ca nu cumva să te-ntorci, Todd Hewitt.

Îmi ia brațul și-l strânge tare.

— Dacă o să te pot găsi, o s-o fac, jur, spune el. Dar mergi mai departe, Todd. Ține-ți promisiunea.

Și gata. Ăsta e un rămas-bun. Un rămas-bun pe care nici măcar nu mi-l doream.

— Ben...

— Fugi! țipă el și se îndepărtează repede, uitându-se o dată înapoi, și apoi gonind spre fermă, spre ceea ce se întâmplă la capătul lumii.

6. Cuțitul din fața mea

— Hai, Manchee, zic, dând să fug, deși fiecare părticică din mine vrea să-l urmeze pe Ben, care aleargă în direcția opusă, exact așa cum a zis, ca să deruteze pe oricine e în căutare de Vacarm.

Mă opresc pentru o clipă, când aud o mulțime de alte mici zgomote din direcția casei, care probabil sunt împușcături, și cred că-s de la pușca pe care Cillian a luat-o de la Domnul Prentiss Junior și de la toate puștile pe care Primarul Prentiss și oamenii lui le-au încuiat undeva în oraș și mă gândeam la toate armele alea împotriva singurei puști furate a lui Cillian și a celor câtorva arme pe care le aveam în casă și că n-o să fie o bătălie care să dureze prea mult și ajung să mă-ntreb de unde vin zgomotele mai mari și îmi dau seama că, probabil, Cillian a aruncat în aer generatoarele ca să-i deruteze pe oameni și să facă Vacarmul tututor atât de mare, încât să n-audă nici măcar o șoaptă de-a mea de aici, de unde sunt.

Toate astea pentru ca eu să pot fugi.

— Hai, Manchee, zic din nou și alergăm ultimii câțiva metri până ajungem la râu.

Apoi o luăm la dreapta și urmăm firul apei în josul dealului, ținându-ne departe de porțiunile mai învolburate.

Acolo trăiesc crocodilii.

Scot cuțitul din teacă și îl țin în mână în timp ce înaintăm cu repeziciune.

— Ce-i, Todd? continuă să latre Manchee, și asta-i varianta lui pentru „ce se întâmplă".

— Nu știu, Manchee. Tacă-ți gura ca să pot gândi.

Rucsacul mi se bălăngăne în spate în timp ce alergăm, dar continuăm să înaintăm cât de repede putem, strecurându-ne printre tufișuri și sărind peste bușteni prăbușiți.

O să mă întorc. Asta o să fac. O să mă întorc. Mi-au zis c-o să știu ce-am de făcut, și acum chiar știu. O să mă duc la mlaștină și o să omor spacsul, dacă o să pot, și-apoi o să mă-ntorc și-o să-i ajut pe Cillian și pe Ben și apoi o să mergem cu toții în acest „în altă parte" de care tot vorbește Ben.

Mda, asta o să fac.

— Ai promis, Todd, spune Manchee, iar lătratul lui sună tot mai îngrijorat pe măsură ce malul înălțat al râului se apropie din ce în ce mai mult de stuf.

— Taci din gură, îi zic. Am promis să nu mă opresc din mers, dar poate asta înseamnă și să mă întorc mai degrabă.

— Todd! spune Manchee, și nici eu nu cred ce am spus.

Am ieșit în afara ariei de unde puteai auzi ce se întâmplă la fermă și râul cotește un pic spre est înainte de a se vărsa în partea superioară a mlaștinii, așa că ne duce și pe noi departe de oraș și, după un minut, nu ne mai urmărește nimic în timp ce alergăm 'n afară de Vacarmul

meu și cel al lui Manchee și zgomotul râului care e suficient de puternic, încât să acopere Vacarmul unui crocodil în timp ce vânează. Ben spune că asta-nseamnă „evoluție", dar spune să nu te gândești prea mult la asta când ești prin preajma lui Aaron.

Respir greu și Manchee gâfâie ca și cum e pe punctul de a se prăbuși, dar nu ne oprim. Soarele începe să apună, dar e încă lumină la discreție, lumină care nu prea pare că te-ar putea ascunde la nevoie. Terenul devine plat și coborâm și mai aproape de nivelul râului, în timp ce totul începe să se transforme într-un ținut mlăștinos. Solul e nămolos și asta ne încetinește. E și mai mult stuf, n-ai ce face.

— Fii atent la crocodili, îi zic lui Manchee. Ciulește-ți bine urechile!

Fiin'că apa din râu își încetinește fluxul și, dacă reușești să-ți calmezi suficient de bine propriul Vacarm, poți să începi să-i auzi pe-acolo pe undeva. Pământul a devenit și mai umed. Abia mai reușim să pășim acum, împroșcând cu noroi. Apuc cuțitul cu mai multă forță și-l țin ridicat în fața mea.

— Todd? spune Manchee.

— Îi auzi? șoptesc eu, încercând să fiu atent la picioare și la stuf și la Manchee, în același timp.

— Crocodili, Todd, zice Manchee, cam cât de încet poate el să latre.

Mă opresc și ascult concentrat.

Și undeva acolo, în bulboanele mlaștinii, nu doar într-un singur loc, pot să-i aud. *Carne*, spun ei.

Carne și *ospăț* și *dinte*.

— La naiba, zic.

— Crocodili, spune Manchee din nou.

— Hai, îi zic și începem să mergem, împroșcând în dreapta și-n stânga fiin'că acum deja suntem de noroi din cap până-n picioare.

Pantofii mi se scufundă la fiecare pas și apa trece peste ei și n-ai pe unde s-o iei 'n afară de stuf. Încep să învârt cuțitul, încercând să tai tulpinile care-mi ies în cale.

Mă uit înainte și văd în ce direcție ne îndreptăm, în sus și-apoi la dreapta. Am reușit să trecem deja de oraș și suntem în punctul în care câmpurile sălbatice coboară pe lângă școală și se întâlnesc cu mlaștina și, dacă trecem prin bucata asta mlăștinoasă de aici, o să fim în siguranță și putem s-o luăm apoi pe cărările ce duc în inima întunecată a mlaștinii.

Oare chiar am fost în dimineața asta acolo?

— Grăbește-te, Manchee, îi zic. Aproape-am ajuns.

Carne și *ospăț* și *dinte*, și jur că se apropie.

— Hai odată!

Carne.

— Todd!

Îmi croiesc drum prin stuf și-mi scot cu greu picioarele din noroi și *carne* și *ospăț* și *DINTE.*

Și apoi aud *Câine zăpăcit...*

Și-atunci știu că s-a zis cu noi.

— Fugi! urlu eu.

Și fugim și Manchee scoate un scheunat înfricoșat și face un salt pe deasupra mea, dar văd un crocodil înălțându-se din stuf în fața lui și sărind după el, dar Manchee e așa de speriat, încât sare și mai sus, mai sus decât credea el vreodată că poate, și colții crocodilului apucă doar aerul, pocnind, și apoi aterizează lângă mine împroșcându-mă cu apă și părând foarte supărat și îi

aud Vacarmul șuierând *Băiat zăpăcit*, și-atunci alerg mai iute și el sare după mine și eu nici măcar nu stau să mă gândesc și mă întorc spre el și-mi împing brațul în sus și crocodilul se năpustește asupra mea, cu botul căscat și cu ghearele scoase și mă gândesc c-o să mor pe loc, și-atunci ies zvârcolindu-mă din nămol, pășind pe o bucată de pământ mai uscată și el vine după mine pe picioarele din spate, ieșind din stuf, și mie îmi ia un minut de urlat și lui Manchee de lătrat ca apucatul până să ne dăm seama că, de fapt, nu mai vine după mine, că-i mort și că noul meu cuțit i-a trecut drept prin cap și că încă-i înfipt în el și singurul motiv pentru care crocodilul se zvârcolește e fiin'că eu încă mă zbat, și apoi smulg cuțitul din crocodil și el cade la pământ și eu mă prăbușesc deasupra lui, de bucurie că n-am murit.

Și abia atunci când mi se taie respirația din cauza sângelui care mi s-a urcat la cap și când Manchee latră încontinuu și apoi începem amândoi să râdem ușurați, îmi dau seama c-am fost prea gălăgioși — și eu, și el — ca să auzim ceva important.

— Pleci undeva, tinere Todd?

Aaron. Care stă chiar lângă mine.

Înainte să apuc să fac ceva, mă pocnește drept în față.

Cad pe spate, cu rucsacul înghiontindu-mă în coaste și făcându-mă să arăt ca o țestoasă răsturnată. Obrajii și ochii îmi urlă de durere și nici nu apuc să mă mișc, că Aaron mă înșfacă de partea din față a tricoului și de pielea de sub el și mă ridică în picioare. Mă doare atât de tare, încât urlu.

Manchee latră furios „Aaron!" și se repede la picioarele lui, dar Aaron nici nu se uită la el înainte de a-i trage cu putere un șut ca să-l dea la o parte.

Aaron mă prinde strâns în așa fel, încât să-l pot privi în față. Nu-mi pot ține deschis decât ochiul care nu mă doare.

— Pentru numele bunului Dumnezeu și al măritului Rai, ce faci aici, în mlaștină, Todd Hewitt? întreabă el, cu respirația mirosindu-i a carne și cu Vacarmul lui care e genu' ăla nebun și groaznic, pe care n-ai vrea niciodată să-l auzi. Tre' să fii la ferma ta, băiete, la ora asta.

Cu mâna liberă mă lovește în stomac. Încerc să mă încolăcesc de durere, dar el încă mă ține de tricou și de pielea de dedesubt.

— Tre' să te întorci, spune el. Sunt niște lucruri pe care tre' să le *vezi*.

Mă zbat să respir, dar felul în care o spune îmi atrage atenția și câteva dintre scânteile pe care reușesc să le prind din Vacarmul lui mă ajută să văd un pic din adevăr.

— Tu i-ai trimis, îi zic. Nu pe mine m-au auzit. Pe tine.

— Din băieții deștepți ies niște bărbați buni de nimic, zice el, răsucindu-și mâna cu care mă ține.

Urlu de durere, dar, nu știu cum naiba, vorbesc în continuare:

— Ei n-au auzit liniștea în Vacarmul meu. Au auzit-o într-al tău și i-ai asmuțit spre mine, ca nu cumva să vină după tine.

— O, nu, Todd, zice el, au auzit-o chiar în Vacarmul tău. Pur și simplu, *m-am asigurat* că au auzit. M-am asigurat că știu cine anume e vinovat de-a fi adus pericolul în orașul nostru.

Își arată dinții, într-un zâmbet sălbatic, ivit de sub barba lui.

— Și să știe cine trebuie răsplătit pentru eforturile sale.

— 'Ști nebun, îi zic și, la naiba, cât e de adevărat și, la naiba, ce-aș mai fi vrut să nu fie.

Zâmbetul îi alunecă de pe față și își încleștează dinții.

— E al meu, Todd, zice. Al meu.

Nu înțeleg ce vrea să spună, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta fiin'că îmi dau seama, pe de altă parte, că și eu, și Aaron am uitat un lucru important.

N-am dat nicio clipă drumul din mână cuțitului.

Și deodată o grămad' de lucruri se-ntâmplă.

Aaron aude *cuțit* în Vacarmul meu și-și dă seama de greșeala făcută. Și-și trage înapoi pumnul liber ca să mă mai lovească o dată.

Eu îmi retrag mâna în care am cuțitul și mă întreb dacă aș putea cu adevărat să-l înjunghii.

Se aude un hârșâit dinspre stuf și Manchee latră:

— Crocodil!

Și, în același timp, auzim *Bărbat zăpăcit.*

Înainte ca Aaron să apuce măcar să se întoarcă, crocodilul e deasupra lui, prinzându-l cu colții de umăr și apucându-l cu ghearele și trăgându-l înspre stuf. Aaron îmi dă drumul și eu cad din nou la pământ, pipăindu-mi toate vânătăile pe care mi le făcuse pe piept. Îmi ridic privirea și-l văd pe Aaron zvârcolindu-se acum în nămol, luptându-se cu crocodilul, și înotătoarele de pe spinările celorlalți crocodili îndreptându-se spre el.

— S-o tăiem de-aici! latră Manchee aproape țipând.

— Al dracului de bine-ai zis-o pe asta! spun și mă ridic în picioare poticnindu-mă, cu rucsacul dezechilibrându-mă un pic, și încerc să-mi deschid ochiul rănit, dureros, dar nu ne oprim și alergăm și alergăm și tot alergăm.

Ieșim din mocirlă și alergăm de-a lungul câmpului, până unde începe cărarea spre mlaștină, și intrăm în

ea și, când ajungem la bușteanul unde Manchee are întotdeauna nevoie de ajutor ca să treacă, pur și simplu zboară pe deasupra lui, fără ca măcar să se oprească și eu sunt chiar în spatele lui și ne îndreptăm amândoi în grabă spre clădirile spacșilor, așa cum am făcut și dimineață.

Iar cuțitul e tot la mine-n mână și Vacarmul meu duduie atât de tare și sunt așa de speriat și de furios și de rănit, încât n-am nici cea mai mică îndoială că o să găsesc un spacs ascunzându-se în gaura Vacarmului său și am de gând să-l ucid tare tare tare, pentru tot ce s-a întâmplat azi.

— Unde e? îl întreb pe Manchee. Unde-i liniștea?

Manchee adulmecă în jur ca nebunu', alergând de la o clădire la alta, și eu fac tot posibilul să-mi liniștesc Vacarmul, dar se pare că n-am nicio șansă.

— Grăbește-te! îi zic. Până nu fuge...

Și abia-mi iese asta din gură, că o aud. Ruptura din Vacarm, la fel de mare și de oribilă ca viața însăși, o aud un pic îndepărtat, în spatele clădirilor spacșilor, în dosul unor tufișuri.

Și de data asta nu mai dispare.

— Liniște! latră Manchee, plin de agitație, și trece alergând pe lângă clădiri, intrând în tufișuri.

Iar liniștea se mișcă și ea și, deși simt din nou presiunea aia în piept și lucrurile alea îngrozitoare și triste îmi apar în fața ochilor, de data asta nu mă mai opresc, de data asta alerg după câinele meu și nu mă opresc și trag aer în piept și-apoi eliberez presiunea și-mi șterg lacrimile de la ochi și apuc cuțitul și-l aud pe Manchee lătrând și aud tăcerea și tre' să fie pe lângă copacul ăsta pe lângă copacul ăsta pe lângă copacul ăsta și urlu și dau

ture copacului și alerg după tăcere și-mi arăt colții și țip și Manchee latră și...

Și mă opresc.

Mă opresc brusc.

Dar nu, *sub nicio formă* nu las jos cuțitul.

Și iat-o, uitându-se la noi, respirând greu, ghemuită la poalele copacului, făcându-se mică în fața lui Manchee, cu ochii efectiv murind de frică, dar încercând în continuare să ne amenințe caraghios cu brațele.

Mă opresc, pur și simplu.

Am cuțitul în mână.

— Spacs! latră Manchee, cu toate că-i prea laș să atace, acum că eu m-am retras. Spacs! Spacs! Spacs!

— Taci din gură, Manchee, îi zic.

— Spacs!

— Ți-am zis să *taci din gură*! mă răstesc la el, ceea ce-l potolește.

— Spacs? spune Manchee, care nu mai e așa de sigur acum.

Înghit în sec, încercând să scap de presiunea pe care-o simt în piept, de incredibila tristețe care vine și vine, în timp ce o privesc și mă privește și ea. E periculos să știi și bărbații mint și lumea continuă să se schimbe fie că vreau, fie că nu.

Fiin'că nu-i un spacs.

— E o fată, zic.

E o fată.

PARTEA A II-A

7. Dacă ar mai exista vreo fată

— E o fată, zic iar.

Încă îmi trag sufletul, încă simt presiunea aia în piept, și *în mod clar* încă țin cuțitul ridicat în fața mea.

O fată.

Se uită și ea la noi, ca și cum am avea de gând s-o omorâm. E încolăcită ca un ghem, încercând să pară cât mai mică posibil, luându-și ochii de la Manchee doar ca să-mi arunce mie niște priviri scurte.

Mie și cuțitului meu.

Manchee gâfâie, cu blana de pe spate zbârlită, țopăind de zor, de parcă pământul ar fi fierbinte, părând la fel de agitat și de încurcat ca mine, deși eu n-am absolut nicio șansă să mă calmez în vreun fel.

— Ce-i fată? latră el. Ce-i fată?

Și prin asta vrea să zică „ce e aia o fată?"

— Ce-i fată? latră din nou Manchee și, când fata pare să se pregătească să facă un salt înapoi peste rădăcina uriașă unde stă ghemuită, lătrăturile lui Manchee se transformă într-un mârâit fioros, *„Stai, stai, stai, stai, stai..."*

— Cuminte, îi zic, deși nu știu *de ce* e cuminte, da' ce altceva poți să spui? N-are niciun sens, absolut niciun

sens, și simt că totul începe să alunece, ca și cum întreaga lume ar fi o masă înclinată și tot ce se află pe ea s-ar răsturna deodată.

Eu sunt Todd Hewitt, gândesc, dar cine știe dacă *asta* mai e măcar adevărat.

— Cine ești? spun în cele din urmă, și nici măcar nu știu dacă mă poate auzi peste tot Vacarmul meu furios și peste criza de nervi a lui Manchee. Cine ești? spun mai tare și mai clar. Ce faci aici? De unde ai venit?

Într-un sfârșit, se uită la mine, ceva mai mult de-o secundă, mutându-și privirea de la Manchee. Se uită la cuțitul meu, apoi și la fața mea, ivindu-se de deasupra cuțitului.

Se uită la mine.

Chiar se uită.

Ea.

Știu ce-i aia o fată. Normal că știu. Le-am văz't în Vacarmul taților lor din oraș, le plângeau ca pe neveste, dar nu chiar la fel de des. Le-am văz't și în clipuri. Fetele sunt mici și politicoase și zâmbitoare. Poartă rochii și au părul lung, strâns în diferite forme la spate sau pe părți. Fac toate treburile alea din-interiorul-casei, în timp ce băieții le fac pe cele de afară. Ajung la vârsta feminității când împlinesc treisprezece ani, la fel ca băieții, și-atunci ele sunt femei și devin soții.

Așa funcționează Lumea Nouă, sau, cel puțin, așa se întâmplă în Prentisstown. Se întâmpla. Așa ar fi trebuit să se întâmple și acum, dar nu mai sunt fete. Au murit toate. Au murit odată cu mamele și bunicile lor și cu surorile și mătușile lor. Au murit în lunile imediat după ce m-am născut eu. Toate, până la ultima.

Dar uite una aici.

Și părul nu e lung. Părul *ei*. Părul ei nu e lung. Și nu poartă nici rochie, ci niște haine care-arată ca o variantă mai puțin uzată a celor pe care le port eu, atât de noi, încât par o uniformă, cu toate că-s rupte și murdare de noroi, și nici nu-i atât de mică, e cât mine de înaltă, din ce văd și, în mod clar, nu-i genul zâmbăreț.

Nu, nu-i deloc zâmbăreață.

— Spacs? latră încetișor Manchee.

— Vrei naibii *să taci odată din gură*? îi zic.

Deci, cum de știu? Cum de știu că-i o fată?

Păi, în primul rând, nu-i un spacs. Spacșii arătau ca niște bărbați, cu toate părțile corpului puțin mai umflate, mai lungi și mai ciudate decât la un bărbat, cu gurile un pic mai sus decât ar trebui să fie și urechile și ochii foarte, *foarte* diferite. Și spacșilor le creșteau hainele direct din corp, ca lichenii pe care-i poți aranja în orice formă îți convine. Consecințe ale faptului că locuiau în mlaștină, conform unei alte presupuneri geniale a lui Ben, or ea n-arată deloc așa și hainele îi sunt normale, așa că e imposibil să fie un spacs.

Și, în al doilea rând, pur și simplu știu. Pur și simplu. Nu vă pot explica, dar mă uit și văd și, pur și simplu, știu. Nu arată ca fetele pe care le-am văzut în clipuri sau în Vacarm și n-am văzut până acum o fată în carne și oase, dar uite-o, e o fată, și cu asta basta. Nu mă întrebați de ce. E ceva legat de formele ei, de mirosul ei, ceva ce nu știu, da' e aici, și e o fată.

Dacă ar mai exista vreo fată, așa ar arăta.

Și nu e un băiat, ca noi. Pur și simplu, nu e. Nu e ca mine. Nu-i deloc ca mine. E ceva complet altfel și nu știu cum de știu asta, dar chiar știu cine sunt, sunt Todd Hewitt, și știu și ce nu sunt, și nu-s ca ea.

Se uită la mine. Se uită la fața mea, în ochii mei. Se uită încontinuu.

Și n-aud *nimic*.

O, Doamne. Pieptul meu. E ca și cum s-ar prăbuși.

— Cine ești? îi zic din nou, dar vocea efectiv *îmi ia foc* în gâtlej, ca și cum s-ar zdrobi, fiin'că sunt așa de trist (taci din gură).

Îmi dezvelesc dinții și mă înfurii un pic și mai spun o dată: „Cine ești?" și țin cuțitul un pic mai departe de mine. Cu cealaltă mână trebuie să mă șterg la ochi foarte repede.

Ceva tre' să se-ntâmple. Ceva tre' să se miște. Cineva tre' să facă *ceva*.

Și, totuși, nu e nimeni aici, în afară de mine, indiferent ce face restul lumii acum.

— Știi să vorbești?

Nu face decât să se uite și ea la mine.

— Liniște, latră Manchee.

— Taci, Manchee, îi zic, trebuie să mă gândesc.

Și ea mă privește în continuare. Fără vreo urmă de Vacarm.

Ce să fac? Nu-i corect. Ben mi-a zis c-o să ajung la mlaștină și voi ști ce să fac, dar *nu știu* ce să fac. Nu mi-au zis nimic de nicio fată, nu mi-au zis de ce liniștea îmi provoacă atâta durere, încât nici nu mă opri naibii din *plâns*, ca și cum mi-ar fi dor de ceva așa de tare, că nici nu mai pot gândi limpede, ca și cum toată goliciunea aia nu-i în ea, ci în *mine*, și ca și cum nimic n-ar mai putea vindeca asta vreodată.

Ce să fac?

Ce să fac?

Pare să se fi liniștit cumva. Nu mai tremură la fel de tare ca înainte, nu mai ține brațele ridicate la fel de sus și

nu pare să mai vrea să fugă cu prima ocazie, deși cum să fii sigur de asta, când persoana aia n-are niciun Vacarm? Cum pot *să fie* ele persoane, când n-au Vacarm?

Și oare mă poate auzi? Chiar *poate*? Poate o persoană fără Vacarm să audă totul?

Mă uit la ea și gândesc, cât de tare și de limpede pot, *Mă auzi? Poți să mă auzi?*

Dar fața nu i se schimbă, are aceeași expresie.

— Bine, îi zic, și fac un pas în spate. Bine. Stai acolo, OK? Rămâi, pur și simplu, acolo.

Mai fac câțiva pași în spate, dar o urmăresc cu privirea și ea face la fel. Las jos brațul în care am cuțitul; îl strecor după o bretea a rucsacului, apoi mă aplec și las jos rucsacul. Păstrez cuțitul într-o mână și cu cealaltă desfac rucsacul și scot de-acolo caietul.

E mai greu decât ai putea crede despre un lucru făcut din cuvinte. Și miroase a piele. Și-are pagini întregi cu scrisul ma...

Dar las asta pe mai târziu.

— Fii cu ochii pe ea, Manchee, zic.

— Ochii pe ea! latră el.

Mă uit în interiorul copertei și iată hârtia aia împăturită, exact cum zicea Ben. O despăturesc. Pe o față, e o hartă desenată de mână, iar pe spate o grămadă de scris, dar nu-s decât o mulțime de litere pe care n-am liniștea necesară în Vacarm ca măcar să *încerc* să le citesc, așa că mă uit doar la hartă.

Casa noastră e chiar în partea de sus și orașul un pic mai jos, cu râul pe lângă care eu și Manchee am coborât spre mlaștină, unde suntem acum. Dar mai sunt și alte locuri pe lângă ăsta, nu-i așa? Mlaștina continuă până devine din nou un râu și sunt niște săgeți desenate pe

lângă malul râului și acolo vrea Ben ca eu și Manchee s-ajungem și urmez săgețile cu degetul și ele duc tocmai în afara mlaștinii, duc tocmai spre...

BUF! Lumea devine strălucitoare pentru o clipă, în timp ce simt cum ceva mă pocnește în cap, exact în punctul ăla dureros în care m-a lovit Aaron și mă prăbușesc, dar în momentul când cad răsucesc cuțitul în aer și aud un scâncet slab de durere și mă agăț de ceva înainte să cad de-a berbeleacu' și mă trezesc stând pe jos pe pământul tare, ținând dosul mâinii în care am cuțitul peste locul dureros și uitându-mă de unde-ar fi putut veni atacul, și-atunci îmi învăț prima lecție:

Chestiile care n-au Vacarm se pot strecura imediat pe lângă tine. Se pot furișa, ca și cum nici n-ar fi aici.

Fata stă și ea în fund, puțin mai departe de mine, ținându-se cu mâna de unul din brațe, cu sângele scurgându-i-se printre degete. A lăsat jos bățul cu care m-a lovit și fața îi e complet desfigurată din cauza durerii pe care-o simte, probabil, de la tăietură.

— DE CE DRACU' AI FĂCUT ASTA? țip, încercând să nu-mi ating prea tare fața. Doamne, m-am săturat de cât am fost lovit azi!

Fata stă și se uită la mine, cu fruntea încrețită, ținându-și strâns brațul.

Care sângerează cam tare.

— Băț, Todd! latră Manchee.

— Și tu unde naiba erai? îi zic.

— Caca, Todd.

Scot un „Oof!" și-arunc cu niște pământ în el. Începe să râcâie și el, apoi să amușine prin tufișuri, ca și cum nimic ciudat nu s-ar întâmpla pe lume. Momentele de atenție ale câinilor sunt la fel de lungi ca un băț de chibrit.

Chestii idioate.

A început să se întunece deja, și soarele chiar apune, iar mlaștina, care și-așa e întunecată, se întunecă și mai mult, iar eu încă n-am niciun răspuns. Timpul continuă să se scurgă și n-ar trebui să aștept aici și n-ar trebui nici să mă întorc și *aici n-ar trebui să fie nicio fată.*

O, Doamne, rana aia chiar îi sângerează rău.

— Hei, îi zic, și vocea-mi tremură de la fiorii care-mi străbat tot corpul.

Eu sunt Todd Hewitt, gândesc. *Sunt aproape bărbat.*

— Hei, zic din nou, încercând să mă liniștesc un pic.

Fata se uită la mine.

— N-o să-ți fac niciun rău, îi zic, respirând repede, la fel ca ea. Mă auzi? N-o să-ți fac niciun rău. Doar să nu mă mai lovești nici tu cu vreun băț, în regulă?

Se uită în ochii mei. Apoi se uită la cuțit.

Oare înțelege ceva?

Cobor cuțitul și-l las în jos, aproape de pământ. Dar nu-i dau drumul de tot. Cu mâna pe care o am liberă încep să cotrobăi din nou prin rucsac până găsesc trusa medicală pe care Ben a aruncat-o înăuntru. O scot de acolo.

— Trusa medicală, îi zic.

Nu schițează niciun gest.

— Me-di-ca-men-te, îi zic încet.

Arăt spre antebrațul meu, acolo unde are ea tăietura.

— Îți curge sânge.

Nimic.

Oftez și dau să mă ridic în picioare. Ea tresare și se retrage, târându-se. Oftez din nou, de data asta furios. *„N-o să-ți fac niciun rău".*

Ridic trusa cu medicamente.

— Sunt medicamente. O să-ți oprească sângerarea.

Tot nimic. Poate n-are nimic în interiorul ei, totuși.

— Uite, îi zic și deschid cu un pocnet trusa cu medicamente. Scotocesc cu o mână și scot de acolo un tampon antihemoragic, căruia îi rup ambalajul de hârtie cu dinții. Sângerez și eu, probabil în locul unde Aaron m-a lovit prima dată și fata a doua oară, așa că iau tamponul și mi-l trec peste ochi și peste sprânceană. Îl îndepărtez și mda, e sânge pe el. Îi arăt fetei tamponul, ca să vadă și ea.

— Vezi? îi arăt eu ochiul. Vezi? Oprește sângele.

Fac un pas înainte, doar unul singur. Ea tresare și se dă înapoi, dar nu foarte mult. Fac încă un pas, apoi încă unul și apoi ajung lângă ea. Ea continuă să se uite la cuțitul meu.

— N-o să-i dau drumul jos, așa că las-o baltă, îi zic.

Împing tamponul spre brațul ei.

— Chiar dacă-i o rană adâncă, chestia asta o închide, bine? Încerc să te ajut.

— Todd? latră Manchee, plin de semne de întrebare.

— Imediat, îi zic. Uite, sângerezi peste tot, bine? Și eu pot opri sângerarea, de acord? Doar să nu-ți mai vină alte idei cu porcării de bețe.

Mă urmărește. Și mă urmărește. Și mă urmărește. Încerc să fiu mai calm decât mă simt, de fapt, în acest moment. Nu știu de ce-o ajut, mai ales după ce m-a pocnit în cap, dar nu mai știu nici eu ce fac. Ben a spus că voi găsi niște răspunsuri în mlaștină și nu le-am găsit, am găsit-o doar pe fata asta care sângerează fiin'că am rănit-o eu, deși și-o cam merita și dacă opresc sângerarea, poate că asta înseamnă că fac, totuși, ceva.

Nu știu. Nu știu ce altceva să fac, așa că, pur și simplu, fac asta.

Fata mă urmărește în continuare, respirând la fel de repede. Dar nu fuge și nici nu se mai retrage, așa că abia îți dai seama că-și întoarce un pic spre mine antebrațul ca să pot ajunge la rană.

— Todd! latră Manchee din nou.

— Sst, îi zic, nevrând s-o sperii din nou pe fată.

A fi atât de aproape de tăcerea ei e ca și cum inima mi s-ar face bucăți peste tot în jur. Pot s-o simt cum mă trage în jos într-o groapă fără fund, ca și cum m-ar ademeni să cad și să cad și să cad.

Dar îmi țin firea, asta fac. Îmi păstrez calmul și apăs tamponul antihemoragic pe brațul ei, tamponând tăietura care-i destul de adâncă, până se închide un pic și nu mai sângerează.

— Tre' să ai grijă, îi zic. Nu există niciun tratament permanent. Tre' să ai grijă cu rana până ce restul corpului tău o s-o vindece, bine?

Nu face altceva decât să se uite la mine.

— Bine, zic, mai mult pentru mine decât pentru altcineva, acum că am făcut-o și pe asta, ce urmează?

— Todd! latră Manchee. Todd!

— Și fără bețe, de acord? îi zic fetei. Să nu mă mai lovești.

— Todd! din nou Manchee.

— Și evident, mă cheamă Todd.

Și-atunci, chiar atunci, în lumina aceea vagă, văd cumva cum începe timid să schițeze un zâmbet? Oare mi se pare?

— Poți să...? îi zic, uitându-mă în ochii ei cât de intens pot cu presiunea pe care-o simt în piept. Înțelegi ce zic?

— Todd, și lătratul lui Manchee ajunge la paroxism.

Mă-ntorc spre el. „*Ce?*"

— Todd! TODD!

Și atunci auzim cu toții. Cineva calcă apăsat prin tufișuri și strivește crengi și apoi zgomot de pași care aleargă și apoi Vacarm, Vacarm, Vacarm, fir-ar să fie.

— Ridică-te, îi zic fetei. Ridică-te! Acum!

Îmi înșfac rucsacul și mi-l pun în spate și fata pare îngrozită, dar e felul ăla de paralizie care nu ajută la nimic și strig din nou către ea: „Haide odată!" și o apuc de braț, fără să mă mai gândesc la rana ei, și încerc s-o ridic în picioare, dar deodată e prea târziu și se aude un țipăt și un răcnet și un sunet de parcă toți copacii s-ar prăbuși, și eu și cu fata abia ne putem întoarce să ne uităm și îl vedem pe Aaron, care a înnebunit și e furios și vine după noi.

8. Ce alegeri face un cuțit

E la trei pași de noi. Înainte ca măcar să încerc să fug, vine spre mine, cu mâinile în sus, înșfăcându-mă de gât și izbindu-mă de un copac.

— RAHAT cu ochi ce ești! țipă și își înfige degetele în gâtul meu.

Bâjbâi și eu după mâinile lui, încercând să-l tai cu cuțitul, dar rucsacul mi-a căzut de pe umeri și breteaua lui mi-a țintuit brațul de un copac, așa, încât Aaron să poată să mă strângă de gât cât poftește.

Chipul lui e un coșmar, ceva oribil ce n-o să-mi pot scoate niciodată din minte, chiar dacă voi reuși să scap de aici. Crocodilii i-au smuls urechea stângă și, odată cu ea, o fâșie lungă de carne coborând spre obrazul stâng. I se văd dinții prin rană și, din cauza ei, ochiul stâng îi iese în afară, ca și cum tot capul i-ar fi fost prins în mijlocul unei explozii. Mai are și alte răni pe bărbie și gât și hainele-i sunt rupte și are sânge aproape peste tot și văd chiar și-un colț de crocodil atârnând de-o fâșie de carne desprinsă din umărul lui.

Tușesc și mă sufoc și încerc să respir, dar nu reușesc deloc, și nici nu vă puteți imagina ce tare *doare* și lumea

a început să se învârtă în jurul meu și creierul mi-a luat-o razna și-mi trece prin minte acest gând mic și stupid că, până la urmă, Aaron n-a supraviețuit atacului crocodililor, că a murit, dar e așa de supărat pe mine, încât faptul că a murit nu l-a împiedicat, totuși, să vină aici ca să mă omoare.

— LA CE ZÂMBEȘTI? urlă el, și picături mici de sânge și de scuipat și de carne mă împroașcă în față.

Mă strânge și mai tare de gât și simt că-mi vine să vomit, dar voma n-are unde să se ducă și nu pot respira deloc și toate luminile și culorile se scurg la un loc și mor și chiar o să mor.

— AAH! sare înapoi Aaron, dându-mi drumul brusc.

Cad la pământ și vomit peste tot în jur și apoi respir c-o disperare care mă face să tușesc atât de tare, încât cred că n-o să mă mai opresc niciodată. Mă uit în sus și-i văd botul lui Manchee înfipt în gamba lui Aaron, mușcându-l cât poate el de tare.

Bravo, băiete.

Aaron îl izbește pe Manchee cu o singură mână, aruncându-l în tufișuri. Se aude o bufnitură și un scheunat și un „Todd!"

Aaron se răsucește înapoi spre mine și nu mă pot abține să nu mă uit la fața lui, la rănile de peste tot, cărora nimeni n-avea cum să le fi supraviețuit, nimeni, e imposibil.

Poate chiar e mort.

— Unde e semnul? spune el, iar expresia zdrobită i se schimbă imediat într-una de căutare alarmată.

Semnul?

Sem...

Fata.

Mă uit și eu în jur. A dispărut.

Aaron se răsucește din nou, la stânga, la dreapta, și-apoi îmi dau seama că aude în același timp cu mine, aude foșnetul și trosnetele pe care ea le face în timp ce aleargă, în timp ce plutește departe de noi și, fără să se mai uite la mine, o ia la sănătoasa după ea și dispare.

Și uite-așa, mă trezesc singur. Așa, pur și simplu, ca și cum n-aș avea legătură cu nimic din ce se întâmplă aici.

Ce zi idioată am avut.

— Todd! iese Manchee șchiopătând din tufișuri.

— Sunt bine, prietene, încerc eu să-i zic și chiar reușesc parțial, în ciuda tusei, deși asta nu-i tocmai adevărat. Sunt bine.

Încerc să respir în continuare printre accese de tuse, cu fruntea lipită de pământ, împrăștiind salivă și vomă peste tot.

Încep să-mi vină niște gânduri. Vin destul de des neinvitate, nu-i așa?

Fiin'că s-ar putea să se fi terminat totul, nu? S-ar putea să fie gata, simplu ca bună ziua. E evident că Aaron o voia pe fată, indiferent ce-o fi vrut să zică prin acel „semn", corect? E clar că *întreg orașul* o vrea pe fată și de-aici tărăboiul legat de liniștea din Vacarmul meu. Așa că, dacă Aaron pune mâna pe ea și dacă orașul pune mâna pe ea, atunci ăsta-i sfârșitul poveștii, nu-i așa? Ei ar obține ce vor și m-ar lăsa pe mine în pace și eu aș putea să mă întorc și totul ar fi la fel ca înainte și, mda, probabil că fetei nu i-ar fi prea bine, dar asta s-ar putea să-i salveze pe Ben și pe Cillian.

S-ar putea să mă salveze pe mine.

Doar *mă gândesc* la asta, bine? Gândurile, pur și simplu, dau năvală în mintea mea.

Gândul că povestea asta s-ar putea termina la fel de repede cum a început.

— Terminat, bâiguie și Manchee.

Și-atunci aud un țipăt îngrozitor, îngrozitor care înseamnă, bineînțeles, că fata a fost prinsă și zarurile au fost aruncate, nu-i așa? Următorul țipăt vine o clipă mai târziu, dar deja sunt în picioare, fără ca măcar să-mi dau seama, îmi scot rucsacul de pe umeri, mă sprijin un pic, tușesc în continuare, încercând să mai iau o gură de aer, dar am cuțitul în mână și încep să alerg.

Nu e greu să le dai de urmă. Aaron țâșnește printre tufișuri ca un taur și Vacarmul lui scuipă un urlet și mereu, mereu, mereu e liniștea aia a fetei, chiar și dincolo de țipetele ei, ceea ce o face și mai greu de suportat. Alerg cât pot de repede după ei, cu Manchee în spatele meu, și nu mai avem nici juma' de minut până să-i ajungem din urmă, fără ca deșteptul de mine să știu ce-o să facem, odată ajunși acolo. Aaron a urmărit-o până într-un ochi de apă adâncă până la glezne și-a țintuit-o cu spatele de-un copac. O ține strâns de încheieturi, dar ea îi opune rezistență, zbătându-se și dând din picioare cât poate de tare, iar chipul ei e un lucru atât de înfricoșat, încât, văzând-l, abia mai pot scoate vreun cuvânt.

— Las-o în pace, scrâșnește vocea mea, dar nimeni nu mă aude.

Vacarmul lui Aaron arde atât de tare, încât nu-s sigur că m-ar auzi nici dacă aș țipa.

SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE și *SEMNUL DE LA DUMNEZEU* și *CALEA SFÂNTULUI* și imagini cu fata într-o biserică, imagini cu ea bând vinul și mâncând anafura, imagini cu ea în chip de înger.

Fata pe post de jertfă.

Aaron îi prinde amândouă încheieturile cu o singură mână, bâjbâie să-și scoată centura de la robă și începe să-i lege mâinile cu ea. Fata îi dă un picior zdravăn acolo unde Manchee l-a mușcat, iar el o lovește peste față cu podul palmei.

— Las-o în pace, zic din nou, încercând să ridic vocea.

— În pace! latră și Manchee, încă șchiopătând, dar la fel de feroce.

Afurisitul, chiar e deștept.

Fac un pas înainte. Aaron stă cu spatele la mine, ca și cum nici nu i-ar păsa că-s aici, ca și cum nici nu m-ar considera vreo amenințare.

— Dă-i drumul, încerc să strig, dar asta nu mă face decât să tușesc din nou.

În continuare, nimic. Tot nicio reacție de la Aaron sau de la altcineva.

O să trebuiască s-o fac. O să trebuiască s-o fac. O Doamne o Doamne o Doamne, o să trebuiască s-o fac.

O să trebuiască să-l omor.

Ridic cuțitul.

Țin deja cuțitul ridicat în aer.

Aaron se întoarce, dar nici măcar nu e prea rapid, pur și simplu se întoarce, ca atunci când cineva te strigă pe nume. Mă vede stând acolo, ținând cuțitul în aer, fără să mă mișc deloc, ca un blestemat de laș idiot ce sunt și zâmbește și Doamne, nici nu pot să spun ce îngrozitor arată un zâmbet pe fața aia sfâșiată.

— Vacarmul te dă de gol, tinere Todd, spune el, lăsând-o pe fată.

E legată atât de strâns și e atât de epuizată, că nici măcar nu mai încearcă să fugă.

Aaron face un pas spre mine.

Eu fac un pas în spate (taci din gură, te rog taci din gură).

— Primarul o să fie dezamăgit să audă de plecarea ta prea devreme de pe tărâmul pământesc, băiete, spune Aaron, făcând încă un pas.

Mai fac și eu încă un pas, ținând cuțitul în aer, ca și cum nu mi-ar fi de niciun folos.

— Dar Dumnezeu n-are nevoie de-un laș, spune Aaron, nu-i așa, băiete?

Iute ca un șarpe, mă lovește cu brațul stâng peste mâna dreaptă, făcând să-mi zboare cuțitul din mână. Apoi mă lovește peste față cu podul palmei drepte, aruncându-mă la loc în apă și îi simt genunchii aterizându-mi pe piept și mâinile apăsându-mi beregata ca să-mi facă de petrecanie și, de data asta, fața mi-e sub apă, așa că acum îi va fi mult mai ușor să mă omoare.

Mă lupt, dar am pierdut deja. Am pierdut. Am avut o șansă și am pierdut-o și merit ce mi se întâmplă și mă lupt, dar nu-s nici pe departe la fel de puternic ca înainte și simt cum mi se apropie sfârșitul. Simt cum mă dau bătut.

Sunt pierdut.

Pierdut.

Și-atunci, în apă, mâna mea dă de o piatră.

BUM! o ridic și fără să apuc să mă gândesc prea mult, îl lovesc cu ea în cap.

BUM! îl mai lovesc o dată.

BUM! și încă o dată.

Îl simt cum alunecă pe lângă mine și-mi înalț capul, înecându-mă cu apă și cu aer, dar reușesc să stau în capul oaselor și ridic din nou piatra să-l lovesc, dar el zace deja în apă, cu jumătate de față în apă și cealaltă jumătate afară, cu dinții zâmbindu-mi prin rana din obraz. Mă târăsc în

patru labe pe lângă el, orbecăind, tușind și bolborosind, iar el rămâne acolo, afundându-se un pic, nemișcat.

Îmi simt gâtul ca și cum ar fi fost rupt, dar vărs niște apă și-apoi respir un pic mai bine.

— Todd! Todd! Todd! spune Manchee, venind la mine, lătrând și lingându-mă de zor, ca un cățeluș.

Îl scarpin între urechi, fiin'că deocamdată nu pot rosti nimic.

Și-apoi simțim amândoi liniștea aia și ne uităm în sus și deasupra noastră e fata, cu mâinile încă legate.

Ține cuțitul cu degetele.

Rămân paralizat pentru o secundă și Manchee începe să mârâie, dar apoi îmi dau seama. Mai trag de câteva ori aer în piept și apoi mă întind și iau cuțitul din mâinile ei și tai cureaua cu care Aaron i-a legat încheieturile. Cureaua cade și ea-și freacă locul unde a fost legată, holbându-se în continuare la mine, fără să zică nimic.

Știe. Știe că n-aș fi putut s-o fac.

Naiba să te ia, mă gândesc eu. *Naiba să te ia.*

Se uită la cuțit. Îl cercetează cu privirea pe Aaron care zace în apă.

Încă respiră. Gâlgâie în apă la fiecare respirație, dar încă respiră.

Apuc cuțitul. Fata se uită la mine, la cuțit, la Aaron, și-apoi din nou la mine.

Asta încearcă să-mi zică? Îmi zice s-o fac?

El zace acolo, fără apărare, și-o să se înece, până la urmă.

Și cuțitul e la mine.

Mă ridic în picioare, mă prăbușesc din cauza amețelii, apoi mă ridic din nou. Pășesc spre el. Ridic cuțitul. Din nou.

Fata trage aer în piept și o simt cum își ține respirația.

Manchee spune:

— Todd!

Țin cuțitul ridicat deasupra lui Aaron. Încă o dată mi se oferă o șansă. Încă o dată țin cuțitul ridicat.

Aș putea s-o fac. Nimeni din Lumea Nouă nu m-ar condamna. E dreptul meu s-o fac.

Aș putea s-o fac, pur și simplu.

Dar un cuțit nu e doar un simplu obiect, nu-i așa? E o alegere, e ceva ce *faci*. Un cuțit spune da sau nu, taie sau nu tăia, mori sau nu muri. Un cuțit ia decizia din mâinile tale și o aruncă în lume și ea nu se mai întoarce niciodată.

Aaron o să moară. Fața îi e sfâșiată, capul îi e zdrobit, se duce la fund într-o apă nu prea adâncă, și n-o să se mai trezească vreodată. A încercat să mă omoare, a vrut s-o omoare pe fată, e vinovat pentru tot tărăboiul din oraș, probabil, el l-a trimis pe Primar la fermă și din cauza asta e vinovat și pentru Ben și Cillian. Merită să moară. Chiar merită asta.

Și eu nu pot să las cuțitul în jos, ca să termin odată treaba asta.

Cine sunt eu?

Sunt Todd Hewitt.

Sunt cel mai mare și mai nenorocit gunoi pe care l-a cunoscut vreodată omenirea.

Nu pot s-o fac.

Naiba să te ia, mă gândesc din nou.

— Haide, îi zic fetei. Trebuie să plecăm de-aici.

9. Când norocul nu-i de partea ta

La început, nu credeam c-o să vină. N-are niciun motiv să vină, iar eu niciun motiv să-i cer asta, dar când îi spun a doua oară pe un ton mai insistent „Haide" și gesticulez cu mâna, mă urmează, pe mine și pe Manchee și asta se întâmplă, asta facem, cine știe dacă e bine sau nu, dar asta facem.

Noaptea a venit de-a binelea. Mlaștina pare și mai vâscoasă aici, mai neagră decât orice. Ne repezim înapoi să-mi iau rucsacul, apoi pornim iar și înaintăm un pic în întuneric, ca să luăm ceva distanță de cadavrul lui Aaron (dă Doamne să fie un cadavru). Ne cățărăm pe copaci și trecem peste rădăcini, afundându-ne tot mai adânc în inima mlaștinii. Când ajungem la un mic luminiș, unde e o bucățică de pământ drept fără copaci, ne oprim.

Încă țin în mână cuțitul. Stă acolo în mâna mea, strălucind spre mine ca însuși sentimentul de vinovăție, la fel ca acel cuvânt, *laș*, fulgerând la nesfârșit. Tăișul captează lumina ambelor luni și Doamne, ce lucru puternic e cuțitul ăsta! Un lucru cu adevărat *puternic*, ca și cum ar trebui să recunosc că eu sunt o parte din el, și nu el din mine.

Duc mâna la spate și-l pun în spațiul dintre spinare și rucsac, unde măcar n-o să mai trebuiască să-l văd.

Îmi dau jos rucsacul și cotrobăi prin el după o lanternă.

— Știi să folosești așa ceva? o întreb pe fată, aprinzând și stingând lanterna de câteva ori.

Ea nu face decât să se uite la mine, la fel ca până acum.

— Nu contează, îi zic.

Încă mă doare gâtul, încă mă doare fața, încă mă doare pieptul, iar Vacarmul meu mă bombardează în continuare cu imagini prevestitoare de rău, despre ce luptă grozavă au reușit să ducă Ben și Cillian la fermă, despre cât timp o să-i ia Domnului Prentiss Junior să afle unde am plecat, despre cât timp o să-i ia să vină după mine, după *noi* (nu prea mult, dacă nu cumva e deja pe urmele noastre), deci cui naibii îi pasă dacă fata știe sau nu să folosească o lanternă? Bineînțeles că *nu știe*.

Scot caietul din rucsac, folosind lanterna ca să fac puțină lumină. Îl deschid din nou la hartă și urmăresc săgețile lui Ben de la ferma noastră, de-a lungul râului, prin mlaștină și apoi în afara ei, în locul unde se transformă înapoi în râu.

Nu e așa de greu să găsești ieșirea din mlaștină. Departe, spre orizontul ce se așterne în spatele ei, se văd întotdeauna trei munți, unul aproape și doi mai îndepărtați, dar toți unul lângă celălalt. Râul de pe harta lui Ben trece printre cel mai apropiat și printre ceilalți doi mai îndepărtați, așa că tot ce trebuie să facem e să înaintăm spre acel loc din mijloc, și-așa vom găsi din nou râul și vom merge pe cursul lui. Să-l urmăm până unde duc săgețile.

Să continuăm să mergem până la o altă așezare.

Uite-o. Chiar aici în josul paginii, unde se sfârșește harta.

Un loc complet nou.

Ca și cum n-aș avea destule lucruri la care să mă gândesc acum.

Mă uit la fată, care încă se holbează la mine, nici nu cred că mai clipește. Îndrept lumina lanternei spre fața ei. Tresare puternic și se întoarce.

— De unde-ai venit? o întreb. De aici?

Îndrept lanterna în jos spre hartă și pun degetul pe celălalt oraș. Fata nu se mișcă, așa că îi fac semne cu mâna. Tot nu se mișcă, așa că oftez și ridic de jos caietul și i-l întind ei și luminez apoi pagina cu lanterna.

— Eu, și arăt spre mine, sunt de aici.

Și indic cu degetul pe hartă ferma noastră din nordul Prentisstownului.

— Asta, și cuprind cu un gest mlaștina, e aici.

Îi arăt mlaștina pe hartă.

— Noi trebuie să mergem aici, spun și arăt spre celălalt oraș.

Ben a scris mai jos numele celuilalt oraș, dar... Ei, mă rog.

— De acolo ești tu? o întreb și arăt spre ea, apoi spre celălalt oraș și-apoi din nou spre ea. Ești de acolo?

Se uită la hartă, dar în afară de asta, nimic.

Oftez nemulțumit că așteptările mi-au fost înșelate și mă-ndepărtez câțiva pași de ea. E neplăcut să fim atât de aproape unul de altul.

— Păi, sincer, sper să fii de acolo, îi spun, aruncând din nou o privire peste hartă. Fiin'că acolo ne ducem.

— Todd, latră Manchee.

Ridic ochii. Fata a început să se învârtă prin luminiș, uitându-se la lucruri, ca și cum le-ar cunoaște.

— Ce faci? o întreb.

Se uită la mine, la lanterna din mâna mea și arată spre niște copaci.

— Ce? zic. N-avem timp...

Arată din nou spre copaci și începe să meargă în direcția aia.

— Hei, îi zic. *Hei!*

Cred că tre' să mă duc și eu după ea.

— Trebuie să urmăm harta!

Înaintez ferindu-mă de ramuri, ca să mă pot ține după ea, cu rucsacul agățându-mi-se aproape la fiecare pas.

— Hei! Așteaptă-mă!

Merg împleticindu-mă, cu Manchee în spatele meu, iar lanterna nu-i suficient de bună ca să poată ține piept tuturor nenorocitelor de rămurele și rădăcini și băltoace dintr-o mlaștină uriașă. Merg mai departe cu capul aplecat, desfăcând rucsacul din toate chestiile în care se prinde, așa, încât abia pot privi în față ca să mă țin după ea. O văd că s-a oprit lângă un copac prăbușit care pare ars, așteptându-mă și privindu-mă cum vin.

— Ce faci aici? îi zic, când ajung în sfârșit lângă ea. Unde te...

Și apoi văd.

Copacul chiar *e* ars, ars de curând și de curând doborât la pământ, cu așchii nearse curate și albe ca lemnul tânăr primprejur. Și-s o grămadă de copaci la fel, un șir întreg, de fapt, de o parte și de alta a unui șanț mare, scobit în afara mlaștinii, acum plin cu apă, dar movila de pământ și plantele arse din jur arată că e ceva recent, ca

și cum cineva a venit aici și l-a săpat cu o singură mișcare fulgerătoare.

— Ce s-a întâmplat? învârt eu lanterna în toate direcțiile. Cine a făcut asta?

Ea doar se uită în jos, spre stânga, unde canalul dispare în întuneric. Luminez cu lanterna în direcția aia, dar nu-i suficient de puternică să vedem ce e acolo. Cu toate că parcă *ceva* e acolo.

Fata dispare în întuneric spre necunoscut.

— Unde te duci? o întreb, fără să aștept un răspuns și fără să primesc vreunul.

Manchee aleargă între mine și fată, ca și cum ar urmări-o pe ea acum, nu pe mine și dispar amândoi în bezna nopții. Eu rămân puțin în urmă, dar nu-i pierd totuși din ochi. Tăcerea încă plutește dinspre ea, și *încă* îmi face rău, ca și cum ar fi gata să înghită toată lumea și pe mine odată cu ea.

Încerc pe cât posibil să luminez cu lanterna fiecare centimetru de apă. Crocodilii nu ajung, de obicei, atât de adânc în inima mlaștinii, dar asta se întâmplă doar de obicei, și în plus, mai sunt peștii roșii care-s otrăvitori și nevăstuicile de apă care mușcă și norocul nu pare să-și dea osteneala să fie azi de partea noastră, așa că, dacă ceva e să meargă prost, o să meargă, și cu asta basta.

Ne apropiem unul de altul și eu luminez cu lanterna în jos, în direcția în care mergem și ceva începe să scânteieze, ceva ce nu e un copac sau vreun animal sau apă.

Ceva metalic. Ceva *mare* și metalic.

— Ce-i aia? zic.

Ne apropiem și, la început, mi se pare că e doar o uriașă bicicletă de fisiune și mă-ntreb ce idiot ar încerca să meargă pe-o bicicletă ca aia în mlaștină, fiin'că abia

reușești să mergi pe ele pe drumuri drepte și uscate, darămite în apă sau printre rădăcini.

Dar nu e o bicicletă de fisiune.

— Stai pe loc.

Fata se oprește.

Ca-să-vezi! Fata se oprește.

— Deci, înțelegi ce-ți zic, nu?

Dar apoi nimic, ca de obicei.

— Păi, așteaptă o clipă, îi zic, fiin'că-mi vine un gând în minte.

Suntem încă destul de departe, dar agit în continuare lanterna pe deasupra metalului. Și înapoi spre dâra aceea dreaptă pe care-o lasă canalul. Și apoi deasupra metalului. Și apoi spre toate chestiile alea arse de pe marginea canalului. Și simt cum tot îmi vine un gând.

Fata nu mai așteaptă și se îndreaptă spre chestia de metal și eu după ea. Trebuie să ocolim un buștean mare și ars, încă fumegând leneș într-unul sau două locuri, să ajungem la chestia aia și, când ajungem, e mai mare decât cea mai mare bicicletă de fisiune văzută vreodată și abia atunci vedem că e doar o parte din ceva și mai mare de-atât. E ceva îndoit și ars și, deși nu știu cum arăta înainte să fie așa, pare o epavă.

Și-n mod clar e epava unei nave.

O navă aeriană. Probabil chiar o navă *spațială*.

— E nava ta? o întreb pe fată, luminând-o cu lanterna.

Nu zice nimic, ca de obicei, dar o face într-un fel care-ar putea însemna un da.

— Te-ai prăbușit aici?

O luminez cu lanterna din cap până-n picioare, pe corp, apoi pe hainele care-s un pic diferite de cele cu

care-s eu obișnuit, sigur, dar nu atât de diferite, încât să nu fi putut să fie ale mele odată ca niciodată.

— De und'-ai venit? zic.

Dar bineînțeles că nu zice nimic, ci doar se uită înspre un loc îndepărtat din întuneric, își încrucișează brațele și pornește în direcția aia. Dar de data asta nu mă mai duc după ea. Mă uit la navă. Aici trebuie *să fie* răspunsul. Adică, *uită-te* la ea. O mare parte din ea e zdrobită de nu poți recunoaște nimic, dar încă se mai vede ceva ce-ar putea fi un fuzelaj, ceva ce-ar putea fi un motor, chiar ceva ce probabil a fost o fereastră.

Vedeți voi, primele case din Prentisstown erau făcute din navele cu care aterizaseră primii coloniști. Sigur, dupa aia s-au construit case din lemn și din butuci, dar Ben spune că primul lucru pe care-l faci când aterizezi e să construiești imediat un adăpost și adăposturile inițiale se fac din resursele pe care le ai la îndemână. Biserica și stația de benzină din oraș sunt încă parțial făcute din carcase de metal și cale de navă și cabine și alte lucruri de felul ăsta. Și cu toate că mormanul ăsta de resturi e destul de zdrobit, dacă te uiți mai bine la el, s-ar putea să fie o veche locuință din Prentisstown care a căzut direct din cer. Direct din cer, cuprinsă de flăcări.

— Todd! latră Manchee de undeva de unde nu-l pot vedea. Todd!

Alerg spre locul unde a dispărut fata, într-o parte a epavei ce pare mai puțin lovită. Când trec pe lângă ea, văd chiar o ușă deschisă pe partea unui perete metalic, ceva mai sus, și văd chiar și o lumină acolo, înăuntru.

— Todd! latră Manchee și eu luminez cu lanterna în direcția de unde latră el, lângă fată.

Ea stă, pur și simplu, acolo, uitându-se în jos la ceva, așa că ridic lanterna și o văd lângă două mormane de haine.

Care, de fapt, sunt două cadavre, nu?

Merg spre ele, luminând în jos cu lanterna. E un bărbat, cu hainele și corpul arse aproape cu totul de la piept în jos. Și fața are arsuri, dar nu atât de multe, încât să nu observi că e un bărbat. Are o rană pe frunte care l-ar fi ucis, probabil, și dacă n-ar fi fost focul, dar nu mai contează, fiin'că oricum e mort. E mort și zace aici, într-o mlaștină.

Luminez cu lanterna mai încolo și văd că lângă el se află o femeie, nu?

Îmi țin respirația.

E prima femeie pe care o văd vreodată în carne și oase. Și e exact la fel ca fata. N-am văzut niciodată o femeie în viața reală, dar dacă, într-adevăr, ar mai exista o femeie în viață, ar fi exact ca ea.

Și e moartă și ea, bineînțeles, dar nu la fel de vizibil, cu arsuri și o rană, n-are nici măcar sânge pe haine, așa că trebuie să fie terci pe dinăuntru.

Dar e o femeie. O femeie adevărată.

Luminez cu lanterna înspre fată. Nu mai tresare speriată.

— Ăștia-s mama și tatăl tău, nu-i așa? o întreb, cu o voce pierită.

Fata nu zice nimic, dar cred că ăsta-i adevărul.

Plimb lanterna peste toată epava și mă gândesc la canalul ars din spate și asta nu poate să însemne decât un singur lucru. S-a prăbușit aici cu mama și tatăl său. Ei au murit. Ea a supraviețuit. Și dacă vine de altundeva din Lumea Nouă sau dacă vine din cu totul altă parte, nu contează. Ei au murit, ea trăiește, și e absolut singură aici.

Și a fost descoperită de Aaron.

Când norocul nu-i de partea ta, e *împotriva* ta.

Pe jos văd niște dâre lăsate de fată, care a târât, probabil, cadavrele de la locul unde s-au prăbușit și le-a adus aici. Dar în mlaștină nu poți îngropa nimic altceva decât spacși, fiin'că după o jumătate de metru de pământ dai deja de apă, așa că iată-i întinși aici. Nu-mi place să zic asta, dar chiar put, deși, în putoarea generală a mlaștinii, nu-i așa de rău pe cât s-ar crede, așa că cine știe de câtă vreme e fata asta aici.

Se uită din nou la mine, nu plânge, nu zâmbește, e la fel de inertă ca întotdeauna. Apoi, trece pe lângă mine, merge înapoi de-a lungul urmelor, spre ușa pe care-o văzusem deschisă pe una din părțile epavei, urcă și dispare înăuntru.

10. Mâncare și foc

— Hei, zic, luând-o după ea spre epavă. N-ar trebui să mai rămânem pe-aici...

Ajung la ușă în momentul în care ea dă buzna afară, obligându-mă să fac un salt înapoi. Așteaptă să mă dau la o parte, apoi coboară și trece pe lângă mine, ținând într-o mână o geantă și câteva pachete mici în cealaltă. Mă uit înapoi spre ușă și mă ridic pe vârfuri, încercând să trag cu ochiul înăuntru. Totul pare o ruină, după cum era de așteptat, lucruri răsturnate peste tot, o grămadă de chestii stricate.

— Cum de-ai supraviețuit după toate astea? o întreb, întorcându-mă spre ea.

Dar văd că e ocupată cu ceva. A pus traista și pachetele jos și a scos de acolo ceva ce arată ca o cutiuță plată, de culoare verde. O pune jos pe o bucată de pământ mai uscat și așază niște bețe deasupra ei.

Mă uit la ea cu neîncredere.

— N-avem timp să facem un...

Apasă pe un buton de pe una dintre laturile cutiei și *fâssssss*, deodată avem un foc de tabără în mărime naturală.

Și eu stau acolo ca prostul, cu gura larg căscată.

Vreau *și eu* o cutie care să poată face focuri de tabără.

Ea mă privește și-și freacă un pic brațele și abia atunci îmi dau seama că sunt ud leoarcă și mi-e frig și mă dor toate cele și că un foc chiar e lucrul cel mai bun la care mă pot gândi acum.

Mă uit în spate, în întunecimea mlaștinii, de parcă aș fi putut vedea pe cineva apropiindu-se. Nimic la orizont, bineînțeles, dar nici nu se aude vreun sunet. Nimeni prin preajmă. Deocamdată.

Mă uit din nou la foc.

— Bine, doar o clipă, îi zic.

Mă apropii de foc și încep să-mi încălzesc mâinile, fără să-mi dau jos rucsacul. Desface grăbită un pachet și-l aruncă spre mine și din nou mă holbez la el până când fata își vâră degetele într-al ei și scoate de acolo ceva ce trebuie să fie o bucățică de fruct uscat sau ceva de genul ăsta pe care o mănâncă.

Îmi dă de mâncare. Și foc să mă încălzesc.

Așa cum stă lângă foc și mănâncă, fața îi e în continuare lipsită de orice expresie, inertă ca o piatră. Încep să mănânc și eu. Fructele sau ce-or fi alea sunt ca niște buline mici și uscate, dar dulci și gumate, și-am terminat toată cutia în juma de minut, fără să-l observ pe Manchee care cerșea și el.

— Todd! zice el, lingându-se pe bot.

— Vai, spun, îmi pare rău.

Fata se uită la mine, apoi la Manchee, apoi scoate un pumn de buline din pachetul ei și i le întinde lui Manchee. Când el se apropie, ea se trage un pic în spate, cumva involuntar, preferând să dea drumul fructelor pe jos. Pe Manchee nu-l deranjează asta. Le halește imediat.

Îi fac un semn cu capul. Fata nu-mi răspunde.

E noapte în toată regula acum și e întuneric beznă în afara micului nostru cerc de lumină. Se văd numai stelele prin gaura din coroanele copacilor făcută de nava prăbușită. Încerc să mă gândesc la ultima săptămână și dacă am auzit cumva în timpul ăsta vreun bubuit îndepărtat dinspre mlaștină, dar cre' că orice lucru petrecut atât de departe s-ar fi putut pierde în Vacarmul din Prentisstown și nimeni nu l-ar fi băgat de seamă.

Mă gândesc la unii credincioși.

Aproape la toți.

— Nu mai putem rămâne aici, îi zic. Îmi pare rău pentru ai tăi, dar mai sunt și alții pe urmele noastre. Chiar dacă Aaron e mort.

Când aude numele lui Aaron, tresare, numai un pic. Probabil că i-a spus cum îl cheamă. Sau ceva de genu'. Probabil.

— Îmi pare rău, îi zic, deși nu prea știu pentru ce. Îmi aranjez rucsacul în spate. Mi se pare mai greu decât oricând. Mersi de haleală, da' tre' să plecăm.

Mă uit la ea.

— Vii și tu cu noi?

Fata mă privește o clipă și apoi, cu vârful ghetei, dă jos de pe cutiuța verde bețele încinse. Apoi se apleacă, apasă pe buton și ridică de jos cutia fără să se ardă deloc.

O, Doamne, *chiar* vreau și eu o chestie de-aia.

O pune la loc în traista pe care a adus-o cu ea din epavă și apoi își trece toarta ei peste cap, ca și cum traista ar fi rucsacul ei. Ca și cum avea de gând să vină cu mine chiar fără s-o întreb.

— Păi, îi zic, văzând că nu face altceva decât să se holbeze la mine, cred că acum suntem gata.

Niciunul dintre noi nu se mișcă.

Mă uit înapoi înspre mama și tatăl ei. Face și ea același lucru, dar numai pentru o clipă. Aș vrea să-i zic ceva, ceva mai mult de-atât, dar ce să zici? Deschid totuși gura, dar ea începe să scotocească în traistă. Probabil caută ceva care, nu știu, să-i amintească de ai ei sau poate-o să facă vreun gest sau ceva de genu' ăsta, dar găsește ce căuta, și nu era decât o lanternă. O aprinde — deci *știe* cum funcționează una — și începe să meargă, întâi spre mine, apoi trece pe lângă mine, ca și cum am fi pornit deja la drum.

Și asta-i tot, de parcă mama și tatăl ei n-ar fi zăcut acolo morți.

Mă uit o clipă la ea cum se îndepărtează, înainte să zic:

— Oi!

Se întoarce spre mine.

— Nu în direcția aia.

Și-i arăt spre stânga.

— Încolo.

Mă îndrept în direcția bună, Manchee vine după mine, și mă uit în spate și-o văd și pe fată în urma noastră. Mă mai uit o dată rapid în spate și, oricât de tare mi-aș dori să rămân acolo și să cotrobăi prin epava aia după mai multe chestii de-alea plate cum are ea, și Doamne, chiar vreau, tre' să mergem, deși e noapte, deși nimeni n-a dormit deloc, tre' să mergem.

Și pornim, zărind linia orizontului printre copaci când se poate zări și îndreptându-ne spre locul acela dintre muntele mai apropiat și ceilalți doi mai îndepărtați. Amândouă lunile sunt pe jumătate pline și cerul e senin, așa că măcar avem puțină lumină după care

să ne orientăm, chiar și sub umbrarul ăsta, chiar și în întuneric.

— Ciulește bine urechile, îi zic lui Manchee.

— De ce? latră el.

— Pentru chestiile care-ar putea să ne ajungă din urmă, idiotule.

Nu prea ai cum să alergi, de fapt, noaptea, într-o mlaștină, așa că mergem la pas cât putem de repede, eu luminând cu lanterna în față, croindu-ne drum pe lângă rădăcini de copaci și încercând să nu facem prea mult zgomot. Manchee o ia înainte și se întoarce, amușinând primprejur și lătrând câteodată, dar nimic serios. Fata ține pasul cu noi, fără să rămână în urmă, dar nici apropiindu-se prea mult. Ceea ce-i bine, fiin'că, deși Vacarmul meu n-a mai fost atât de liniștit toată ziua, tăcerea ei încă apasă asupra lui ori de câte ori se apropie prea mult.

E ciudat că n-a făcut mai mult în legătură cu mama și cu tatăl ei când am plecat, nu-i așa? N-a plâns, nu s-a dus la ei pentru ultima oară, nimic? N-am dreptate? Aș da *orice* să-i mai văd o dată pe Ben și Cillian, chiar dacă ar fi... Mă rog, chiar dacă sunt.

— Ben, spune Manchee, de lângă piciorul meu.

— Știu.

Îl scarpin între urechi.

Mergem mai departe.

Eu mi-aș dori să-i îngrop, dacă s-ar ajunge la asta. Aș vrea să fac *ceva*, nu știu ce. Mă opresc și mă uit în spate la fată, dar fața ei e tot la fel, la fel ca întotdeauna, și o fi cumva așa fiin'că s-a prăbușit și părinții ei au murit? O fi așa fiin'că a găsit-o Aaron? O fi așa fiin'că e din altă parte?

Chiar nu simte nimic? N-o fi chiar nimic în interiorul ei?

Se uită la mine, așteptând să merg mai departe.

Așa că, după o clipă, merg mai departe.

Ore întregi. Ore întregi de noapte tăcută ce se scurg cu repeziciune. Ore întregi ca astea. Cine știe până unde o să mergem sau dacă ne îndreptăm sau nu în direcția corectă, dar *ore întregi*. Din când în când, aud Vacarmul câte unei făpturi a nopții, bufnițe de mlaștină cârâind în drum spre pradă, năpustindu-se, probabil, asupra unor șoareci cu coada scurtă al căror Vacarm e atât de tăcut, încât abia sună a ceva vorbit, dar ce aud cel mai tare este Vacarmul ce se risipește și apoi apare la loc, când și când, al unei făpturi a nopții ce fuge de toată zarva asta pe care probabil c-o facem târându-ne așa prin mlaștină, în miez de noapte.

Dar ce-i ciudat e că tot nu se aude niciun fel de sunet din spatele nostru, nimic care să ne urmărească, niciun Vacarm, nicio ramură care să se rupă, nimic. Poate Ben și Cillian i-au făcut să ne piardă urma. Poate că motivul pentru care fug nici nu-i așa de important, până la urmă. Poate...

Fata se oprește ca să-și scoată pantoful din noroi.

Fata.

Nu. Chiar vin după noi. Singurul poate e în poate că așteaptă zorii ca să reușească să meargă mai repede.

Așa că mergem și tot mergem, tot mai obosiți, oprindu-ne o singură dată pentru ca toată lumea să facă pipi în liniște, la adăpostul tufișurilor. Scot niște mâncare de la Ben din rucsac și le dau bucățele mici tuturor, pentru că acum e rândul meu.

Și apoi iar mergem și mergem.

Și mai e doar o oră până la răsărit, așa că nu mai putem.

— Tre' să ne oprim, zic, lăsând jos rucsacul la poalele unui copac. Tre' să ne odihnim.

Fata își pune și ea traista lângă un alt copac, fără să mai fie nevoie de altă muncă de lămurire și amândoi aproape că ne prăbușim la pământ, rezemându-ne de gențile noastre ca de niște perne.

— Cinci minute, zic.

Manchee se încolăcește la picioarele mele și închide ochii aproape instantaneu. Doar cinci minute, îi strig fetei care și-a scos din traistă o păturică și s-a acoperit deja cu ea.

— Nu te instala prea comod.

Trebuie să mergem mai departe, fără îndoială. O să-nchid și eu ochii pentru un minut sau două, cât să mă odihnesc puțin și-apoi o să continuăm să mergem și mai repede decât înainte.

Doar un pic de odihnă, atâta tot.

Deschid ochii și soarele e sus pe cer. Doar puțin, dar la naiba, e sus.

Fir-ar. Am pierdut cel puțin o oră, poate chiar două.

Și-atunci îmi dau seama că un sunet m-a trezit.

E un Vacarm.

Intru în panică, gândindu-mă că ne-au găsit bărbații și sar în picioare...

Doar ca să văd că nu e un bărbat.

E un cassor care se înalță deasupra mea, a fetei și a lui Manchee.

Mâncare? zice Vacarmul lui.

Știam eu că n-au dispărut din mlaștină.

Aud un icnet de spaimă din locul unde doarme fata. Care nu mai doarme. Cassorul se întoarce ca să se uite la ea. Și atunci, Manchee se ridică repede și-ncepe să latre

„Prinde! Prinde! Prinde!", și-atunci gâtul cassorului se răsucește înapoi spre noi.

Imaginați-vă cea mai mare pasăre pe care-ați văzut-o vreodată, imaginați-vă că e așa de mare, încât nici nu mai poate zbura, vorbim de doi metri și jumătate sau chiar trei, cu un gât arcuit superlung, întinzându-se să-și facă loc pe deasupra capetelor voastre. Are tot pene, dar ele arată mai curând ca o blană și aripile nu folosesc la mare lucru, mai degrabă să sperie cu ele lucrurile pe care urmează să le mănânce. Dar la picioarele ei tre' să fiți atenți. Niște picioare lungi până la pieptul meu, cu gheare la capete, ce pot să te ucidă dintr-o singură lovitură, dacă nu ești atent.

— Stai liniștită, strig către fată. Sunt prietenoși.

Fiin'că, de fapt, chiar sunt. Sau așa ar trebui să fie. Ar trebui să mănânce rozătoare și să te lovească doar dacă îi ataci tu, dar dacă *nu*-i ataci, Ben zice că-s prietenoși și cam pămpălăi și chiar se lasă hrăniți. Și, de asemenea, sunt buni de mâncat, o combinație care i-a făcut pe nou-veniții din Prentisstown destul de dornici să-i vâneze pentru hrană, încât, pe vremea când m-am născut eu, nu găseai un cassor pe o distanță de kilometri întregi. Și pe ei i-am văzut până acum doar într-un clip sau în Vacarm.

Lumea devine din ce în ce mai mare.

— Prinde! Prinde! latră Manchee, alergând în cercuri în jurul cassorului.

— Nu-l mușca! țip la el.

Gâtul cassorului se răsucește ca vița-de-vie, urmărindu-l pe Manchee ca o pisică ce pândește o insectă. *Mâncare*? continuă să întrebe Vacarmul lui.

— Nu-i mâncare, zic, și gâtul cel lung se răsucește spre mine.

Mâncare?

— Nu-i de mâncare, îi zic din nou. E doar un câine.

Câine? se gândește el și începe să-l urmărească din nou pe Manchee, încercând să-l ciupească cu ciocul. Ciocul nu-i o chestie înfricoșătoare, e ca și cum ai fi ciupit de o gâscă, dar pe Manchee nu l-a ciupit nicio gâscă, așa că se ferește din calea lui sărind și lătrând încontinuu.

Râd de el. E amuzant.

Și-apoi aud un râs ușor care nu-i al meu.

Mă uit în jur. Fata stă în picioare lângă copacul ei, urmărind cum pasărea gigantică aleargă după câinele meu cel prostovan, și râde.

Zâmbește.

Mă vede că o privesc și se oprește.

Mâncare? aud și când mă întorc, văd cum cassorul începe să caute cu ciocul prin rucsacul meu.

— Hei! țip și încep să-l ușuiesc de acolo.

Mâncare?

— Uite-aici, scot eu o bucată mică de brânză învelită în pânză, pe care Ben mi-o pusese la pachet.

Cassorul o adulmecă, ciupește din ea și-o înfulecă imediat, iar gâtul lui lung se încrețește în valuri prelungi în timp ce o înghite. Își pocnește de câteva ori ciocul, așa cum un om plescăie din buze după ce-a terminat de mâncat ceva. Dar apoi gâtul lui începe să se onduleze înapoi și, cu un tuset puternic, bucata de brânză vine înapoi, zburând drept spre mine, acoperită de salivă, dar abia atinsă, lovindu-mă în obraz și lăsându-mi o dâră de murdărie pe față.

Mâncare? zice cassorul și începe să meargă încet înapoi spre mlaștină, ca și cum n-am mai prezenta niciun fel de interes, nici cât negru sub unghie.

— Prinde! Prinde! latră Manchee în urmă, dar nu se duce după el.

Mă șterg de mizeria de pe față cu mâneca și-o văd pe fată zâmbind spre mine în timp ce fac asta.

— Crez' că-i amuzant, nu? îi zic și ea se preface în continuare că nu zâmbește, dar, de fapt, *zâmbește*.

Se întoarce și-și ia de jos traista.

— Mda, zic, preluând din nou controlul asupra lucrurilor. Am dormit mult prea mult. Tre' să plecăm.

Continuăm să mergem fără să mai vorbim sau să zâmbim. În scurt timp, pământul devine mai puțin neted și un pic mai uscat. Copacii încep să se subțieze puțin, lăsând soarele să ne ardă din când în când. Curând, ajungem într-un mic luminiș, aproape ca o câmpie mai mică, răsărind dintr-un mal abrupt și înalt, exact deasupra coroanelor copacilor. Ne cățărăm acolo în vârf. Fata mai scoate un pachet cu chestiile alea din fructe. Micul dejun. Mâncăm, stând tot în picioare.

Privind pe deasupra copacilor, drumul dinaintea noastră se conturează clar. Muntele mai mare se vede la orizont și se văd și ceilalți doi munți mai mici, la distanță, în spatele unui nor de ceață.

— Acolo mergem noi, îi zic, arătând cu degetul. Sau cel puțin acolo cre' c-ar trebui să mergem.

Fata pune jos pachetul cu fructe și caută din nou în traistă. Scoate de acolo cel mai drăguț binoclu pe care l-ați văzut vreodată. Vechiul meu binoclu de acasă, care s-a stricat acum mulți ani, arăta ca o cutie de păstrat pâinea în ea în comparație cu ăsta. Îl ține drept în fața ochilor și se uită un pic, apoi mi-l dă mie.

Îl iau și mă uit în direcția spre care mergem. Totul e atât de *clar*. Drumul se întinde în fața noastră printr-o

pădure verde, șerpuiește în josul unui deal înspre niște văi și vâlcele adevărate și începe să fie pământ adevărat și nu doar bazinul jegos al unei mlaștini și poți chiar să vezi unde ținutul mlăștinos începe să devină un râu adevărat, tăind chei tot mai adânci pe măsură ce se apropie de munți. Dacă stai să asculți, îl poți chiar auzi curgând învolburat. Mă uit și mă uit și nu văd nicio așezare omenească, dar cine știe ce-o fi dincolo de curbele și cotiturile alea? Cine știe ce-o fi acolo, sus?

Mă uit în spatele nostru, în locul de unde am venit, dar e încă prea devreme și o ceață acoperă mare parte din mlaștină, ascunzând totul, nedând nimic la iveală.

— E drăguț, îi zic, întinzându-i binoclul.

Îl pune înapoi în traistă și mai rămânem acolo câteva minute ca să terminăm de mâncat.

Stăm amândoi în picioare, la un braț distanță unul de altul, fiin'că tăcerea ei încă îmi face rău. Mestec o bucățică de fruct uscat și mă întreb cum o fi să n-ai Vacarm, să *vii* dintr-un loc unde nu există Vacarm? Ce înseamnă asta? Ce fel de loc o fi ăsta? E minunat? E groaznic?

Să zicem că ați sta pe vârful unui deal alături de cineva care n-are Vacarm. Ar fi ca și cum ați fi singuri acolo? În ce fel ați comunica? Ați *vrea* s-o faceți? Adică, iată-ne pe noi, fata asta și cu mine, îndreptându-ne spre ceva periculos și necunoscut, și nu-i niciun Vacarm care să intervină între noi, nimic care să ne spună ce gândește celălalt. *Așa* ar trebui să fie lucrurile?

Termin de mâncat fructele și mototolesc ambalajul. Fata întinde mâna și pune toate resturile înapoi în traista ei. Niciun cuvânt, niciun dialog, doar Vacarmul meu și un mare nimic dinspre ea.

Așa or fi stat lucrurile și pentru mama și tata, când au aterizat aici prima dată? Era Lumea Nouă un loc complet tăcut, înainte să...

Îmi ridic brusc privirea spre fată.

Înainte.

Sunt așa de prost.

Sunt al naibii de prost câteodată.

Ea n-are Vacarm. Și vine de pe o navă. Ceea ce înseamnă, evident, că vine dintr-un loc unde nu există Vacarm, *idiotule*.

Adică a aterizat aici și încă nu s-a molipsit de virusul Vacarmului.

Ceea ce înseamnă că, atunci când se va întâmpla asta, virusul îi va face exact ce le-a făcut tuturor celorlalte femei.

O s-o ucidă...

O s-o ucidă...

Și mă uit la ea și soarele strălucește deasupra noastră și ochii ei devin tot mai mari în timp ce eu mă gândesc la asta și abia atunci îmi dau seama de altă prostie, ceva la fel de evident.

Doar fiin'că eu nu pot auzi niciun Vacarm dinspre ea nu-nseamnă că ea nu poate auzi fiecare cuvânt al meu.

11. Caietul fără de răspunsuri

— Nu, zic repede. Nu mai asculta! M-am înșelat! M-am înșelat! E o greșeală! M-am înșelat!

Dar se îndepărtează de mine, lăsând să-i cadă pachetul gol cu chestii de-alea din fructe, cu ochii larg deschiși.

— Nu, nu pleca.

Fac câțiva pași spre ea, dar ea se îndepărtează și mai repede, iar traista îi cade la pământ.

— E..., spun, dar *ce* să mai spun? M-am înșelat. M-am *înșelat*. Mă gândeam la altcineva.

Și asta-i cea mai mare prostie pe care-o pot zice, fiin'că ea-mi poate auzi Vacarmul, nu-i așa? Mă vede chinuindu-mă să mă gândesc la ceva de spus și, chiar dacă ceea ce iese e o mare harababură, se poate vedea pe ea însăși peste tot și sigur c-am învățat până acum că nu poți retrage ceva ce a fost deja trimis în lume.

La naiba. La naiba, duce-s-ar totu' în iad.

— La naiba! latră Manchee.

— De ce n-ai SPUS că mă poți auzi? țip, uitând că, de fapt, n-a spus nici măcar un singur cuvânt de când o cunosc.

Se îndepărtează tot mai mult, ducându-și mâna la față ca să-și acopere gura, iar ochii ei trimițându-mi întruna semne de întrebare.

Încerc să mă gândesc la ceva, la *ceva* cu care să pot repara totul, dar nu-mi vine nimic. Doar Vacarm și moarte și disperare peste tot.

Ea se întoarce și fuge, coborând dealul și îndepărtându-se de mine cât poate de repede.

La naiba.

— Așteaptă! strig, alergând deja după ea.

Se întoarce pe același drum pe care-am venit, traversând mica pajiște și dispărând printre copaci, dar sunt chiar în spatele ei, iar Manchee după mine.

— Oprește-te! strig după ea. Așteaptă!

Dar de ce-ar face-o? Ce motiv ar putea avea să mai zăbovească pe-aici?

Știți, e uimitor de rapidă când își propune să fie.

— Manchee! strig și el îmi citește gândul și o zbughește după ea.

Nu c-aș fi putut s-o pierd pe bune, după cum nici ea nu m-ar fi putut pierde pe mine cu adevărat. Oricât de zgomotos ar urmări-o Vacarmul meu, tăcerea ei e la fel de zgomotoasă în fața mea, chiar și acum, când știe c-o să moară, e tăcută ca un mormânt.

— Oprește-te! strig către ea, împiedicându-mă într-o rădăcină și aterizând nasol pe coate, ceea ce-mi trezește toate durerile pe care le simt deja în tot corpul și în față, dar trebuie să mă ridic.

Trebuie să mă ridic și să mă duc după ea.

— Fir-ar al naibii!

— Todd! îl aud pe Manchee lătrând în față, dar nu-l văd.

Mă împleticesc un pic și-mi reiau drumul, ocolind un pâlc mare de arbuști și iat-o, stând pe o piatră mare și netedă, care iese din pământ, cu genunchii ridicați la piept, legănându-se înainte și înapoi, cu ochii deschiși, dar la fel de goi ca întotdeauna.

— Todd, latră Manchee din nou când mă vede, apoi sare sus, pe piatră, lângă ea și începe s-o miroasă.

— Las-o în pace, Manchee, îi zic, dar el nu mă ascultă.

O amușină aproape de față, o linge o dată sau de două ori, apoi se așază lângă ea, lipindu-se de șoldul ei în timp ce fata se leagănă.

— Uite ce e, îi zic, ținându-mi respirația și știind că habar n-am ce să spun mai departe. Uite, îi zic din nou, dar nu mai iese nimic după asta.

Stau acolo, pur și simplu, gâfâind, fără să spun nimic și ea stă jos și se leagănă, până când mi se pare că nu mai e nimic altceva de făcut decât să mă așez și eu pe piatră, dar puțin mai departe, din respect și pentru siguranță, cred, și chiar asta fac. Ea se leagănă și eu stau și mă întreb ce să fac mai departe.

Petrecem câteva minute bune așa, minute bune în care-ar fi trebuit să mergem, iar mlaștina își continuă neabătută ziua în jurul nostru.

Până când, în cele din urmă, îmi vine un nou gând.

— S-ar putea să nu am dreptate, îi zic, de îndată ce gândesc acest lucru. S-ar putea să mă înșel, înțelegi?

Mă-ntorc spre ea și încep să vorbesc repede.

— Am fost mințit despre toate lucrurile astea și poți să cauți în Vacarmul meu, dacă vrei să fii sigură că ce-ți zic *acum* e adevărat.

Mă ridic, vorbind și mai repede.

— Nu trebuia să mai existe o altă așezare omenească. Prentisstown trebuia să fie singura de pe toată prostia asta de planetă. Dar iată că mai e încă un loc pe hartă! Așa că, poate...

Și mă gândesc și mă gândesc și mă tot gândesc.

— Poate că virusul a fost doar în *Prentisstown*. Și dacă n-ai fost în oraș, atunci s-ar putea să fii în siguranță. Poate că ești *bine*. Fiin'că în mod clar n-aud nimic dinspre tine care să sune a Vacarm, și nici nu pari bolnavă. Deci, poate că ești bine.

Se uită la mine și încă se leagănă și nu știu la ce se gândește. *Poate* nu e un cuvânt prea comod când spui *poate că n-o să mori.*

Continui să mă gândesc, lăsând-o să-mi citească Vacarmul cât de liber și de limpede pot eu.

— Poate am căpătat cu toții virusul și, și, și, da!

Mi-a venit un nou gând, unul *bun.*

— Poate ne-am izolat de restul lumii ca să nu-l ia și celelalte așezări. Asta *trebuie* să fie! Așa că, dacă ai stat în mlaștină, atunci ești în siguranță!

Nu se mai leagănă așa de tare, se uită în continuare la mine și poate că mă crede.

Dar apoi, ca un prostălău care nu știe cân' să se oprească, las gândul ăla să meargă mai departe, nu-i așa? Fiin'că, dacă-i adevărat că Prentisstown a fost rupt de restul lumii, atunci probabil că nici cealaltă așezare nu se va bucura prea tare să mă vadă plimbându-mă pe acolo, nu? Poate că cealaltă așezare s-a rupt de la bun început de a noastră, fiin'că probabil Prentisstown *era*, într-adevăr, contagios.

Și dacă Vacarmul se ia de la unul la altul, atunci fata se poate molipsi și ea de la mine, nu?

— O, Doamne, zic, aplecându-mă și punându-mi mâinile pe genunchi.

Și-mi simt întreg corpul prăbușindu-se, deși încă stau în picioare.

— O, Doamne!

Fata se cuibărește și mai mult în ea însăși acolo, pe piatră, și iată-ne într-un punct mai rău chiar decât eram la început.

Nu-i drept. Vă spun că nu-i drept deloc. *O să știi ce ai de făcut când ajungi la mlaștină, Todd. Vei ști ce ai de făcut.* Mda, mersi al naibii de tare pentru asta, Ben, mersi pen' tot ajutorul și grija ta fiin'că iată-mă-s aici și n-am nici cea mai vagă idee ce să fac. Nu-i drept. Sunt dat afară din casa mea, sunt bătut măr, oamenii care spun că țin la mine m-au mințit în toți acești ani, trebuie să urmăresc o prostie de hartă până la o așezare omenească despre care n-am știut până acum, tre' să citesc, într-un fel sau altul, o prostie de caiet...

Caietul.

Îmi scot rucsacul și scot caietul din el. El a zis că toate răspunsurile se află acolo, așa că poate chiar se află. Numa' că...

Oftez și-l deschid. E în întregime scris, numai cuvinte, toate cu scrisul mamei, pagini întregi, și eu...

Ei, mă rog. Mă întorc la hartă, la scrisul lui Ben pe spatele hărții, și asta-i prima dată când mă uit la el altfel decât la lumina lanternei, care, oricum, nu-i prea bună pentru citit. Cuvintele lui Ben sunt aliniate în susul paginii. *Du-te la* sunt primele, astea-s cu siguranță primele cuvinte, și după aia mai sunt câteva mai lungi pe care n-am timp să le silabisesc și apoi niște paragrafe lungi, de care *chiar* n-am timp acum, dar în josul paginii Ben a subliniat la un loc un grup de cuvinte.

Mă uit la fată, care încă se leagănă, apoi mă întorc cu spatele la ea. Pun degetul sub primul cuvânt subliniat.

Să vedem. *Te? Tu*, trebuie să fie un *tu. Tu.* Bine, eu ce? *T. Tre? Trebi. Tu trebi. Tu trebi?* Ce naiba înseamnă asta? Sa. Sai? Sai. Av. Avtiz. Avtizez. P. Pii. Nu, stai așa, *pe ei.* Înseamnă *pe ei.* Sigur că-nseamnă *pe ei*, idiotule.

Dar *Tu trebi sai avtizez pe ei?*

Haa?

Ț-amintești cân' ziceam că Ben a încercat să mă învețe să citesc? Ț-amintești cân' ți-am zis că nu-s prea bun la asta? Ei bine...

Ei, mă rog.

Tu trebi sai avtizez pe ei.

Idiotule.

Mă uit din nou la caiet, îi răsfoiesc paginile. Zeci de pagini, zeci și zeci de pagini, fiecare cu și mai multe cuvinte din colț în colț, fără ca vreunul dintre ele să-nsemne ceva pentru mine, fără vreun răspuns de orice fel.

Prostia naibii de caiet!

Împăturesc la loc harta înăuntru, închid cu zgomot coperta caietului și-l arunc pe jos.

Idiotule.

— Ce porcărie de caiet! zic, de data asta cu voce tare, trimițându-l cu o lovitură de picior în niște ferigi.

Mă-ntorc spre fată. Ea continuă să se legene în față și-n spate și știu, știu, de acord, *știu*, dar începe să mă enerveze. Fiin'că, dacă ne aflăm într-un impas, nu mai am nimic de oferit și nici ea nu mai oferă nimic.

Vacarmul meu începe să scoată pârâituri.

— Știi, n-am vrut să se întâmple așa, îi zic.

Ea nici măcar nu se uită la mine.

— Hei, cu tine vorbesc!

Dar nimic. Nimic, nimic, nimic.

— NU ȘTIU CE SĂ FAC! urlu eu și mă ridic în picioare și-ncep să merg pe acolo cu pași apăsați, țipând încontinuu până ce vocea începe să-mi hârâie. NU ȘTIU CE SĂ FAC! NU ȘTIU CE SĂ FAC!

Mă-ntorc spre fată.

— Îmi pare RĂU! Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, dar nu știu ce să fac și OPREȘTE-TE DRACULUI DIN LEGĂNAT!

— Țipă, Todd, latră Manchee.

— Auuuuuuuu! urlu eu, punându-mi mâinile peste față.

Apoi le iau, dar nimic nu s-a schimbat. Ăsta-i lucrul pe care-l învăț despre cum e să fii lăsat să te descurci pe cont propriu. Nimeni nu face *nimic* pentru tine. Dacă tu nu schimbi o chestie, nu se schimbă singură.

— Tre' să ne continuăm drumul, zic foarte supărat, ridicându-mi rucsacul. Nu te-ai molipsit de el încă, așa că stai la distanță de mine, și poate c-o să fii bine. Nu știu, dar asta-i singura șansă pe care-o avem, așa că asta tre' să facem.

Legănat, legănat, legănat.

Nu ne putem întoarce, așa că tre' să mergem înainte, și cu asta basta.

Încă se mai leagănă.

— ȘTIU că mă AUZI!

Ea nici măcar nu tresare.

Și deodată mi se pare că sunt iarăși foarte obosit.

— Bine, oftez eu. Bine, mi-e totuna, stai aici și leagănă-te cât vrei. Cui îi pasă? Cui naibii îi pasă de orice pe lumea asta?

Mă uit la caietul de pe jos. Prostie de caiet. Dar e tot ce am, așa că mă aplec, îl ridic de pe jos, îl pun într-o

pungă de plastic și după aia înapoi în rucsac, și-apoi îmi pun rucsacul în spate.

— Hai, Manchee.

— Todd?! latră el, privind când la mine, când la fată. Nu putem pleca, Todd!

— Poate să vină și ea, dacă vrea, îi zic, dar...

Nici măcar nu știu prea bine ce vrea să spună acel „dar". *Dar* dacă ea vrea să rămână aici și să moară de una singură? *Dar* dacă vrea să se întoarcă și să fie prinsă de Domnul Prentiss Junior? *Dar* dacă vrea să riște să se molipsească de Vacarm de la mine și-n felul ăsta să moară?

Ce lume tâmpită.

— Hei, îi zic, încercând să-mi îndulcesc un pic vocea, dar Vacarmul meu e atât de furios, încât n-are niciun sens. Știi unde ne ducem, nu-i așa? La râul dintre munți. Mergi pe firul lui până ajungi la așezarea aia, bine?

Poate că mă aude, poate că nu.

— O să fiu cu ochii-n patru după tine, îi zic. Înțeleg că nu vrei să te apropii prea mult, dar o să fiu cu ochii-n patru după tine.

Mai stau acolo încă un minut ca să văd dacă ce-am spus are vreun efect.

— Păi, îi zic eu, în cele din urmă. Mi-a părut bine de cunoștință.

Încep să mă îndepărtez. Dar când ajung la pâlcul acela mare de arbuști, mă întorc, să-i mai dau o șansă. Dar ea e tot la fel, încă se leagănă și se leagănă.

Așa că, asta e. O iau la picior, cu Manchee pe urmele mele, fără prea mare tragere de inimă, uitându-se înapoi cât poate de mult și lătrându-mi întruna numele.

— Todd! Todd! Plecăm, Todd? Todd! Nu putem pleca, Todd!

Până la urmă îl pocnesc peste fund.

— Au, Todd!

— Nu știu, Manchee, așa că nu mă mai tot întreba.

Mergem înapoi printre copaci, spre locul unde pământul devine uscat, spre luminiș și apoi sus, pe malul abrupt și înalt unde am mâncat micul dejun și am privit ziua asta frumoasă și am avut ideea inspirată cu moartea ei.

Malul ăla unde traista ei încă zace pe jos.

— O, *la naiba*!

Mă uit la traistă pentru o clipă și-mi dau seama că belelele vin una după alta. Adică, să i-o duc înapoi fetei? Sau, pur și simplu, să sper c-o s-o găsească? O s-o pun în pericol dacă fac asta? O s-o pun în pericol dacă *n-o fac*?

Soarele e sus pe cer acum și cerul e albastru precum cerneala. Îmi pun mâinile în șold și cuprind totul cu privirea, așa cum fac bărbații atunci când se gândesc la ceva. Mă uit spre linia orizontului, apoi înapoi spre locul de unde am venit, iar ceața s-a risipit aproape cu totul acum și întreaga mlaștină e învăluită în lumina soarelui. De sus de pe mal, se poate vedea până unde ne-au purtat pașii în neștire. Dacă ar fi suficient de senin și dacă ai avea un binoclu suficient de puternic, probabil că ai putea vedea tot drumul înapoi spre oraș.

Un binoclu puternic.

Mă uit în jos spre traista ei.

Mă aplec după ea, când mi se pare că aud ceva. Ca o șoaptă. Vacarmul meu tresare și mă uit să văd dacă fata se ține, totuși, după noi sau nu. Ceea ce mă liniștește mai mult decât pot spune.

Dar nu-i fata. Aud din nou. O șoaptă. Mai mult decât o șoaptă. Ca și cum vântul poartă cu el șoapta și-o duce mai departe.

— Todd! spune Manchee, adulmecând prin aer.

Privesc cu ochii mijiți în lumina soarelui înapoi spre mlaștină.

O fi ceva pe-acolo?

Înșfac traista fetei și cotrobăi prin ea după binoclu. Îs o grămadă de porcărioare drăguțe pe acolo, dar scot binoclul și mă uit prin el.

Nu văd decât mlaștina, vârfurile copacilor din mlaștină, luminișuri micuțe cu porțiuni de apă mocirloasă, și râul care prinde iar formă. Îmi iau binoclul de la ochi și mă uit la el. Are mici butoane peste tot și apăs pe câteva dintre ele și-mi dau seama că pot face orice lucru să pară mai aproape. Fac asta de câteva ori și sunt *sigur* că aud pe cineva șoptind. Sunt *sigur*.

Găsesc și adâncitura din mlaștină, canalul, găsesc epava, dar nu-i nimic acolo în afară de ceea ce-am lăsat noi în urmă. Mă uit pe deasupra binoclului, întrebându-mă dacă văd vreo mișcare. Mă uit din nou prin binoclu, ceva mai aproape de noi, unde câțiva copaci foșnesc.

Dar nu-i decât vântul, nu-i așa?

Cercetez totul încolo și-ncoace, apăsând butoane ca să mă apropii și să mă îndepărtez de locuri, dar ajung mereu înapoi la copacii foșnitori. Țin binoclul nemișcat pe o chestie deschisă ca un fel de șanț între mine și ei.

Îl țin acolo.

Mă uit în continuare prin binoclu și mă strânge stomacul de teamă că poate aud niște șoapte sau nu.

Nu las binoclul jos.

Până când foșnetul ajunge în luminiș și-l văd pe Primarul însuși ieșind dintre copaci, călare pe un cal, în fruntea altor bărbați, tot călare și ei.

Și se îndreaptă chiar încoace.

12. Podul

Primarul. Nu doar fiul lui, ci chiar *Primarul*. Cu pălăria lui curată și cu fața lui curată și cu hainele lui curate și spatele lui drept. Nu prea avem ocazia să-l vedem în carne și oase în Prentisstown, nu mai avem, asta dacă nu faci parte din micul lui cerc de apropiați, dar dacă faci, el arată mereu ca acum, chiar și atunci când te uiți la el printr-un binoclu. Ca și cum el ar ști să se îngrijească și tu n-ai ști.

Mai apăs pe niște butoane până ajung cât de aproape se poate. Sunt cinci, nu, șase, bărbați ale căror Vacarmuri se aud când fac exercițiile alea ciudate în casa Primarului. *Eu sunt cercul și cercul este eu*, lucruri de genu' ăsta. Iată-l pe Domnul Collins, pe Domnul MacInerny, Domnul O'Hare și Domnul Morgan, toți călare, la fel ca Primarul, o apariție destul de rară în sine, fiin'că e greu să ții în viață cai în Lumea Nouă și Primarul își păzește propria herghelie cu o grămadă întreagă de bărbați înarmați.

Și mai e și nenorocitul ăla de Domnul Prentiss Junior, călărind chiar lângă taică-său, având o vânătaie de la lovitura lui Cillian. Bun.

Dar apoi îmi dau seama că orice i s-ar fi întâmplat la fermă, a trecut în mod clar cu bine peste asta. Și orice s-a

petrecut cu Ben și Cillian e un fapt deja consumat. Pun pentru o clipă binoclul jos și înghit în sec.

Duc binoclul înapoi la ochi. Grupul de bărbați s-a oprit puțin și vorbesc între ei, uitându-se toți peste o bucată mare de hârtie care-i probabil o hartă, una muult mai bună decât a mea și...

O, Doamne...

O, Doamne, nu poate fi adevărat.

Aaron.

Aaron apare dintre copaci, în spatele lor.

Nenorocitul, împuțitul, ticălosul ăla de Aaron.

Mare parte din cap îi e înfășurată în bandaje, dar merge puțin în urma Primarului, agitându-și mâinile în aer, arătând ca și cum ar predica despre ceva, deși nimeni nu pare să-l asculte.

CUM? Cum a putut să supraviețuiască? Ăsta nu MOARE naibii niciodată?

E vina mea. Fir-ar al dracului, e vina mea. Fiin'că-s un laș. Sunt un laș slab și prost și, din cauza asta, Aaron e încă-n viață și, din cauza asta, îl conduce pe Primar prin blestemata asta de mlaștină după noi. Și fiin'că nu l-am omorât, acuma vine să mă omoare el pe mine.

Mi-e rău. Mă aplec și mă țin de stomac și scot un geamăt. Sângele îmi zvâcnește atât de tare în vene, încât îl aud pe Manchee cum se târăște un pic mai încolo.

— E vina mea, Manchee, îi zic. Eu am făcut asta.

— Vina ta, zice el, nedumerit, repetând întruna ce zic, și are dreptate.

Mă uit din nou prin binoclu și-l văd pe Primar chemându-l la el pe Aaron. Din momentul în care bărbații au început să-și audă unii altora gândurile, Aaron crede că animalele sunt impure și nu se apropie de ele, așa că

Primarul îl mai cheamă de câteva ori și, în cele din urmă, Aaron se apropie cu pași apăsați, ca să se uite la hartă.

Îl ascultă pe Primar, întrebându-l ceva.

Și apoi se uită în sus.

Se uită printre copacii din mlaștină direct spre cer.

Se uită spre vârful ăsta de deal.

Se uită exact la mine.

Nu mă poate vedea. N-are cum. Sau mă vede? Nu fără un binoclu cum e cel al fetei și nu cred că bărbații au vreunul, n-am văzut niciodată *așa ceva* în Prentisstown. Așa tre' să fie. Nu mă vede.

Dar, ca o chestie teribil de necruțătoare, își ridică brațul și arată, arată direct spre mine, ca și cum aș fi de cealaltă parte a unei mese la care se află și el.

Alerg fără să mă mai gândesc, alerg înapoi acolo unde începe malul și înapoi spre fată, cât de repede pot, întinzându-mi mâna la spate și scoțând de acolo cuțitul, cu Manchee lătrând de mama focului la picioarele mele. Ajung înapoi printre copaci, apoi cobor și ocolesc grămada de tufișuri și ea stă în continuare pe piatra aia, dar măcar își ridică privirile când mă vede alergând spre ea.

— Hai, îi zic, apucând-o de braț. Tre' să plecăm!

Ea se smulge din mâinile mele, dar eu n-o las.

— Nu! strig. Trebuie să plecăm! ACUM!

Începe să lovească în stânga și-n dreapta cu pumnii, izbindu-mă peste față de câteva ori.

Dar tot n-o las să plece.

— ASCULTĂ! îi zic și-mi deschid Vacarmul pentru ea.

Mă mai lovește o dată, după care se uită, se uită în Vacarmul meu care se desfășoară în fața ei, văzând imagini cu ce ne-așteaptă în mlaștină. Stai așa, ce *nu* ne așteaptă, de fapt, ceea ce se străduiește din răsputeri să ne

prindă. Aaron, care, pur și simplu, nu vrea să moară, își mobilizează toate gândurile ca să ne găsească și de data asta vine însoțit de niște bărbați călare. Care sunt mult mai rapizi decât noi.

Chipul fetei se schimonosește ca și cum ar simți cele mai groaznice dureri din viața ei, și-apoi deschide gura ca și cum s-ar pregăti să țipe, dar nu se aude nimic. Tot nimic. Tot niciun Vacarm, niciun sunet, absolut nimic din partea ei.

Pur și simplu, nu înțeleg.

— Nu știu ce ne așteaptă mai departe, îi zic. Nu știu nimic despre nimic, dar orice-ar fi, cu siguranță e mai bine decât ce-i în urmă. *Trebuie* să fie.

Și în timp ce mă ascultă, expresia feței i se schimbă. Se limpezește până aproape că ajunge din nou la opacitatea aia, și strânge din buze.

— Fugi! Fugi! Fugi! latră Manchee.

Întinde mâna după traistă. I-o dau. Se ridică în picioare, își vâră binoclul înăuntru, și-o trece peste umăr și mă privește în ochi.

— Bine atunci, îi zic.

Și-așa mă pun pe alergat spre râu, a doua oară în ultimele două zile, frânt de oboseală, tot cu Manchee, dar de data asta și cu o fată în urma mea.

Ei, de fapt, *în fața mea* cea mai mare parte a timpului, pentru că e al naibii de *rapidă*, chiar e.

Urcăm înapoi pe deal și apoi coborâm pe partea cealaltă, ultima bucată din mlaștină dispărând încet-încet din jurul nostru și totul transformându-se în păduri adevărate. Pământul devine mult mai stabil și se poate alerga mai bine pe el și e mai curând pantă decât urcuș, și ăsta-i primul dram de noroc pe care l-am avut până

acum. Pe partea stângă a drumului începem să zărim, din când în când, râul pe care-l așteptam. Rucsacul mă tot înghiontește în spate în timp ce alerg și gâfâi.

Dar am cuțitul în mână.

Jur. Jur aici, pe loc, în fața lui Dumnezeu sau a cui o fi. Dacă Aaron mai ajunge o dată în preajma mea, o să-l omor. N-o să mai ezit a doua oară. Sub nicio formă! Nicidecum. Nu mai fac asta. Vă jur.

O să-l omor.

Să fiu al naibii dacă nu-l omor!

Stați să vedeți.

Terenul pe care alergăm devine puțin cam abrupt, când pe stânga, când pe dreapta, ducându-ne printre copaci mai subțiri, cu mai multe frunze, la început mai aproape de râu, apoi mai departe de el, și tot așa pe măsură ce înaintăm alergând. Lui Manchee îi atârnă limba de-un cot, gâfâind puternic în timp ce sare de zor pe-acolo. Simt că-mi iese inima din piept și picioarele sunt cât pe ce să mi se desprindă de corp, dar nu ne oprim din alergat.

Ne schimbăm direcția, apropiindu-ne iar de apă, și atunci strig:

— Așteaptă!

Fata, care e destul de departe în fața mea, se oprește. Alerg spre malul râului, arunc o privire rapidă în jur după crocodili, apoi mă aplec și-mi arunc în gură câțiva pumni de apă. E mai dulce decât ar trebui să fie. Cine știe ce-o fi în ea, venind tocmai din mlaștină, dar tre' să bei ceva. Simt liniștea fetei aplecându-se lângă mine în timp ce bea și ea niște apă. O șterg un pic mai încolo. Manchee își bea și el pe nerăsuflate porția și ne poți auzi pe toți cum respirăm lacom, printre sorbituri, stând așa aplecați.

Mă uit în jur, în direcția spre care mergem, ștergându-mă la gură. Porțiunea de lângă râu începe să devină prea stâncoasă și abruptă ca să mai poți alerga pe ea și văd o cărare șerpuind în sus, dinspre malul râului și ajungând tocmai în vârful cheiurilor.

Clipesc în timp ce-mi pică fisa.

Văd o *cărare*. Cineva a făcut o *cărare*.

Fata se întoarce și se uită. Cărarea merge mai departe, urcând, în vreme ce râul rămâne sub ea, devenind tot mai adânc și mai rapid, și-apoi transformându-se într-o vâltoare. Cineva a făcut cărarea aia.

— Tre' să fie drumul spre cealaltă așezare, zic. Asta *tre'* să fie.

Și-apoi auzim de la distanță un zgomot de copite. Slab, dar venind spre noi, pe drum.

Nu mai zic nimic, fiin'că deja suntem în picioare și alergăm, urcând spre cărare. Râul curge tot mai departe dedesubtul nostru și muntele cel mai mare se înalță de cealaltă parte a râului. Pe partea noastră e o pădure deasă care începe deja să se rărească pe măsură ce ne apropiem de vârfurile stâncilor. Cărarea a fost făcută ca oamenii să aibă o cale de acces peste râu.

E mai mult decât suficient de largă pentru niște cai. De fapt, mai mult decât suficientă pentru cinci sau șase cai.

Și-apoi îmi dau seama că nu-i o cărare. E un *drum*.

Alergăm înainte pe drumul ce coteşte și șerpuiește, fata înainte, apoi eu, apoi Manchee, alergând și el cu noi.

Până când aproape mă izbesc de ea, făcând-o să se clatine.

— Ce faci? strig, prinzându-mă de brațele ei ca să nu cădem nici eu, nici ea de pe stânci, și ținând cuțitul în așa fel, încât să n-o omor din greșeală.

Și-apoi văd și eu ce vede ea.

Un pod mergând în sus, deasupra noastră. Se întinde de la o margine a stâncii la cealaltă, traversând râul care e la treizeci-patruzeci de metri dedesubt. Drumul sau cărarea sau, mă rog, ce-o fi se oprește pe partea noastră la capul podului și de partea cealaltă se transformă în stânci și pădure deasă. N-ai pe unde s-o iei decât pe pod.

O idee începe să prindă viață în mintea mea.

Zgomotele de copite sunt mai puternice acum. Mă uit în urmă și văd nori de praf ridicându-se din direcția de unde Primarul vine, probabil, după noi.

— Haide! îi zic, alergând și depășind-o, îndreptându-mă spre pod cât pot de repede.

Înaintăm cu greu pe cărarea de pe vârful stâncilor, ridicându-ne singuri praful în cap, iar Manchee aleargă repede cu urechile date pe spate. Ajungem acolo și vedem că nu e doar un simplu pod – lat de nici mai mult, nici mai puțin de doi metri. Pare făcut din țăruși de lemn legați cu frânghie între ei, înfipți în stâncă de-o parte și de alta, cu scânduri solide înșirate până în capătul celălalt.

Îl încerc cu un picior, dar e atât de rezistent, încât nici măcar nu se mișcă. Ne ține pe toți trei: pe mine, pe fată și pe câine.

De fapt, ar putea să suporte și niște bărbați călare, în caz c-ar vrea să-l traverseze.

Oricine l-a construit, a făcut-o în așa fel, încât să reziste.

Mă uit din nou în spate, de-a lungul râului dinspre care am venit. Și mai mult praf, zgomote și mai puternice de copite și șoaptele Vacarmului bărbaților, care se tot

apropie. Cred că aud *tinere Todd*, dar probabil că-i doar în mintea mea, fiin'că Aaron tre' să fie mult mai în spate, venind pe jos.

Dar văd ce-i de văzut: podul ăsta e singurul loc prin care poți traversa râul de unde am venit, alergând kilometri întregi, și până departe, cât vezi cu ochii în zare.

Poate o să ne surâdă din nou norocul.

— Să mergem, zic.

Alergăm peste pod și e atât de bine făcut, încât nici nu poți vedea printre deschizăturile dintre scânduri. E ca și cum am fi tot pe cărare. Ajungem în partea cealaltă și fata se oprește și se întoarce spre mine, văzându-mi, fără îndoială, ideea în Vacarm și așteptând deja ca eu să acționez.

N-am lăsat cuțitul din mână. Puterea se află la capătul brațului meu.

Și poate că, în sfârșit, o să pot face și eu ceva bun cu el.

Caut partea dinspre noi a podului care e legată de țărușii înfipți în stâncă. Cuțitul are o margine zimțată cam fioroasă, așa că aleg nodul care mi se pare cel mai potrivit și încep să tai la el.

Și tai, și tai.

Zgomotul de copite devine mai puternic, răsunând de-a lungul cheilor.

Dar dacă, brusc, *nu mai e* niciun pod...

Și mai tai puțin.

Și încă puțin.

Și încă puțin.

Dar, pur și simplu, nu fac deloc progrese.

— Ce naiba? zic, uitându-mă spre locul unde tai.

Abia e o zgârietură. Ating zimții cuțitului cu degetul și mă înțep și curge sânge aproape instantaneu. Mă uit

mai atent la frânghie. Pare învelită într-un fel de rășină subțire.

Un fel de blestemată de rășină dură ca oțelul, care nu se poate tăia.

— Nu pot să cred, zic, privind în sus spre fată.

Ea și-a pus binoclul la ochi și se uită spre locul din care am venit, de-a lungul râului.

— Îi vezi?

Mă uit și eu, dar nici măcar n-ai nevoie de binoclu. Îi poți vedea venind cu propriii tăi ochi. Mici, dar devenind tot mai mari, alergând fără să încetinească, ropotind nebunește din copitele lor.

Mai avem trei minute. Poate patru. Rahat! Încep să tai din nou, cât de repede și de tare pot, apăsând cu brațul înainte și înapoi cât de mult posibil, picăturile de sudoare sărindu-mi peste tot în jur și alte dureri începând să apară ca să le țină companie celor vechi. Tai și tai și tai, cu transpirația picurându-mi de-a lungul nasului, în jos, pe cuțit.

— Hai, hai, zic printre dinți.

Ridic cuțitul. Am reușit să pătrund printr-un strat subțire de rășină până la un nod mic de tot, de pe un pod al dracului de mare.

— Fir-ar al naibii! scuip eu exasperat.

Și mai tai, și încă puțin, și încă puțin. Și tai în continuare, și tot mai mult, cu sudoarea intrându-mi în ochi și începând să mă înțepe.

— Todd! latră Manchee, panica lui cuprinzând totul împrejur.

Și mai tai. Și încă puțin.

Dar singurul lucru care se întâmplă e că se împotmolește cuțitul și eu îmi zdrobesc buricele degetelor în țăruș, umplându-le de sânge.

— FIR-AR AL NAIBII! țip, aruncând jos cuțitul.

Se rostogolește, oprindu-se tocmai la picioarele fetei.

— FIR-AR AL NAIBII CU TOATE!

Fiin'că asta-i tot, nu?

Ăsta-i sfârșitul întregii povești.

Singura tâmpită de șansă pe care-am avut-o nu a fost, de fapt, o șansă.

Nu putem fugi de cai și nu putem doborî un mega-pod și-o să fim uciși și lumea o să se termine, și asta-i tot.

Ceva incandescent se abate asupra Vacarmului meu, ceva cum n-am mai simțit până acum, brusc și brutal, ca un stigmat roșu-aprins apăsând pe propriul meu eu, o roșeață arzătoare și strălucitoare formată din tot ceea ce m-a făcut și mă face în continuare să sufăr în viață, și o furie zgomotoasă față de incorectitudine, nedreptate și minciuni.

Față de toate lucrurile care se reduc la *unul* singur.

Îmi ridic privirea spre fată și ea face câțiva pași în spate ca să se apere.

— *Tu!* îi zic, și acum nimic n-o să mă mai oprească. Totul e din cauza *ta*! Dacă nu-mi ieșeai în cale în blestemata aia de mlaștină, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Aș fi acasă ACUM! Mi-aș paște dracului oile și aș trăi dracului în casa mea și aș dormi dracului în patul meu!

Doar că nu zic „dracului".

— Dar vai, NU, strig, din ce în ce mai tare. Ai apărut TU! Ai apărut TU cu TĂCEREA ta! Și toată lumea s-a DUS NAIBII!

Nu-mi dau seama că mă îndrept spre ea până când n-o văd că se retrage. Și nu face decât să se uite la mine.

Și nu aud niciun afurisit de cuvânt.

— Ești NIMIC! strig, mai înaintând câțiva pași spre ea. NIMIC! Nu ești altceva decât VID! Nu e nimic în tine! Ești GOALĂ și NIMIC și-o să murim DEGEABA!

Am pumnii atât de încleștați, încât îmi intră unghiile în palme. Sunt atât de furios, iar Vacarmul meu vuiește atât de tare, atât de *roșu*, încât simt nevoia să-mi ridic pumnii asupra ei, trebuie s-o lovesc, trebuie s-o bat, trebuie să fac ceva să OPRESC blestemata aia de tăcere, înainte SĂ MĂ ÎNGHITĂ ȘI, ODATĂ CU MINE, ȘI PE RESTUL NENOROCITEI ĂSTEIA DE LUMI.

Ridic pumnul și mă lovesc tare în față cu el.

Mai fac asta o dată, lovindu-mă în ochiul care mi-e deja umflat din pricina lui Aaron.

Și a treia oară, despicându-mi și mai tare tăietura din buză, făcută de Aaron, când m-a lovit ieri-dimineață.

Prostule, prostu' dracului ce ești, nu ești bun de nimic!

Mai fac o dată asta, suficient de tare, încât să mă clatin pe picioare. Cad, dar îmi țin echilibrul cu mâinile și-apoi scuip sânge pe drum.

Îmi ridic privirile spre fată, respirând repede.

Nimic. Ea se uită pur și simplu la mine și nimic altceva.

Ne întoarcem amândoi și ne uităm de cealaltă parte a râului. Au ajuns în porțiunea de unde pot vedea clar podul. De unde ne pot vedea clar pe noi, aflați pe partea cealaltă. Începem să vedem fețele bărbaților pe măsură ce se apropie călărind. Să auzim murmurul Vacarmului lor ce zboară pe deasupra râului, spre noi. Domnul MacInerny, cel mai bun călăreț al Primarului, e în frunte, iar Primarul e în spatele lui, părând liniștit, ca și cum asta n-ar fi fost decât o plimbare cu calul, făcută duminica.

Cred că mai avem un minut, poate și mai puțin.

Mă întorc spre fată, încercând să mă ridic în picioare, dar sunt atât de obosit. Atât, atât de obosit.

— Ar trebui să fugim, zic, scuipând din nou sânge. Ar trebui măcar să încercăm.

Și-o văd cum se schimbă la față.

Gura i se deschide larg, la fel și ochii, și deodată își trage traista în față și bagă mâna în ea.

— Ce faci? o întreb.

Scoate de acolo cutia cu focul de tabără, privind în jurul ei până-mi dau seama că se uită la o piatră potrivită ca mărime.

— Nu, așteaptă, am putea folosi...

Lasă piatra să cadă și cutia crapă. O ridică din nou și-apoi o zdrobește cu putere, făcând-o să pârâie și mai tare. Începe să curgă din ea un fel de lichid. Se-ndreaptă spre pod și începe să arunce cu lichid peste toate nodurile de pe scândura cea mai apropiată, scurgând ultimele picături într-o băltiță la bază.

Călărețiii înaintează spre pod, înaintează spre pod, înaintează, înaintează...

— Grăbește-te! îi zic.

Fata se întoarce spre mine, spunându-mi cu mâinile să mă retrag. Mă-ntorc bâjbâind, făcându-mi loc, și-l înșfac pe Manchee de ceafă, trăgându-l după mine. Ea face un pas în spate, cât de mare poate, ținând cu brațul întins resturile cutiei, apoi apăsând pe un buton. Aud un clic. Azvârle în sus cutia și face un salt spre mine.

Caii ajung pe pod...

Fata aterizează aproape deasupra mea și ne uităm amândoi la cutia cu focul de tabără care cade...

Cade...

Cade...

Spre balta aia mică de lichid, pocnind în timp ce cade...

Calul Domnului MacInerny pune un picior pe pod, pregătindu-se să traverseze...

Cutia cu focul de tabără ajunge în băltiță...

Mai pocnește o dată...

Apoi...

BUUUUUUUUUM!

Tot aerul mi se scurge din plămâni, în timp ce o minge de foc MULT mai mare decât ai crede că poate ieși dintr-o cantitate atât de mică de lichid oprește lumea în loc pentru o clipă, după care...

BUUUUM!

Aruncă în aer funiile și țărușii, împrăștiind așchii aprinse peste tot pe deasupra noastră și ștergând orice gând, Vacarm sau sunet.

Când putem ridica din nou privirile, podul deja arde atât de tare, încât a început să se clatine într-o parte și vedem calul Domnului MacInerny sărind pe picioarele din spate și împleticindu-se, încercând să se retragă spre alți patru sau cinci cai ce vin în spatele lui.

Flăcările duduie într-un verde ciudat și strălucitor și căldura asta venită din senin e incredibilă, ca arșița cea mai rea și mă gândesc c-o să luăm și noi foc, când deodată partea de pod dinspre noi cade pur și simplu și, odată cu ea și Domnul MacInerny și calul său. Ne ridicăm în capul oaselor și ne uităm cum cad și cad și tot cad în râul de dedesubt, mult prea departe ca să mai poată supraviețui. Podul e încă prins pe partea lor și se izbește de stânca din față, dar arde atât de tare, încât o să se facă scrum cât ai zice pește. Primarul și Domnul Prentiss

Junior și toți ceilalți trebuie să se îndepărteze cu caii lor de pod.

Fata se târăște de lângă mine și stăm acolo amândoi, respirând și tușind, încercând să ne revenim din șoc.

— 'Ști bine? îl întreb pe Manchee pe care încă-l țin cu o mână.

— Foc, Todd! latră el.

— Mda, tușesc eu. Foc mare. *Tu* ești bine? îi zic fetei, care încă stă ghemuită și tușește. O, Doamne, ce era *în* chestia aia?

Dar bineînțeles că nu zice nimic.

— TODD HEWITT! aud de cealaltă parte a cheiului.

Îmi ridic ochii. E Primarul care pentru prima oară îmi adresează personal niște cuvinte, printre straturile de fum și căldură care-l fac să se vadă vălurit.

— Nu s-a terminat, tinere Todd, strigă el peste trosnetele focului și peste mugetul apei de dedesubt. Nici vorbă!

Și e calm și e în continuare al naibii de curat, și pare că n-are cum să nu obțină ceea ce vrea.

Mă ridic în picioare, întind brațul și-i arăt degetul, dar el deja se îndepărtează în spatele norilor uriași de fum.

Tușesc și scuip sânge din nou.

— Trebuie să ne continuăm drumul, zic, tușind în continuare. S-ar putea să se întoarcă, s-ar putea să nu mai fie niciun drum încoace, dar n-ar trebui să stăm pe loc ca să aflăm răspunsul la toate astea.

Văd cuțitul pe jos, în praf. Și mă apucă imediat rușinea, ca o durere nouă, complet diferită de toate celelalte. Lucrurile pe care le-am spus. Mă aplec și îl iau de jos și-l pun la loc în husa lui.

Fata încă stă cu capul aplecat, tușind. Îi ridic traista și i-o întind.

— Haide, îi zic. Măcar să nu mai stăm în fumul ăsta.

Își ridică privirile spre mine.

Mă uit și eu la ea.

Îmi arde fața, și nu e de la căldură.

— Îmi pare rău.

Mă uit în altă parte, ocolindu-i ochii și fața, inertă și liniștită ca și până acum.

Apoi mă întorc și o iau în sus pe cărare.

— Viola, aud.

Mă răsucesc pe călcâie și mă uit la ea.

— Ce? zic.

Se uită și ea la mine.

Și deschide gura.

Vorbește.

— Așa mă cheamă, zice ea. Viola.

PARTEA A III-A

13. Viola

Pentru o clipă nu reacționez în niciun fel. Nici ea. Focul arde, fumul se ridică, lui Manchee îi atârnă limba afară într-un gâfâit plin de uimire, până când, într-un final, spun:

— Viola.

Ea dă din cap.

— Viola, spun eu încă o dată.

De data asta nu mai dă din cap.

— Eu sunt Todd, zic.

— Știu, răspunde ea.

Nu mă prea privește în ochi.

— Deci, până la urmă, vorbești? zic, dar ea nu face altceva decât să-mi arunce în fugă o privire, apoi se uită în altă parte.

Mă întorc spre podul care e încă în flăcări, spre fumul ce s-a transformat într-un val de pâclă, între noi și celălalt mal al râului, chestie care nu știu dacă mă face să mă simt mai în siguranță sau nu, nu știu dacă faptul că nu-l văd pe Primar, împreună cu oamenii săi, e mai bine decât dacă i-aș vedea.

— Asta a fost tot, dau eu să zic, dar ea se ridică în picioare și întinde mâna după traistă.

Îmi dau seama că o țin încă în mână. I-o întind și ea o ia.

— Ar trebui să plecăm, zice. Departe de locul ăsta.

Are un accent amuzant, diferit de al meu, diferit de al tuturor din Prentisstown. Buzele ei descriu altfel de contururi pentru litere, ca și cum s-ar prăbuși asupra lor de undeva de sus, forțându-le să intre într-un tipar, indicându-le ce să spună. În Prentisstown toată lumea vorbește ca și cum s-ar furișa în spatele cuvintelor, pregătită să le ciomăgească bine din spate.

Manchee se uită mut de uimire la ea.

— Departe, spune el încetișor, holbându-se la ea de parcă ar fi ceva de mâncare.

Și acum vine momentul ăla în care mi se pare c-aș putea începe să-i pun tot felul de întrebări, acum că e în stare și ea să vorbească, aș putea s-o bombardez cu tot ce-mi trece prin cap legat de cine e, de unde vine, ce s-a întâmplat, și întrebările astea sunt peste tot în Văcarmul meu, zburând spre ea ca niște alice, dar atât de multe lucruri vor să-mi iasă pe gură, încât nu-mi iese nimic și gura nu mi se mișcă, și ea își ține traista pe umăr și se uită în pământ și apoi o ia în sus, pe drum, trecând pe lângă mine, trecând pe lângă Manchee.

— Hei, îi zic.

Se oprește și se întoarce.

— Așteaptă-mă și pe mine, îi zic.

Îmi ridic rucsacul, îl pun la loc pe umeri. Strâng din nou în mână cuțitul aflat în teaca lui undeva, la spate. Îmi așez mai bine rucsacul, zic „Hai, Manchee", și pornim și noi la drum, luând-o pe urmele fetei.

Pe partea asta a râului cărarea ocolește puțin zona stâncoasă, îndreptându-se spre ceva ce pare un peisaj cu arbuști pitici și tufișuri, care au crescut aici, departe de muntele mai mare, pe care-l vedem ridicându-se la orizont, pe partea stângă.

În punctul în care drumul cotește ne oprim amândoi și ne uităm în urmă, fără să mai vorbim unul cu altul. Podul arde încă de nu-ți vine să crezi, atârnând de stânca de pe partea opusă ca o cascadă arzând, flăcările înaintând în salturi pe toată lungimea ei, furioase și galben-verzui. Fumul e atât de gros, încât tot e imposibil să vezi ce fac Primarul și oamenii săi sau ce-au făcut, dacă au plecat sau așteaptă. S-ar putea ca o șoaptă din Vacarm să ajungă la noi, dar s-ar putea să *nu* fie așa, din cauza focului ce arde cu o flacără intensă și a lemnului care trosnește și a șuvoiului de apă de dedesubt. În timp ce ne uităm, focul își termină treaba cu țărușii de pe partea cealaltă a râului și, cu un pocnet uriaș, podul în flăcări cade, cade, cade, lovindu-se de stânci, căzând cu zgomot în râu, împrăștiind în jur alți nori de fum și de abur și făcând totul primprejur și mai cețos.

— Ce era în cutia aia? o întreb pe fată.

Se uită la mine, deschide gura, dar o închide la loc și se întoarce cu spatele la mine.

— E în regulă, îi zic. N-o să-ți mai fac niciun rău.

Ea mă privește din nou și Vacarmul meu era plin cu doar câteva minute în urmă, când *chiar* eram pe punctul să-i fac rău, când eram pe punctul de a...

În fine.

Nu mai zicem nimic. Se întoarce pe cărare, și eu și cu Manchee o urmăm în desiș.

Faptul că știu că poate vorbi nu mă ajută deloc să țin piept tăcerii ei. Faptul că știi că are cuvinte în capul ei

nu înseamnă mare lucru, dacă nu le poți auzi decât abia atunci când le rostește. Uitându-mă la ceafa ei în timp ce merge, îmi simt în continuare inima sfâșiată de tăcerea ei, mă simt în continuare de parcă aș fi suferit o pierdere îngrozitoare, ceva atât de trist, că-mi vine să plâng.

— Plâng, latră Manchee.

Ceafa ei continuă să se miște.

Cărarea e și acum destul de lată, suficient de lată pentru cai, dar terenul dimprejur a devenit mai pietros, iar cărarea mai întortocheată. Auzim râul jos, sub noi, în partea dreaptă acum, dar parcă ne îndepărtăm un pic de el, adâncindu-ne într-o zonă care pare aproape înconjurată de ziduri, bucăți de stâncă apărând pe ambele părți, ca și cum ne-am îndrepta spre fundul unei cutii. Brăduți mici țepoși cresc din fiecare crăpătură și lujeri galbeni, agățători, cu țepi se prind în jurul trunchiurilor brazilor și poți vedea și auzi șopârle țepoase galbene sâsâind la noi, în timp ce trecem pe acolo. *Mușc*! spun ele amenințător. *Mușc! Mușc!*

Pe orice ai vrea să pui mâna aici, te-ar tăia.

Și, după aproape douăzeci-treizeci de minute, cărarea ajunge într-un punct din care se lărgește, unde încep să crească iarăși niște copaci adevărați, unde pădurea pare să renască, unde e iarbă și pietre suficient de joase ca să ne putem așeza pe ele. Ceea ce și facem. Ne așezăm.

Scot niște carne uscată de oaie din rucsac și tai cu cuțitul fâșii pentru mine, pentru Manchee și pentru fată. Le ia fără să spună nimic și stăm acolo în liniște, la distanță unul de celălalt și mâncăm un pic.

Eu sunt Todd Hewitt, mă gândesc, închizând ochii și mestecând, simțindu-mă stânjenit din cauza Vacarmului meu, acum că știu că îl poate auzi și ea, că și ea se poate gândi la el.

Se poate gândi la el în secret.

Eu sunt Todd Hewitt.

Voi deveni bărbat peste douăzeci și nouă de zile.

Ceea ce e adevărat, îmi dau eu seama, deschizând ochii. Timpul trece, chiar și atunci când nu ești atent.

Mai iau o îmbucătură.

— N-am mai auzit niciodată numele Viola până acum, zic după o vreme, privind doar în pământ, doar la feliuța mea de carne de oaie.

Nici ea nu zice nimic, așa că-mi ridic ochii spre ea, deși nu vreau s-o fac.

Și-o văd uitându-se și ea la mine.

— Ce-i? întreb.

— Fața ta, zice ea.

Îmi încrunt sprâncenele.

— Ce-i cu fața mea?

Își încordează ambii pumni și se preface că se lovește singură cu ei peste față.

Simt că mă înroșesc.

— Mda, mă rog.

— Și rănile de dinainte, zice ea. De la...

Dar se oprește.

— Aaron, îi zic.

— Aaron, latră Manchee și fata tresare puțin.

— Așa îl chema, zice ea. Nu-i așa?

Dau din cap, mestecând în continuare bucata de carne.

— Îhâm, zic. Așa îl cheamă.

— N-a spus niciodată cu voce tare. Dar îl știam.

— Bine-ai venit în Lumea Nouă.

Mai iau o mușcătură, și-s nevoit să rup cu dinții o bucățică ce se întinde ca guma, atingându-mi un loc

dureros din gură, unul din multele. „Au!" Scuip bucata de carne, împreună c-o grămadă de sânge.

Fata se uită la mine cum scuip și apoi își pune și ea să mănânce. Își ridică traista, o deschide și găsește o cutiuță albastră, un pic mai mare decât cea verde cu focul de tabără. Apasă pe un buton de pe capac și scoate de acolo ceva ce pare a fi o bucată de pânză albă elastică și un mic bisturiu din metal. Se ridică de pe piatra ei și se îndreaptă spre mine.

Încă stau jos, dar când își duce mâinile către fața mea mă las pe spate.

— Bandaje, zice ea.

— Am și eu.

— Astea sunt mai bune.

Mă aplec și mai tare în spate.

— Ești..., zic respirând pe nas. Ești cam *tăcută*, așa...

Dau puțin din cap.

— Te deranjează?

— Da.

— Știu, zice ea. Stai nemișcat.

Se uită mai atent la porțiunea din jurul ochiului meu umflat și apoi taie o bucățică de bandaj cu bisturiul ăla minuscul. E cât pe ce să mi-l pună peste ochi, dar nu mă pot abține și mă dau în spate când încearcă să mă atingă. Nu zice nimic, își ține doar mâinile în aer ca și cum ar aștepta. Trag adânc aer în piept, închid ochii și-mi întind fața spre ea.

Simt cum bandajul îmi atinge zona aia umflată și se răcește instantaneu, iar durerea începe să se calmeze pe loc, ca și cum totul ar fi fost măturat cu niște pene. Mai pune o bucată pe o tăietură de la rădăcina părului și degetele ei îmi ating ușor fața în timp ce-mi pune o

alta imediat sub buza de jos. Totul e atât de plăcut, încât n-am deschis încă ochii.

— N-am nimic pentru dinți, zice ea.

— Nu-i nimic, zic aproape șoptind. Doamne, astea *chiar* sunt mai bune decât ale mele.

— Sunt parțial vii, zice ea. Țesut uman sintetic. După ce te-ai vindecat, ele mor.

— Îhâm, zic, prefăcându-mă că înțeleg ce-nseamnă asta.

Urmează o tăcere prelungă, destul cât să pot deschide și eu ochii la loc. Ea s-a retras, așezându-se pe o piatră și privindu-mă, privindu-mi fața.

Așteptăm. Fiin'că se pare că așa trebuie.

Și e bine, fiin'că dup-un pic de așteptare, începe să vorbească.

— Ne-am prăbușit, începe ea, încet, uitându-se în altă parte.

Apoi își drege vocea și zice din nou.

— Ne-am prăbușit. Izbucnise un incendiu și noi zburam aproape de pământ și credeam c-o să fim bine, dar ceva n-a mers la supapele de siguranță și...

Își desface brațele ca să explice și ce urmează după acel *și*.

— Ne-am prăbușit.

Se oprește.

— Erau mama ta și tatăl tău? întreb, după puțină vreme.

Dar ea se uită în sus, spre cerul albastru și liber, cu nori care arată ca niște oase.

— Și când a apărut soarele, zice ea, a venit bărbatul ăla.

— Aaron.

— Și a fost atât de *ciudat*. A țipat și a urlat și apoi a plecat. Și eu am încercat să fug.

Își încrucișează mâinile.

— Am *tot* încercat să fug ca să nu mă găsească, dar mă învârteam în cerc și, oriunde mă ascundeam, dădeam de el, nu știu cum, până am găsit chestiile astea ca niște colibe.

— Clădirile spacșilor, zic, dar, de fapt, nu mă ascultă.

Se uită la mine.

— Apoi ai apărut tu.

Se uită la Manchee.

— Tu și câinele tău care poate vorbi.

— Manchee! latră Manchee.

Fața îi e palidă și când îi întâlnesc privirea, văd că are ochii în lacrimi.

— Ce fel de loc e ăsta? întreabă cu o voce cam groasă. De ce vorbesc animalele? De ce-ți aud vocea chiar și când gura nu ți se mișcă? De ce-ți aud vocea într-o grămadă mai mare de voci, îngrămădite unele deasupra celorlalte, ca și cum nouă milioane de alții ca tine ar vorbi în același timp? De ce văd imagini ale altor lucruri când mă uit la tine? Cum de-am putut să văd ceea ce bărbatul ăla...

Vocea i se stinge. Își ridică genunchii la piept și-i cuprinde cu brațele. Cred c-ar fi bine să vorbesc imediat, altfel, o să înceapă să se legene din nou.

— Suntem coloniști, îi zic.

Își ridică ochii când aude asta, tot cu genunchii strânși la piept, dar măcar nu se mai leagănă.

— *Eram* coloniști, continui eu. Am aterizat aici căutând o Nouă Lume, acum vreo douăzeci de ani sau cam așa ceva. Dar aici erau extratereștri. Spacși. Și ei... nu ne-au acceptat. Îți povestesc ceva ce orice băiat din Prentisstown știe, povestea pe care și cel mai prostovan băiat de fermier o știe pe de rost. Bărbații au încercat ani în șir să facă pace, dar spacșii n-au acceptat. Așa că a izbucnit războiul.

Se uită iar în jos când aude cuvântul *război*. Vorbesc mai departe.

— Și felul în care au ripostat spacșii, înțelegi, a fost cu viruși, cu boli. Asta era arma lor. Au răspândit viruși care au provocat chestii. Unul dintre ei cred că trebuia să ne omoare toate animalele din gospodării, dar, în loc de asta, a făcut ca toate animalele să poată vorbi.

Mă uit la Manchee.

— Și nu-i atât de distractiv cum pare.

Mă uit înapoi la fată.

— Un alt virus a fost Vacarmul.

Aștept. Ea nu zice nimic. Dar amândoi știm, într-un fel, ce urmează, fiin'c-am mai trecut prin asta, nu-i așa?

Trag adânc aer în piept.

— Și ăsta i-a ucis pe jumătate din bărbații noștri și pe toate femeile, inclusiv pe mama, și a făcut ca tot ce gândeau cei care au supraviețuit să nu mai fie secret față de restul lumii.

Își ascunde bărbia în spatele genunchilor.

— Câteodată, îl aud clar, zice ea. Câteodată, știu exact ce gândești. Dar numai câteodată. De obicei, e doar...

— Vacarm, zic.

Ea dă din cap.

— Și extratereștrii?

— Nu mai există extratereștri.

Dă iarăși din cap. Și stăm așa câteva clipe, ignorând ceva evident, până când nu-l mai putem ignora.

— O să mor? întreabă ea încet. Chestia asta o să mă omoare?

Cuvintele sună diferit cu accentul ei, dar înseamnă același blestemat de lucru și Vacarmul meu nu poate zice decât *probabil*, dar fac în așa fel, încât gura mea zice:

— Nu știu.

Ea se uită la mine așteptând continuarea.

— Chiar *nu* știu, îi zic, și într-un fel chiar așa e. Dacă mă întrebai săptămâna trecută, aș fi știut sigur, dar azi...

Mă uit în jos la rucsac, la caietul ascuns în el.

— Nu știu.

Mă uit din nou la ea.

— Sper că nu.

Dar probabil că da, spune Vacarmul meu. *Probabil că o să mori* și, deși încerc să acopăr asta cu alte lucruri din Vacarm, mi se pare o chestie atât de nedreaptă, încât e greu să n-o spui în față.

— Îmi pare rău, îi zic.

Ea nu spune nimic.

— Dar poate, dacă ajungem la următoarea așezare, îi spun, dar nu termin, fiin'că nu știu continuarea. Încă nu ești bolnavă. Asta nu-i puțin lucru.

— Trebuie să-i avertizezi, zice ea.

Îmi ridic privirea brusc.

— Ce?

— Mai devreme, când încercai să citești din caietul ăla...

— Nu *încercam*, îi zic, iar vocea îmi devine deodată mai puternică.

— Am putut să văd cuvintele în chestia aia a ta, zice, și înseamnă „Trebuie să-i avertizezi".

— Știu asta! Știu ce înseamnă.

Bineînțeles că înseamnă „Trebuie să-i avertizezi", fir-ar al dracului. Sigur că-i așa. Idiotule.

Fata spune:

— Mi s-a părut că te...

— *Știu* să citesc.

Ridică mâinile în sus.

— În regulă.

— *Chiar* știu!

— Ziceam și eu așa...

— Păi nu mai zice așa, mă încrunt eu, iar Vacarmul meu se tulbură atât de tare, încât Manchee se ridică în picioare.

Mă ridic și eu. Îmi iau rucsacul și mi-l pun la loc pe umeri.

— Ar trebui să plecăm.

— Pe cine să avertizezi? întreabă fata, stând încă jos. În legătură cu ce?

Nu apuc să răspund (chiar dacă nici nu știu răspunsul, de fapt), fiin'că se aude o pocnitură puternică deasupra noastră, un pocnet ca un zăngănit care, în Prentisstown, n-ar putea însemna decât un singur lucru.

O armă căreia i s-a ridicat trăgaciul.

Cocoțat pe o stâncă de deasupra noastră, e cineva care ține cu amândouă mâinile o pușcă, cu trăgaciul ridicat, uitându-se în jos și ochindu-ne pe noi.

— Ce mă nedumerește cel mai tare, spune o voce ridicându-se din spatele armei, e ce-o fi fost în capul a doi țânci ca voi, când mi-ați aruncat în aer podul?

14. În bătaia puștii

— Armă! Armă! Armă! începe să latre Manchee, țopăind înainte și înapoi prin praf.

— O să-ț' domolesc io sălbăticiunea aia de-acolo, rostește vocea cu pușca, și fața îi e ascunsă, fiindcă se uită de sus direct la noi și are capul aplecat. N-ai vrea să pățească ceva, așa-i?

— Liniște, Manchee! îi zic.

El se întoarce spre mine.

— Armă, Todd! latră el. Poc, poc!

— Știu. Taci din gură.

Se oprește din lătrat și acum e liniște.

În afară de Vacarmul meu, e liniște.

— Mi se pare c-am adresat o-ntrebare unor țânci anume, spune vocea, și chiar mi-a așteptat răspunsul.

Mă uit din nou la fată. Ridică din umeri, deși văd că amândoi avem mâinile sus.

— Ce? zic înapoi spre pușcă.

Pușca scoate un mormăit furios:

— Întreb, zice ea, ce anume vă dă permisiunea să veniți și să-ă... ardeți din temelii podurile altor oameni?

Nu zic nimic. Nici fata nu zice.

— Crez' că a-sta... de-o țin îndreptată spre voi e-un băț?

Pușca se mișcă în sus și în jos.

— Eram urmăriți, zic, din lipsă de alte idei.

— Urmăriți, zici? spune pușca. Cine vă ăăă-urmărea?

Dar la asta nu mai știu ce să răspund. Să fie oare adevărul mai periculos decât minciuna? De cealaltă parte a puștii o fi Primarul? Oare suntem vânați pentru recompensă? Sau o fi *auzit* măcar omul cu pușca de Prentisstown?

Lumea-i un loc periculos, când nu știi suficient de multe lucruri.

Și cum de-i așa de *liniște?*

— O, am auzit de Prentisstown, în regulă, spune pușca, deslușind în Vacarmul meu cu o claritate ce mă seacă la inimă și-apoi armează din nou pușca, pregătind-o de tragere. Și dacă de-acolo sunteți...

Și apoi fata vorbește și spune lucrul ăla care mă face ca deodată să nu mă mai gândesc la ea ca la *fata aia*, ci ca la *Viola*.

— El mi-a salvat viața.

I-am salvat viața.

Asta spune Viola.

E ciudat, dar asta a mers.

— Serios? spune pușca. Și de unde știi că n-a avut de gând să... ăă se salveze pe el însuși?

Fata, Viola, se uită la mine, cu fruntea plină de cute. E rândul meu să ridic din umeri.

— Dar nu.

Vocea puștii se schimbă.

— Nu, nu-hh-u, nu, nu văd asta-n tine, nu-i așa, băiete? Fiin'că ești doar un țânc, așa-i?

Înghit în sec.

— O să fiu bărbat peste douăzeci și nouă de zile.

— Asta nu-i ceva cu care să te mândrești, țâncăule. Nu acolo de unde vii *tu*.

Și atunci își lasă pușca în jos, arătându-și fața.

Și de aia e atâta liniște.

El e o femeie.

El e o femeie.

E o femeie matură.

E o femeie *bătrână*.

— V-aș ruga frumos să-mi ziceț' *ea, nu el*, spune femeia, ațintind în continuare pușca spre noi de la nivelul pieptului. Și nici nu-s așa bătrână să nu po' să vă-mpușc.

Se uită cu mai multă atenție la noi acum, cercetându-mă din cap până-n picioare, privind drept în Vacarmul meu c-o iscusință pe care n-am mai simțit-o niciodată decât la Ben. Fața i se schimonosește în fel și chip, semn că mă cântărește, la fel cum se întâmpla cu fața lui Cillian când încerca să-mi citească Vacarmul să vadă dacă mint. Deși femeia asta n-are niciun Vacarm, așa că, după câte știu, ar putea să și cânte un cântec acolo, în sinea ei.

Se întoarce spre Viola și se oprește din nou ca s-o privească îndelung.

— Ca toți țâncii, zice ea uitându-se din nou la mine, 'ști la fel de ușor de citit ca un nou-născut, m'băiete.

Își întoarce fața spre Viola.

— Dar tu, mititico, povestea ta nu-i una obișnuită, așa-i?

— M-aș bucura să-ți povestesc tot ce vrei să știi, dacă n-ai mai ține arma aia ațintită asupra noastră, spune Viola.

Și asta e așa de surprinzător, încât până și Manchee ridică ochii. Mă întorc spre Viola cu gura căscată.

Auzim un chicotit de sus, de pe stâncă. Bătrâna râde înfundat. Hainele par a-i fi făcute dintr-o piele foarte prăfuită, uzată și plină de cute de la trecerea anilor, cu o pălărie cu boruri și cu niște cizme care să facă față noroiului. Ca și cum n-ar fi altceva decât un fermier, pe bune.

Cu toate astea, încă ține pușca ațintită asupra noastră.

— Și fugeați ăăă... din Prentisstown, așa-i? întreabă ea, cercetându-mi din nou Vacarmul.

N-are rost să mai ascund nimic, așa că-i dau drumul și-i explic motivul pentru care fugim, ce s-a întâmplat la pod și cine ne urmărea. Vede totul, știu că vede, dar nu face decât să-și încrețească buzele și să se uite puțin chiorâș.

— Ei, acuma, zice ea, aruncându-și pușca pe umăr și începând să coboare de pe stânci spre locul în care stăm noi. Nu prea po' zice că nu-s supărată că mi-ați' aruncat în aer podu'. Am auz't bubuitura tocma' de la fermă, o, da.

Coboară de pe ultima stâncă și stă acolo, la mică distanță de noi, iar forța tăcerii ei de femeie adultă e atât de mare, încât mă trezesc făcând câțiva pași în spate, fără ca măcar să știu când m-am hotărât să fac asta.

— Da' singuru' loc la care duce podu' ăsta n-a mai fo' vizitat de peste zece ani, dacă nu și mai mulț'. L-au părăsit, pur și simplu, fără nicio speranță.

Ne cercetează iar din priviri.

— Și cine poa' să spună că n-am dreptate?

Încă stăm cu mâinile sus, fiin'că nu prea 'nțelegem ce spune, nu-i așa?

— Vă mai întreb o singur' dată, spune femeia, ridicând din nou pușca. O s-am nevoie de-asta sau nu?

Schimb o privire rapidă cu Viola.

— Nu, zic.

— Nu, *doamnă*, spune Viola.

Doamnă? mă gândesc eu.

— E la fel ca *Domnule*, frumușelule.

Femeia își atârnă pușca pe umăr.

— În caz' că ăăă... vorbești c-o femeie.

Se așază pe vine până ajunge la nivelul lui Manchee.

— Și cin' să fii tu, oare, cățeluș?

— Manchee! latră el.

— Ei, da, el tre' să fii, în mod clar, nu? zice femeia, scărmănându-l cu putere. Și voi doi, țâncilor? întreabă ea, fără să-și ridice ochii. Oare pe voi cum v-au botezat dragile voastre mame?

Eu și cu Viola schimbăm încă o privire. Parc-am plăti un preț, dezvăluindu-ne numele, dar poate că-i un preț corect pentru faptul că a lăsat jos pușca.

— Eu sunt Todd. Ea-i Viola.

— Asta-i limpede ca soarele care ăăă... răsare, spune femeia care deja a reușit să-l întoarcă pe Manchee cu picioarele în sus ca să-l scarpine și pe burtă.

— Mai e vreun drum peste râul ăla? întreb. Un alt pod? Fiin'că bărbații ăia...

— Eu sunt Mathilde, mă întrerupe bătrâna, dar cine-mi zice-așa nu mă cunoaște, așa că voi puteț' să-mi ziceț' Hildy, și-ntr-o bună zi s-ar putea să vă câștigați dreptu' să-mi strângeț' și mâna.

Mă uit din nou la Viola. Cum să-ți dai seama dacă cineva care nu are Vacarm e nebun sau nu?

Bătrâna râde pe înfundate:

— 'Ști un simpatic, băiete.

Se ridică de lângă Manchee, care se rostogolește, uitându-se țintă la ea și deja adorând-o.

— Și ca să-ț' răspun' la-ntrebare, sunt niște locur' pe-unde poț' trece, nu-s prea adânci, la câteva zile de mers în amonte, dar nu mai sunt poduri o bucată bună de drum, pe niciuna din părț'.

Își întoarce uitătura insistentă, fermă și limpede spre mine, cu un zâmbet abia ghicit pe buze. Probabil că-mi citește iarăși Vacarmul, dar nu simt nicio împunsătură, așa cum simt când bărbații încearcă să facă asta.

Și din felul în care continuă să mă privească, încep să realizez niște lucruri, să le pun cap la cap. Să fi fost oare bine că Prentisstown a fost pus în carantină din cauza virusului Vacarmului, hm? Fiin'că, uite-o femeie matură care n-a murit din cauza lui și care chiar acum se uită la mine prietenoasă, păstrând, totuși, distanța, o femeie gata să întâmpine cu pușca străinii veniți din aceeași direcție cu noi.

Și dacă-i contagios, asta înseamnă că Viola trebuie să-l fi luat cu siguranță și ea până acum, și-ar putea să moară chiar în acest moment, și probabil în mod clar n-o să fiu prea bine primit în așezarea aia, probabil în mod clar mi se va spune să stau departe departe, și-atunci probabil că ăsta va fi sfârșitul, nu-i așa? Călătoria mea o să se termine, înainte ca măcar să fi găsit un loc unde să mă duc și eu.

— O, n-o să fii bine primit 'n așezarea aia, zice femeia. Nu-i niciun *probabil* legat de-asta. Dar – și deodată îmi face cu ochiul, chiar îmi face – ce nu știi nu te doare.

— Pui pariu? îi zic.

Se întoarce și urcă pe stâncile de pe care a venit. Ne uităm la ea cum pleacă până ajunge în vârf și-atunci se întoarce din nou.

— Veniț' odată sau nu? zice ea, ca și cum ne-ar fi invitat de la bun început și noi am fi făcut-o să aștepte.

Mă uit la Viola. Strigă către femeie:

— Noi ar trebui să ne-ndreptăm spre așezare.

Se uită din nou la mine.

— Fie că suntem sau nu bine-veniți acolo.

— Oh, o s-ajungeț' și-acolo, zice femeia, dar ce vă trebui' mai întâi, țâncilor, e-un somn bun și ceva de mâncare. Și-un orb și-ar da seama de asta.

Ideea de somn și de mâncare caldă e așa de ispititoare că, pentru o clipă, uit complet că ne-a amenințat vreodată cu arma. Dar numai pentru o clipă. Fiin'că mai sunt și alte lucruri la care tre' să mă gândesc. Hotărăsc eu pentru amândoi:

— Ar trebui să ne continuăm drumul, îi zic încet Violei.

— Eu nici măcar nu știu unde mergem, zice ea, tot încet. Tu știi? Pe bune?

— Ben a spus...

— Țâncilor, veniț' cu mine la fermă, băgaț' ceva bun în stomăcel, dormiț' într-un pat care nu-i deloc moale, vă garantez eu, și dimineaț' mergem cu toții la *așezare*.

Și spune cuvântul ăla intenționat, făcând ochii mari, ca și cum și-ar bate joc de noi că-l folosim.

Tot nu ne mișcăm.

— Atunci priviț', zice bătrâna. Am la min' arma. O agită în aer. Da' n-o folosesc, *vă rog* să veniț'.

— De ce să nu mergem cu ea? șoptește Viola. Doar să vedem ce se întâmplă.

Vacarmul meu tresare un pic de surprindere.

— Ce să vedem?

— Mi-ar prinde bine o baie, zice ea. Sau niște somn.

— Și mie, zic, dar niște bărbați ne urmăresc și probabil că n-or să lase-un pod prăbușit să le stea în cale și, pe lângă asta, nici nu știm nimic despre ea. Poa' să fie o ucigașă.

— Pare de treabă.

Viola îi aruncă o privire fugară femeii.

— Un pic nebună, dar nu genul ăla *periculos*.

— Nu prea *pare* nimic.

Sincer să fiu, sunt un pic enervat.

— Oamenii fără Vacarm nu par în niciun fel.

Viola se uită la mine, își încruntă brusc sprâncenele și-și încleștează un pic maxilarul.

— Ei, nu *tu*, evident, zic.

— De fiecare dată..., începe ea să zică, dar apoi doar scutură din cap.

— De fiecare dată *ce*? șoptesc eu, dar Viola face ochii mici și se întoarce spre femeie.

— Așteaptă, zice ea, și din voce pare supărată. Stai să-mi iau și eu lucrurile.

— Hei! îi zic.

A uitat că i-am salvat viața?

— Așteaptă o clipă. Tre' să ne continuăm drumul. Tre' s-ajungem la așezare.

— A ține drumu' drept nu-i niciodat' cea mai rapidă metodă de-a ajunge undeva, zice femeia. Nu știai asta?

Viola nu spune nimic, doar își ia traista, încruntată nevoie mare. E gata de drum, gata să plece cu prima persoană tăcută pe care o vede, gata să mă lase baltă la prima ocheadă dulce pe care i-o aruncă cineva.

Și scapă din vedere tocmai acel lucru pe care nu vreau să-l rostesc.

— *Nu pot* să merg, Viola, îi zic, încet, printre dinții încleștați, detestându-mă un pic în timp ce zic asta, cu fața înroșindu-mi-se brusc, ceea ce, în mod ciudat, face ca unul din bandaje să-mi cadă. Sunt purtător al *virusului*. Sunt periculos.

Se întoarce spre mine și simt o împunsătură în vocea ei.

— Atunci poate n-ar trebui să vii.

Îmi pică fața de uimire.

— Ai face tu una ca asta? Ai pleca așa, *pur și simplu*?

Viola îmi evită privirea, dar înainte să apuce să-mi răspundă, bătrâna vorbește:

— Băiețașule, spune ea, dacă te-ngrijoreaz' că ești 'nfectat, atunci pr'etena ta poa' să vină-ăăăă... cu baba Hildy 'n timp ce tu rămâi 'n urmă și-l ai pe cățelușu' tău s' te păzească.

— Mancheee! latră Manchee.

— În fine, zice Viola, întorcându-se și începând să urce pe stânci spre locul unde stă bătrâna.

— Și ț'-am zis, adaugă femeia. Mă cheam' *Hildy*, nu *bătrâna*.

Viola ajunge la ea și se îndepărtează amândouă până nu le mai zăresc, fără să mai spună nimic. Pur și simplu.

— Hildy, îmi zice Manchee.

— Taci din gură, îi zic.

Și n-am ce să fac decât să urc și eu pe stânci după ele, nu-i așa?

Așa că ne continuăm drumul, pe o cărare mult mai îngustă, printre stânci și arbuști, Viola și bătrâna Hildy stând aproape una de alta pe cât posibil, eu și cu Manchee la distanță în spatele lor, îndreptându-ne pașii spre cine știe ce alt pericol, și în tot acest timp, mă uit întruna peste umăr, așteptându-mă să-i văd pe Primar, pe Domnul Prentiss Junior și pe Aaron venind după noi.

Nu știu. De unde să știi? Cum de și-au imaginat Ben și Cillian c-aș fi eu pregătit pentru toate astea? Sigur, un pat și o masă caldă par acum ceva pentru care merită să

fii împușcat, da' poate că-i o șmecherie și noi suntem atât de proști, încât chiar am merita să fim prinși.

Și suntem urmăriți și, de fapt, ar trebui să fugim.

Dar poate că totuși, nu mai există nicio altă cale să traversezi râul ăla.

Și Hildy ar fi putut să ne forțeze să mergem cu ea, dar n-a făcut-o. Și Viola zicea că i se pare de treabă și poate că o persoană fără Vacarm reușește să citească pe cineva care-i la fel ca ea.

Vezi? De unde să știi?

Și cui îi *pasă* ce spune Viola?

— Uite-acolo, sus, la ele, îi zic lui Manchee. S-au apropiat una de alta imediat. Ca niște rude care s-au regăsit după multă vreme sau ceva de genu' ăsta.

— Hildy, zice din nou Manchee.

Dau să-l pocnesc peste spinare, dar o ia înainte.

Viola și Hildy vorbesc una cu alta, dar nu pot auzi decât niște murmure, din când în când. Habar n-am ce zic. Dacă erau niște persoane obișnuite, cu Vacarm, n-ar fi contat cât de departe aș fi fost în urma lor, fiindcă am fi putut vorbi toți între noi și-atunci, automat, nimeni n-ar mai fi avut niciun secret. Toată lumea ar pălăvrăgi, fie c-ar vrea, fie că nu.

Și nimeni n-ar fi lăsat pe dinafară. Nimeni n-ar fi lăsat de izbeliște cu prima ocazie.

Mergem cu toții mai departe.

Și iar încep să mă gândesc. Și încep să le las să se îndepărteze un pic. Și iar mă gândesc.

Fiin'că pe măsură ce trece timpul, totul începe să capete sens.

Fiin'că poate acu' c-am găsit-o pe Hildy, ar putea avea ea grijă de Viola. Sunt clar din același film, nu-i așa?

Oricum, sunt diferite de mine. Așa că, poate, Hildy o s-o ajute să se întoarcă în locul de unde-a venit, fiin'că-i clar că eu nu pot. Clar că n-am unde să mă duc 'n altă parte decât 'n Prentisstown, nu? Fiin'că port în mine un virus care-o s-o omoare, încă poate s-o omoare, și pe oricine altcineva îmi iese în cale, un virus care-o să mă țină pentru totdeauna departe de așezarea aia și care probabil o să mă facă să dorm la Hildy în hambar, la un loc cu oile și roșcoavele.

— Asta e, nu-i așa, Manchee?

Mă opresc din mers și-ncep să-mi simt pieptul îngreunat. Nu e niciun fel de Vacarm aici, în afară de ăsta pe care-l aduc eu. Îmi șterg sudoarea de pe frunte. N-avem unde să ne ducem. Nu putem merge mai departe. Nu putem nici să ne întoarcem.

Mă așez pe o piatră, realizând pe deplin tot adevărul.

— N-avem unde, îi zic. N-avem nimic.

— Avem Todd, zice Manchee, dând din coadă.

Nu-i drept.

Pur și simplu, nu-i drept.

Singurul loc în care-ar trebui să fii e cel în care nu te mai poți întoarce niciodată.

Așa că ești mereu singur, mereu și pentru totdeauna.

De ce-ai făcut asta, Ben? Ce am făcut eu atât de rău?

Îmi șterg ochii cu brațul.

Mi-aș dori ca Aaron și Primarul să *fie* pe urmele mele.

Aș vrea să se termine odată totul.

— Todd! latră Manchee, venind aproape de fața mea și încercând să mă adulmece.

— Lasă-mă în pace, îi zic, împingându-l la o parte.

Hildy și Viola se îndepărtează tot mai mult și, dacă nu mă ridic acum, o să le pierd urma.

Și nu mă ridic.

Încă le pot auzi vorbind, deși vocile devin treptat tot mai stinse și nimeni nu se uită-n urmă să vadă dacă merg după ele sau nu.

Hildy, aud, și *fetițo* și *blestemata aia de țeavă care curge* și din nou *Hildy* și *podul în flăcări*.

Și-mi ridic mâna.

Fiin'că apare o nouă voce.

Dar n-o aud. Nu cu urechile.

Hildy și Viola se îndepărtează tot mai mult, dar e cineva care vine spre ele, cineva care ridică mâna să le salute.

Cineva al cărui Vacarm spune *bună*.

15. Frați întru suferință

E un bătrân, și are și el o armă, dar o ține mai jos, într-o parte, îndreptată spre pământ. Vacarmul lui se agită tot mai mult pe măsură ce se apropie de Hildy, rămâne așa în timp ce-o cuprinde cu un braț și o sărută de bun-venit, apoi huruie când se întoarce și îi e prezentat Violei care-i un pic suspicioasă că e primită atât de prietenește.

Hildy e măritată cu un bărbat care are Vacarm.

Un bărbat în toată regula, umblând liber cu Vacarm cu tot, după pofta inimii lui.

Dar cum...?

— Hei, băiețaș! strigă Hildy spre mine. Ai de gând să stai toată ziua acolo, scobindu-te în nas sau o să vii să mănânci cu noi?

— Mâncare, Todd! latră Manchee și o ia la sănătoasa spre ei.

Nu mă gândesc la nimic. Nici nu știu *la* ce să mă gândesc.

— Încă un tovarăș cu Vacarm, strigă bătrânul, trecând pe lângă Viola și Hildy și venind spre mine.

Vacarmul se scurge din el ca într-o paradă strălucitoare, plin de sentimente binevoitoare și sâcâitor de

bune. *Băiețaș* și *poduri în flăcări* și *țeavă spartă* și *frate de suferință* și *Hildy, Hildy a mea*. Are în continuare pușca la el, dar în timp ce se apropie de mine, scoate mâna să dăm noroc.

Sunt așa de uimit, încât chiar îi strâng mâna pe care mi-o întinde.

— Mă cheamă Tam! aproape strigă bătrânul către mine. Și tu oare cin' să fii, băiete?

— Todd, îi zic.

— 'M pare bin', Todd!

Mă apucă de umeri cu o mână și aproape că mă târăște spre cărare. Mă împleticesc, abia ținându-mi echilibrul, în timp ce el ne duce spre Hildy și Viola care vorbesc în continuare.

— N-am mai avut oaspeț' la cină de multe ăă-luni, așa c-o să ne... ăăă-iertaț' pentru cocioaba noastră modestă. N-au mai trecut pe-acilea călători de noo sau zece ani, nici mai mult, nici mai puțin, dar sunteți bine-veniț'! Sunteți bine-veniț' toț' trei!

Ajungem la ceilalți și eu tot nu știu ce să zic și mă uit când la Hildy, când la Viola, când înapoi la Tam, și tot așa.

Aș vrea și eu ca, din când în când, lumea să aibă sens, ce-o fi atât de rău în asta?

— Nu-i absolut nimic rău în asta, Todd, puiule, zice Hildy cu bunătate.

— Cum de nu te-ai molipsit și tu de Vacarm? întreb și cuvintele în sfârșit se formează în capul meu și apoi ies la lumină.

Și apoi inima îmi crește, atât de mult, încât simt că-mi ies ochii din cap și gâtul începe să mi se încordeze, iar Vacarmul meu se ridică sus, alb și plin de speranță.

— Ai un leac? îi zic și vocea aproape că mă lasă. Există un leac?

— Acum, dac-ar exista un leac, zice Tam, aproape țipând, la fel ca înainte, chiar crez' că v-aș supune pe toț' la prostiile astea care-mi ăăă-ies din creier?

— Să te ferească Dumnezeu, dac-ai făcut asta, zice Hildy, zâmbind.

— Și pe tine, dacă n-ai fi putu' ști tot ce gândesc.

Tam îi zâmbește înapoi lui Hildy și dragostea plutește peste tot în Vacarmul lui.

— Nu, băiete, îmi zice. Niciun leac de car' să știu eu.

— Ei, acuma, zice Hildy, se pare că la Haven se lucreaz'-ăăă la așa ceva. Așa zic oamenii.

— Care oameni? întreabă Tam neîncrezător.

— Talia, zice Hildy. Susan F. Sora mea.

Tam face șșșșt din buze.

— Îmi păstrez părerea. Zvonuri ale unor zvonuri ale altor zvonuri. Nu poț' face pe soră-ta să-ș' scrie corect propriu' nume, darămite să dea niște informații utile.

— Dar..., zic eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt, iarăși și iarăși, nevrând să las momentul să treacă. Dar atunci cum de sunteți vii? îi zic lui Hildy. Vacarmul ucide femeile. *Toate* femeile.

Hildy și Tam schimbă între ei o privire și aud, nu, *mi se pare* că Tam încearcă să ascundă ceva în Vacarmul lui.

— Nu, nu ne omoară, Todd, băiete, zice Hildy, cu o drăgălășenie exagerată. Așa cum îi ziceam și prietenei tale, Viola. E în siguranță.

— În siguranță? Cum să fie în siguranță?

— Femeile sunt imune, zice Tam. Niște nemernice norocoase.

— Nu, nu sunt! zic și vocea-mi devine tot mai puternică. Nu, *nu* sunt! Toate femeile din Prentisstown au luat virusul și toate, absolut toate *au murit* din cauza lui! *Mama mea* a murit de asta! Poate că varianta pe care au răspândit-o spacșii printre noi e mai puternică decât a voastră, dar...

— Todd, băiete, și Tam îmi pune o mână pe umăr ca să mă oprească.

Îl îndepărtez scuturându-mă, dar nu știu ce să zic mai departe. Viola n-a rostit niciun cuvânt în tot acest timp, așa că mă uit la ea. Ea nu se uită la mine.

— Știu eu ce știu, zic, deși faptul e pe jumătate consumat.

Cum să fie ăsta adevărul?

Cum să fie ăsta adevărul?

Tam și Hildy schimbă din nou o privire între ei. Mă uit în Vacarmul lui Tam, dar se pricepe la fel de bine ca toți cei pe care i-am cunoscut să ascundă diverse chestii, când cineva începe să-și bage nasul. Deși tot ce văd e plin de bunătate.

— Prentisstown a avut o poveste tristă, puiule, zice el. O grămadă de lucrur' or mers prost acolo.

— Te-nșeli, zic, dar până și vocea mea zice că nu-s sigur când spun asta.

— Nu-i momentul potrivit pentru astea, Todd, zice Hildy, masând-o pe Viola pe umeri, un gest pe care ea nu-l respinge. Tre' să bagi niște mâncare la ghiozdan și niște somn. Vi zice că n-ai mai dormit aproape deloc de câțiva kilometri buni. Totul o s-arate ăăăă-mai bine după ce-aț' mâncat și v-aț' odihnit.

— Dar e-n siguranță lângă mine? întreb, neuitându-mă la „Vi" în mod intenționat.

— Păi, cu siguranță n-are cum să se molipsească de Vacarmul tău, spune Hildy, c-un zâmbet apărându-i pe față. Și nu se poat' proteja altfel de tine decât ajungând să te cunoască mai bine.

Aș vrea să-i dau dreptate, dar aș vrea și să-i zic că se înșală, așa că, până la urmă, nu zic nimic.

— Hai, zice Tam, spărgând tăcerea, hai să ne-ospătăm puțin.

— Nu! zic, aducându-mi aminte iarăși de toată povestea. N-avem timp de *ospețe*.

Mă uit la Viola.

— Niște bărbați sunt pe urmele noastre, în caz c-ai uitat. Niște bărbați pe care nu-i interesează starea noastră de bine.

Mă uit la Hildy.

— Acu', sunt sigur că ospățu' dumneavoastră ar fi foarte bun și toate cele...

— Todd, puiule, începe Hildy.

— Nu-s niciun pui! strig.

Hildy își încrețește buzele și zâmbește din sprâncene.

— Todd, puiule, zice ea din nou, ceva mai încet de data asta. Niciun bărbat de nicăieri de dincolo de râu' ăsta n-o să pună *niciodat'* picioru' aici, 'nțelegi?

— Îhâm, zice Tam. Are dreptate.

Mă uit când la unul, când la celălalt:

— Dar...

— Am păzit podu' ăla mai mult de zece ani, puiule, zice Hildy, și-am fost administratoru' lui de și mai mult de-atâta. Să văd cine vine pe-acolo face parte din mine.

Se uită spre Viola.

— Nu vine nimen'. Sunteț' în siguranță cu toții.

— Îhâm, zice din nou Tam, legănându-se pe călcâie înainte și înapoi.

— Dar..., spun, însă Hildy nu mă lasă să termin.

— E timpul să ne-ospătăm.

Și se pare că nu mai e nimic de zis. Viola tot nu se uită la mine, stă în continuare cu brațele încrucișate și Hildy o ține de umeri și merg mai departe amândouă. Eu am rămas iar mai în spate, cu Tam, care-așteaptă să pornesc eu primul. Nu pot spune că mai am vreun chef de mers, dar toată lumea pornește la drum, așa că fac și eu la fel. Mergem mai departe urcând pe cărăruia secretă a lui Tam și a lui Hildy, Tam trăncănind întruna și făcând un Vacarm cât un oraș întreg.

— Hildy zice c-aț' aruncat în aer podu' nostru, spune el.

— Podu' meu, zice Hildy de undeva din fața noastră.

Ea l-a construit, într-adevăr, îmi zice Tam. Nu că l-ar fi folosit cineva de-o veșnicie.

— Nimeni? întreb, gândindu-mă o clipă la toți bărbații ăia care-au dispărut din Prentisstown, toți cei care s-au făcut nevăzuți pe vremea când eu creșteam. Nici măcar unul n-a ajuns atât de departe.

— O mașinărie frumoas', podu' ăla, continuă Tam ca și cum nu m-ar fi auzit și poate că nici nu m-a auzit, la cât de tare vorbește. M-am necăjit s-aud că nu mai e.

— N-am avut de ales, zic.

— Oh, mereu ai de ales, puiule, dar din câte-am auzit, ai ales bine.

Mergem în liniște o bucată de drum.

— 'Ști sigur că suntem în siguranță? întreb.

— Păi, nu poț' fi niciodată *sigur*, zice el. Dar Hildy are dreptate.

Zâmbește forțat, un pic cam trist, mi se pare.

— Nu doar că nu mai sunt podur' o să-i țină pe bărbații ăia pe cealaltă parte-a râului.

Încerc să-i citesc Vacarmul, să văd dacă spune sau nu adevărul, dar e aproape cu totul curat și senin, un loc strălucitor și cald unde tot ce vrei tu poate fi adevărat.

Nu seamănă deloc cu un bărbat din Prentisstown.

— Nu înțeleg, îi zic, încă ros de treaba asta. Tre' să fie un alt fel de virus al Vacarmului.

— Vacarmul meu e-atât de diferit de-al tău? întreabă Tam, părând cu adevărat curios.

Mă uit la el și ascult pentru o clipă. *Hildy* și *Prentisstown* și *roșcoave și oi* și *coloniști* și *țeavă spartă* și *Hildy*.

— Da' știu că te gândești ceva la soția ta!

— E lumina ochilor mei, puiule. M-aș fi pierdut cu totul în Vacarmul ăsta, dacă ea n-ar fi dat o mână de ajutor să mă salveze.

— Cum așa? zic, întrebându-mă ce-o fi vrând să spună. Ai luptat în război?

Asta îl face să se oprească. Vacarmul lui devine cenușiu și inexpresiv, ca o zi înnorată, și nu mai pot vedea nimic în el.

— Am luptat, tinere, zice el. Da' războiu' nu-i ceva despre care să vorbești în aer liber, când soarele strălucește sus pe cer.

— De ce nu?

— Mă rog la toți sfinții să n-afli niciodată de ce.

Îmi pune o mână pe umăr. De data asta nu mă mai feresc.

— Cum reușești să faci asta?

— Să fac ce?

— Să-ți faci Vacarmul atât de șters 'ncât să nu-l pot citi.

Zâmbește.

— Am exersat ani de zile ăăă-ascunzându-i diverse chestii bătrânei.

— De aia-l pot citi eu atât de bine, strigă Hildy spre noi. El se perfecționează în ascuns, eu mă perfecționez în *descoperit.*

Râd din nou, la fel ca înainte. Mă trezesc aruncându-i o privire Violei să-i cer părerea despre cei doi, dar nu se uită la mine, așa că nu mai încerc și-a doua oară.

Trecem de bucata de drum stâncoasă și ocolim o mică ridicătură de pământ și deodată ne apare-n față o fermă și niște dealuri micuțe care urcă și coboară șerpuind, dar se văd și lanuri de grâu, câmpuri cultivate cu varză, o pășune cu câteva oi păscând.

— Salut, oilor! strigă Tam.

— Oi! spun ele.

Primul care ne iese în cale e un hambar mare din lemn, construit la fel de impecabil și de solid ca podul, ca și cum ar putea să țină pentru totdeauna, dacă cineva o să mai aibă nevoie de el.

— Nu și dacă te duci și ăăă-îl arunci în aer, zice Hildy, dar râzând.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând asta, râde Tam spre ea.

M-am cam săturat să râdă de toate tâmpeniile.

Apoi ne îndreptăm cu toții spre fermă, care e cu totul și cu totul altceva. Din câte văd, e făcută din metal, la fel ca stația de benzină și biserica de acasă, care însă nu-s nici pe departe atât de mișto. Jumătate din ea strălucește și se ridică spre cer ca o corabie cu pânze și mai are și un horn ce se arcuiește în sus și apoi iese-n afară, îndoindu-se până la un punct, scuipând fum la unul din capete. Cealaltă jumătate de casă e din lemn montat pe metal, la fel de trainic ca hambarul, dar tăiată și îndoită ca...

— Niște aripi, zic.

— Ca niște aripi, ai dreptate, zice Tam. Da' ce fel de aripi?

Mă uit încă o dată.

Întreaga fermă arată ca un fel de pasăre cu hornul pe post de cap și gât și cu o fațadă strălucitoare și niște aripi din lemn strânse undeva în spate, ca o pasăre ce se odihnește pe apă sau ceva de genul ăsta.

— E o lebădă, Todd, băiete, zice Tam.

— O ce?

— O lebădă.

— Ce-i aia o lebădă? întreb, uitându-mă în continuare spre casă.

Vacarmul lui pare uluit pentru o clipă, apoi simt un val de tristețe, așa că mă uit spre el.

— Ce e?

— Nimic, puiule, zice el. Niște amintiri de demult.

Viola și cu Hildy sunt în fața noastră, pe deal, iar Viola are ochii larg deschiși și gura i se mișcă la fel ca a unui pește.

— Ce ți-am zis eu? întreabă Hildy.

Viola se năpustește spre gardul din fața ei. Se holbează la casă, uitându-se peste tot la structura de metal, de sus până jos, analizând fiecare bucată în parte. Ajung și eu lângă ea și mă uit și eu. Pentru o clipă mi-e greu să găsesc ceva de zis (taci din gură).

— Cică ar trebui să fie-o lebădă, zic, în cele din urmă. Cine știe ce-o fi aia.

Nu mă bagă în seamă și se întoarce spre Hildy:

— E un model Expansiunea Trei 500?

— Ce?

— E mai veche de-atâta, Vi, puiule, zice Hildy. X Trei 200.

— Noi am ajuns până la X Șapte, zice Viola.

— Nici nu mă surprinde, răspunde Hildy.

— Despre ce naiba vorbiți acolo? zic. *Ce-i aia* Expansiune?

„Oi!" îl auzim pe Manchee lătrând departe.

— Nava noastră de coloniști, zice Hildy, părând surprinsă că nu știu. Un model Expansiunea Clasa Trei, Seria 200.

Mă uit de la un chip la altul. În Vacarmul lui Tam e o navă spațială care zboară de zor pe acolo, una cu o carcasă frontală ce seamănă cu ferma, dar întoarsă în sus.

— A, da, zic, ca și cum mi-aș aminti, încercând să sugerez că aș fi știut de la bun început despre ce e vorba. Vă construiți casele cu primele unelte pe care le aveți la îndemână.

— Cam așa ceva, puiule, zice Tam. Sau le transformi în opere de artă, dac-ai talent la asta.

— Asta dacă nevastă-ta e-un inginer care-ț' poate face prostiile alea de sculptur' să stea în picioare, zice Hildy.

— De unde știi despre toate astea? o întreb pe Viola.

Se uită în pământ, evitându-mi privirea.

— Doar nu vrei să zici că, dau să spun, dar mă opresc.

Încep să mă prind.

Bineînțeles că încep să mă prind.

Mult prea târziu, ca despre toate celelalte lucruri, dar m-am prins.

— Ești un colonist, îi zic. Ești un nou colonist.

Se uită în altă parte, dar ridică din umeri.

— Dar nava aia cu care te-ai prăbușit, îi zic, e mult prea micuță ca să fie o navă de colonist.

— E doar o navă-iscoadă. Nava mea de bază e un model Expansiune Clasa 7.

Se uită la Hildy și la Tam care nu mai zic nimic. Vacarmul lui Tam e inteligent și curios. Nu pot citi nimic dinspre Hildy. Dar acum, într-un fel, sentimentul că ea știa, și eu nu, că Viola i-a spus ei, dar nu și mie, deși n-am întrebat-o niciodată despre asta, e un sentiment neplăcut.

Mă uit la cer.

— E acolo sus, nu-i așa? zic. Nava ta Expansiunea Clasa 7.

Viola dă din cap.

— O s-aduci și alți coloniști. Tot mai mulți coloniști vor veni în Lumea Nouă.

— Totul a fost distrus când ne-am prăbușit, spune Viola. N-am cum să iau legătura cu ei. N-am cum să-i avertizez să nu vină.

Se uită în sus cu un mic geamăt de spaimă. *Trebuie să-i avertizezi.*

— E imposibil ca ăsta să fie înțelesu', zic repede. N-are cum.

Viola își încruntă fața și sprâncenele.

— De ce nu?

— Cine a vrut să zică ce? întreabă Tam.

— Câți sunt? întreb, uitându-mă în continuare la Viola, simțind că lumea asta se va schimba pentru totdeauna. Câți coloniști vor veni?

Viola trage aer adânc în piept înainte să-mi răspundă și pun pariu că partea asta nu i-a zis-o nici lui Hildy.

— Mii, zice ea. Sunt mii.

16. Noaptea-n care nu ne cerem scuze

— N-or să ajungă aici decât peste ăăă-luni, zice Hildy, servindu-mă din nou cu piure de roșcoave.

Viola și cum mine ne-am luat niște fețe atât de posace, că Hildy și cu Tam sunt cei care fac toată conversația la masă.

Toată *ăăă*-conversația.

— Călătoria-n spațiu nu-i așa cum o vez' în clipuri, zice Tam, cu o dâră de sos de friptură de oaie scurgându-i-se în jos pe barbă. E nevoie de ani și ani și ani s-ajungi undeva. De șaizeci și patru s-ajungi doar din Lumea Veche în Lumea Nouă.

— *Șaizeci și patru de ani*? întreb, împroșcând cu stropi mici de piure.

Tam dă din cap.

— În majoritatea timpulu' 'ști înghețat, și timpu' trece pe lângă tine, asta doar dacă nu cumva mori pe drum.

Mă întorc spre Viola:

— Ai șaizeci și patru de ani?

— Șaizeci și patru de ani din Lumea Veche, spune Tam, bătând darabana pe masă, ca și cum ar fi vrut să adauge

ceva. Care înseamnă... cât? Vreo cin'zeci ș-opt, cin'zeci și nouă în Lumea Nouă...

Dar Viola scutură din cap.

— M-am născut la bordul navei. N-am dormit niciodată.

— Înseamnă că or' mama ta, or' tatăl tău au fo' probabil paznici, spune Hildy, luând o mușcătură dintr-o chestie ca un nap, apoi dându-mi o explicație. Unu' din cei care stau treji și-urmăresc traseu' navei.

— Tata a fost, zice Viola, și mama lui înainte de el și bunicul înaintea ei.

— Stai puțin, îi zic, la doi pași distanță de ea, ca întotdeauna. Deci, dacă am fost în Lumea Nouă douăzeci de ani de-ăștia ciudați...

— Douăzeci și trei, zice Tam. Par mai mulți.

— Înseamnă că tu ai plecat înainte ca noi să fi ajuns măcar aici, îi zic, sau tatăl tău sau bunicul tău sau cine-o fi.

Mă uit în jur să văd dacă cineva se întreabă același lucru ca mine.

— De ce? zic. De ce să vii fără să știi măcar ce e aici?

— De ce-au venit *primii* coloniști? mă întreabă Hildy. De ce ar căuta cineva un nou loc un' să trăiască?

— Fiin'că locu' din care ăăă-pleci nu merită să mai stai acolo, zice Tam. Fiin'că locul din care ăăă-pleci e-atât de rău că tre' să pleci de-acolo.

— Lumea Veche-i murdară, violentă și-aglomerată, zice Hildy, ștergându-se pe față cu un șervețel, și se ăăă-rupe-n bucăți pen' că oamenii se ăăă-urăsc unii pe alții și se ăăă-omoară între ei, și nimeni nu-i mulțumit până nu-i toată lumea nefericită. Cel puțin, așa era acum mulț' ani.

— N-am de unde să știu, zice Viola, n-am văzut-o niciodată. Mami și tati...

Apoi schimbă brusc vorba.

Dar eu tot mă gândesc cum e să te naști pe o navă spațială, o *navă spațială* ne-adevărată[1]. Să crești în timp ce zbori printre stele, să poți să mergi oriunde vrei, fără să fii legat pe o planetă detestabilă care-n mod clar nu te vrea. Să poți să mergi oriunde. Dacă un loc nu ți se potrivește, să găsești altul. Libertate deplină în toate direcțiile. Oare există ceva pe lumea asta mai grozav decât *asta*?

N-am observat că la masă s-a așternut tăcerea. Hildy o freacă iar pe spate pe Viola și văd că ochii fetei sunt umezi și că-i curg lacrimile și c-a început să se legene puțin înainte și înapoi.

— Ce-i? zic. Ce s-a mai întâmplat acum?

Fruntea Violei se încruntă spre mine.

— *Ce?* zic.

— Cred c-am vorbit destul despre mămica și tăticu' Violei, spune Hildy cu blândețe. Cred că-i vremea ca băiețelu' și fetița să facă nani.

— Da' nu-i deloc târziu, spun, uitându-mă pe fereastră. Nici măcar n-a apus soarele. Tre' să mergem spre așezare...

— *Așezarea* se numește Farbranch, zice Hildy, și-o să vă ducem acolo mâine-dimineață la prima oră.

— Dar bărbații ăia...

— Eu fac și mențin ordinea-aici dinainte de a te naște tu, puiule, zice Hildy blând, dar ferm. Po' să mă descurc cu oricine o veni sau ăăă-n-o veni.

Nu zic nimic și Hildy îmi ignoră Vacarmul pe subiectul ăsta.

---

[1] *Honest to badness* (în orig.): joc de cuvinte pornind de la idiomul „honest to goodness", folosit pentru a sublinia că un lucru este cu adevărat (frumos, urât, curat etc.), înlocuind „goodness" cu „badness". (*N.t.*)

— Pot să vă-ntreb cumva ce treabă aveţ' voi în Farbranch? zice Tam, ciugulind preocupat din ştiuletele lui de porumb, ceea ce face ca întrebarea lui să pară mai puţin curioasă decât spune Vacarmul lui că e.

— Trebuie, pur şi simplu, să ajungem acolo, zic.

— Amândoi?

Mă uit la Viola. S-a oprit din plâns, dar faţa îi e în continuare umflată. Nu răspund la întrebarea lui Tam.

— Păi, îs o grămadă de trebur' de făcut pe-acolo, zice Hilda, ridicându-se în picioare şi luându-şi şi farfuria. Dacă asta căutaţi. E nevoie mereu de oameni care să lucreze în livezi.

Tam se ridică şi apoi eliberează amândoi masa, ducând farfuriile în bucătărie şi lăsându-ne pe mine şi pe Viola să stăm singuri. Îi auzim sporovăind, destul de încet şi cu Vacarmul blocat, ca să nu putem înţelege nimic.

— Crezi c-ar trebui să rămânem toată noaptea? zic, vorbind în şoaptă.

Dar ea răspunde cu o şoaptă furioasă, ca şi cum nici măcar n-aş fi pus o întrebare:

— Doar pentru că gândurile şi sentimentele mele nu se împrăştie în lume într-un şuvoi care nu se mai opreşte niciodată nu înseamnă că nu le am.

Mă întorc spre ea, surprins:

— *Cum?*

Murmură în continuare ceva oribil:

— De fiecare dată când gândeşti vai, fata asta-i doar vid sau *nu e nimic în interiorul ei* sau *poate c-o să scap de ea şi-o las cu ăştia doi*, să ştii că aud, OK? Aud fiecare prostie de gând care-ţi trece prin cap, bine? Şi înţeleg *mult* mai mult decât vreau să înţeleg.

— A, da? șoptesc eu, deși în Vacarmul meu nu-s deloc șoapte. De fiecare dată când *tu* gândești ceva sau simți ceva sau îți trece vreo prostie de gând prin cap, eu *nu*-l aud, deci, cum să știu dracului ceva despre tine, hm? Cum să știu ce se întâmplă, dacă tu ții totul secret?

— Nu țin nimic secret.

Își încleștează brusc dinții.

— Pur și simplu, sunt *normală*.

— Nu ești normală pentru locul ăsta, *Vi*.

— Și de unde știi tu? Văd că te surprind cam toate lucrurile pe care le zic ei. N-aveți școală acolo de unde vii tu? N-ai învățat *nimic* acolo?

— Să înveți istorie nu-i așa de important când tre' să încerci să rămâi în viață, zic, scuipând cuvintele.

— De fapt, tocma' atunci e cel mai important, zice Hildy, stând în picioare lângă masă. Și dac-această ceartă stupidă-ntre voi doi nu-i de-ajuns să vă demonstreze că sunteț' obosiți, atunci fără-ndoială că sunteț' foarte obosiți. Hai!

Viola și cu mine ne uităm urât unul la altul, dar ne ridicăm și mergem după Hildy într-o cameră comună, mare.

— Todd! latră Manchee dintr-un colț, nedezlipindu-se de osul de oaie pe care Tam i l-a dat mai devreme.

— De multă vreme folosim camera de oaspeț' 'n cu totul alte scopuri, spune Hildy. Va trebui să vă mulțumiț' cu divanele.

O ajutăm să improvizeze niște așternuturi și niște culcușuri, Viola tot încruntată, iar Vacarmul meu de un roșu zgomotos.

— Acuma, zice Hildy după ce suntem gata cu toate. Cereți-vă iertare unu' față de celălalt.

— Poftim? întreabă Viola. *De ce?*

— Nu-nțeleg de ce te bagi tu în povestea asta, îi zic.

— Să nu vă duceț' niciodată la culcare după ce tocmai v-ați certat, zice Hildy, cu mâinile în șold, părând că n-o să se mai miște vreodată de acolo și că așteaptă cu plăcere să vină cineva și să-ncerce măcar s-o miște de pe loc. Nu și dacă vreț' să rămâneț' prieteni în continuare.

Viola și cu mine nu zicem nimic.

— Ți-a salvat viața? îi spune Hildy Violei.

Viola se uită în pământ și răspunde, în cele din urmă:

— Mda.

— Așa e, i-am salvat-o, îi zic.

— Și ea ți-a salvat-o pe-a ta la pod, nu-i așa? spune Hildy.

Ah.

— Da, zice Hildy. *Ah.* Nu vi se pare l-amândoi că asta-i suficient?

Tot nu zicem nimic.

Hildy oftează:

— Bine. Cre' că niște țânci atât de-aproape de maturitate ca voi ar putea fi lăsaț' să-și ceară singuri scuze.

Și iese din cameră fără să zică măcar noapte bună.

Mă întorc cu spatele la Viola și ea se întoarce cu spatele la mine. Îmi dau jos pantofii și mă bag în așternut pe unul dintre *divanele* lui Hildy care e, pur și simplu, un cuvânt mai pretențios pentru canapea. Viola face la fel. Manchee sare pe divanul meu și se încolăcește la picioarele mele.

Nu se aude nimic cu excepția Vacarmului meu și a câtorva trosnete de la un foc prea încins. Nu poate fi mult după lăsarea serii, dar de la moliciunea pernelor și a așternuturilor și de la prea-caldul focului aproape c-am închis ochii.

— Todd! zice Viola de pe divanul din cealaltă parte a camerei.

Mă ridic cu greu din alunecarea în somn.

— Ce?

Nu zice nimic pentru o clipă și cred că se gândește, probabil, la cum să-și ceară scuze.

Dar nu.

— Ce scrie în caietul tău că tre' să faci când ajungi în Farbranch?

Vacarmul meu devine un pic mai roșu.

— N-ai tu treabă ce scrie-n caietu' meu, îi zic. E proprietatea mea, mie mi-a fost dat.

— Mai știi când mi-ai arătat harta atunci, în pădure? spune ea, și ai zis că trebuie să ajungem la așezarea asta? Mai ții minte ce scria sub ea?

— Sigur că-mi amintesc.

— Ce scria?

Nu mai simt nicio răutate în vocea ei, tot aia e, nu-i așa? O înțepătură?

— Nu vrei mai bine să dormi? îi zic.

— Scria *Farbranch*, spune ea. Numele locului spre care trebuia să ne îndreptăm.

— Taci din gură.

Vacarmul meu devine din nou agitat.

— Nu e nicio rușine să nu știi să...

— Am zis să *taci din gură*!

— Te-aș putea ajuta...

Mă ridic brusc, aruncându-l pe Manchee jos de pe divan cu un ghiont. Îmi iau la subsuoară așternuturile și pătura și-o șterg în camera unde-am mâncat. Le arunc pe jos și mă întind pe ele, la distanță de o cameră de Viola și de tăcerea ei răutăcioasă și fără înțeles.

Manchee rămâne acolo cu ea. Tipic pentru el.

Închid ochii, dar nu reușesc să adorm un car de ani.

Până când cred că, în cele din urmă, reușesc.

Fiin'că sunt pe cărare și e și mlaștina, dar e acolo și orașul și ferma mea și e și Ben și e și Cillian și e și Viola, și zic cu toții „ce faci aici, Todd?" și Manchee latră „Todd!" și Ben mă apucă de umeri să mă tragă pe ușă afară și Cillian are arma ațintită spre umerii mei și mă împinge înainte, pe cărare, și Viola scoate cutia-foc de tabără și o montează în fața ușii fermei noastre și calul Primarului trece în galop prin ușa de la intrare și o face zob și un crocodil cu fața lui Aaron se ridică în spatele umerilor lui Ben și eu strig „nu!" și...

Și apoi mă ridic în capul oaselor și sunt leoarcă de transpirație și inima-mi galopează ca un cal și mă aștept să-i văd pe Primar și pe Aaron stând acolo, lângă mine.

Dar e doar Hildy care zice:

— Ce dracu' faci ăăă-aici?

Stă în ușă, iar soarele de dimineață se revarsă din spatele ei și e atât de puternic, încât trebuie să ridic mâna să mă feresc de el.

— E mai confortabil, bâigui, dar pieptul îmi pârâie cu un zgomot surd.

— Siiigur că da, zice ea, citindu-mi Vacarmul abia trezit din somn. Micul dejun e gata.

Mirosul de carne de oaie prăjită îi trezește și pe Viola și pe Manchee. Îi dau drumul afară lui Manchee pentru nevoile de dimineață, iar eu și cu Viola nu ne spunem nimic. Tam intră-n bucătărie în timp ce mâncăm, probabil a dat de mâncare la oi. Cel puțin eu asta aș face, dacă aș fi acum acasă.

Acasă, mă gândesc.

În fine.

— Pune-te pe picioare, băiete, spune Tam, trântindu-mi o ceașcă de cafea în față.

Îmi țin fața aplecată în jos în timp ce-o beau.

— E cineva pe-afară? zic în ceașca mea.

— Nu se-aude nici musca, spune Tam. Și e o zi frumoasă.

Ridic ochii și-i arunc o privire în treacăt Violei, dar ea nu se uită la mine. De fapt, mâncăm, ne spălăm pe față, ne schimbăm hainele și ne facem bagajele fără să ne spunem nimic unul altuia.

— Baftă la amândoi, zice Tam, când suntem gata să plecăm cu Hildy spre Farbranch. Întotdeauna-i foarte frumos când doi oameni care n-au pe nimeni pe lume se împrietenesc.

Dar noi nu spunem nimic nici măcar după asta.

— Hai, copii, zice Hildy. Timpu' ăăă-trece.

Ne întoarcem pe cărarea care, acum multă vreme, se întâlnea cu drumul ce cred că traversa podul.

— Era drumu' principal de la Farbranch la Prentisstown, zice Hildy, ridicându-și și ea rănița. Sau New Elizabeth, cum se numea atunci.

— Ce anume se numea atunci? întreb.

— Prentisstown, zice ea. Se numea New Elizabeth pe vremuri.

— Nu s-a numit niciodată așa, spun, mirat.

Hildy se uită la mine, iar sprâncenele mă sfidează.

— Serios, niciodată? Atunci pesemne că mă-nșel eu.

— Pesemne că da, zic, urmărind-o din priviri.

Viola scoate un sunet disprețuitor din buze. Îi arunc o privire ucigătoare.

— O să avem unde să stăm acolo? o întreabă pe Hildy, fără să mă bage în seamă.

— O să vă duc la soră-mea, zice Hildy. A ieșit vice-primar anul ăsta, nu știați?

— Și ce-o să facem mai departe? spun, dând cu piciorul în praful drumului în timp ce continuăm să mergem.

— Cre' că asta-i treaba voastră, zice Hildy. Voi tre' să fiți stăpâni pe viețile voastre, nu-i așa?

— Până acum n-am fost, o aud pe Viola spunând ca pentru sine și sunt exact cuvintele pe care le am în Vacarm — ridicăm amândoi ochii din pământ și privirile ni se întâlnesc.

Aproape că zâmbim. Dar n-o facem.

Și fix atunci începem să auzim Vacarmul.

— A, zice Hildy, auzindu-l și ea. Farbranch.

Drumul coboară într-o mică vale.

Și iat-o.

Cealaltă așezare. Cealaltă așezare care nu treb'ea să existe.

Locul unde voia Ben să ne ducem. Unde am putea fi în siguranță.

Primul lucru pe care-l văd e cum drumul coboară șerpuitor printre livezi, șiruri ordonate de copaci bine îngrijiți, cu poteci între ei și sisteme de irigații, toate așezate de-a lungul unui deal coborând înspre clădiri și un râu mic la poale, întins și liniștit, făcându-și drum pe furiș ca să se întâlnească din nou cu râul cel mare, mai mult ca sigur.

Și peste tot sunt bărbați și femei.

Majoritatea sunt împrăștiați prin livadă lucrând, purtând niște șorțuri grele de lucru, bărbații toți în bluze cu mâneci lungi, femeile cu fuste lungi, tăind din copaci cu macetele niște fructe care seamănă cu ananasul sau

cărând coșuri sau lucrând la țevile de irigație, și-așa mai departe.

Bărbați și femei, femei și bărbați.

Vreo douăzeci de bărbați, poate, asta-i impresia mea generală, mai puțini decât în Prentisstown.

Cine știe câte femei or fi.

Care locuiesc într-un cu totul alt loc.

Vacarmul și liniștea lor plutesc împreună, deasupra, ca o ceață ușoară.

Doi, te rog și *Felul cum văd eu lucrurile* și *gunoi din bălării* și *S-ar putea să accepte, s-ar putea să nu* și *Dacă lucrul se termină la unul, atunci aș putea oricând* și tot așa mai departe, fără sfârșit, amin.

Mă opresc, pur și simplu, în drum și casc gura, încă nepregătit să intru în oraș.

Fiin'că-i ciudat.

E mai mult decât ciudat, sincer să fiu.

E totul așa de, nu știu cum, de *liniștit*. Ca o sporovăială normală pe care-ai avea-o cu colegii. Nimic neașteptat, nimic greșit.

Și aproape nimeni nu tânjește după nimic.

Nicio dorință îngrozitoare, îngrozitoare, disperată după ceva ce nu pot auzi sau simți.

— E-al naibii de clar că nu mai suntem în Prentisstown, îi zic lui Manchee, mormăind în sinea mea.

Imediat după aceea aud *Prentisstown?* plutind dinspre un câmp aflat chiar în dreapta noastră.

Și apoi îl aud în alte câteva locuri. *Prentisstown?* și *Prentisstown?* și apoi observ că bărbații din livezile din apropiere nu mai culeg fructe sau ce făceau ei până acum. Stau și se uită la noi.

— Haide, zice Hildy. Continuați să ăăă-mergeți. Sunt doar curioși.

Cuvântul *Prentisstown* se înmulțește, crescând de-a lungul câmpiilor ca un foc ce se aprinde.

Manchee se apropie și mai mult de picioarele mele. Suntem urmăriți din toate direcțiile în timp ce ne continuăm drumul. Chiar și Viola se apropie, așa, încât acum suntem un grup mai închegat.

— Staț' fără griji, zice Hildy. Vor fi o grămadă de oamen' care-or să vrea să vă cunoa...

Se oprește la mijlocul propoziției.

Un bărbat a pășit pe cărare, ieșindu-ne în față.

Fața lui n-arată deloc c-ar vrea să ne cunoască.

— Prentisstown? zice el, iar Vacarmul lui a devenit neplăcut de roșu, neplăcut de rapid.

— 'Neața, Matthew, zice Hildy. Tocmai îi ăăă-aduceam...

— Prentisstown, zice din nou bărbatul, și de data asta nu mai e o întrebare, și nu se mai uită la Hildy.

Se uită fix la mine.

— Nu sunteți bine-veniți aici, zice el. Nu sunteți deloc bine-veniți.

Și ține în mână cea mai mare macetă pe care-ați văzut-o vreodată.

17. Întâlnire într-o livadă

Îmi duc mâna la spate după cuțit.

— Lasă-l, Todd, puiule, zice Hildy, stând cu ochii pe bărbat. Nu așa o să se rezolve treaba asta.

— Ce crezi tu că ăăă-aduci în satul nostru, Hildy? spune bărbatul, cântărindu-și maceta în mână, uitându-se în continuare la mine, și chiar e curiozitate în întrebarea lui și...

Și asta o fi cumva *suferință*?

— Aduc ăăă-un băiețaș și-o fetiță care s-au rătăcit, zice Hildy. Dă-te la o parte, Matthew.

— Nu văz nicăieri niciun băiețel, zice Matthew, și ochii încep să-i ardă în orbite.

E bine făcut și înalt, cu umerii ca ai unui bou și o frunte grosolană pe care se vede multă uimire, dar niciun semn de prea mare finețe sau de caracter. Arată ca un tunet care merge și vorbește.

— Io văz un bărbat din Prentisstown. Io văz un bărbat din Prentisstown plin de jeg de Prentisstown peste tot 'n Vacarmu' lui de Prentisstown.

— Nu asta ăăă-vezi, zice Hildy. Uită-te mai aproape.

Vacarmul lui Matthew deja vine clătinându-se spre mine, ca niște mâini care împing, forțându-și intrarea în propria mea gândire, încercând să scotocească peste tot prin ea. E furios și plin de întrebări și Zgomotos ca focul, atât de schimbător, încât nu mă pot ascunde, nici nu pot scăpa de el.

— Cunoșt' legea, Hildy, zice el.

Legea?

— Legea-i pen' bărbați, spune Hildy, vocea rămânându-i calmă, ca și cum am fi stat acolo vorbind despre cum e vremea.

Oare ea nu vede cât de roșu devine Vacarmul bărbatului ăstuia? Roșu nu-i culoarea cea mai nimerită, dacă vrei să stai de vorbă cu cineva.

— Băiețașu' ăsta de-aici nu-i încă bărbat.

— Mai am douăzeci ș-opt de zile, zic, fără să mă gândesc.

— Cifrele tale nu-nseamnă nimic aici, băiete, se răstește Matthew. Nu mă 'nteresează câte zile mai ai până atunci.

— Liniștește-te, Matthew, zice Hildy, mai severă decât aș vrea eu să fie.

Dar, spre surpriza mea, Matthew se uită la ea foarte iritat și face câțiva pași în spate.

— E unu' care-a părăsit Prentisstown, puiule, zice ea, un pic mai dulce. E un ăăă-fugar.

Matthew se uită la ea suspicios și apoi din nou la mine, dar își lasă în jos mâna cu maceta. Un pic.

— Exact cum ai fo' și tu odată, îi zice Hildy.

Ce?

— Ești din Prentisstown? îmi scapă mie porumbelul.

Și maceta e din nou în aer, iar Matthew înaintează iarăși, suficient de amenințător, încât să-l facă pe Manchee să latre:

— Înapoi! Înapoi! Înapoi!

— Sunt din *New Elizabeth*, mârâie Matthew, printre dinții încleștați. Nu-s *niciodată* din Prentisstown, băiete, niciodată-n vecii vecilor, și să nu uiți asta.

Acum văd frânturi de imagini mai clare în Vacarmul lui. Despre lucruri imposibile, lucruri nebunești, toate venind într-un șuvoi, ca și cum nu le-ar putea controla, lucruri mai rele decât cele mai rele lucruri ilegale pe care Domnul Hammer obișnuia să i le dezvăluie în taină celui mai bătăuș și mai mare băiat din oraș, genu' ăla în care oamenii păreau să moară de-adevăratelea, dar n-aveai cum să știi vreodată sigur asta. Imagini și cuvinte și sânge și țipete și...

— Oprește-te imediat! țipă Hildy. Controlează-te, Matthew Lyle. Controlează-te *imediat*.

Vacarmul lui Matthew se potolește, deodată, dar e încă tulburat, și n-are chiar atât de mult control ca Tam, da', oricum, mai mult decât orice bărbat din Prentisstown.

Dar imediat ce gândesc asta, maceta lui se ridică din nou în aer.

— N-o să zici cuvântu' ăla în orașu' nostru, băiete, spune el. Nu și dacă 'nțelegi ce-i bine pentru tine.

— Nimen' n-o să-mi amenințe musafirii cât timp trăiesc, zice Hildy, cu o voce puternică și limpede. S-a 'nțeles?

Matthew se uită la ea, nu aprobă din cap, nu zice da, dar știm cu toții că a înțeles. Totuși, nu-i prea convine asta. Vacarmul lui încă mă înghiontește și se înghesuie în mine, și m-ar fi și pocnit, dac-ar fi putut. În cele din urmă, se uită și la Viola.

— Și atunci ea cine-i? întreabă, arătând cu maceta spre Viola.

Și s-a întâmplat fără să-mi dau seama că fac asta, jur.

Acum stau aici, în spatele tuturor și-n clipa următoare sunt între Matthew și Viola, și țin cuțitul ațintit spre el, Vacarmul prăbușindu-mi-se peste el ca o avalanșă și rostind:

— Ar fi bine să te îndepărtezi de ea, și-ar fi bine s-o faci imediat.

— Todd! strigă Hildy.

Și:

— Todd! latră Manchee.

Și:

— Todd! strigă Viola.

Dar uite-mă, am cuțitul scos, inima bătându-mi tare, ca și cum și-ar fi dat și ea seama, până la urmă, ce fac.

Dar nimeni nu face niciun pas înapoi.

Acuma, cum credeți că s-au întâmplat *toate astea*?

— Dă-m' un motiv bun, băiețaș de Prentisstown, zice Matthew, ridicând maceta. Pur și simplu, dă-mi un motiv bun.

— Ajunge! zice Hildy.

Și de data asta vocea ei are ceva poruncitor în ea, atât de puternic, încât Matthew tresare. Încă ține sus maceta, încă se uită urât la mine, la Hildy, Vacarmul zvâcnindu-i ca o rană.

Și-apoi fața i se schimonosește un pic.

Și, dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, începe să plângă.

Încercând cu furie, din răsputeri, să n-o facă, dar stând acolo, mare cât un bou, cu maceta în mână, și *plângând.*

Ceea ce nu mă așteptam deloc să facă.

Vocea lui Hildy ne trezește un pic:

— Pune cuțitu' jos, Todd, băiete.

Matthew aruncă jos maceta și-și pune mâna la ochi, în timp ce fornăie și urlă ca un animal și suspină. Mă uit spre Viola. Se holbează și ea la Matthew, probabil la fel de perplexă ca mine.

Las jos mâna în care țin cuțitul, dar nu-i dau drumul. Încă nu.

Matthew trage adânc aer în piept, durerea și mâhnirea din Vacarmul lui împrăștiindu-se peste tot în jur, și, în plus, e furios fiin'că și-a pierdut controlul de față cu toată lumea.

— Trebuia să se *termine*, tușește el. Să se termine *de mult*.

— Știu, spune Hildy, înaintând spre el și punându-și mâna pe brațul lui.

— Ce se întâmplă aici? zic.

— Nu-i treaba ta, Todd, puiule, zice Hildy. Prentisstown are-o istorie tristă.

— Așa a zis și Tam, spun. Ca și cum eu n-aș ști.

Matthew își ridică ochii.

— Nu știi nicio iotă din povestea asta, băiete, zice el, cu dinții din nou încleștați.

— Gata, spune Hildy. Băiatu' ăsta nu ți-e dușman.

Se uită la mine, cu ochii mijiți.

— Și tocmai de aia o să-și bage la loc cuțitu'.

Răsucesc cuțitul în mână, dar apoi duc mâna la spate, și-l bag în rucsac. Matthew se uită iarăși urât la mine, dar de data asta începe să se retragă de-adevăratelea și mă întreb cine o fi Hildy de-o ascultă așa.

— Sunt amândoi nevinovați' ca niște miei duși la tăiere, Matthew, puiule, spune Hildy.

— Nimeni nu-i nevinovat, zice Matthew cu amărăciune, suflându-și ultimele urme de muci și ridicându-și din nou maceta. Absolut nimeni.

Se întoarce cu spatele și merge cu pași mari spre livadă, fără să se uite înapoi.

Toți ceilalți se holbează în continuare la noi.

— Ziua trece, le spune Hildy tuturor celor adunați în cerc în jurul nostru. O s-aveț' destul timp să vă ăăă-cunoașteț' și să-i ăăă-salutaț' mai târziu.

Eu și cu Viola ne uităm cum muncitorii încep să se întoarcă la copacii și la coșurile lor și la ce fac ei, unii sunt în continuare cu ochii pe noi, dar majoritatea se întorc la lucru.

— Tu ești șefă pe-aici sau ceva de genu' ăsta? întreb.

— Ceva de genul ăsta, Todd, puiule. Hai, că n-aț' văzut încă orașul.

— Despre ce lege vorbea?

— Poveste lungă, puiule, spune ea. O să-ț' zic mai târziu.

Cărarea, care e încă suficient de largă pentru bărbați și vehicule și cai, deși eu nu văd decât bărbați, își croiește drum șerpuind printre mai multe livezi aflate pe dealurile ce înconjoară această mică vale.

— Ce fel de fruct e ăsta? întreabă Viola, când două femei traversează drumul în fața noastră cu niște coșuri pline, urmărindu-ne din priviri în timp ce se îndepărtează.

— Ananas crestat, zice Hildy. Dulce ca zahărul, plin de vitamine.

— N-am auzit de așa ceva, spun.

— Nu, zice Hildy. N-aveai cum.

Mă uit la toți copacii ăștia care-s mult prea mulți pentru o așezare care nu poa' să aibă mai mult de cincizeci de oameni.

— Numai asta se mănâncă aici?

— Sigur că nu, zice Hildy. Facem comerț cu celelalte așezări aflate de-a lungul drumului principal.

Surpriza-i atât de evidentă în Vacarmul meu, încât până și Viola râde un pic.

— Doar nu credeai că-s doar două așezăr' 'n toată Lumea Nouă, nu-i așa? întreabă Hildy.

— Nu, zic, simțind cum mă înroșesc, dar toate celelalte așezări au fost nimicite în război.

— Mmmm, spune Hildy, mușcându-și buza de sus, dând din cap, dar fără să mai zică nimic.

— E Haven? zice Viola, încet.

— E Haven ce? întreb.

— Cealaltă așezare, zice Viola, fără să se uite la mine. Ziceai că există un leac pentru Vacarm în Haven.

— Aaah, șâșâie Hildy. Astea-s doar zvonuri și speculații.

— Dar Haven e un loc adevărat? întreb.

— E prima așezare creată și cea mai mare dintre toate, zice Hildy. E locul cel mai apropiat din Lumea Nouă de marele oraș. La kilometri distanță. Da' nu-i pentru țărani ca noi.

— N-am auzit niciodată de el, zic din nou.

Nimeni nu spune nimic la asta și am senzația că amândouă o fac din politețe. Viola nu prea s-a mai uitat la mine de când cu chestia aia ciudată cu mine și Matthew și cuțitu'. Să fiu sincer, nu știu ce să-nțeleg din toate astea.

Așa că toată lumea continuă să meargă.

Cred că sunt șapte clădiri cu totul în Farbranch, mai mici decât în Prentisstown, tot niște clădiri, până la urmă, dar cumva diferite, și mi se pare că am ieșit din Lumea Nouă și-am ajuns într-un cu totul alt loc.

Prima clădire pe lângă care trecem e o bisericuță din piatră, nouă și curată, care-i și deschisă, cu totul diferită de întunericul în care predica Aaron. Mai încolo e

un magazin universal, cu un atelier de reparații pentru mașini, lipit de el, deși nu văd mașinării prea mari prin zonă. N-am văzut încă nicio bicicletă de fisiune, nici măcar una stricată. Mai e o clădire care arată ca o sală de întâlniri, o alta cu șerpii de doctor[2] sculptați pe ușa de la intrare și două clădiri ca niște hambare ce par a fi spații de depozitare.

— Nu-s prea multe aici, spune Hildy. Dar e acasă.

— Casa ta nu-i aici, zic. Tu locuiești departe, în afara orașului.

— La fel ca majoritatea oamenilor, spune Hildy. Chiar și după ce te-ai obișnuit cu asta, e mai plăcut s-ai doar Vacarmu' persoanei iubite ăăă-hălăduind prin jurul casei. Orașul e-un pic cam gălăgios.

Încerc s-aud gălăgia, dar tot nu-i *nici pe departe* ca în Prentisstown. Sigur că e Vacarm și în Farbranch, bărbații care-și fac treburile lor zilnice și plictisitoare, murmurându-și gândurile care n-au nicio importanță. *Poc, poc, poc* și *eu o să dau doar șapte pentr-o duzină* și *ascultați-o cum cântă, pur și simplu, ascultați-o* și *cotețul ăla trebuie reparat în seara asta* și *o să cadă clar de pe chestia aia*, și tot așa mai departe, toate astea îmi sună atât de indiferent și de neprimejdios, încât mi se pare parfum în comparație cu Vacarmu' negru cu care-s obișnuit eu.

— O, devine și-ăsta negru, Todd, puiule, zice Hildy. Bărbații mai au și ei crize de furie. La fel și femeile.

— Unii oameni ar numi nepoliticos faptu' c-asculți mereu Vacarmul unui bărbat, zic, uitându-mă în jur.

— E foarte adevărat, țâncule.

Râde forțat.

---

[2] Simbolul medicinei reprezentat prin doi șerpi încolăciți în jurul unui baston cu două aripi (caduceul lui Hermes). (*N.t.*)

— Da' tu singur ai zis că nu ești încă bărbat.

Traversăm strada principală a orașului. Câțiva bărbați și câteva femei se plimbă încolo și încoace, unii ducându-și ușor mâna la pălărie spre Hildy, dar majoritatea holbându-se, pur și simplu, la noi.

Mă holbez și eu la ei.

Dacă asculți cu atenție, poți auzi unde sunt femeile din oraș, la fel de limpede cum auzi bărbații. Sunt ca niște stânci pe care Vacarmul le spală și, odată ce te-ai obișnuit cu asta, poți simți și unde sunt tăcerile, răspândite peste tot, Viola și Hildy, dar de zece ori mai mult, și pun pariu că, dacă m-aș opri și-aș sta aici, aș putea să vă spun cu precizie câte femei sunt în fiecare clădire.

Și, știți ce? Așa amestecată cu sunetul atâtor bărbați, tăcerea nu mai pare nici pe jumătate atât de plină de dor ca înainte.

Și apoi văd niște oameni micuți, micuți care ne urmăresc din dosu' unui tufiș.

Copii.

Copii mai mici decât mine, *mai tineri* decât mine.

Primii pe care i-am văzut în viața mea.

O femeie cu un coș îi observă și-i alungă cu mâinile. Se încruntă și zâmbește, în același timp, și copiii aleargă toți chicotind prin spatele bisericii.

Îi văd plecând. Îmi simt pieptul tresăltându-mi un pic.

— Vii? strigă Hildy după mine.

Mda, zic, uitându-mă în continuare spre locul unde s-au dus copiii.

Mă întorc și merg după ele, dar cu capul încă întors spre ei. Copii. Copii adevărați. E suficient de *în siguranță* aici pentru copii și mă trezesc întrebându-mă dacă Viola s-ar putea simți ca acasă aici, cu toți oamenii ăștia care

par de treabă, cu toate femeile astea și copiii. Mă trezesc întrebându-mă dacă ar fi în siguranță, deși eu, în mod clar, nu-s.

Pun pariu că da.

Mă uit la Viola și o surprind privind în altă parte.

Hildy ne-a dus la casa cea mai îndepărtată de clădirile din Farbranch. Are niște trepte ce urcă până la ușa de la intrare și un mic steag fluturând pe un băț în fața casei.

Mă opresc.

— Asta-i o primărie, zic. Nu-i așa?

— Sediul vice-primarului, zice Hildy, în timp ce urcă scările, bocănind cu cizmele. Sora mea.

— Și sora *mea*, zice o femeie deschizând ușa, o variantă mai durdulie, mai tânără și mai încruntată a lui Hildy.

— Francia, spune Hildy.

— Hildy, spune Francia.

Își fac semn cu capul, nu se îmbrățișează, nici nu-și strâng mâinile, doar dau din cap.

— Ce pacoste crez' c-aduci tu în orașu' meu? zice Francia, uitându-se de sus la noi.

— Acu-i orașul tău? spune Hildy, zâmbind, cu sprâncenele ridicate.

Se întoarce spre noi.

— Cum îi ziceam și lu' Matthew Lyle, îs doar doi țânci-ăăă care-au fugit pentru siguranța lor, care-ș' caută un refugiu.

Se întoarce spre sora ei.

— Și dacă nici Farbranch nu-i un refugiu, soro, atunci ce-i?

— Nu despre ei ăăă-vorbeam, zice Francia, uitându-se la noi, cu mâinile încrucișate. Ci despre armata care ăăă-e pe urmele lor.

18. Farbranch

— Armată? zic, și mi se pune instantaneu un nod în gât.

Viola spune același lucru, în același timp, dar de data asta nu mai pare deloc amuzant.

— Ce armată? se încruntă Hildy.

— Plutesc niște ăăă-zvonur' dinspre câmpiile mai îndepărtate despre-o armată care se ăăă-adună pe cealaltă parte-a râului, zice Francia. Bărbați' călare. Bărbați' *din Prentisstown*.

Hildy își țuguie buzele.

— *Cinci* bărbați' călare, zice ea. Nu o armată. Ăștia-s doar o poteră trimisă după țâncii ăștia de-aici.

Francia nu pare prea convinsă de asta. N-am văzut niciodată pe cineva stând cu brațele atât de strâns încrucișate.

— Și trecătoarea pe-un' se traversează râu' e doborâtă, or'cum, continuă Hildy, așa că n-o să ăăă-vină nimeni prea curând în Farbranch.

Se uită înapoi spre noi.

— O *armată*, zice ea, scuturând din cap. Acu', pe bune...

— Dac' există vr'o amenințare, soro, zice Francia, e de datoria mea...

Hildy își dă ochii peste cap.

— Nu-mi ăăă-spune mie de *datoria* ta, soro, zice ea, trecând pe lângă Francia și deschizând ușa de la intrare a casei. Eu am *inventat* datoria asta a ta. Hai, copii, să intrăm 'năuntru.

Viola și cu mine nu ne mișcăm. Francia nu ne invită înăuntru pe niciunul din noi.

— Todd! latră Manchee la picioarele mele.

Trag adânc aer în piept și mă duc la scările din față.

— Mnă ziua, doană, zic.

— *Doamnă*, șoptește Viola în spatele meu.

— 'Mnă ziua, doamnă, zic, având grijă să nu mă împotmolesc. Eu sunt Todd. Ea e Viola.

Francia stă în continuare cu mâinile încrucișate, ca și cum ar fi vorba de-un concurs între ele.

— Erau, într-adevăr, doar cinci bărbați, îi zic, deși cuvântul armată încă răsună în jurul Vacarmului meu.

— Și-acu' ar trebui să te cred pe cuvânt așa, pur și simplu? spune Francia. Un băiat care-i ăăă-urmărit?

Se uită în jos spre Viola, care încă așteaptă pe prima treaptă.

— Îmi *cam* dau seama de ce fugeai.

— O, tacă-ț' gura, Francia, zice Hildy, încă ținând ușa deschisă pentru noi.

Francia se întoarce și o alungă pe Hildy din calea ei.

— Eu mă ocup de cin' intră în propria mea casă, mersi foarte mult, zice Francia, și apoi către noi: Păi, haideț' odată, dacă veniț'.

Și-așa ne bucurăm noi de ospitalitatea din Farbranch. Intrăm în casă. Francia și Hildy ciorovăindu-se între ele dacă Francia are sau nu un loc unde să ne cazeze pentru oricât de mult am vrea să rămânem aici. Hildy câștigă

cearta și Francia ne arată mie și Violei două camere micuțe, separate, aflate una lângă alta, cu un etaj mai sus.

— Câinele tău tre' să doarmă afară, zice Francia.

— Dar e...

— Asta n-a fost o întrebare, zice Francia, ieșind din cameră.

Ies și eu și o urmez pe palier. Coboară scările, fără să se întoarcă spre mine. În mai puțin de-un minut le aud din nou pe ea și pe Hildy certându-se, încercând să nu ridice tonul. Viola iese și ea din camera ei să asculte. Stăm acolo câteva clipe, surprinși.

— Ce părere ai? întreb.

Nu se uită la mine. Și-apoi parcă decide să se uite și se uită.

— Nu știu, zice ea. Dar *tu* ce crezi?

Ridic din umeri.

— Nu pare prea încântată să ne vadă, zic, dar tot suntem mai în siguranță decât m-am simțit eu în ultima vreme. În spatele unor pereți și chestii.

Ridic iarăși din umeri.

— Și Ben a vrut să ajungem aici și tot restu'.

Ceea ce e adevărat, dar tot nu-s sigur că-i bine sau nu.

Viola își încrucișează și ea brațele, exact ca Francia, dar, totuși, foarte diferit de ea.

— Știu ce zici.

— Așadar, bănuiesc că-i bine așa deocamdată.

— Da, zice Viola. Deocamdată.

Mai ascultăm puțin cum se ceartă cele două.

— Ce-ai făcut mai devreme acolo, zice Viola...

— A fost o prostie, mă grăbesc să spun. Nu vreau să vorbim despre asta.

Fața începe să-mi ia foc, așa că mă retrag în cămăruța mea. Stau acolo și-mi mușc buzele. Camera arată ca și cum ar fi fost a unei persoane bătrâne. Într-un fel, așa și miroase, da' măcar am un pat adevărat. Mă duc la rucsac și-l desfac.

Mă uit primprejur să fiu sigur că nu m-a urmărit nimeni și scot caietul. Îl deschid la hartă, la săgețile care arată drumul prin mlaștină către râu până pe partea cealaltă. Nu-i trecut niciun pod pe hartă, dar așezarea e. Cu un cuvânt scris sub ea.

— Fayre, zic ca pentru mine. Fayre braw nk.

Ceea ce cred că înseamnă Farbranch.

Trag zgomotos aer pe nas în timp ce mă uit la pagina cu scris de pe spatele hărții. *Trebuie să-i avertizezi* (bineînțeles, bine*înțeles*, taci din gură), tot subliniat în josul paginii. Totuși, așa cum zicea și Viola, să avertizez pe cine? Pe cei din Farbranch? Pe Hildy?

— În legătură cu ce? zic.

Răsfoiesc cu stângăcie caietul și sunt pagini de chestii, pagini întregi, cuvinte peste cuvinte peste cuvinte, ca și cum Vacarmul s-a trântit direct pe hârtie și nu mai înțelegi nimic din el. Cum să avertizez pe cineva despre toate *astea*?

— Oh, *Ben*, zic în sinea mea. La ce te gândeai?

— Todd? mă strigă Hildy de jos. Vi!

Închid caietul și mă uit la copertă.

Mai târziu. O s-o întreb despre asta mai târziu.

Chiar *o să fac asta.*

Mai târziu.

Îl pun deoparte și cobor. Viola e deja acolo și așteaptă. Hildy și Francia, tot cu brațele încrucișate, așteaptă și ele.

— Tre' să mă-ntorc înapoi la fermă, copii, zice Hildy. Am de lucru pentru binele tuturo', dar Francia a fo' de acord s-aibă grijă de voi azi și-o să vin diseară să văd cum vă-ăăă mai descurcați.

Viola și cu mine ne uităm unul la altul, dorindu-ne amândoi ca Hildy să nu plece.

— Mersi pentru asta, zice Francia, încruntându-se. În ciuda a ce v-o fi spus soră-mea despre mine, nu-s chiar un căpcăun.

— N-a zis, încep eu să spun, dar mă opresc, deși Vacarmul meu termină propoziția. *Nimic despre tine.*

— Mda, păi, e tipic pentru ea, zice Francia, uitându-se urât la Hildy, dar fără să pară prea deranjată de asta. De-ocamdată puteț' sta aici. Tata și mătușica sunt morți de mult și camerele lor n-au prea avut căutare în ultima vreme.

Am avut dreptate. Camera unei persoane bătrâne.

— Dar noi s'ntem un oraș de oameni muncitori aici, în Farbranch.

Francia se uită de la mine la Viola și înapoi.

— Și va trebui să vă câștigați șederea aici, chiar dacă-i pentr-o zi sau două pân' vă plănuiți voi ce-aveți de plănuit.

— Încă nu suntem siguri, zice Viola.

— Mmmm, mormăie Francia. Și dacă decideți să rămâneți, dincolo de prima coamă cu livezi e și-o ăăă-școală un' vă puteț' duce.

— Școală? zic.

— Școală și biserică, zice Hildy. Asta dacă rămâneț' suficient de mult.

Bănuiesc că-mi citește din nou Vacarmul.

— O să staț' atâta?

Eu nu zic nimic și Viola nu zice nici ea nimic și Francia mormăie din nou *mmmm*.

— Vă rog, don'șoară Francia! zice Viola când Francia se întoarce să vorbească cu Hildy.

— Doar Francia, copilă, spune ea, părând surprinsă. Ce-i?

— Există vreun loc de unde pot să trimit un mesaj către nava mea?

— Nava ta, zice Francia. Asta ăăă-'nseamnă că nava asta s-a 'ntors în întunericu' adânc de dincolo? Gura i se subțiază. Cu toți oamenii de pe ea?

Viola dă din cap.

— Ar fi trebuit să raportăm înapoi. Să le spunem ce am găsit aici.

Vocea Violei e atât de liniștită și fața ei atât de plină de așteptări și de încrezătoare, atât de deschisă și de deșteaptă și de pregătită pentru o dezamăgire, încât simt din nou acea stranie zvâcnitură de tristețe sugându-mi tot Vacarmul în ea, ca o durere, ca un sentiment de rătăcire. Pun mâna pe spătarul unui divan ca să-mi recapăt echilibrul.

— Ah, fetițo, spune Hildy, vocea ei devenind din nou suspicios de blândă. Să-nțeleg c-ai încercat să iei legătura cu noi, cei de-aici din Lumea Nouă, când ăăă-cercetai planeta de pe nava ta?

— Îhâm, zice Viola. N-a răspuns nimeni.

Hildy și Viola dau din cap una către cealaltă.

— Ai ăăă-uitat că noi s'ntem niște coloniști credincioși, zice Francia, și ne-am 'ndepărtat de lucrurile omenești ca să ne construim mica noastră utopie, așa c-am lăsat mașinăria aia să se ducă de râpă și-am continuat să ne vedem de grijile noastre legate de subzistență.

Viola face ochii mari.

— N-aveți nicio metodă prin care să comunicați cu ceilalți?

— N-avem căi de comunicare nici măcar cu celelalte *așezări*, zice Francia, cu-atât mai puțin pen' ce-i dincolo de ele.

— Noi s'ntem fermieri, puiule, spune Hildy. Simpli fermieri care vor o viață simplă. Tocmai ăsta-i motivul pen' care-am ăăă-luptat făcând drumul ăsta ridicol de lung ca s-ajungem aici. Să ne eliberăm de lucrurile care-au provocat rivalități atât de mari 'ntre oamenii de odinioară.

Bate darabana cu degetele în tăblia mesei.

— Dar, totuși, n-a mers tocmai așa cum ne-așteptam.

— Nu prea ne-așteptam să vină ș-alții, zice Francia. Nu la fel cum se 'ntâmpla în Lumea Veche atunci când am plecat din ea.

— Deci, sunt blocată aici? zice Viola, și vocea-i tremură puțin.

— Până când sosește nava ta, spune Hildy. Mă tem că da.

— Cât de departe sunt? întreabă Francia.

— Intrarea în Sistem în 24 de săptămâni, zice Viola încet. Perihelion patru săptămâni mai târziu. Transferul orbital la două săptămâni după asta.

— Îmi pare rău, copilă. Se pare că vei fi de-a noastră șapte luni.

Viola ne întoarce spatele tuturor, în mod clar ca să se gândească mai bine la vestea asta.

O grămadă de lucruri se pot întâmpla în șapte luni.

— Ei, acuma, zice Hildy, cu glasul mai blând, am auzit c-au tot felu' de lucruri în Haven. Mașini de fisiune și străz' ca la oraș și mai multe magazine decât poț' vedea

cu ochii. Ar trebui să-ncerci și-acolo înainte să te-ngrijorezi prea tare, da?

Hildy îi aruncă o privire Franciei și Francia zice:

— Todd, fiule! Hai să ăăă-lucrăm un pic 'n hambar! Ești băiat de fermieri, nu-i așa?

— Dar..., încerc eu să spun.

— Sunt tot felu' de treburi de făcut într-o fermă, zice Francia, și sunt sigură că știi foarte bine asta...

Tot sporovăind așa, Francia mă scoate afară pe ușa din spate. Uitându-mă peste umăr, o văd pe Hildy consolând-o pe Viola cu vorbe calde, pe care nu le pot auzi, cuvinte deja rostite pe care eu încă nu le știu.

Francia închide ușa în urma noastră și mă conduce pe mine și pe Manchee de-a lungul drumului principal până la una dintre clădirile alea mari folosite ca depozit pe care le-am zărit la venire. Văd bărbați împingând cărucioare până la ușa principală și un alt bărbat descărcând coșurile pline cu fructele din livadă.

— Ăsta-i hambaru' de est, zice Francia, unde depozităm lucrurile gata să fie vândute. Așteaptă aici.

Aștept și ea se îndreaptă spre bărbatul care descarcă acele coșuri din cărucior. Vorbesc vreun minunt și aud în Vacarmul lui *Prentisstown?* limpede ca lumina zilei și valul de sentimente din spatele lui. Sunt niște sentimente un pic diferite de cele de până acum, dar dispar înainte să le pot deslușI și Francia se întoarce înapoi.

— Ivan zice că poți lucra în spate la ăăă-măturat podeaua.

— La *măturat*? zic, destul de consternat. Știu cum funcționează fermele, doană, și eu...

— Sunt sigură că știi, dar poate-ai observat și tu că cei din Prentisstown nu-s vecinii noștri cei mai iubiți pe-aici.

Mai bin' să stai departe de toată lumea până apucăm toț' să ne obișnuim cu tine. E bine așa?

E tot încruntată, tot cu brațele încrucișate, dar, de fapt, mda, pare logic ce zice și, deși fața ei nu-i tocmai drăguță, probabil că, într-un fel, e.

— Bine, spun.

Francia dă din cap și mă duce la Ivan care pare cam de vârsta lui Ben, dar e scund, are părul închis la culoare și niște brațe ca niște afurisite de trunchiuri de copac.

— Ivan, el e Todd, zice Francia.

Ridic mâna să dăm noroc. Ivan nu mi-o întinde pe a lui. Se benoclează la mine c-o uitătură fioroasă.

— O să muncești' 'n spate, zice el. Și n-o să-mi stai 'n cale nici tu, nici câinele tău.

Francia pleacă și Ivan mă ia înăuntru, îmi arată o mătură, și-apoi trec la muncă. Și așa-mi petrec prima mea zi în Farbranch: înăuntrul unui hambar întunecat, măturând praful dintr-un colț în altul și văzând o singură fâșie de cer albastru printr-o ușă din celălalt capăt al încăperii.

Vai, ce fericire!

— Caca, Todd, zice Manchee.

— Nu aici înăuntru, să nu cumva!

E un hambar destul de mare, 75–80 de metri dintr-un capăt în celălalt, probabil, și plin aproape pe jumătate cu ananas crestat. Mai e și o porțiune cu baloți mari de grâne, legați până la tavan cu sfoară subțire, și o altă porțiune cu snopi uriași de grâu gata de măcinat și de făcut făină din el.

— Vindeți chestiile astea celorlalte așezări? strig spre Ivan.

— Pauza de trăncăneală-i mai târziu, strigă și el din colțul opus al încăperii.

Nu zic nimic după asta, dar ceva destul de necuviincios îmi apare în Vacarm înainte să-l pot opri. Mă grăbesc să mă-ntorc la măturat.

Dimineața trece. Mă gândesc la Ben și la Cillian. Mă gândesc la Viola. Mă gândesc la Aaron și la Primar. Mă gândesc la cuvântul *armată* și la cum îmi face el stomacul să mi se strângă.

Nu știu.

Nu mi se pare în regulă că ne-am oprit. Nu după atâta alergat.

Toată lumea se poartă de parcă aici am fi în siguranță, dar nu știu.

Manchee se vântură pe ușile din spate, în timp ce eu mătur, alungând niște molii rozalii pe care le-mping afară de prin colțuri ascunse. Ivan păstrează distanța, eu fac la fel, dar îi văd pe oamenii care vin la ușa lui și lasă acolo bunurile aruncând priviri lungi și insistente spre fundul hambarului, uneori trăgând cu coada ochiului în întuneric să vadă dacă-s acolo, eu, Băiatul din Prentisstown.

Deci, toată lumea urăște Prentisstownul, am priceput asta. Și eu detest Prentisstownul și am mai multe motive să mă plâng decât oricare dintre ei.

În timp ce dimineața se termină, încep și eu să observ niște lucruri. Ca de exemplu faptul că, deși bărbații și femeile fac muncile grele cot la cot, femeile sunt cele care dau mai multe ordine unor bărbați care le execută. Și cum Francia e vice-primar și Hildy e ce-o fi ea în Farbranch, încep să cred că e-un oraș condus de femei. De multe ori le aud tăcerile când trec pe lângă hambar și aud și Vacarmul bărbaților ca răspuns la tăcerea lor, uneori cu ranchiună, dar de cele mai multe ori într-un fel care, pur și simplu, face ca lucrurile să meargă mai departe.

Și aici, Vacarmul bărbaților e *mult* mai controlat decât cel cu care-s eu obișnuit. Cu atât de multe femei în jur și cu ce știu eu din Vacarmul din Prentisstown, s-ar putea crede că ceru-i plin aici de femei Zgomotoase, dezbrăcate și făcând cele mai uluitoare lucruri la care te-ai putea gândi vreodată. Și sigur că auzi și aici lucruri de astea, bărbații sunt bărbați, până la urmă, dar de cele mai multe ori auzi cântece sau rugăciuni sau gânduri despre munca pe care o fac.

Sunt liniștiți oamenii aici, în Farbranch, dar un pic ciudați.

Din când în când, încerc să văd dac-o aud sau nu pe Viola.

Dar nu pot.

Când e vremea mesei, Francia vine în spatele hambarului cu un sendviș și cu o cană de apă.

— Unde-i Viola? întreb.

— Cu plăcere, zice Francia.

— Pentru ce?

Francia oftează și spune:

— Viola-i în livadă, adună de pe jos fructele căzute.

Îmi vine să întreb dacă e bine, dar n-o fac și Francia refuză să citească asta în Vacarmul meu.

— Cum te descurci? mă întreabă.

— Știu să fac mai multe lucruri decât rahatu' ăsta de măturat.

— Fii atent cum vorbești, puiule. O să fie timp destul să te punem la muncă serioasă.

Nu mai rămâne, merge spre partea din față a hambarului să mai stea puțin de vorbă cu Ivan, după care se duce să facă ce-o fi având de făcut un vice-primar zi de zi.

Am voie să zic asta? N-are niciun sens, dar, într-un fel, *îmi place* de ea. Probabil, fiin'că-mi aduce aminte de Cillian și de toate lucrurile alea care mă scoteau din sărite la el. Memoria-i ceva stupid, nu-i așa?

Mă reped cu poftă la sendviș și tocmai mestec prima mușcătură când simt Vacarmul lui Ivan apropiindu-se.

— O să mătur firmiturile pe care le fac, îi zic.

Spre surpriza mea, râde, destul de sincer.

— S'nt sigur c-așa o să faci.

Apoi ia o mușcătură din sendvișul lui.

— Francia zice c-o să fie-o întrunire a orașului în seara asta, spune după câteva clipe.

— Despre mine? întreb.

— Despre voi amândoi. Tu și fata. Tu și fata care-a scăpat teafără din Prentisstown.

Vacarmul lui e ciudat. E prevăzător, dar puternic, ca și cum m-ar supraveghea îndeaproape. Nu descifrez niciun pic de ostilitate, cel puțin nu față de mine, dar ceva se strecoară înăuntru.

— O să cunoaștem pe toată lumea? întreb.

— S-ar putea. Mai 'ntâi o să ăăă-vorbim cu toții despre voi doi.

— Dac-o să se voteze, zic, molfăind cu zgomot sendvișul, cre' c-o să pierd.

— O aveț' pe Hildy care-o să ăăă-vorbească pentru voi, zice el. Și-asta contează mai mult decât orice în Farbranch.

Mestecă și înghite.

— Și oamenii de-aici sunt oameni buni și de treabă. Am mai primit și 'nainte tipi din Prentisstown. Nu s-a mai întâmplat demult, din vremurile nasoale de-odinioară.

— De la război? zic.

Se uită la mine, și, din câte-mi dau seama, Vacarmul lui mă măsoară din cap până-n picioare.

— Mda, zice el. De la război.

Se uită în jur ca din întâmplare, dar am sentimentul că se uită să vadă dacă mai e cineva prin preajmă. Se întoarce spre mine și mă fixează cu privirea. O privire care chiar caută ceva.

— În plus, spune, nu toț' dintre noi s'nt de-aceeași părere.

— 'Spre ce? zic, și nu-mi place nici privirea, nici agitația lui.

— 'Spre istorie.

Vorbește încet, cu privirea încă ațintită asupra mea, aplecându-se spre mine.

Mă dau în spate puțin.

— Nu-nțeleg ce vrei să zici.

— Prentisstown încă mai are aliați, șoptește el, ascunși în tot felul de locuri surprinzătoare.

Vacarmul lui are imagini în el, imagini micuțe, ca și cum Vacarmul lui mi-ar vorbi numai mie, și încep să le văd tot mai limpede, lucruri strălucitoare, umede, rapide, soarele strălucind deasupra unor chestii roșii...

— Țânci! Țânci! latră Manchee într-un colț.

Sar ca ars, chiar și Ivan tresare și deodată nu mai văd nimic în Vacarmul lui. Manchee continuă să latre și aud o mulțime de chițăieli care nu-s deloc ale lui. Mă uit.

Un grup de copii îngenunchează și trag cu ochiul printr-o scândură ruptă, râzând îndrăzneț, împingându-se unul pe altul mai aproape de gaură.

Arată înspre mine.

Și toți sunt așa de mici. *Așa de* mici.

Adică, *uită-te* și tu la ei.

— Ieșiți afară de-aici, șobolanilor! strigă Ivan, dar are ceva amuzant în voce și în Vacarm, și ascunde orice urmă despre ce-am văzut mai devreme.

În timp ce puștii din fața găurii în zid se împrăștie, se aud niște hohote de râs stridente.

Și asta-i tot, au dispărut.

Ca și cum ar fi fost rodul minții mele.

— Țânci, Todd! latră Manchee. Țânci!

— Știu, zic, scărpinându-l pe cap când ajunge lângă mine. Știu.

Ivan bate din palme.

— Ast-a fost masa de prânz, gata. 'Napoi la lucru.

Îmi mai aruncă o ultimă privire plină de înțelesuri, înainte de a se îndrepta spre partea din față a hambarului.

— Despre ce era vorba? îi zic lui Manchee.

— Despre țânci, îngână el, îngropându-și botul în mâna mea.

Și după aia urmează o după-amiază cam la fel ca dimineața. Măturat, inși care trec pe-acolo, o pauză de băut apă în care Ivan nu-mi zice niciun cuvânt, iar măturat.

O vreme încerc să mă gândesc la ce-am putea face mai departe. Dacă mai e vorba de *noi* aici. Cei din Farbranch or să se-ntâlnească să discute despre noi și o vor ține cu siguranță pe Viola aici până o să-i sosească nava, e limpede ca bună ziua, dar or să mă accepte și pe mine?

Și dacă da, o să rămân?

Și o să-i avertizez?

Simt o arsură în stomac de fiecare dată când mă gândesc la caiet, așa că tot încerc să schimb subiectul.

După o zi cât o veșnicie, soarele începe să apună. Nu mai am naibii nimic de măturat. Am măturat deja în tot hambarul de mai multe ori, am numărat coșurile, le-am

mai numărat o dată, am încercat să repar scândura aia ruptă din peretele hambarului, deși nu mi-a cerut nimeni s-o fac. Nu prea poți face multe lucruri, dacă nu te lasă naibii cineva să ieși din hambarul ăsta.

— Și nu-i adevărat? zice Hildy, apărând din senin.

— N-ar trebui să te furișezi așa pe lângă oameni, îi spun. Voi, ăștia liniștiți.

— Am adus de mâncare la Francia pen' tine și Viola. Nu vrei să mergi acolo să mănânci ceva?

— În timp ce voi vă duceți toți la întâlnire?

— În timp ce ne ducem la întâlnire, da, puiule, zice Hildy. Viola-i deja acasă și-o să mănânce mai mult ca sigur toată mâncarea.

— Foame, Todd! latră Manchee.

— E de mâncare și pentru tine, cățelușule, zice Hildy, aplecându-se să-l mângâie.

Se trântește imediat cu labele în sus pentru ea, fără niciun strop de demnitate.

— Și despre ce-i vorba la întâlnirea asta, până la urmă? întreb.

— O, despre noii coloniști care ăăă-vor sosi. Astea-s niște vești importante.

Se uită la mine.

— Și-o să vă prezentăm și pe voi, bine'nțeles. Să se obișnuiască oamenii din oraș cu ideea că sunteț' ăăă-bine-veniți aici.

— Și-o să fim bine-veniți?

— Oamenilor le e frică de ceea ce nu cunosc, Todd puiule, zice ea, ridicându-se în picioare. După ce-or să vă cunoască, problema asta o să dispară.

— O să putem rămâne aici?

— Cre' că da. Dacă vreț' și voi.

Nu zic nimic la asta.

— Hai du-te acas', zice ea. O să vin să vă iau pe-amândoi la momentu' potrivit.

Răspund doar dând din cap și ea-mi face semn cu mâna și pleacă, traversând hambarul care-a devenit și mai întunecat decât înainte. Duc mătura în locul unde era atârnată, iar pașii-mi răsună în tăcerea aia. Aud Vacarmul bărbaților și tăcerea femeilor adunându-se la un loc în celălalt capăt al orașului, în sala de întruniri. Cuvântul *Prentisstown* se strecoară cel mai des până la mine și-apoi numele meu și al Violei și al lui Hildy.

Și tre' să spun, deși e frică și suspiciune în el, nu mai simt la fel de apăsător de mult că n-am fi bine-veniți aici. Sunt mai multe întrebări decât sentimente de furie ca alea ale lui Matthew Lyle.

Pe care-l cunoașteț', probabil. Probabil că nici măcar el nu-i atât de rău, până la urmă.

— Hai, Manchee, zic, hai să halim ceva.

— Mâncare, Todd! latră el în urma mea.

— Mă întreb cum o fi fost ziua Violei, spun.

Și, în timp ce mă îndrept spre intrarea în hambar, îmi dau seama că o fărâmă de Vacarm se distinge din murmurul general de afară.

O fărâmă de Vacarm se ridică din șuvoiul cel mare.

Și se îndreaptă spre hambar.

Vine direct spre intrare.

Mă opresc, adânc în întunericul hambarului.

O umbră intră pe ușa aflată la distanță.

Matthew Lyle.

Și Vacarmul lui zice *Nu pleci nicăieri, băiete.*

19. Următoarele decizii ale cuțitului

— Înapoi! Înapoi! Înapoi! începe deodată să latre Manchee.

Strălucirea ca de lună a macetei lui Matthew Lyle.

Duc mâna la spate. Am ascuns teaca sub cămașă cât timp am lucrat, dar în mod sigur cuțitul e încă acolo. În mod sigur. Îl scot și-l țin pe lângă corp.

— Nu mai e nicio mamaie car' să te-apere de data asta, zice Matthew, răsucindu-și maceta înainte și înapoi, ca și cum ar încerca să taie aerul în felii subțiri. Nu mai ai nicio fustă sub care să te-ascunzi pen' ce-ai făcut.

— N-am făcut nimica, zic, retrăgându-mă un pas în spate, încercând să fac așa, încât Vacarmul meu să nu dezvăluie ușa din dos, care-i fix în spatele meu.

— Nu contează, zice Matthew, înaintând spre mine, în timp ce eu mă tot retrag. Avem o lege aici, în orașu' ăsta.

— N-am nimic de împărțit cu tine, îi zic.

— Dar eu am cu *tine*, băiete, spune, iar Vacarmul lui începe să se agite și e multă furie în el, sigur, dar e și o durere ciudată, *suferința* aia plină de mânie pe care aproape

c-o poți simți pe vârful limbii. E și o anumită stare de nervi învolburându-se în jurul lui, vizibil țâfnoasă, oricât de mult ar încerca el s-o ascundă.

Fac din nou un pas în spate, mai adânc în noapte.

— Nu-s un om rău, să știi, zice el brusc și destul de derutant, dar răsucind în continuare maceta. Am o nevastă. Am o fiică.

— Și ele n-ar vrea să-i faci rău unui băiat nevinovat, sunt sigur...

— Liniște! țipă, și-l aud cum înghite în sec.

Nu e sigur de asta. Nu-i sigur de ce urmează să facă.

Ce se întâmplă aici?

— Nu știu de ce ești furios, îi zic, dar îmi pare rău. Orice-ar fi...

— Ce vreau eu să știi înainte să plătești, spune el peste mine, ca și cum s-ar forța să nu asculte ce zic. Ce *trebuie* să știi, băiete, e că pe mama o chema Jessica.

Nu fac niciun pas în spate.

— Poftim?

— Pe mama, mormăie el, o chema *Jessica*.

Nu înțeleg nimic din ce spune.

— *Ce*? zic. Nu știu cum o...

— Ascultă, băiete! zbiară el. *Ascultă pur și simplu.*

Și atunci Vacarmul lui se deschide larg.

Și văd...

Și văd...

Văd ce-mi arată el.

— Asta-i o minciună, șoptesc eu. Asta-i o minciună blestemată.

Dar nu trebuia să zic asta.

Cu un țipăt, Matthew face un salt înainte, alergând spre mine de-a lungul hambarului.

— Fugi! strig către Manchee, întorcându-mă și țâșnind spre ușile din spate. (Taci din gură, chiar crezi că un cuțit se poate pune cu o *macetă*?)

Îl aud pe Matthew zbierând în continuare, Vacarmul lui explodând în urma mea, și ajung la ușa din spate pe care o deschid izbind-o de perete, când brusc îmi dau seama de ceva.

Manchee nu-i cu mine.

Mă întorc. Când am zis „fugi", Manchee-a fugit în direcția cealaltă, aruncându-se cu toată răutatea lui absolut neconvingătoare asupra atacatorului Matthew.

— Manchee! spun eu răcnind.

E al naibii de întuneric în hambar acum și se aud mârâieli și lătrături și zăngăneli și apoi îl aud pe Matthew țipând de durere din cauza a ceea ce sigur e o mușcătură.

Bravo, băiete, gândesc eu. *Afurisit de câine bun ce ești.*

Și nu pot să-l las acolo, nu-i așa?

Alerg înapoi în întuneric spre locul unde-l văd pe Matthew țopăind de zor și silueta lui Manchee dansând printre picioarele lui și loviturile macetei, lătrând cu căpșorul aplecat.

— Todd! Todd! Todd! latră el.

Sunt la cinci pași distanță de ei și încă alerg când Matthew lovește pământul cu ambele mâini, implântând vârful macetei în podea. Aud un schelălăit de-al lui Manchee, fără cuvinte, doar durere, după care dispare val vârtej într-un colț întunecat.

Scot un urlet și mă prăbușesc direct asupra lui Matthew. Zburăm amândoi, rostogolindu-ne la pământ într-un talmeș-balmeș de coate și genunchi. Doare, dar aterizez în mare parte pe Matthew, așa că-i în regulă.

Ne răsturnăm amândoi și îl aud urlând de durere. Mă ridic imediat în picioare, cu cuțitul în mână, la câțiva metri de el, departe acum de ușa din spate și cu Matthew blocând-o pe cea din față. Îl aud pe Manchee scâncind în întuneric.

Aud, de asemenea, niște Vacarm agitându-se dinspre drumul orașului în direcția sălii de întruniri, dar n-am timp să mă gândesc la asta acum.

— Nu mi-e frică să te omor, îi zic, deși mi-e îngrozitor de frică, dar sper că Vacarmul meu și al lui sunt acum atât de gălăgioase, încât n-o să mai înțeleagă nimic din el.

— Înseamnă că simțim același lucru, spune el, întinzându-se după macetă.

Nu nimerește la prima smucitură sau din prima secundă. Risc și fac un salt înapoi în întuneric, căutându-l pe Manchee.

— Manchee? zic, căutând ca nebunul prin spatele snopilor și al mormanelor de coșuri cu fructe.

Încă îl aud pe Matthew chinuindu-se să-și scoată maceta din podea, iar gălăgia dinspre oraș devine tot mai puternică.

— Todd! aud din mijlocul întunericului.

Vine de undeva de lângă baloți, într-un ascunziș ce se deschide pe lângă ele și duce înapoi la peretele hambarului.

— Manchee! strig, vârându-mi capul prin el.

Mă uit deodată în spate.

Cu un ultim efort, Matthew își scoate maceta din podea.

— Todd! zice Manchee, zăpăcit și speriat. Todd!

Și-atunci vine Matthew, cu pași înceți, ca și cum n-ar mai fi nevoie să se grăbească, Vacarmul lui luându-i-o

înainte, într-un val pe care nu-l mai poți opri cu niciun fel de argumente.

N-am de ales. Îmi croiesc drum afară din ascunziș și ridic cuțitul.

— O să plec, zic, ridicând tonul. Lasă-mă doar să-mi iau câinele și-apoi plecăm.

— 'I prea târziu pentru asta, spune Matthew, apropiindu-se.

— Nu vrei să faci asta. Îmi dau seama.

— Tacă-ți fleanca.

— Te rog, zic, agitând cuțitul. Nu vreau să-ți fac niciun rău.

— Ți se pare că mi-e frică, băiete?

Aproape, tot mai aproape, pas cu pas.

Se aude o bubuitură undeva afară, în depărtare. Oamenii aleargă și țipă, dar niciunul din noi nu se uită.

Mă ghemuiesc și mă bag înapoi în ascunziș, dar nu-i suficient de încăpător pentru mine. Mă uit în jur, să văd pe unde-aș putea să scap.

Nu găsesc mare lucru.

Cuțitul meu va trebui s-o facă. Să acționeze, chiar dacă se pune cu o macetă.

— Todd! aud în spatele meu.

— Stai liniștit, Manchee, zic. O să fie bine.

Dar cine știe ce-o fi în capul unui câine?

Matthew aproape c-a ajuns lângă noi.

Pun mâna pe cuțit.

Matthew se oprește la un metru de mine, atât de aproape, încât îi pot vedea ochii strălucind în întuneric.

— Jessica, zice el.

Și ridică maceta deasupra capului.

Bat în retragere, ținând cuțitul ridicat, încurajându-mă singur...

Dar se oprește...

Se oprește...

Într-un fel, recunosc...

Și asta-i de-ajuns...

După ce spun o scurtă rugăciune, care nu-i tot aia de la pod, îmi răsucesc cuțitul, tăind chiar prin (mulțumesc, mulțumesc) funiile cu care sunt legaț' baloții, despicând cu totul prima stivă. Celelalte funii pocnesc imediat din cauza dezechilibrului brusc, iar eu-mi acopăr capul și mă ghemuiesc în timp ce baloții încep să se rostogolească.

Aud bufnituri și tropăieli și un „oof" dinspre Matthew și când ridic privirea îl văd îngropat sub baloți, cu un braț în afară, din care a scăpat maceta. Fac un pas înainte și-i dau un șut mai încolo, apoi mă întorc să-l găsesc pe Manchee.

E într-un colț întunecat în spatele baloților, care acum sunt răsturnați. Mă reped spre el.

— Todd! zice când ajung aproape de el. Coadă, Todd!

— Manchee!

E atât de întuneric, încât trebuie să mă așez pe vine lângă el ca să văd. Coada lui e cu două treimi mai scurtă decât era, e sânge peste tot, dar, slavă lui Dumnezeu, Manchee tot mai încearcă să dea din ea încoace și-ncolo.

— Au, Todd!

— E-n regulă, Manchee, spun, vocea mea și Vacarmul meu aproape țipând de ușurare că e doar coada. O să te facem bine îndată.

— Ești bine, Todd?

— Sunt bine, zic, mângâindu-l pe cap.

Mă apucă cu dinții de mână, dar știu că nu se poate abține fiin'că-l doare. Mă linge ca să-l iert, apoi mă mușcă din nou.

— Au, Todd! zice el.

— Todd Hewitt! aud pe cineva strigând din partea din față a hambarului.

Francia.

— Sunt aici! răspund, ridicându-mă în picioare. Sunt bine. Matthew a luat-o razna...

Dar mă opresc fiin'că ea n-ascultă ce zic.

— Tre' să rămâi înăuntru, Todd, băiete, spune Francia în grabă. Tre' să...

Se oprește când îl vede pe Matthew sub baloți.

— Ce s-a 'ntâmplat? zice, începând să răstoarne baloții, dându-l la o parte pe cel de pe fața lui și aplecându-se deasupra să vadă dacă mai respiră.

Arăt spre maceta lui:

— *Asta* s-a întâmplat.

Francia se uită la ea, apoi se uită lung la mine, iar fața ei spune ceva ce nu pot descifra, și nici măcar n-am șanse să ghicesc. Nu știu dacă Matthew e viu sau mort și n-o să aflu asta niciodată.

— Am fost atacați, puiule, zice ea, ridicându-se în picioare.

— Ați fost *ce?*

— Bărbați, spune, revoltându-se. Bărbați din Prentisstown. Grupul ăla care-i pe urmele tale. Au atacat întregul oraș.

Stomacul mi se întoarce deodată pe dos.

— O, nu, zic. Și după aia mai zic o dată. O, nu.

Francia se uită în continuare la mine, iar mintea ei gândește Dumnezeu știe ce.

— Nu ne preda, zic, retrăgându-mă din nou. Or să ne omoare.

Francia se încruntă la asta.

— Ce fel de femeie crez' că-s eu?

— Nu știu, zic, tocmai asta-i problema.

— N-o să te *predau. Pe bune,* acuma. Nici pe Viola. De fapt, atmosfera din sala de ședințe a orașului, atât cât am prins-o eu, a fost despre cum să ăăă-hotărâm să vă apărăm pe amândoi de ceea ce urma să ăăă-vină mai mult ca sigur.

Se uită în jos spre Matthew.

— Deș' s-ar putea să fie o promisiune pe care să n-o putem respecta.

— Unde-i Viola?

— La mine acasă, zice Francia, redevenind deodată plină de viață. Hai. Tre' să te duc undeva 'n siguranță.

— Așteaptă, spun și mă strecor prin spatele baloților și-l găsesc pe Manchee tot în colțul lui, lingându-și coada.

Se uită la mine și latră, doar un lătrat stins care nici măcar nu e un cuvânt.

— O să te iau în brațe acum, îi zic. Încearcă să nu mă muști prea tare, de acord?

— De acord, Todd, scheaună el, scâncind de fiecare dată când încearcă să dea din coada lui scurtă.

Mă aplec, îi pun brațele sub burtică și-l ridic până la nivelul pieptului. Scâncește și mă mușcă tare de încheietură, după care mă linge.

— E OK, prietene, îi zic, ținându-l cât pot eu de bine.

Francia mă așteaptă la ușile hambarului și ies afară după ea în drumul principal.

Oamenii aleargă peste tot. Văd bărbați și femei cu pușți care gonesc spre livezi și alții care-și duc repede copiii (iată-i din nou) în case și alte locuri de felul ăsta. Aud la distanță bubuituri și strigăte și țipete.

— Unde-i Hildy? strig.

Francia nu zice nimic. Ajungem la treptele din fața casei ei.

— Ce-i cu Hildy? întreb din nou în timp ce le urcăm.

— S-a dus la luptă, spune Francia, fără să se uite la mine, deschizând ușa. Probabil c-au ajuns mai întâi la ferma ei. Tam era încă acolo.

— O, nu, zic din nou, prostește, ca și cum *o, nu*-urile mele ar mai ajuta la ceva.

Când intrăm, Viola coboară într-o clipă, aproape zburând de la etaj.

— De ce v-a luat atât de mult? zice ea, cam răstit, și nu știu cu care dintre noi vorbește.

I se taie respirația când îl vede pe Manchee.

— Bandaje, spun. Din alea de supercalitate.

Ea dă din cap și se năpustește înapoi pe scări.

— Voi doi staț' aici, îmi zice Francia. Nu ieșiț' afară, orice-aț' auzi.

— Dar trebuie să fugim! spun, fără să mai înțeleg nimic. Tre' să plecăm de-aici!

— Nu, Todd, puiule, zice ea. Dacă cei din Prentisstown vor să pună mâna pe voi, ăsta-i un motiv suficient de bun ca noi să vă apărăm de ei.

— Dar ei au arme...

— Și noi avem, zice Francia. Niciun detașament de bărbați din Prentisstown n-o să pună stăpânire pe orașul *ăsta*.

Viola e din nou jos lângă scări, scotocind prin traistă după bandaje.

— Francia, zic...

— Rămâneț' aici, spune ea. O să v-apărăm. Pe-*amândoi*.

Se uită la amândoi, cu asprime, ca și cum ar aștepta să vadă dacă suntem de acord, apoi se întoarce și iese pe ușă ca să-și apere orașul, bănuiesc.

Ne holbăm o clipă la ușa închisă, apoi Manchee scâncește din nou și trebuie să-l pun jos. Viola scoate un bandaj pătrat și micul ei bisturiu.

— Nu știu dacă astea merg și la câini, spune.

— E tot ce avem, zic.

Taie o fâșie subțire și eu trebuie să-l țin pe Manchee cu capul în jos în timp ce ea o înfășoară în jurul cozii lui distruse. El mârâie, apoi își cere scuze, apoi mârâie și-și cere din nou scuze, până când Viola termină de înfășurat strâns întreaga coadă. Când îi dau drumul, începe imediat să lingă locul bandajat.

— Nu mai face așa, îi zic.

— Mâncărimi, spune Manchee.

— Câine prostuț.

Îl scarpin între urechi.

— Afurisit de câine prostuț ce ești.

Viola îl mângâie și ea, încercând să-l facă să nu-și mai lingă bandajul.

— Crezi că suntem în siguranță? întreabă ea încet, după un minut lung.

— Nu știu.

Se aud și alte bubuituri în depărtare. Sărim ca arși amândoi. Alți oameni care țipă. Și mai mult Vacarm.

— Niciun semn de la Hildy de când a început totul, zice Viola.

— Știu.

Încă o clipă de tăcere în timp ce îl mângâiem întruna pe Manchee. Și mai multă gălăgie dinspre livezile de sus, de deasupra orașului. Totul pare atât de îndepărtat, de parcă nici nu s-ar întâmpla.

— Francia mi-a zis că dai de Haven dacă ții cursul râului principal, spune Viola.

Mă uit la ea. Mă întreb dacă știu ce înseamnă asta.

Cred că știu.

— Vrei să pleci, îi zic.

— Or să'tot vină, spune ea. Îi punem în pericol pe oamenii din jurul nostru. Nu crezi c-or să tot vină, dacă au ajuns deja până aici?

Ba da. Cred că da. N-o zic, dar asta cred.

— Dar au zis că pot să ne apere, spun.

— Crezi asta?

Nu spun nimic nici de data asta. Mă gândesc la Matthew Lyle.

— Nu cred că mai suntem în siguranță aici, zice ea.

— Nu cred că mai suntem în siguranță *nicăieri*, zic. Nicăieri pe toată planeta asta.

— Trebuie să iau legătura cu nava mea, Todd, spune ea, aproape stăruind. Așteaptă vești de la mine.

— Și vrei să te lansezi așa în necunoscut ca să poți face asta?

— Și tu vrei asta, zice ea. Simt asta.

Se uită în altă parte.

— Dacă tot am plecat împreună...

Când aud asta ridic privirea, încercând să văd, încercând să aflu, să aflu adevărul gol-goluț.

Dar nu face decât să se uite și ea la mine.

Ceea ce-i de ajuns.

— Hai să mergem, spun.

Ne facem bagajele în grabă, fără să mai zicem nimic. Îmi pun rucsacul în spate, ea-și agață traista pe umăr, Manchee e din nou pe picioarele lui și merge, și ieșim pe ușa din spate. Pur și simplu, plecăm. E mai sigur pentru Farbranch, bineînțeles, dar cine știe dacă e mai sigur și pentru noi? Cine știe dacă asta-i decizia corectă sau nu?

După ce Hildy și Francia ne-au promis atâtea, e greu să plecăm așa.

Dar decidem să plecăm. Și asta o să facem.

Fiin'că măcar am decis *noi* treaba asta. Mai bine să n-am pe nimeni care să-mi zică ce-o să facă el pentru mine, chiar dacă intențiile lui sunt bune.

Acum e întuneric deplin afară, cu toate că ambele luni strălucesc puternic. Toți din oraș sunt atenți la altceva, așa că nu ne oprește nimeni să fugim. Uite un pod mic care trece peste râul ce traversează orașul.

— Cât de departe-o fi Haven-ul ăsta? întreb în șoaptă, în timp ce trecem podul.

— Cam departe, răspunde Viola tot în șoaptă.

— Cât de departe e cam departe ăsta?

Pentru o clipă nu zice nimic.

— Cât de *departe*? zic din nou.

— La câteva săptămâni de mers pe jos, spune Viola, fără să se uite în urmă.

— Câteva *săptămâni*!

— Ce altceva să facem? zice ea.

Și n-am niciun răspuns la asta, așa că mergem în continuare. De cealaltă parte a râului, drumul urcă spre dealul îndepărtat al văii. Hotărâm s-o luăm spre el, pentru că e cea mai rapidă cale de-a ieși din oraș, apoi să ne croim drum spre sud, spre râu și să ținem cursul lui. Harta lui Ben se oprește la Farbranch, așa că râul e tot ce avem ca reper de aici înainte.

Sunt atâtea întrebări pe care le luăm cu noi în timp ce fugim din Farbranch, întrebări la care n-o să știm niciodată răspunsurile: de ce Primarul și câțiva oameni au mers la kilometri întregi distanță de casă ca să atace de capu' lor un afurisit de oraș întreg? De ce sunt în

continuare pe urmele noastre? De ce suntem atât de importanți pentru ei? Și ce s-a întâmplat cu Hildy?

Și oare l-am omorât pe Matthew Lyle?

Și a fost adevărat ce mi-a arătat el în Vacarmul lui acolo, până la urmă?

Aia era adevărata istorie a Prentisstownului?

— *Care* era adevărata istorie? întreabă Viola în timp ce străbatem în grabă poteca.

— Nimic, zic. Și nu-mi mai citi Vacarmul.

Ajungem în vârful dealului chiar când răsună un alt răpăit de focuri de armă. Ne oprim să privim.

Și atunci vedem.

Frate, chiar că vedem.

O, Doamne, zice Viola.

În lumina celor două luni, întreaga vale strălucește destul de tare, de la un capăt la altul al clădirilor din Farbranch și-napoi spre dealuri, unde sunt livezile.

Vedem bărbații și femeile din Farbranch alergând înapoi spre acel deal.

În retragere.

Și defilând în vârful lui sunt cinci, zece, cincisprezece bărbați călare.

Urmați de șiruri de bărbați înarmați, mărșăluind într-un convoi ce se întinde în spatele a ceea ce probabil sunt caii Primarului.

Nu-i un detașament. Nu-i nici pe departe un detașament.

— E tot Prentisstownul, zic, simțind că-mi fuge pământul de sub picioare. Sunt toți afurisiții ăia de bărbați din Prentisstown.

Și sunt de trei ori mai mulți decât cei care trăiesc în momentul ăsta în Farbranch.

De trei ori mai multe arme.

Auzim împușcături și-i vedem pe bărbații și femeile din Farbranch căzând în timp ce aleargă înapoi spre casele lor.

Or să pună stăpânire pe oraș cu ușurință. Or să-l cucerească înainte să se scurgă ceasul ăsta.

Fiin'că zvonurile erau adevărate, zvonurile pe care le-a auzit Francia.

Cuvântul era adevărat.

E o armată.

O armată întreagă.

O armată întreagă e pe urmele mele și ale Violei.

PARTEA A IV-A

20. O armată de bărbați

Ne-ascundem în spatele unor tufe, deși e întuneric, deși armata e de cealaltă parte a văii, deși ei nu știu că noi suntem aici, sus, și n-au cum să-mi audă Vacarmul în tot balamucul ăsta, dar noi ne-ascundem oricum. Și voi ați face la fel.

— Poți să vezi în întuneric cu binoclul tău? șoptesc.

În loc de răspuns, Viola cotrobăie în traistă după el și-l ridică până la nivelul ochilor.

— Ce se-ntâmplă? zice, privind prin el, și apăsând pe mai multe butoane. Cine sunt toți bărbații ăștia?

— Sunt cei din Prentisstown, spun, întinzând brațul. Se pare că-s toți bărbații din afurisitul ăla de oraș.

— Cum e posibil să fie aici tot orașul?

Se mai uită o secundă sau două, apoi îmi dă mie binoclul.

— Ce sens are toată povestea asta?

— Punct ochit, punct lovit.

Setarea pe modul de noapte a binoclului face ca valea și tot restul să fie de un verde strălucitor. Văd cai coborând în galop dealul, îndreptându-se spre zona principală a orașului, văd bărbații trăgând cu armele,

îi văd pe locuitorii din Farbranch trăgând și ei, dar cei mai mulți fug, cei mai mulți se prăbușesc, cei mai mulți mor. Armata din Prentisstown nu pare interesată în a lua prizonieri.

— Trebuie să plecăm de aici, Todd, spune Viola.

— Mda, zic, dar mă uit în continuare prin binoclu.

Pentru că totul e verde, e greu să distingi vreo față. Mai apăs pe câteva dintre butoanele binoclului până le găsesc pe cele care-mi apropie imaginile.

Prima persoană pe care o văd, în mod sigur, e Domnul Prentiss Junior, aflat în frunte, descărcându-și pușca în aer atunci când n-are în cine să tragă. Apoi îi văd pe Domnul Morgan și pe Domnul Collins fugărind niște bărbați din Farbranch până la hambarele folosite pentru depozitare, trăgând cu puștile după ei. Și Domnul O'Hare e acolo și mai mulți dintre „suspecții de serviciu" călare, Domnul Edwin, Domnul Henratty, Domnul Sullivan. Și iată-l și pe Domnul Hammar, zâmbetul de pe fața lui părând verde și rău chiar și de la distanța asta, în timp ce trage cu pușca spre spinările femeilor care zoresc niște copii mici spre case, așa că trebuie să mă uit în altă parte ca să nu vomit și ce n-am mâncat în seara asta la cină.

Bărbații care nu sunt călare mărșăluiesc spre oraș. Dintre toți, primul pe care-l recunosc e Domnul Phelps, băcanul. Ceea ce-i ciudat, fiin'că nu mi s-a părut niciodată genul războinic. Și uite-l și pe Domnul Baldwin. Și pe Domnul Fox. Și pe Domnul Cardiff care era mulgătorul nostru cel mai bun. Și pe Domnul Tate, care a avut cele mai multe cărți de ars atunci când Primarul le-a scos în afara legii. Și pe Domnul Kearney, care măcina grâul întregului oraș și care vorbea întotdeauna cu blândețe și

care făcea jucării din lemn pentru aniversările fiecărui băiat din Prentisstown.

Ce caută toți bărbații ăștia într-o armată?

— Todd, zice Viola, trăgându-mă de braț.

Bărbații care mărșăluiesc nu par niciunul dintre ei prea fericiți, văd. Nemiloși și reci și înspăimântători într-un fel diferit de cel al Domnului Hammar, ca și cum ar fi lipsiți complet de sentimente.

Dar continuă să mărșăluiască. Continuă să tragă cu pușca. Continuă să doboare la pământ ușile.

— Ăla-i Domnul Gillooly, zic, cu binoclul lipit de ochi. Ăla nu-și poate nici măcar tranșa propria carne.

— *Todd*, spune Viola și o simt cum se îndepărtează de tufe. Hai să *mergem*.

Ce se întâmplă? Sigur, Prentisstown era un loc atât de îngrozitor, încât nu ți-ai dori vreodată să-l descrii, dar cum poate să devină din senin o *armată*? Sunt o grămadă de bărbați din Prentisstown care-s răi din cap până-n picioare, dar nu toți. Nu *toți*. Și Domnul Gillooly cu o pușcă în mână e o priveliște atât de urâtă, încât aproape mă dor ochii numai uitându-mă la ea.

Și apoi, bineînțeles că văd răspunsul.

Primarul Prentiss, care nici măcar nu-i înarmat, ci doar ține o mână pe dârlogii calului, și cealaltă pe lângă corp, intră călare în oraș de parc-ar fi ieșit la o plimbare de seară la trap. Urmărește debandada din Farbranch ca și cum ar urmări un clip despre asta, și încă unul nu foarte interesant, lăsându-i pe ceilalți să facă toată treaba, dar fiind atât de evident că el e șeful, încât nimănui nici măcar nu i-ar trece prin cap să-i ceară să ridice un pai de jos.

Cum reușește să-i determine pe atâția bărbați să facă ce vrea el?

Și oare-i protejat împotriva gloanțelor, de călărește atât de neînfricat?

— Todd, zice Viola în spatele meu. Jur c-o să plec fără tine.

— Nu, n-o să pleci, îi spun. Încă o secundă.

Fiin'că îmi plimb privirea de la o figură la alta, nu-i așa? Trec de la un bărbat din Prentisstown la altul fiin'că, deși mărșăluiesc prin oraș și-or să afle destul de curând că nici eu, nici Viola nu suntem acolo și-or să vină după noi, pe drumul ăsta, tot simt nevoia să știu.

Trebuie să știu.

Față cu față cu față, în timp ce mărșăluiesc și trag cu pușca și dau foc. Domnul Wallace, Domnul Asbjornsen, Domnul St. James, Domnul Belgraves, Domnul Smith cel Bătrân, Domnul Smith cel Tânăr, Domnul Smith-cel-cu-nouă-degete, chiar și Domnul Marjoribanks, bălăbănindu-se și mergând cu pași nesiguri, dar mărșăluind, mărșăluind, mărșăluind. Un bărbat din Prentisstown după altul, inima strângându-mi-se și luând foc la fiecare bărbat pe care îl recunosc.

— Nu-s acolo, zic, aproape numai pentru mine.

— Cine nu e? întreabă Viola.

— Nu-s! latră Manchee, lingându-și coada.

Nu-s acolo.

Ben și Cillian nu-s acolo.

Ceea ce, bineînțeles, e foarte important, nu-i așa? *Evident* că ei nu fac parte dintr-o armată de ucigași. *Evident* că nu, chiar dacă toți bărbații din Prentisstown fac parte. Ei n-ar putea. Niciodată, nicicum, orice s-ar întâmpla.

Oameni buni, oameni *formidabili*, amândoi, chiar și Cillian.

Dar dacă asta-i adevărat, înseamnă că cealaltă variantă e valabilă, nu-i așa?

Dacă nu-s aici, asta înseamnă că nu vor mai fi niciodată.

Și asta-i lecția pe care-ai primit-o.

Nu se-ntâmplă nimic bun, fără să urmeze ceva cu adevărat rău.

Sper că au dus cea mai bună luptă din viața lor.

Cobor binoclul și mă uit în jos și mă șterg la ochi cu mâneca și mă întorc și-i dau înapoi Violei binoclul și-i zic: „Hai să mergem!"

Ia binoclul din mâinile mele, vânzolindu-se un pic ca și cum ar arde de nerăbdare să plece, dar după asta zice „îmi pare rău", așa că bănuiesc c-a văzut totu' în Vacarmul meu.

— Nu-i ceva ce nu s-a întâmplat deja, zic, vorbind cu privirea în pământ și potrivindu-mi din nou rucsacul în spate. Hai, până nu ne punem cu-adevărat în pericol sau și mai rău.

O iau în sus pe cărarea ce duce spre vârful dealului, ținând capul în jos, mergând rapid ca o mașină, Viola după mine, iar Manchee încercând să se abțină să nu-și mai muște încontinuu coada în timp ce alergăm.

Viola ține pasul cu mine până ajungem departe de tot.

— L-ai văzut și pe... el? zice ea, printre gâfâieli.

— Pe Aaron?

Dă din cap.

— Nu, zic. Acu' că mă gândesc la asta, nu, nu l-am văzut. Și te-ai fi gândit c-o să fie acolo, în primele rânduri.

Tăcem pentru o clipă, dar continuăm să alergăm repede și ne întrebăm ce-o fi însemnând asta.

Drumul de pe partea asta a văii e mai larg și facem tot posibilul să rămânem pe partea lui mai întunecată, în timp ce se răsucește și urcă spre vârful dealului. Singurele noastre lumini sunt cele două luni, dar ele luminează suficient de tare, încât să ne arunce umbrele de-a lungul drumului în timp ce alergăm, și e cam multă lumină, de fapt, pentru cineva care fuge de ceva.

N-am văzut niciun peisaj de noapte cu binoclul în Prentisstown, dar nici vreo armată n-am văzut, așa că amândoi stăm la pândă în timp ce fugim, fără ca vreunul dintre noi să recunoască asta. Manchee aleargă înaintea noastră, cu nasul în pământ, lătrând „Pe aici! Pe aici!", ca și cum el ar ști mai bine unde ne îndreptăm.

Apoi, în vârful dealului, drumul se bifurcă.

Nu poți decât să ghicești care-o fi direcția.

— Nu se poate, zic.

O parte a drumului o ia la dreapta, cealaltă la stânga.

(Păi, asta înseamnă o *răscruce*, nu-i așa?)

— Râul din Farbranch curgea spre dreapta, zice Viola, și râul principal a fost mereu în dreapta noastră, după ce am trecut podul, așa că trebuie s-o luăm la dreapta dacă vrem să ajungem înapoi acolo.

— Dar drumul din stânga arată mai circulat, zic.

Și chiar așa e. Cel din stânga pare mai neted, mai întins, genul ăla unde poți întoarce căruțele pe loc. Drumul din dreapta e mai îngust, cu tufișuri mai înalte pe ambele părți și, deși-i noapte, tot *îți poți da seama* că-i plin de praf.

— Oare Francia a zis ceva de vreo răscruce?

Mă uit înapoi peste umăr spre valea care încă stă să explodeze în spatele nostru.

— Nu, spune Viola, uitându-se și ea în spate. A zis doar că Haven e prima așezare și că noi așezări au apărut în jos de-a lungul râului pe măsură ce oamenii s-au mutat spre vest. Prentisstown era cel mai îndepărtat de ele. După care urmează Farbranch.

— Drumul ăla duce, probabil, spre râu, zic, arătând spre dreapta, apoi spre stânga, iar ăsta probabil că duce în linie dreaptă până la Haven.

— Pe care dintre ele vor crede c-am luat-o?

— Trebuie să ne hotărâm, zic. Acuma, repejor.

— La dreapta, spune ea, apoi transformă propoziția într-o întrebare. La dreapta?

Auzim un BUM care ne face să sărim în sus. O umbrelă de fum se ridică în aer deasupra Farbranch-ului. Hambarul în care am lucrat toată ziua e în flăcări.

Poate că povestea noastră o s-aibă un alt curs dac-o luăm la stânga, poate că lucrurile rele care ne așteptăm să ni se întâmple n-or să ni se întâmple, poate că la capătul drumului din stânga ne așteaptă fericirea și niște locuri însorite, cu oameni care ne iubesc și n-au Vacarm, dar și fără liniște și cu multă mâncare, un loc unde nimeni nu moare și nimeni nu moare și nimeni nu moare niciodată, niciodată.

Poate.

Dar mă îndoiesc.

Nu-s ceea ce se numește o persoană norocoasă.

— La dreapta, hotărăsc eu. Să fie la dreapta.

Alergăm pe drumul din dreapta, Manchee după noi, și noaptea și un drum prăfuit se întind în fața noastră, o armată și o catastrofă în spatele nostru, eu și Viola, alergând unul lângă celălalt.

Alergăm până nu mai putem, apoi mergem repede până suntem în stare să alergăm din nou. Sunetele din Farbranch dispar în spatele nostru destul de repede și nu ne mai auzim decât propriii pași pe drum și Vacarmul meu și pe Manchee lătrând. Dac-or exista pe-aici niște *creaturi* ale nopții, sigur le-am alungat noi.

Ceea ce probabil că-i bine.

— Care-i următoarea așezare? rostesc pe nerăsuflate, după o alergătură bună de jumătate de oră. Ne-a zis Francia?

— Shining Beacon, răspunde Viola, gâfâind și ea. Sau Shining Light.

Fața i se crispează.

— *Blazing* Light. Blazing Beacon?

— Ne ești de mare ajutor.

— Stai.

Se oprește, aplecându-se să-și tragă sufletul. Mă opresc și eu.

— Vreau apă.

Îmi ridic mâinile într-un fel care înseamnă „ei, și?".

— Și eu vreau, îi zic. Ai tu cumva?

Se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Oh.

— Era întotdeauna câte-un râu prin preajmă.

— Păi, atunci cred c-ar fi bine să-l găsim.

— Așa cred și eu.

Trag adânc aer în piept ca să încep să alerg din nou.

— Todd, spune ea, oprindu-mă. M-am tot gândit...

— Mda? zic.

— Blazing Lights sau ce-o fi?

— Mda.

— Dacă judeci lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, și vocea i se stinge într-un sunet trist și neplăcut, și zice din nou, dacă le judeci dintr-un anumit punct de vedere, noi am abătut o întreagă armată asupra Farbranch-ului.

Îmi ling buzele uscate. Au gust de praf. Și înțeleg ce vrea să zică.

— *Trebuie să-i avertizezi*, spune ea încet, în întuneric. Îmi pare rău, dar...

— Nu putem să mai intrăm în nicio altă așezare, zic.

— Nu cred că mai putem.

— Nu până nu ajungem la Haven.

— Până nu ajungem la Haven, nu, zice ea, și să sperăm că-i un oraș suficient de mare, încât să poată ține piept unei armate.

Păi atunci, asta e. În caz că mai aveam nevoie să ne amintească cineva asta, chiar suntem pe cont propriu. Pe bune și de-adevăratelea. Eu și Viola și Manchee și întunericul care ne ține companie. Nimeni pe drum care să ne ajute până la destinație, dac-o să ajungem acolo, lucru pe care, știind cât de norocoși am fost până acum...

Închid ochii.

Sunt Todd Hewitt, mă gândesc. *Când se face miezul nopții, îmi mai rămân douăzeci și șapte de zile până când voi deveni bărbat. Sunt fiul mamei mele și al tatălui meu, odihnească-se în pace. Sunt fiul lui Ben și al lui Cillian, odih...*

Sunt Todd Hewitt.

— Eu sunt Viola Eade, zice Viola.

Deschid ochii. Are o mână întinsă, cu palma în jos, îndreptată spre mine.

— Ăsta-i numele meu de familie, spune ea. Eade. E-A-D-E.

Mă uit la ea pentru o clipă și apoi în jos spre mâna întinsă spre mine și mă apropii și i-o iau și-o strâng într-a mea și, după o secundă, îi dau drumul.

Scutur din umeri să-mi aranjez din nou rucsacul. Îmi duc mâna la spate să pipăi cuțitul, ca să fiu sigur că-i încă acolo. Îi arunc o privire bietului Manchee care dă din jumătatea lui de coadă și-apoi privirea mi se întâlnește cu a Violei.

— Viola Eade, zic, și ea dă din cap.

Și ne avântăm mai departe, în noapte.

21. Lumea largă

— Cum poate să fie atât de departe? întreabă Viola. N-are niciun sens logic.

— Mai există vreun alt fel de sens pe care îl *are*?

Se încruntă. Și eu la fel. Suntem obosiți și o să fim și mai obosiți și încercăm să nu ne gândim la ce-am văzut în Farbranch și am mers și am alergat cam jumătate de noapte, după estimările noastre, și tot n-am dat de niciun râu. Încep să cred că am făcut o alegere cât se poate de greșită și nu avem ce face legat de asta fiin'că nu ne mai putem 'ntoarce 'napoi.

— *Clar* că nu ne 'ntoarcem, o aud pe Viola spunând în spatele meu, printre dinți.

Mă întorc spre ea cu ochii măriți de uimire.

— N-ai dreptate de două ori, îi zic. Număru unu, dacă citești în mod constant Vacarmul oamenilor, asta n-o să te facă prea populară pe-aici.

Își încrucișează brațele și își îndreaptă umerii.

— Și număru doi?

— Număru doi e că vorbesc cum am eu chef.

— Da, zice Viola. Asta chiar faci.

Vacarmul meu începe să se agite un pic și trag adânc aer în piept, dar apoi ea zice „sst" și ochii îi strălucesc în lumina lunii când se uită dincolo de mine.

Zgomotul unei ape care curge.

— Râu! latră Manchee.

O pornim de-a lungul drumului și apoi, după o cotitură, coborâm pe o pantă și cotim din nou și iată râul, mai larg, mai întins și mai domol decât l-am văzut ultima oară, dar la fel de ud. Nu zicem nimic, doar ne prăbușim în genunchi pe pietrele de pe marginea apei și bem, iar Manchee intră în apă până mai sus de burtă și începe să lipăie.

Viola e lângă mine și, în timp ce sorb de zor, îi simt din nou tăcerea. E un lucru cu două tăișuri, asta e. Oricât de limpede îmi poate auzi ea Vacarmul, ei bine, acolo, departe, în singurătate, dincolo de sporovăiala celorlalți sau de Vacarmul unei așezări, se află tăcerea ei, la fel de sonoră ca un țipăt, revărsându-se asupra mea cu cea mai mare tristețe pe care-am simțit-o vreodată, ca și cum aș vrea s-o iau și să mă afund în ea și să dispar, pur și simplu, pentru totdeauna în vid.

Ce eliberat m-aș simți acum, dacă ar fi așa. Ce eliberare binecuvântată!

— Știi, n-am cum să mă *mă abțin să te aud*, zice ea, ridicându-se în picioare și deschizându-și geanta. Când e liniște și nu suntem decât eu cu tine.

— Nici eu nu pot să mă abțin să te aud, zic. Indiferent cât de greu e.

Fluier după Manchee.

— Afară din apă! S-ar putea să fie șerpi.

Își lasă fundul sub apă, plesnind din coadă înainte și înapoi până când bandajul se desprinde și dispare în valuri. Apoi iese și se apucă imediat să-și lingă coada.

— Lasă-mă să văd, îi zic.

Latră „Todd!" ca și cum ar fi de acord, dar când mă aproprii de el își face coada cârlig sub burtă, atât cât îi permite lungimea ei. I-o desfac cu blândețe, în timp ce el bâiguie de zor în sinea lui „coadă, coadă".

— Să vez' și să nu crez', zic. Bandajele astea funcționează și la câini.

Viola a scos două discuri din traistă. Apasă cu degetul mare în interiorul lor și se umflă până devin niște sticle de apă. Îngenunchează pe marginea râului, umple sticlele și-mi aruncă și mie una.

— Mersi, îi zic, dar nu prea mă uit la ea.

Șterge niște picături de apă de pe sticla ei. Stăm o clipă pe malul râului și-și pune sticla de apă înapoi în traistă și e tăcută într-un fel din care înțeleg că încearcă să-mi spună ceva delicat.

— N-aș vrea să te jignească ce zic, spune ea, uitându-se în sus spre mine, dar cred că poate e timpul să citesc și eu însemnarea de pe hartă.

Simt cum mă înroșesc, chiar și în întuneric, și mai simt că-s gata de ceartă. Dar apoi doar oftez. Sunt obosit și e târziu și *iarăși* fugim și are dreptate, nu-i așa? Nu există vreun alt argument în afară de dușmănie care să demonstreze că ea n-are dreptate.

Îmi dau jos rucsacul și scot de acolo caietul, desfășor harta din interiorul copertei. I-o întind, fără să mă uit la ea. Își scoate lanterna și luminează hârtia, până ajunge la mesajul lui Ben. Spre surpriza mea, începe să citească tare și deodată, deși vocea e a ei, e ca și cum l-aș auzi pe Ben strigându-mă de cealaltă parte a râului, vocea lui răsunând tocmai din Prentisstown și izbindu-mi pieptul ca o lovitură de pumn.

— *Mergi la așezarea din josul râului, dincolo de pod,* citește ea. *Se numește Farbranch și oamenii de acolo ar trebui să te primească bine.*

— Și chiar ne-au primit, spun. Unii dintre ei.

Viola continuă:

— *Sunt niște lucruri pe care nu le știi legat de istoria noastră, Todd, și-mi pare rău pentru asta, dar dacă le-ai fi știut, ai fi fost în mare pericol. Singura șansă pe care-o ai ca să fii bine primit este inocența ta.*

Simt că mă înroșesc și mai tare, dar, din fericire, e prea întuneric să se vadă.

— *O să afli din caietul mamei tale mai multe, dar între timp, întreaga lume trebuie să fie avertizată, Todd. Prentisstown s-a pus în mișcare. Planul e în lucru de ani de zile și așteptă doar ca ultimul băiat din Prentisstown să devină bărbat.*

Își ridică privirile spre mine.

— Ăsta ești tu?

— Da, eu sunt, zic, eu eram cel mai tânăr băiat. Împlinesc treisprezece ani în douăzeci și șapte de zile și voi deveni în mod oficial bărbat, potrivit legii din Prentisstown.

Nu mă pot abține și mă gândesc o clipă la ce mi-a arătat Ben...

Despre cum un băiat devine...

Ascund gândul și zic repede:

— Dar n-am *nicio* idee ce vrea să spună că ei mă așteaptă.

— *Primarul plănuiește să cucerească Farbranch și cine știe ce altă așezare de dincolo de el. Sillian și cu mine...*

— Cillian, o corectez eu. Cu sunetul K.

— *Cillian și cu mine o să încercăm să întârziem asta cât de mult putem, dar n-o să reușim s-o oprim. Farbranch va fi în pericol și va trebui să-i avertizezi. Ține minte întotdeauna,*

întotdeauna, întotdeauna că te iubim ca pe propriul nostru copil și a te trimite de-acasă e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Dacă se va putea cumva, ne vom revedea, dar mai întâi trebuie să te duci în Farbranch cât de repede poți și când ajungi acolo, trebuie să-i avertizezi. Ben.

Viola își ridică ochii de pe foaie:

— Partea asta ultimă e subliniată.

— Știu.

Și-apoi nu ne mai zicem nimic timp de un minut. În aer plutește vina, dar poate că toată vine dinspre mine.

Cine știe, când ai alături o fată care tace?

— E vina mea, zic. E numai vina mea.

Viola citește din nou însemnarea în gând.

— Ar fi trebuit să-ți spună asta, zice ea. Nu să se aștepte ca tu să citești, când tu nu știi...

— Dacă mi-ar fi spus, Prentisstownul ar fi auzit asta în Vacarmul meu și ar fi știut că știu. N-am fi putut avea avantajul ăsta de pornire pe care l-am avut.

Mă uit în treacăt în ochii ei.

— Ar fi trebuit să i-o dau cuiva s-o citească, și asta-i tot. Ben e un om bun.

Îmi cobor vocea.

— Era.

Împăturește harta și mi-o dă înapoi. Acum nu ne mai e de niciun folos, dar o pun la loc cu grijă în interiorul copertei din față a caietului.

— Aș putea să ți-l citesc eu, spune Viola. Caietul mamei tale. Dacă vrei.

Stau în continuare cu spatele la ea și-mi pun caietul înapoi în rucsac.

— Trebuie să plecăm, zic. Am pierdut prea mult timp aici.

— Todd...

— Avem o armată pe urmele noastre, îi spun. Nu mai avem timp de citit.

Așa că pornim din nou la drum și ne străduim să alergăm cât de mult putem, dar când soarele răsare, încetinim și suntem inerți și ne e frig, și n-am dormit deloc, și asta după o zi întreagă de muncă. Așa că, deși armata aia-i pe urmele noastre, abia mai suntem în stare să mergem în ritm susținut.

Dar o facem până trecem de dimineața următoare. Drumul ține în continuare cursul râului, așa cum speram noi, și terenul începe să devină mai drept în jurul nostru, niște câmpii grozave cu iarbă ce se întind până la dealurile joase și până la dealurile mai înalte de dincolo de ele și, cel puțin spre nord, până spre munții de dincolo.

Cu toate astea, e sălbatic. Nu sunt garduri, nu sunt câmpuri cultivate și nu-i nicio urmă de vreo așezare, în afară de drumul ăsta prăfuit. Ceea ce-i bine, pe de o parte, dar e ciudat, pe de altă parte.

Dacă, din ce se vede, Lumea Nouă n-a fost ștearsă de pe fața pământului, atunci unde-s oamenii?

— Crezi că e bine? zic, când ajungem la o altă cotitură plină de praf a drumului, dincolo de care nu sunt decât alte cotituri pline de praf. Crez' că mergem în direcția bună?

Viola respiră adânc ca și cum s-ar gândi la asta.

— Tata obișnuia să zică: *Nu există decât tot înainte, Vi, tot înapoi și tot mai sus.*

— Doar tot înainte, spun.

— Înapoi și tot mai sus, zice ea.

— Cum era? întreb. Tatăl tău?

Se uită în jos și, dintr-o parte, îi văd o jumătate de zâmbet pe față.

— Mirosea a pâine proaspătă, zice ea și-apoi o ia înainte, fără să mai spună nimic.

Dimineața devine după-masă în același ritm. Ne grăbim când putem, mergem repede când nu putem alerga și ne odihnim doar când n-avem încotro. Râul rămâne întins și calm, la fel ca pământul cafeniu și verde care-l înconjoară. Văd șoimi albaștri sus, în înălțimi, planând și căutând vreo pradă, dar cam astea-s singurele semne de viață.

— Asta chiar că e o planetă goală, zice Viola și ne oprim să luăm rapid masa de prânz, sprijinindu-ne de niște stânci cu vedere spre un baraj natural.

— Oh, e destul de plină, spun, molfăind niște brânză. Crede-mă.

— Păi, *te cred*. Voiam să zic doar că pot să înțeleg de ce oamenii și-ar dori să se stabilească aici. O grămadă de pământ fertil pentru ferme, multe posibilități să-și construiască noi vieți.

Mestec și spun:

— S-ar putea ca oamenii să se înșele.

Își masează gâtul și se uită la Manchee care adulmecă prin jurul barajului, mirosind probabil carii de lemn care au reușit să supraviețuiască dedesubt.

— De ce devii bărbat doar când împlinești treisprezece ani? întreabă Viola.

Mă uit spre ea, surprins.

— Poftim?

Însemnarea aia, zice ea. Orașul care așteaptă ca ultimul băiat să devină bărbat.

Se uită la mine.

De ce să aștepte?

— Pentru că așa s-a făcut întotdeauna în Lumea Nouă. Se pare că e ceva dintr-o scriptură. Aaron a tot ținut-o că simbolizează ziua în care mănânci din Pomul Cunoașterii și treci de la inocență la păcat.

Se uită la mine cu o privire amuzată.

— Sună destul de serios.

Ridic din umeri.

— Ben a zis că adevăratu' motiv era că un grup mic de oameni de pe o planetă izolată are nevoie de cât mai mulți adulți posibil, așa că-n ziua în care împlinești treisprezece ani începi să ai responsabilități adevărate.

Arunc în râu o piatră rătăcită.

— Nu mă-ntreba pe mine. Tot ce știu e că se-ntâmplă la treisprezece ani. Treisprezece cicluri de câte treisprezece luni.

— *Treisprezece* luni? întreabă ea, cu sprâncenele ridicate.

Dau din cap.

— Sunt doar douăsprezece luni într-un an, spune Viola.

— Nu, nu sunt. Sunt treisprezece.

— Poate nu aici, zice ea, dar acolo de unde vin eu sunt douăsprezece.

Clipesc.

— Sunt treisprezece luni într-un an din Lumea Nouă, zic, simțindu-mă într-un fel prost din cauza asta.

Ridică privirea, ca și cum ar calcula ceva.

— Vreau să spun că, în funcție de cât de lungă e o zi sau o lună pe planeta asta, s-ar putea să ai deja... paisprezece ani.

— Nu așa funcționează lucrurile aici, zic, cam aspru, și nu-mi place prea mult ce aud. O să împlinesc treisprezece ani în douăzeci și șapte de zile.

— Paisprezece ani și o *lună*, de fapt, spune ea, încă socotind. Ceea ce te face să te-ntrebi cum îți dai seama ce vârstă are *cineva*...

— Douăzeci și șapte de zile până la aniversarea mea, spun pe un ton ferm.

Mă ridic în picioare și-mi pun rucsacul la loc în spate.

— Haide. Am pierdut prea multă vreme vorbind.

Doar când soarele începe să coboare sub vârfurile copacilor vedem primul semn de civilizație: o moară de apă abandonată pe malul râului, cu acoperișul ars cine știe cu câți ani în urmă. Mergem de atâta vreme, încât nici nu mai vorbim, nici nu ne prea uităm în jurul morii ca să evităm pericolele, intrăm, pur și simplu, ne trântim jos bagajele lângă pereți și ne prăbușim pe podea, ca și cum ar fi cel mai moale pat posibil. Manchee, care nu pare să obosească niciodată, e ocupat să alerge de colo-colo, ridicând piciorul la toate plantele crescute printre scândurile pline de găuri ale podelei.

— Picioarele mele, zic, scoțându-mi cu greu pantofii, numărând cinci, nu, șase bășici.

Viola scoate un oftat de oboseală de lângă peretele opus.

— Trebuie să dormim, spune. Chiar dacă.

— Știu.

Se uită la mine.

— O să-i auzi când vin, zice ea, dacă vin?

— Oh, o să-i aud, spun. Cu siguranță o să-i aud.

Hotărâm să dormim pe rând. Îi zic că o să stau eu de veghe primul și Viola abia apucă să zică noapte bună înainte de a i se rupe filmul. O privesc cum doarme în timp ce lumina pălește tot mai mult. Baia rapidă pe care-am făcut-o acasă la Hildy nu se mai vede de mult. Arată cum

probabil că arăt și eu, cu fața mânjită de praf, cu cercuri întunecate sub ochi și mizerie sub unghii.

Și încep să mă gândesc.

O cunosc doar de trei zile, știi? Trei blestemate de zile din întreaga mea viață, dar e ca și cum nimic din ce s-a întâmplat înainte nu s-a întâmplat cu adevărat, ca și cum totul ar fi fost o mare minciună așteptând doar să fie descoperită. Nu *ca și cum*, ci chiar era o mare minciună așteptând să fie descoperită, și asta e viața adevărată acum, să fugi fără să fii în siguranță sau fără să ai răspunsuri, doar mișcându-te, doar mișcându-te neîncetat.

Iau o înghițitură de apă și ascult greierii țârâind *sex sex sex* și mă întreb cum o fi fost viața *ei* înainte de aceste trei zile. Ca de exemplu, cum e să crești pe o navă spațială? Un loc unde nu apar niciodată oameni noi, un loc unde nu poți trece dincolo de granițe.

Un loc ca Prentisstown, dacă stau bine și mă gândesc, din care, dacă ai dispărut, nu te mai poți întoarce niciodată.

Mă uit spre ea. Dar ea a ieșit, *totuși*, afară, nu? A stat șapte *luni* cu mama și cu tatăl ei pe nava aia micuță, care s-a prăbușit.

Cum or fi mergând lucrurile pe-acolo, mă întreb.

— Trebuie să trimiți înainte nave de recunoaștere să facă niște controale locale pe teren și să găsească cele mai bune locuri de aterizare, zice ea, fără ca măcar să se ridice în capul oaselor sau măcar să-și miște capul. Cum poate cineva să doarmă într-o lume în care există Vacarm?

— Te obișnuiești, zic. Dar de ce atât de mult? De ce șapte luni?

— Atât durează să instalezi o primă colonie.

Își acoperă ochii cu mâna și pare extenuată.

— Eu, cu mama și cu tata trebuia să găsim cel mai bun loc de aterizare pentru nave și să construim prima tabără de care-ar fi avut nevoie coloniștii care aterizau. Un turn de control, un depozit pentru hrană, un spital.

Se uită la mine printre degete.

— Asta e procedura standard.

— N-am văzut niciun turn de control în Lumea Nouă, zic.

Asta o face să se ridice în capul oaselor:

— *Știu. Nu-mi vine să cred* că voi, oameni buni, n-aveți nici măcar mijloace de comunicare între așezări.

— Deci, atunci nu sunteți coloniști *religioși*, spun cu un aer înțelept.

— Ce-are a face una cu alta? zice ea. De ce ar dori vreo biserică decentă să se separe?

— Ben a zis că ei au venit în lumea asta pentru o viață mai simplă, a zis c-au avut chiar o dispută în primele zile dacă să distrugă sau nu generatoarele de fisiune.

Viola pare îngrozită.

— Ați fi murit cu toții.

— De-aia nici n-au fost distruse, ridic eu din umeri, nici măcar după ce Primarul Prentiss a hotărât să scape de aproape toate celelalte lucruri.

Viola își freacă fluierele picioarelor și se uită în sus, spre stelele care au început să apară prin gaura din acoperiș.

— Mama și cu tata erau atât de entuziasmați, zice ea. O lume cu totul nouă, un început complet nou, toate planurile astea de pace și fericire.

Se oprește.

— Îmi pare rău că nu-i așa, spun.

Se uită în jos la picioare.

— Te superi dacă așepți puțin afară până adorm și eu?

— Mda, zic, nicio problemă.

Îmi iau rucsacul și ies prin deschizătura unde a fost odinioară ușa de la intrare. Manchee se ridică de unde s-a ghemuit și mă urmează. După ce mă așez, se ghemuiește din nou lângă picioarele mele și adoarme, trăgând vânturi fericit și scoțând un oftat de câine. E simplu să fii câine.

Văd răsărind cele două luni, apoi stelele, aceleași luni și stele din Prentisstown, și-aici, la celălalt capăt al lumii. Scot din nou caietul, acuarelele de pe copertă strălucind în lumina lunii. Răsfoiesc paginile.

Mă întreb dacă mama mea a fost entuziasmată să aterizeze aici, dacă avea mintea plină de pace și speranță de mai bine și o bucurie eternă.

Mă întreb dacă a găsit aici ceva din toate astea, înainte să moară.

Asta-mi provoacă o durere puternică în piept, așa că pun caietul înapoi în rucsac și-mi las capul pe scândurile morii. Ascult râul care curge și cei câțiva copaci din jur șușuind în sinea lor și mă uit spre orizont, la umbrele unor dealuri îndepărtate și la pădurile foșnitoare aflate pe ele.

Mai stau câteva minute, apoi intru înapoi să mă asigur că Viola e bine.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că ea mă trezește pe mine și e cu câteva ore mai târziu și capul mi-e complet încețoșat, până când o aud zicând:

— Vacarm, Todd, aud Vacarm.

Sunt în picioare înainte să mă fi trezit complet, liniștindu-i pe Viola și pe Manchee care-i cam nesigur și el pe picioare și se plânge lătrând de diverse lucruri. Tac amândoi și îmi ciulesc urechile în noapte.

Șoaptă șoaptă șoaptă aici, ca o adiere *șoaptă șoaptă șoaptă* niciun cuvânt și departe, dar plutind amenințător,

un nor de furtună în dosul unui munte *șoaptă șoaptă șoaptă.*

— Trebuie să plecăm, zic, întinzându-mă deja după rucsac.

— E armata? strigă Viola, intrând în fugă în moară să-și ia și ea traista.

— Armată! latră Manchee.

— Nu știu, zic. Probabil.

— Ar putea să fie de la așezarea următoare? întreabă Viola, cu traista atârnată pe umăr. Nu cred că suntem prea departe de ea.

— Și-atunci de ce n-am auzit Vacarmul când am ajuns aici?

Își mușcă buzele:

— La naiba.

— Mda, zic. La naiba.

Și-așa trece a doua noapte după Farbranch, la fel ca prima, alergând în întuneric, folosind lanternele la nevoie, încercând să nu gândim deloc. Chiar înainte ca soarele să răsară, râul trece de câmpii și intră într-o altă vale, ca aceea de lângă Farbranch și cu siguranță ăsta-i Blazing Beacons sau ce-o fi, așa că probabil chiar sunt oameni care trăiesc în părțile astea.

Au și livezi și lanuri de grâu, deși nimic din toate astea nu arată nici pe departe la fel de bine ca în Farbranch. Din fericire pentru noi, partea principală a orașului e în vârful dealului, cu un drum mai mare care-o străbate, drumul din stânga, probabil, și cinci sau șase clădiri cărora le-ar prinde bine un strat de vopsea.

De-a lungul drumului nostru prăfuit, pe lângă râu, sunt doar bărci și docuri ce par mâncate de cari, și case de docheri și tot ce mai se construiește pe cursul unui râu.

Nu putem să cerem ajutor de la nimeni. Chiar dacă l-am obține, armata e pe urmele noastre, nu-i așa? Ar trebui să-i avertizăm, dar dacă sunt mai curând genul Matthew Lyle decât Hildy? Și dacă, avertizându-i, atragem armata asupra lor, fiin'că atunci am fi prezenți în Vacarmul tuturor? Și dacă cei din oraș știu că noi suntem motivul pentru care armata vine și hotărăsc să ne predea lor?

Dar tot merită să fie avertizați, nu-i așa?

Dar dacă asta ne pune *pe noi* în pericol?

Vedeți? Care-i răspunsul bun?

Așa că ne furișăm în oraș ca niște hoți, alergând de la o casă de docher la alta, ascunzându-ne de privirile orașului de sus, de pe deal, așteptând cât putem de liniștiți când vedem o femeie schiloadă ducând un coș într-un coteț de găini, mai sus, lângă niște copaci. E suficient de mic, așa, încât intrăm înainte ca soarele să răsară complet și ieșim pe partea cealaltă și ne continuăm drumul ca și cum n-ar fi existat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu atât mai puțin nouă.

— Deci, asta-i așezarea *aia*, șoptește Viola în timp ce ne uităm în urma noastră și-o vedem dispărând în spatele unei curbe. N-o să știm niciodată cum s-a numit cu adevărat.

— Și-acum *chiar* nu știm ce e în fața noastră, șoptesc și eu.

— Mergem în continuare până ajungem în Haven.

— Și-apoi?

La asta nu mai zice nimic.

— Ne punem o grămadă de speranță într-un cuvânt, spun.

— Trebuie să fie ceva, Todd, zice ea, cu o față cam îndârjită. Trebuie să fie *ceva* acolo.

O secundă nu spun nimic și-apoi:

— Cred că vom vedea noi.

Și așa începe o nouă dimineață. Vedem a doua oară pe drum bărbați cu căruțe trase de cai. În ambele dăți dispărem în grabă în pădure, Viola cu mâna peste botul lui Manchee și eu încercând să-mi țin Vacarmul cât mai gol de chestii legate de Prentisstown până când ei trec.

Nu se schimbă prea multe pe măsură ce trece timpul. Nu mai auzim șoapte dinspre armată, dacă astea erau, într-adevăr, dar n-are niciun rost să aflăm ce erau, nu-i așa?

Dimineața deja s-a transformat din nou în după-masă, când vedem o așezare sus, pe un deal îndepărtat. Urcăm și noi pe un deal mic, iar râul coboară un pic, deși vedem desfășurându-se în depărtare ceva ce pare-a fi începutul unei câmpii pe care va trebui s-o traversăm.

Viola își îndreaptă pentru o clipă binoclul spre așezare, apoi mi-l dă și mie. De data asta sunt zece sau cincisprezece clădiri, dar chiar și de la distanță par pipernicite și în paragină.

— Nu pricep, zice Viola. Conform unui plan obișnuit al unei colonii, agricultura de subzistență ar fi trebuit să se încheie demult. Și, în mod *evident*, se face comerț, și-atunci de ce există atâtea lupte?

— Nu prea știi nimic despre viața de colonist, nu-i așa? îi spun, enervându-mă un pic.

Își țuguie buzele.

— Ni se cerea la școală. Am învățat cum să întemeiezi o colonie de succes de pe vremea când aveam cinci ani.

— Școala nu-i viață.

— *Nu-i*? zice ea, ridicând din sprâncene a dispreț.

— *Și eu* ce-am spus mai devreme? izbucnesc. Unii dintre noi eram prea ocupați să supraviețuim și n-am putut învăța despre agricultura subdivizată.

— *De subzistență.*

— Nu mă 'nteresează.

Mă pun din nou în mișcare.

Viola mă urmează cu pași apăsați.

— O să vă învățăm noi vreo câteva lucruri, când o să sosească nava mea, zice ea. Poți să fii sigur de asta.

— Păi, și-atunci nu-i așa că vor fi o grămadă de țărănoi care-or să stea la coadă să vă pupe în cur în semn de mulțumire? zic, iar Vacarmul meu se agită și nu zice chiar „cur".

— Da, tu *vei face* așa.

Ridică vocea.

— Faptul că ați încercat să vă întoarceți în timp la epocile întunecate v-a reușit de minune, nu-i așa? Când ai mei o să ajungă aici, o să vezi cum *ar trebui* să întemeieze oamenii o colonie.

— Asta va fi peste *șapte luni* de acum încolo, îi spun eu, fierbând de nervi. O să aveți timp suficient timp să vedeți cum trăiesc și ceilalți.

— Todd! latră Manchee, făcându-ne din nou să tresărim, și deodată o zbughește de-a lungul drumului, în fața noastră.

— Manchee! țip după el. Întoarce-te aici!

Și apoi îl auzim amândoi.

22. Wilf și marea de chestii

E ciudat, e un Vacarm, dar unul aproape fără cuvinte, ajungând în vârful dealului din fața noastră, apoi rostogolindu-se în jos, cumva compact, dar vorbind în mulțimi mari, ca o mie de voci care cântă același lucru.

Mda.

Cântă.

— Ce e asta? întreabă Viola, la fel de înspăimântată ca mine. Nu e armata, nu-i așa? Cum ar putea să fie în fața noastră?

— Todd! latră Manchee din vârful dealului. Vaci, Todd! Vaci uriașe!

Viola strâmbă din gură:

— *Vaci uriașe?*

— Habar n-am, zic, îndreptându-mă deja spre delușor. Fiin'că sunetul ăla...

Cum să-l descriu?

Așa cum ar cânta stelele. Sau lunile. Dar nu munții. Prea plutitor pentru niște munți. E un sunet de parcă o planetă i-ar cânta altei planete, un sunet înalt și sforțat și plin de voci diferite care încep pe note diferite și coboară spre alte note diferite, care se întrețes însă într-o frânghie

de sunete triste, dar nu tocmai triste și lente, dar nu tocmai lente și care cântă toate la un loc un singur cuvânt.

Un cuvânt.

Ajungem în vârful dealului și o altă câmpie se desfășoară sub noi, iar râul se rostogolește până se intersectează cu ea, și de acolo, străbătând-o ca o nervură de argint, printr-o stâncă și apoi pe întreaga suprafață a câmpiei, croindu-și drum dintr-o parte a alteia a râului, apar creaturile alea.

Creaturi cum n-am mai văzut niciodată în viața mea.

Îs masive, de nici mai mult, nici mai puțin de patru metri înălțime, acoperite cu o blană argintie, neîngrijită, cu niște cozi groase și înfoiate la un capăt și niște perechi de coarne albe și încovoiate la celălalt capăt, ieșindu-le direct din sprâncene până la gâturile lor lungi, care se întind de la umerii lor lați până la iarba câmpiei de sub ei și buzele alea lătărețe cu care pasc iarba în timp ce-și târăsc picioarele pe pământul uscat și cu care beau apă în timp ce traversează râul, și sunt mii, mii de creaturi întinzându-se la orizont de la dreapta la stânga, și Vacarmul tuturor cântă un singur cuvânt, la intervale diferite și pe tonalități diferite, dar e același cuvânt care-i leagă pe toți, înlănțuindu-i într-un grup, în timp ce traversează câmpia.

— *Aici*, spune Viola de undeva din spate. Asta cântă: *aici*.

Cântă *Aici*. Strigându-l de la unul către altul în Vacarmul lor.

Aici sunt.

Aici suntem.

Aici mergem.

Aici e tot ce contează.

Aici.

E...

Am voie să zic asta?

E ca un cântec al unei familii în care totul pare mereu în ordine, e un cântec al apartenenței care te face să fii parte din ceva doar ascultându-l, e un cântec care-o să aibă mereu grijă de tine și n-o să te părăsească niciodată. Dacă ai o inimă, ți-o frânge, dacă ai o inimă deja frântă, ți-o alină.

E...

Oau.

Mă uit spre Viola care și-a acoperit deja gura cu mâna și are ochii umezi, dar îi văd un zâmbet printre degetele mâinii, așa că deschid gura să zic ceva.

— N-o s-ajungeț' prea diparte pi jos, zice o cu totul altă voce, de undeva din stânga noastră.

Ne răsucim ca să vedem cine-a vorbit, și eu îmi duc mâna direct la cuțit. Un bărbat care mână o căruță goală, trasă de o pereche de boi, se uită fix la noi de pe o cărăruie laterală, stând cu gura căscată, ca și cum ar fi uitat s-o mai închidă.

Are și o armă de foc pe locul de lângă el, ca și cum de-abia ar fi pus-o acolo.

În depărtare, Manchee latră „Vacă!"

— Îs to' felu' di căruți car' merg pi-acolo, zice, da' nu-i sigur pi jos, nu, nu. V-ar zdrobi pi loc.

Și iar stă cu gura deschisă. Vacarmul lui, îngropat sub toate acele "Aici"-uri ale turmei, pare să spună cam același lucru pe care-l spune gura lui. Mă chinui atât de tare să nu mă gândesc la anumite cuvinte, că deja mă ia cu durere de cap.

— Aș pute' sî vî duc io pân-acolo, zice el. Dacî vreț'.

Ridică brațul și arată în jos spre un drum ce dispare sub copitele turmei care-l traversează. Nici măcar nu m-am gândit că aceste creaturi ne-ar sta în cale, dar e limpede că n-ar fi bine să-ncerci să treci printre ele mergând pe jos.

Mă întorc și încep să zic ceva, *orice*, numai să scăpăm de acolo mai repede.

Dar apoi se întâmplă o chestie absolut incredibilă.

Viola se uită la bărbat, după care zice:

— Io-s Hildy.

Arată spre mine.

— Ăla-i Ben.

— Ce? zic, scoțând un lătrat aproape ca al lui Manchee.

— Wilf, zice bărbatul către Viola și îmi ia ceva până să înțeleg că ne spune cum îl cheamă.

— Sal'tare, Wilf, spune Viola și vocea ei parcă nu-i a ei, nu-i a ei deloc, e o cu totul altă voce care-i iese pe gură, întinzându-se și comprimându-se, sucindu-se și deșirându-se, și cu cât vorbește mai mult, cu atât mai diferită pare.

Și vocea ei sună tot mai mult ca a lui Wilf.

— Noi s'tem amândoi din Farbranch. Tu di un'i eșt'?

Wilf își ridică degetul cel mare, arătând undeva peste umăr.

— Bar Vista, zice el. Mă duc la Brockley Falls sî iau provizii.

— Ei, ci noroc, spune Viola. Și noi mergim la Brockley Falls.

Treaba asta îmi agravează durerea de cap. Îmi duc mâinile la tâmple, ca și cum aș încerca să țin Vacarmul înăuntru, să împiedic toate lucrurile alea greșite să se împrăștie în lume. Din fericire, cântecul cu „Aici" a ajuns atât de puternic, încât aproape că plutim deja în el.

— Hai sus, zice Wilf, ridicând din umeri.

— Hai, Ben, spune Viola, mergând spre partea din spate a căruței și urcându-și traista. Wilf o sî ni ducî el pân' acolo.

Sare și ea în căruță și Wilf scutură dârlogii boilor. Ei pornesc la drum încet și Wilf nici măcar nu se uită când trece pe lângă mine. Stau acolo în loc, uluit, în timp ce Viola se îndepărtează, dând din mâini ca nebuna să urc lângă ea. Și nu prea am de ales, nu-i așa? Îi prind din urmă și mă apuc de căruță cu brațele.

Mă așez lângă Viola și încep să mă holbez la ea cu gura căscată. *Ce faci?* rostesc eu, până la urmă, printre dinți, ceva ce-ar fi trebuit să fie o șoaptă.

— *Sst*! mă ușuie ea, uitându-se înapoi peste umăr către Wilf, dar la ce balamuc e în Vacarmul lui, probabil c-a și uitat deja că ne-a luat și pe noi în căruță. Nu știu, îmi șoptește ea aproape de ureche, pur și simplu, intră și tu în joc.

— Cum adică, să intru în joc?

— Dacă reușim să trecem de cealaltă parte a turmei, atunci lupta se va duce între noi și armată, nu-i așa?

Nu-mi trecuse asta prin minte până acum.

— Dar ce-ai de gând? Ce au de-a face cu asta Ben și Hildy?

— Are o armă, șoptește ea, uitându-se din nou la Wilf. Și tu ai spus cu gura ta că oamenii reacționează într-un anumit fel când aud de unde ești. Așa că ideea asta mi-a venit așa, din senin.

— Dar vorbeai cu el cu *vocea* lui.

— Nu prea bine.

— *Destul* de bine! zic, ridicând puțin glasul din cauza uimirii.

— *Sst,* zice ea a doua oară, dar în amestecul ăsta dintre turma de creaturi ce se apropie cu fiecare clipă tot mai mult și evidenta lipsă de inteligență a lui Wilf, am putea foarte bine s-avem o conversație normală.

— Cum reușești s-o faci? întreb, copleșind-o în continuare cu uimirea mea.

— Pur și simplu, joc teatru, Todd, zice ea, încercând să mă facă din nou să tac. Voi nu spuneți minciuni pe-aici?

Ei, sigur că spunem și noi minciuni. Lumea Nouă și orașul din care sunt (și evit să-i zic numele, evit să-i *gândesc* măcar numele) par făcute *numai* din minciuni. Dar asta-i cu totul altceva. Am mai zis asta, oamenii mint tot timpul, se mint pe ei înșiși, pe alții, mint lumea la modul general, dar cine știe unde e limita dintre minciunile și adevărurile care-ți ies plutind din cap? Toată lumea știe că minți, dar toți ceilalți mint și ei, deci, ce mai contează? Cu ce schimbă asta ceva? E doar o părticică din șuvoiul vieții unui om, din Vacarmul lui și uneori, poți să scapi de ea, iar alteori, nu.

Dar omul e tot el, chiar și când minte.

Fii'ncă tot ce știu eu despre Viola e ce-mi zice ea. Singurul adevăr pe care-l am e ceea ce-mi spune ea și, cu o clipă în urmă, când a zis că e Hildy și că eu sunt Ben și că suntem din Farbranch și că vorbim ca Wilf (cu toate că el nu-i din Farbranch), a fost ca și cum toate lucrurile alea au devenit adevărate, și pentru o secundă lumea s-a schimbat, doar pentru o secundă a părut făcută numai din vocea Violei care nu descria un lucru, ci chiar *crea* acel lucru, ne *făcea* pe noi să fim alte persoane doar spunând asta.

Vai de capul meu!

— Todd! Todd! latră Manchee, apărând pe neașteptate la coada căruței și uitându-se în sus spre picioarele noastre. Todd!

— La naiba, zice Viola.

Sar jos din căruță și-l iau repede în brațe, punându-i o mână peste bot și folosind-o pe cealaltă să mă urc la loc în căruță.

— T'd? gâfâie el prin botul închis.

— Liniște, Manchee, îi spun.

— Nici măcar nu știu dacă mai contează sau nu, zice Viola, și vocea i se subțiază.

Mă uit în sus.

— V'că, zice Manchee.

O creatură trece pe lângă noi.

Am intrat în turmă.

Am intrat în mijlocul cântecului.

Și pentru o clipă, uit complet de orice fel de minciuni.

N-am văzut niciodată marea, doar în clipuri. Și nu erau nici lacuri acolo unde am crescut eu, doar râul și mlaștina. Or fi fost probabil și bărci odată, pe acolo, dar nu în timpul vieții mele.

Dar dacă ar trebui să-mi imaginez că sunt pe mare, cam așa mi-aș imagina c-ar fi. Turma ne înconjoară, acoperind totul în afară de noi și de cerul de deasupra. Își croiește drum pe lângă noi ca un șuvoi de apă, observându-ne uneori, dar de cele mai multe ori observându-se doar pe ea însăși și cântecul „Aici"-urilor, care, auzit din mijlocul turmei, pare atât de tare, de zici că-ți ia în stăpânire, pentru o secundă, întreaga funcționare a corpului, dându-ți energia necesară ca inima să-ți bată și plămânii să pompeze aer.

După o vreme, îmi dau seama c-am uitat cu totul de Wilf și de... de celelalte lucruri la care m-aș putea gândi, așa că, pur și simplu, stau pe spate în căruță, privind cum toată turma trece pe lângă noi, creaturi separate, fornăind, hrănindu-se, împungându-se iarăși și iarăși cu coarnele lor, și mai sunt și pui și tauri bătrâni, unii mai înalți, alții mai scunzi, unii cu cicatrice, alții cu blana mai murdară.

Viola stă și ea lângă mine și chiar și creierașul de cățel al lui Manchee e copleșit de toată priveliștea și se uită cu limba scoasă la turma ce trece și pentru o clipă, o clipă scurtă, în timp ce Wilf ne duce cu căruța prin câmpie, numai asta pare să mai existe pe lume.

Doar asta mai există pe lume.

Mă uit la Viola și se uită și ea la mine și, pur și simplu, zâmbește și dă din cap și-și șterge lacrimile de la ochi.

Aici.

Aici.

Suntem *aici* și nicăieri în altă parte.

Fiin'că nu mai există niciun alt loc în afară de *aici*.

— Și tipul ăsta... Aaron, zice Viola după o vreme, încet, și știu precis de ce aduce tocmai acum vorba de el.

Suntem atât de în siguranță în interiorul acestui *aici*, încât putem vorbi despre orice chestii periculoase avem noi chef.

— Mda? zic, tot încet, privind cum o mică familie de creaturi trece plutind pe lângă coada căruței, iar mama-creatură împinge cu botul înainte un pui curios care se holba de zor la noi.

Viola se întoarce spre mine.

— Aaron era sfântul vostru?

Dau din cap:

— Da, singurul pe care-l avem.

— Ce fel de lucruri propovăduia?

— Cele obișnuite, zic. Focul Gheenei. Chinurile iadului. Judecata de Apoi.

Își ridică ochii spre mine.

— Nu prea cred că astea-s cele obișnuite, Todd.

Dau din umeri.

— El credea că trăim vremurile din urmă ale sfârșitului lumii, zic. Cine-l poate contrazice?

Viola clatină din cap.

— Preotul pe care-l aveam noi pe navă nu era așa. Pastorul Marc. Era bun și prietenos și făcea în așa fel, încât părea că totul o să fie în regulă.

Râd zgomotos.

— Nu, nu pare să semene deloc cu Aaron. Care spunea întruna *Domnul aude* și *Dacă vreunul dintre noi cade, cădem cu toții*. Ca și cum abia aștepta să se întâmple asta.

— L-am auzit și eu spunând asta.

Apoi își încrucișează brațele peste corp.

Sunetul *Aici* încă ne acoperă, plutind peste tot în jur.

Mă întorc spre ea.

— Te-a... Ți-a făcut vreun rău? Acolo, în mlaștină.

Ea scutură iar din cap și scoate un oftat.

— Mi-a făcut un mare tărăboi și bănuiesc că mi-a ținut o predică, și dacă fugeam, venea după mine și iar îmi făcea scandal și eu plângeam și-i ceream ajutorul, dar nu mă băga în seamă și mai predica puțin și vedeam imagini cu mine în Vacarmul lui, pe vremea când nici măcar nu știam ce *e aia* Vacarm. N-am fost în viața mea așa de speriată, nici măcar atunci când s-a prăbușit nava noastră.

Ne uităm amândoi în sus, spre soare.

— *Dacă vreunul dintre noi cade, cădem cu toții*, zice ea. Ce-o fi *însemnând* asta?

Și, dacă mă gândesc mai bine la asta, îmi dau seama că nici măcar nu știu ce înseamnă, așa că nu zic nimic și ne afundăm la loc în *Aici* și-l lăsăm să ne poarte un pic mai departe.

Suntem *aici*.

Nu în altă parte.

După o oră sau o săptămână sau o secundă, șuvoiul de creaturi începe să se subțieze și noi ieșim la celălalt capăt al turmei. Manchee sare jos din căruță. Mergem atât de încet, încât nu-i niciun pericol să-l lăsăm în urmă, așa că-i dau voie. Noi încă mai stăm tolăniți pe spate în căruță.

— A fost uimitor, zice Viola încet, fiin'că deja cântecul a început să dispară. Am uitat complet cât de tare mă dor picioarele.

— Mda, zic.

— Ce *erau* alea?

— E'au niște chiestii mari, zice Wilf, fără să se întoarcă spre noi. Doa' niște chiestii, atâta to'.

Viola și cu mine ne privim unul pe altul, ca și cum am fi uitat că ne aflăm acolo.

Cât de mult ne-om fi dat de gol?

— Astea... chestiile au vr'un nume? întreabă Viola, ridicându-se în capul oaselor și începând din nou să joace teatru.

— A, sigur, zice Wilf, dând frâu liber boilor, acum că am ieșit din turmă. Butuci 'ngrămădiț' sau Fiari di Câmpie sau Anta Fants.

Îl vedem cum ridică din umeri.

— Io li zic, pur ș' simplu, chiestii, și cu-asta basta.

— Chiestii, zice Viola.

— Chestii, încerc și eu.

Wilf se uită la noi în spate, peste umăr.

— Ș' ziceaț' că s'teți din Farbranch? întreabă el.

— Da, dom'le, zice Viola, aruncându-mi o privire.

Wilf dă din cap spre ea.

— Ș'-aț' văz't armata aia di-acolo?

Vacarmul meu face un zgomot destul de puternic până s-apuc să-l liniștesc, dar Wilf nu pare să observe nici de data asta. Viola se uită la mine, și-i văd îngrijorarea întipărită pe frunte.

— Și ci armată-i aia, Wilf? zice ea, și vocea nu-i prea iese de data asta.

— Armat' aia di acolo din orașu' ăla blestemat, spune el, continuând să mâne căruța, ca și cum am vorbi despre niște legume. Armat' aia di acolo care-o ieșî' din mlaștinî, care-o vinit sî cucerească orașili, ș' care to' creștî? N-aț' văz't-o?

— Da' di undi-ai auz't tu di-o armată, Wilf?

— Poveșt', zice Wilf. Poveșt' care-ăăă vin susurân' de-a lungu' râului. Oamen' car' vorbiesc. 'Nțelegi? Poveșt'. Voi n-aț' văz't-o?

Eu dau din cap spre Viola, dar ea zice:

— Mda, am văzut-o.

Wilf se uită din nou la noi, peste umăr.

— Îi mari?

— Foarti mari, zice Viola, privindu-l cu seriozitate. Tre' sî ti pregătești, Wilf. Vini un pericol mari. Tre' s' îi anunț' pi cei din Brockley Hills.

— Brockley Falls, o corectează Wilf.

— Tre' s' îi anunț', Wilf.

Îl auzim pe Wilf mormăind, apoi ne dăm seama că râde.

— Nimen' nu-l ascultî pi Wilf, fiț' sigur' de-asta, zice, aproape numai pentru el, apoi își strunește iarăși boii.

Ne ia cam tot restul după-amiezii să ajungem în partea cealaltă a câmpiei. Vedem prin binoclul Violei turma de chestii care încă traversează de la sud spre nord, în depărtare, ca și cum nu s-ar sfârși niciodată. Wilf nu mai zice nimic de armată. Viola și cu mine vorbim în continuare strictul necesar, ca să nu ne mai dăm de gol din nou. În plus, mi-e atât de greu să-mi țin Vacarmul în frâu, încât asta-mi solicită aproape toată concentrarea pe care o am. Manchee merge în urma noastră pe drum, văzându-și de treaba lui și amușinând fiecare floare.

Când soarele ajunge la apus, căruța se oprește scârțâind la un popas.

— Brockley Falls, zice Wilf, arătând cu capul spre un loc din depărtare unde vedem că râul se poticnește de o stâncă joasă.

Sunt cincisprezece sau douăzeci de clădiri adunate în jurul bazinului de la capătul cascadei, înainte ca râul să-și reia cursul. Un drum mai îngust se abate de la cel principal și duce în jos spre oraș.

— Aici coborâm, zice Viola și sărim jos din căruță, luându-ne și bagajele.

— Mă gândeam io c-așa o să faceț', zice Wilf, uitându-se încă o dată la noi, peste umăr.

— Mulț'mim, Wilf, spune Viola.

— Cu plăceri, zice el, privind în depărtare. Cel mai bine-i sî vî găsiț' repidi 'n adăpost. C-o sî plouî.

Și eu, și Viola ne uităm din reflex în sus. Nu-i niciun nor pe cer.

— Mmmm, zice Wilf. Nimen' nu-l ascultî pi Wilf.

Viola se uită la el, iar vocea îi revine la normal, încercând să-l facă să înțeleagă cât mai bine.

— Trebuie să-i avertizezi, Wilf. Te rog. Dacă auzi că vine o armată, atunci să știi că așa e și oamenii trebuie să fie pregătiți.

Tot ce zice Wilf e „mmm", înainte să ia frâiele și să întoarcă boii spre drumul bifurcat ce duce spre Brockley Falls. Nu se uită înapoi nici măcar o dată.

O vreme îl urmărim cum se îndepărtează, apoi o luăm și noi pe drumul nostru.

— Au, zice Viola, flexându-și picioarele în timp ce pășește.

— Știu, spun. Și ale mele.

— Crezi că avea dreptate? întreabă ea.

— 'Spre ce?

— Despre faptul că armata devine tot mai mare pe măsură ce înaintează.

Și îi imită din nou vocea: *Crești to' mai mult pi drum.*

— Cum reușești să *faci* asta? întreb. Nici măcar nu ești *de aici.*

Ea ridică din umeri.

— E un joc pe care obișnuiam să-l joc cu mama, zice. Spuneam o poveste folosind voci diferite pentru fiecare personaj în parte.

— Poți să-mi imiți și mie vocea? întreb, cam nesigur.

Ea rânjește.

— *Ca să poț' purta o conversație cu tine însuț'?*

Mă încrunt.

— N-a semănat deloc cu mine.

Ne întoarcem, iar Brockley Falls dispare în urma noastră. Ne-am simțit bine în căruță, dar n-am dormit. Încercăm să mergem cât putem de repede, dar de cele

mai multe ori nu reușim decât să mergem la pas. În plus, cre' că armata-i blocată undeva, cu mult în urma noastră, și clar că o să trebuiască să aștepte ceva să treacă de creaturi.

Poate că da. Poate că nu. Dar cine știe ce se poate întâmpla în juma' de oră?

Plouă.

— Oamenii ar trebui să-l asculte pe Wilf, zice Viola, privind în sus.

Drumul s-a aciuat iarăși pe lângă râu și găsim un loc suficient de ferit între drum și râu. O să mâncăm ceva și-o să vedem dacă se oprește ploaia. Dacă nu se oprește, n-avem de ales decât să mergem în continuare. Nici măcar n-am verificat dacă Ben mi-a pus la pachet un fâș.

— Ce-i aia un fâș? întreabă Viola, în timp ce ne sprijinim fiecare de un copac.

— O pelerină de ploaie, zic, căutând prin rucsac. Nu, nu-i niciun fâș. Minunat. Și ce ziceam mai devreme despre a trage cu urechea prea mult?

Încă mă mai simt un pic liniștit, dacă vreți să știți adevărul, deși probabil că n-ar trebui. Încă mi se pare că cineva cântă cântecul cu *Aici*, chiar dacă nu-l aud, chiar dacă e la kilometri distanță de noi, în urma noastră. Mă trezesc fredonându-l, deși nici măcar n-are o melodie, încercând să dobândesc sentimentul ăla de conectare, de *apartenență*, de a avea pe cineva care să-ți spună că ești *aici*.

Mă uit la Viola care mănâncă dintr-unul din pachetele ei de fructe.

Mă gândesc la caietul mamei, care-i încă la mine în rucsac.

Povești spuse pe voci, mă gândesc.

Aș putea oare suporta să aud pe cineva vorbind cu vocea mamei mele?

Viola mototolește pachetul de fructe pe care tocmai l-a terminat.

— Ăsta a fost ultimul.

— Mai am eu niște brânză, zic, și niște carne de oaie uscată, dar va trebui să începem să căutăm și noi niște mâncare pe drum.

— Vrei să spui să furăm? întreabă ea, ridicând din sprâncene.

— Vreau să spun să vânăm. Dar probabil și să furăm, dacă e nevoie. Și mai sunt și fructe sălbatice și mai știu și niște rădăcini pe care le putem mânca, dacă le fierbem mai întâi.

— Mmmm, se încruntă Viola. Nu prea ai unde să înveți să vânezi pe o navă spațială.

— Aș putea să te învăț eu.

— Bine, zice ea, încercând să pară veselă. Dar n-ai nevoie de o armă pentru asta?

— Nu și dacă ești un vânător bun. Iepurii îi prinzi repede cu lațul. Peștii cu undița. Poți prinde veverițe doar cu cuțitul, dar ele nu prea au carne.

— Cal, Todd, latră Manchee încet.

Râd pentru prima dată după o grămadă de timp care pare aproape o veșnicie. Viola râde și ea.

— Nu vânăm *cai*, Manchee.

Mă întind să-l mângâi.

— Cățel prost ce ești.

— Cal, latră el din nou, ridicându-se și uitându-se în jos în direcția din care am venit.

Ne oprim din râs.

23. Un cuțit e la fel de bun ca acela care-l mânuiește

Se aud zgomote de copite pe drum, încă îndepărtate, dar apropiindu-se în galop.

— O fi cineva din Brockley Hills? întreabă Viola, și în vocea ei e și speranță, dar și îndoială.

— Brockley *Falls*, zic, ridicându-mă în picioare. Trebuie să ne ascundem.

Ne strângem lucrurile în mare grabă. Stăm nemișcați, la adăpostul unui șir subțire de copaci, aflat între drum și râu. Nu îndrăznim să traversăm drumul și, având râul în spate, un buștean căzut e cea mai bună soluție pe care-o avem. Ne adunăm și ultimele lucruri și ne ghemuim în spatele copacului, ținându-l pe Manchee între picioare, cu ploaia care cade peste tot.

Îmi scot cuțitul.

Zgomotele de copite se apropie tot mai tare și mai tare.

— E un singur cal, șoptește Viola. Nu e armata.

— Mda, zic, dar fii atentă ce iute aleargă.

Dum-dubudum-dubudum-dum – auzim. Vedem printre copaci cum un punct se apropie. Vine cu toată viteza pe

drum, deși plouă și deja se întunecă afară. Nimeni n-ar alerga în halul ăsta dac-ar avea veşti bune, nu-i aşa?

Viola se uită în spate către râu.

— Ştii să înoți?

— Mda.

— Bine, zice ea. Fiindcă eu nu ştiu.

Dum-dubudum-dubudum-dum.

Aud cum Vacarmul călărețului începe să huruie, dar pentru o vreme sunetul galopului e mai puternic și nu-l pot auzi prea clar.

— Cal, zice Manchee de undeva de jos.

Dar e acolo. Pare static printre zgomotele de copite. Scântei din el. Fragmente de cuvinte pe care le prind din zbor. *Eliber...* și *Tăticu'* și *Întuneric...* și *Pros...* și multe altele.

Strâng cuțitul mai tare. Viola nu mai zice nimic acum.

Dum-dubudum-dubudum-dum.

Mai repede... și *Înserare...* și *Împușcătură...* și *Orice ar...*

Aleargă mai departe, trecând printr-o cotitură mică prin care am trecut și noi, cu vreo sută de metri în urmă, aplecându-se înainte.

Dum-dubudum-

Răsucesc cuțitul în mână fiin'că...

Împușcă-i pe toți... și *Ea era elegantă...* și *Întuneric aici...*

Dum-DUBUDUM...

Cred că recunosc...

Dum-DUBUDUM-DUBUDUM-DUM...

Și e mai aproape, tot mai aproape până când...

Și apoi răsună prin ploaie și prin zgomotul galopului și-al râului *Todd Hewitt?*, clar ca lumina zilei.

Violei i se taie respirația de spaimă.

Și văd cine e.

— Junior, latră Manchee.

E Domnul Prentiss Junior.

Încercăm să ne ascundem de el, târându-ne mai jos sub buștean, dar n-are niciun rost, fiin'că deja-l vedem cum trage tare de frâie, ceea ce-l face pe cal să se ridice pe picioarele din spate și aproape să-l arunce din șa.

A fost cât pe ce.

Dar asta n-a fost de-ajuns ca să arunce pușca pe care-o ține sub unul din brațe.

Todd HEWITT, BLESTEMATULE! țipă Vacarmul lui.

— O, fir-ar, o aud pe Viola și știu ce vrea să zică prin asta.

— Ei, IA TE UITĂ! zbiară Domnul Prentiss Junior și suntem atât de aproape de el, încât putem să-i vedem zâmbetul de pe față și să-i auzim uimirea din voce. Sunteți tot pe DRUM? Nici măcar nu v-ați ABĂTUT de la el?

Privirea mea o întâlnește pe a Violei. Ce alternativă aveam?

— Ț-am auz't Vacarmul tău nenorocit aproap' toată viața, băiete!

Își strunește calul într-o direcție și în alta, încercând să afle exact unde suntem, în fâșia noastră îngustă de copaci.

— Crez' că n-o să-l aud doar pen'că te ASCUNZI?

Se simte o bucurie în Vacarmul lui. Bucurie adevărată, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce noroc a avut.

— Da' stai așa, zice el și-l auzim cum își îndreaptă calul în afara drumului și-apoi înspre pădure. Stai așa. Ce-i aia de lângă tine? Locul ăla gol în care nu e *nimic*.

Și o zice atât de răutăcios, încât Viola tresare. Am cuțitul în mână, dar el e pe cal și știm și că are pușcă.

— E-al naibii de adevărat că am pușcă, Todd, băiete, strigă el, venind direct spre noi, lăsându-și calul la pas printre tufișuri și printre copaci. Și mai am o armă, una specială, special pentru do'nșorica ta, Todd.

Mă uit la Viola. Știu că aude ce gândește, ce e în Vacarmul lui, vede imaginile care emană din el. Știu că-i așa, fiin'că o văd cum îi pică fața imediat. O lovesc peste braț și-i fac un semn cu ochii în dreapta noastră spre, probabil, singura șansă pe care-o avem ca să scăpăm.

— O, *te rog*, fugi, băiete, strigă Domnul Prentiss Junior. *Te rog*, dă-mi un motiv să-ț' fac rău.

Calul e atât de aproape, încât îi putem auzi și lui Vacarmul, nebun și plin de draci.

Nu ne putem târî mai jos de atâta.

A ajuns aproape deasupra noastră.

Apuc cuțitul și-o strâng pe Viola de mână o singură dată, tare, ca să-mi poarte noroc.

Acum sau niciodată.

Și...

— ACUM! urlu eu.

Sărim în sus și un pocnet de pușcă răsună, despicând ramurile de deasupra capetelor noastre, dar noi fugim, oricum.

— PRINDE-I! strigă Domnul Prentiss Junior și sare înapoi pe drum, în timp ce noi fugim.

Fâșia dintre drum și râu nu se lărgește, așa că ne putem vedea unii pe alții în timp ce alergăm. Ramurile plesnesc și smârcurile ne împroașcă și picioarele ne alunecă și el înaintează cu greu pe drum, urmându-ne pas cu pas.

N-o să reușim să scăpăm de el. Pur și simplu, n-o să reușim.

Dar încercăm, fiecare dintre noi apucând-o în sus pe o cărare întortocheată și peste bușteni și prin tufișuri, cu Manchee gâfâind și lătrând la picioarele noastre și ploaia revărsându-se peste noi și cu drumul care se îngustează tot mai mult și care deodată cotește abrupt spre râu, și n-avem de ales decât să-l traversăm prin fața lui ca să ajungem în pădurile mai adânci de pe partea cealaltă și o văd pe Viola sărind peste margine direct pe drum, cu mâinile în aer și Domnul Prentiss Junior cotește și el și învârte ceva în mână, iar noi ne repezim în cealaltă parte, dar calul se năpustește asupra noastră și deodată simt cum ceva mă apucă de picioare, legându-le atât de repede și de tare, încât cad imediat.

— Aaaaau! zbier și aterizez lovindu-mă cu fața în noroi și în niște frunze căzute și rucsacul îmi vine deasupra capului, aproape smulgându-mi cu totul brațele când îmi zboară de pe umeri și Viola mă vede căzând și aproape traversează drumul, dar văd noroi șerpuind din locul unde picioarele ei se opintesc să se oprească și strig „NU! FUGI! FUGI!" și ea mă fixează cu privirea și văd că ceva se schimbă pe fața ei, dar cine știe ce-o fi însemnând asta și când calul se apropie, ea se întoarce și dispare în pădure și Manchee aleargă înapoi spre mine și latră „Todd! Todd!" și m-a prins, m-a prins, m-a prins.

Fiin'că Domnul Prentiss Junior stă în picioare deasupra mea, respirând repede, sus pe calul său alb, cu pușca ațintită asupra mea, cu trăgaciul ridicat. Știu ce s-a întâmplat. A aruncat o frânghie cu greutăți la capăt direct spre picioarele mele și ea s-a încolăcit în jurul lor și m-a prins, ca un expert, ca un vânător după o căprioară de

mlaștină. Sunt imobilizat aici în noroi, pe burtă, capturat ca un animal.

— Taică-miu o să se bucure sigur să te vadă, zice el, iar calul îi e nervos și pășește pe loc. *Ploaie*, îl aud gândind, și *E cumva un șarpe*?

— Eu trebuia doar să verific dacă circulă zvonuri despre tine pe drumul din față, rânjește batjocoritor Domnul Prentiss Junior, dar iată-te, în carne și oase, să fiu al naibii.

— Du-te dracului, îi zic, dar ce, chiar credeți că zic „dracului"?

Încă mai am cuțitul în mână.

— Și sigur că mă face să tremur de frică, spune el, mișcând pușca în așa fel, încât să pot privi direct în țeava ei. Aruncă-l.

Țin mâna departe de corp și dau drumul cuțitului. Cade bâldâbâc în noroi și eu rămân întins pe burtă.

— Domnița ta nu prea ți-a fost fidelă, nu-i așa? zice el, sărind jos de pe cal, și liniștindu-l cu mâna liberă.

Manchee mârâie la el, dar Domnul Prentiss Junior râde.

— Ce-a pățit la coadă?

Manchee sare, dezvelindu-și colții, dar Domnul Prentiss Junior e mai rapid, aruncându-l cât colo, cu o cizmă plină de ură drept în față. Manchee schelălăie și se face mic în tufișuri.

— Prietenii te abandonează și de-o parte, și de alta, Todd.

Vine spre mine.

— Dar asta-i lecția pe care tre' s-o înveți, hm? Câinii sunt câini și femeile, până la urmă, se dovedesc a fi și ele tot niște câini.

— Tacă-ți *fleanca*, îi zic, încleștându-mi dinții.

Vacarmul lui devine deodată numai falsă compasiune și victorie.

— Săracul, săracul Toddy. Călătorești de atâta vreme cu o femeie și bănuiesc că tot nu te-ai prins ce se face cu o femeie.

— Nu mai vorbi despre ea, îi arunc eu în față.

Încă stau întins pe burtă și picioarele-mi sunt tot legate.

Dar îmi dau seama că pot îndoi genunchii.

Vacarmul lui devine tot mai urât, tot mai gălăgios, dar fața lui e inexpresivă, ca a unei persoane înspăimântătoare dintr-un coșmar.

— Ceea ce faci tu, Todd, zice el, așezându-se pe vine ca să ajungă mai aproape de mine, e să-i păstrezi lângă tine pe cei care-s niște javre și să-i împușți pe cei care nu-s.

Se apleacă și mai aproape. Îi pot vedea firele de păr jalnice de pe buza superioară, pe care nici măcar ploaia, care încă mai cade, nu le-a făcut mai negre. Are doar cu doi ani mai mult decât mine. E doar cu doi ani mai mare.

Șarpe? gândește calul.

Pun încet mâinile jos pe pământ.

Apăs un pic cu ele în noroi.

— După ce te leg, zice el, replica transformându-i-se într-o înjurătură șoptită, o să mă duc s-o găsesc pe domnița ta și-o să-ți zic din ce categorie face ea parte.

Și fix atunci sar.

Împing înainte cu mâinile și lovesc tare în față cu picioarele, catapultându-mă fix în fața lui. Creștetul capului mi se izbește de nasul lui cu un zgomot de oase zdrobite și el cade pe spate, iar eu deasupra lui. Îl lovesc

tare în față cu amândoi pumnii și el e prea surprins să poată reacționa și apoi îl izbesc cu putere cu genunchiul în bărbăția lui dintre picioare.

Se chircește ca un gândac și scoate un geamăt stins și furios și mă rostogolesc de pe el, ducându-mă înapoi la cuțitul meu pe care-l culeg de pe jos și-apoi mă ridic în picioare și-i trag un șut puștii și sar în fața calului țipând „Șarpe! Șarpe!" și dând din mâini, șmecherie care funcționează instantaneu și calul se întoarce și fuge înapoi de-a lungul drumului, cu un nechezat ușor, fără călăreț, în mijlocul ploii.

Mă uit primprejur și BAM! Domnul Prentiss Junior mă lovește cu pumnul în nas, dar nu cad și apoi zbiară către mine „pui de..." și eu îmi agit brațul în care țin cuțitul și-l fac să sară înapoi și îl mai agit o dată, și din ochi mi se prelinge apă și de la lovitura de pumn, dar și de la ploaie, și acum s-a îndepărtat de mine, căutându-și pușca și șchiopătând un pic și-apoi o vede în noroi și-și răsucește tot corpul ca s-o apuce și eu nu stau să mă gândesc nicio clipă și sar pe el, doborându-l încă o dată și el mă lovește cu cotul, dar nu cad și Vacarmul meu urlă și Vacarmul lui urlă și el.

Și nici măcar nu știu cum, dar l-am imobilizat pe spate, ținându-i tăișul cuțitului sub bărbie.

Ne oprim amândoi din luptat.

— De ce ne urmărești? îi urlu în față. De ce ești pe urmele noastre?

Și el cu prostia aia de non-mustață jalnică *zâmbește*.

Îl izbesc din nou cu genunchiul acolo, între picioare.

Geme din nou, arătându-și ura față de mine, dar eu încă am în mână cuțitul care, de data asta, i-a făcut o mică tăietură.

— Tata vrea să pună mâna pe tine, zice el, în cele din urmă.

— De ce? întreb. De ce vrea să pună mâna pe noi?

— *Pe voi*? Își rotește ochii. Nu există dracului niciun „voi". Te vrea pe tine, Todd. Doar pe tine.

Nu-mi vine să cred asta.

— Poftim? zic. De ce?

Dar nu răspunde. Scormonește prin Vacarmul meu. Se uită și caută.

— Hei, îi zic, dându-i un dos de palmă peste față. Hei! Te-am întrebat o *întrebare*!

Dar el zâmbește la mine. Nu-mi vine dracului să cred, dar îmi zâmbește.

— Știi ce zice întotdeauna tata, Todd Hewitt? spune, uitându-se chiorâș la mine de jos. Zice că un cuțit e la fel de bun ca acela care-l mânuiește.

— Taci din gură, zic.

— 'Știi un luptător, îți recunosc meritu' ăsta.

Încă zâmbește, încă sângerează un pic sub bărbie.

— Dar nu ești un ucigaș.

— Taci din *gură!* zbier, dar știu că poate să vadă în Vacarmul meu că am mai auzit exact aceste cuvinte și de la Aaron.

— Ei, și? zice el. Ce-o să faci? O să mă *omori*?

— Chiar O SĂ, țip. O să te OMOR.

Nu face decât să-și lingă o picătură de ploaie de pe buze și să râdă. Îl țintuiesc la pământ punându-i cuțitul sub bărbie și el *râde*.

— TERMINĂ! țip la el și ridic cuțitul.

El râde în continuare și apoi se uită la mine și zice...

Zice...

Zice *așa*...

— Vrei s-auzi cum au cerșit îndurare Ben și Cillian, înainte să-i fi împușcat în cap?

Și Vacarmul meu huruie, plin de furie.

Și strâng cuțitul ca să mă năpustesc asupra lui.

Și o să-l omor.

O să-l *omor*.

Și...

Și...

Și...

Și chiar în momentul când flutur cuțitul...

Chiar în clipa când încep să cobor cuțitul spre el...

Chiar în clipa când am puterea să comand și să fac așa cum am eu chef...

Ezit...

Din nou...

Ezit...

Doar pentru o secundă...

Dar să mă ia naiba...

Să mă ia naiba odată în veci și-n pururi...

Fiin'că tocmai în clipa aia lovește în sus cu picioarele, mă dă jos de pe el și mă imobilizează cu cotul în beregată.

Mă aplec înecându-mă și nu simt altceva decât mâna lui smulgându-mi cu forța cuțitul.

La fel de ușor cum îi iei acadeaua unui copil.

— Acuma, Todd, zice, stând deasupra mea, hai să-ți arăt câte ceva despre cum să mânuiești un cuțit.

24. Moartea unui laș care nu-i bun de nimic

Merit asta. Tot ce-am făcut a fost greșit. Merit asta. Dacă aș mai avea cuțitul la mine, m-aș sinucide cu el. Deși probabil c-aș fi mult prea laș chiar și pentru asta.

— Ești o figură, Todd Hewitt, zice Domnul Prentiss Junior, examinându-mi cuțitul.

Îngenunchez acum, cu genunchii în noroi, cu mâna la beregată, încercând să-mi recapăt suflul.

— Puteai să câștigi bătălia asta, dar apoi ai dat-o în bară.

Trece cu degetul peste lama cuțitului.

— Prost și papă-lapte.

— Termină-ți treaba, mormăi eu din noroi.

— Ce treabă? zice Domnul Prentiss Junior, cu zâmbetul iar pe față și cu Vacarmul strălucind.

— TERMINĂ-ți treaba! strig de jos la el.

— Ei, doar n-o să te omor, spune, cu ochii scânteind. Tata n-ar fi prea încântat de asta, nu?

Pășește spre mine și ține cuțitul aproape de față. Îmi apasă mânerul lui pe nas, așa, încât trebuie să-mi retrag capul tot mai mult.

— Dar sunt o grămadă de lucruri pe care le poți face cu un cuțit, zice, fără să-l ucizi pe om.

Nici măcar nu mă mai uit în jur după o cale de scăpare.

Îl privesc drept în ochii lui de tip vigilent și viu care se pregătește de o victorie, și Vacarmul lui e pe măsura lui, cu imagini cu el în Farbranch, imagini cu el de pe când era la ferma mea, imagini cu mine îngenunchind în fața lui.

În Vacarmul meu nu-i nimic altceva decât o groapă plină de prostia și inutilitatea și ura mea.

Îmi pare rău, Ben.

Îmi pare foarte, foarte rău.

— Dar, pe de altă parte, zice el, tu *nu ești* bărbat, nu-i așa?

Coboară vocea.

— Și nici n-o să fii vreodată.

Întoarce lama cuțitului spre obrazul meu.

Închid ochii.

Și simt un șuvoi de liniște plutind spre mine de undeva din spate.

Deschid ochii brusc.

— Ei, ia te uită, zice Domnul Prentiss Junior, privind insistent pe deasupra capului meu.

În spatele meu sunt pădurile adânci de vizavi de râu și simt liniștea Violei stând acolo la fel de clar de parcă aș putea s-o și văd.

— Fugi! strig, întorcându-mă spre ea. Pleacă de-aici!

Ea mă ignoră.

— Pleacă de lângă el, o aud zicându-i Domnului Prentiss Junior. Te avertizez.

— *Tu* mă avertizezi *pe mine?* spune el, atingându-și pieptul, cu același zâmbet pe față.

Apoi tresare un pic când ceva îl lovește în piept și i se înfige acolo. Arată ca o grămadă de sârme mici cu

o băşică de plastic la un capăt. Domnul Prentiss Junior pune cuţitul sub ele şi încearcă să le îndepărteze, dar ele nu se mişcă. Se uită în sus la Viola, zâmbindu-i superior.

— Orice-o fi chestia asta, soro, zice el, n-a mers.

Şi BUMPLEOSC!

Are loc o explozie uriaşă de lumină şi-apoi simt o mână pe gât, care mă scutură bine până când încep să tuşesc. Cad pe spate ceva mai încolo, în timp ce trupul Domnului Prentiss Junior se zvârcoleşte, aruncând cuţitul într-o parte, scântei şi mici licăriri ca de fulger ieşind din sârmele alea şi intrând în corpul lui. Fum şi aburi apar de peste tot, din mâneci, din guler, din cracii pantalonilor. Viola încă mă trage înapoi din drum, ţinându-mă de gât, când el cade la pământ, nimerind cu faţa direct în noroi, chiar deasupra puştii sale.

Viola îmi dă drumul şi ne rostogolim amândoi peste un mic dâmb de pe marginea drumului. Mă ţin de gât din nou şi rămânem acolo câteva clipe, respirând din greu. Scânteile şi licăririle se opresc şi Domnul Prentiss Junior se zvârcoleşte în noroi.

— Mi-a fost frică, spune Viola gâfâind, cu toată apa asta dimprejur, respiraţie, că aş putea să te omor şi pe tine şi pe mine odată cu el, respiraţie, dar era cât pe ce să-ţi taie...

Mă ridic în picioare fără să zic nimic, cu Vacarmul plin de concentrare, cu ochii pe cuţit. Mă duc direct spre el.

— Todd, zice Viola.

Îl culeg de pe jos şi mă aplec peste el.

— E mort? o întreb pe Viola, fără să mă uit la ea.

— N-ar trebui să fie, zice ea. A fost doar tensiunea electrică de la o...

Ridic cuţitul.

— Todd, nu!

— Dă-mi măcar un motiv bun, îi zic, ținând cuțitul suspendat în aer, cu ochii ațintiți în continuare spre el.

— Tu nu ești un ucigaș, Todd, spune Viola.

Mă răsucesc spre ea, iar Vacarmul meu răcnește ca o fiară.

— Nu ZICE ASTA! Să nu mai SPUI NICIODATĂ ASTA!

— Todd, zice ea, lăsând mâna în jos, și vocea i se liniștește.

— DIN CAUZA MEA suntem în rahatul ăsta! Ei nu te caută PE TINE! Ei mă caută *PE MINE*!

Mă întorc spre Domnul Prentiss Junior.

— Și dacă aș reuși să ucid măcar unu' dintre ei, atunci poate că noi...

— Todd, nu, ascultă-mă, spune Viola apropiindu-se de mine. Ascultă-mă!

Mă uit la ea. Vacarmul meu e atât de urât și fața mi-e așa de schimonosită, încât ezită un pic, dar apoi mai face un pas înainte.

— Ascultă-mă puțin.

Și apoi se revarsă puhoi mai multe vorbe decât am auzit până atunci de la ea.

— Când m-ai găsit, acolo în mlaștină, fugeam de bărbatul ăla, de *Aaron*, de patru zile, și tu erai a doua persoană pe care o văzusem pe planeta asta, și ai venit spre mine cu același cuțit și, din câte îmi dădeam eu seama atunci, mi se părea că erai la fel ca el.

Mâinile ei sunt tot în aer, ca și cum calul Domnului Prentiss Junior, plecat de mult, ar mai fi avut nevoie să fie liniștit.

— Dar înainte ca măcar să înțeleg ce se întâmpla cu Vacarmul și cu Prentisstown și cu orice era legat de

povestea asta, mi-am dat seama cum ești. *Oamenii* își dau seama, Todd. Se vede că tu nu ne-ai face rău. Că asta nu te caracterizează.

— M-ai lovit în față cu o creangă, îi zic.

Își pune mâinile în șold.

— Păi, la ce te așteptai? Ai venit spre mine cu un cuțit. Dar nu te-am lovit atât de tare, încât să te rănesc prea grav, nu-i așa?

Nu spun nimic.

— Și am avut dreptate, zice ea. Mi-ai bandajat brațul. M-ai salvat de Aaron, deși nu erai obligat s-o faci. M-ai scos din mlaștina aia unde aș fi fost ucisă. Mi-ai luat apărarea față de bărbatul ăla din livadă. Ai venit cu mine când a trebuit să plecăm din Farbranch.

— Nu, spun, cu vocea stinsă, nu înțelegi ca lumea toată povestea. Noi fugim doar fiin'că eu n-am putut...

— Cred că, în sfârșit, *înțeleg* și eu toată povestea, Todd, zice ea. De ce te urmăresc ei cu-atâta sălbăticie? De ce te vânează o armată întreagă prin orașe și peste râuri și câmpii, pe toată planeta asta stupidă?

Arată spre Domnul Prentiss Junior.

— Am auzit ce a zis. Nu te întrebi și tu de ce te vor atât de mult?

Groapa din interiorul meu se face tot mai neagră și mai întunecată.

— Fiin'că eu sunt singurul care-i diferit.

— Exact!

Casc ochii.

— Și de ce ar trebui să fie asta o veste bună? Am o armată întreagă pe urmele mele fiin'că nu-s un ucigaș.

— Greșit, zice ea. Ai o armată pe urmele tale care vrea *să facă* din tine un ucigaș.

Clipesc.

— *Ce?*

Mai face încă un pas înainte.

— Dacă reușesc să te transforme în genul ăla de bărbat pe care și-l doresc ei...

— Băiat, zic. Încă nu sunt bărbat.

Îmi face semn cu mâna că nu contează.

— Dacă vor reuși să distrugă partea aia din tine care-i bună, partea aia din tine care nu vrea să ucidă, înseamnă că *vor câștiga*, nu înțelegi? Și dacă îți pot face ție asta, înseamnă că o pot face *oricui*. Și ei *câștigă*. Câștigă!

E aproape de mine acum și întinde mâna și mi-o pune pe braț, cel cu care încă mai țin cuțitul.

— Îi vom învinge, spune, *tu* îi vei învinge refuzând să devii ceea ce vor ei să devii.

Îmi încleștez dinții.

— El i-a omorât pe Ben și pe Cillian.

Dă din cap.

— Nu, așa *a zis* el c-a făcut. Și tu l-ai crezut.

Ne uităm în jos spre el. Nu se mai zvârcolește și aburul începe să se împrăștie.

— Știu genul ăsta de băiat, spune Viola. Avem chiar și noi tipul ăsta de băieți pe navele noastre spațiale. E un mincinos.

— E un bărbat.

— Cum poți să *repeți* asta la nesfârșit? întreabă ea, și vocea-i devine, până la urmă, iritată. Cum poți să tot zici că el e un bărbat, iar tu nu ești? Doar din cauza unei prostii de *aniversări*? Dacă ai fi fost de unde sunt și eu, ai avea deja paisprezece ani și o lună!

— Da' eu nu sunt de unde 'ști tu! strig. Eu sunt *de aici* și lucrurile așa funcționează *aici*!

— Ei bine, felul cum funcționează aici lucrurile e *greșit*.

Îmi dă drumul la braț și îngenunchează jos, lângă Domnul Prentiss Junior.

— O să-l legăm bine și strâns și o să plecăm naibii de aici, în regulă?

Eu nu dau drumul cuțitului.

N-o să dau niciodată drumul cuțitului ăstuia, indiferent ce-o să zică ea, indiferent cum o s-o zică.

Ridică ochii și se uită primprejur.

— Unde-i Manchee?

Vai, nu.

Îl găsim în tufișuri. Mârâie spre noi fără cuvinte, doar mârâie ca un animal. Își ține ochiul stâng închis și e numai sânge în jurul botului. E nevoie de câteva încercări, dar până la urmă reușesc să-l prind în timp ce Viola își scoate trusa medicală minune. Îl țin nemișcat cât ea îl forțează să înghită o pilulă care-l amorțește și apoi îi curăță dinții loviți și îi pune niște cremă în ochi. Îi înfășoară un bandaj peste el și arată atât de mic și de bătut, încât atunci când zice „Taud?", privindu-mă cu un singur ochi prin amețeala aia, eu îl iau, pur și simplu, în brațe și stăm așa o vreme, sub tufișuri, feriți de ploaie, în vreme ce Viola împachetează totul la loc și îmi scoate rucsacul din noroi.

— Hainele tale sunt toate ude, zice ea după o vreme. Și mâncarea e terci. Dar caietul e încă în punga de plastic. E teafăr.

Și gândul că mama ar putea afla ce laș o să fie băiatul ei într-o bună zi mă face să vreau s-arunc caietul ăla în râu. Dar n-o fac.

Mergem să-l legăm pe Domnul Prentiss Junior cu propria lui frânghie și ne dăm seama că șocul electric a

ars patul de lemn al puștii sale. Ceea ce-i păcat fiin'că ne-ar fi putut fi de ajutor.

— Cu ce l-ai electrocutat? întreb, pufnind și suflând, în timp ce-l târâm spre marginea drumului. Oamenii doborâți la pământ sunt *grei*.

— Cu un dispozitiv care-i transmite navei spațiale locul unde mă aflu pe planeta asta, spune Viola. I-a luat o veșnicie să explodeze.

Mă ridic în picioare.

— Și cum o să știe nava ta unde ești?

Ea ridică din umeri.

— Nu putem decât să sperăm că vom găsi ceva în Haven.

O urmăresc cum se duce spre traista ei și o ridică de jos. Sper din suflet că Haven are măcar jumătate din ce se așteaptă ea să găsească acolo.

Plecăm. Domnul Prentiss Junior avea dreptate că tre' să fii prost să mergi pe drumul principal, așa că mergem la douăzeci sau treizeci de metri distanță de el, pe partea opusă râului, încercând cât putem să nu pierdem din ochi nici drumul. Îl cărăm pe Manchee cu rândul în timp ce noaptea se scurge încet.

Nici nu prea vorbim între noi.

Fiin'că s-ar putea să aibă dreptate în ce zice, nu? Mda, bine, poate de asta mă urmărește armata, poate că dacă mă pot convinge pe mine să mă alătur lor, atunci vor putea convinge pe toată lumea. Poate că eu sunt elementul lor de testare, cine știe, și tot orașul ăla-i suficient de nebun, încât să creadă ceva de genu' ăsta.

Dacă unul dintre noi cade, cădem cu toții.

Dar, pe de o parte, asta nu explică de ce și Aaron e pe urmele noastre și, pe de altă parte, am auzit-o și când

mințea, nu-i așa? Vorbele ei sună bine, dar cine știe dacă nu cumva inventează adevărul, în loc să-l spună, pur și simplu?

Fiin'că eu n-o să mă alătur *niciodată* armatei ăleia și Primarul Prentiss trebuie să știe asta, nu după ce le-au făcut lui Ben și lui Cillian, indiferent dacă Vacarmul Domnului Prentiss Junior a mințit sau nu, deci, aici ea s-a înșelat amarnic. Orice vor ei, orice slăbiciune o fi existând în mine de mă face să nu pot omorî un om nici măcar atunci când merită, asta trebuie să se schimbe în mine ca să pot deveni bărbat. Trebuie, altfel cum o să dau ochii cu lumea?

Miezul nopții trece și eu mai am douăzeci și cinci de zile și un milion de ani până voi deveni bărbat.

Fiin'că, dacă l-aș fi omorât pe Aaron, atunci el nu i-ar fi putut spune Primarului Prentiss unde m-a văzut ultima oară.

Și dacă aș fi putut să-l omor pe Domnul Prentiss Junior mai demult, la fermă, nu i-ar fi condus pe oamenii Primarului la Ben și Cillian și n-ar fi trăit ca mai apoi să-l rănească și pe Manchee în halul ăsta.

Dacă aș fi fost orice fel de ucigaș, aș fi putut să rămân și să-i ajut pe Ben și pe Cillian să se apere.

Poate că, dacă aș fi fost un ucigaș, ei n-ar fi morți acum.

Și ăsta ar fi un schimb pe care l-aș face în orice zi.

O să fiu un ucigaș, dacă de asta e nevoie.

Ia priviți-mă!

Terenul devine tot mai bolovănos și mai prăpăstios în timp ce râul începe să sape din nou văi. Ne odihnim o vreme sub o stâncă și mâncăm tot ce nu s-a stricat în timpul luptei cu Domnul Prentiss Junior.

Îl întind pe Manchee în poala mea.

— Ce-avea în ea pilula aia?

— Era doar un pic dintr-un calmant pentru oameni, îmi explică Viola. Sper că nu e prea mult.

Îmi plimb mâna peste blana lui. E cald și doarme, deci, măcar e viu.

— Todd, zice ea, dar o opresc.

— Aș vrea să continuăm să mergem cât de mult putem, îi spun. Știu că ar trebui să dormim, da' hai să mergem până n-o să mai putem deloc.

Așteaptă o clipă și apoi zice „Bine", și nu ne mai spunem nimic, doar terminăm și restul de mâncare.

Continuă să plouă toată noaptea, în timp ce mergem, și nici că există distracție mai mare pe lume decât o ploaie în pădure, cu un miliard de picături ce cad pe un miliard de frunze, cu râul care se umflă și vâjâie, cu plescăitul noroiului sub picioarele noastre. Aud un Vacarm, din când în când, în depărtare, probabil de la creaturile alea de la câmpie, dar întotdeauna e nevăzut, întotdeauna dispare când ne apropiem.

— O fi ceva pe acolo care ne-ar putea face vreun rău? mă întreabă Viola, silită să ridice vocea ca să acopere zgomotul ploii.

— Prea multe ca să le pot număra, zic.

Fac un semn spre Manchee care e în brațele ei.

— Nu s-a trezit încă?

— Încă nu, îmi răspunde, și simt îngrijorarea din vocea ei. Sper că am...

Și cam așa de nepregătiți suntem când trecem pe lângă o altă stâncă și ajungem într-un loc de campare.

Ne oprim amândoi brusc și cuprindem într-o clipă cu ochii tot ce se află în fața noastră.

Un foc arde.

Niște pește proaspăt prins atârnă într-o țepușă deasupra lui.

Un bărbat aplecat deasupra unei pietre, curățând solzii de pe un alt pește.

Un bărbat care-și ridică privirile când intrăm în locul lui de tabără.

Într-o *clipă,* ca atunci când am știut că Viola e fată, chiar dacă n-am văzut niciuna până atunci, știu în secunda cât îmi ia să pun mâna la cuțit, știu că, în mod clar, nu e om.

E un spacs.

25. Ucigașule

Lumea nu se mai învârtește.

Ploaia se oprește, focul nu mai arde, inima nu-mi mai bate.

Un spacs.

Nu mai există niciun spacs.

Au murit toți în războaie.

Nu mai există niciun spacs.

Și uite unul stând aici, chiar în fața mea.

E înalt și subțire ca în clipurile pe care le mai țin minte, cu pielea albă, degete și brațe lungi, cu gura în mijlocul feței, deși n-ar trebui să fie acolo, urechile-i atârnă în jos, pe lângă fălci, ochii-i sunt mai negri decât pietrele din mlaștină, cu licheni și mușchi crescând acolo unde ar trebui să fie haine.

Extraterestru. Cât de extraterestru poate fi cineva.

La naiba.

Ai putea, la o adică, și să mototolești lumea pe care o cunosc și s-o arunci la coș.

— Todd? zice Viola.

— Nu te mișca, îi spun.

Fiin'că, prin zgomotul ploii, aud *Vacarmul* spacsului.

Nu se aude niciun cuvânt clar, doar imagini, așezate strâmb într-un mod straniu și cu toate culorile alandala, dar imagini cu mine și cu Viola stând în fața lui, părând șocați.

Imagini cu cuțitul pe care-l țin acum încordat în mână.

— Todd, zice Viola, cu ceva prevenitor în voce.

Fiin'că în Vacarmul lui mai sunt și alte lucruri. Sentimente învolburându-se într-un bâzâit.

Sentimente de frică.

Îi simt frica.

Bun.

Vacarmul meu devine roșu.

— Todd, zice din nou Viola.

— Nu-mi mai rosti numele, îi spun.

Spacsul se ridică încet în picioare din locul unde curăța peștele. Și-a făcut tabără sub o altă stâncă, de-a lungul unei coaste de deal. Locul pare uscat și văd niște traiste și un sul de mușchi care ar putea servi drept pat.

Mai e ceva ce lucește, sprijinit de stâncă.

Pot să văd imaginea spacsului în Vacarmul lui.

E harponul pe care l-a folosit ca să prindă pește din râu.

— *Nu face asta,* îi zic.

Mă gândesc o secundă, dar *numai* o secundă, cât de limpede înțeleg toate astea, cât de limpede îl văd stând acolo în râu, cât de ușor de descifrat e Vacarmul lui, chiar dacă-s numai imagini.

Dar secunda trece cât ai clipi.

Fiin'că îl văd gândindu-se să facă un salt după harpon.

— Todd? zice Viola. Pune cuțitul jos.

Și el face saltul.

Sar și eu, în același timp.

(Ia uită-te la mine)

— Nu! o aud pe Viola țipând, dar Vacarmul meu vuiește prea tare ca să-i aud strigătul altfel decât ca pe o șoaptă.

Fiin'că singurul lucru pe care-l gândesc în timp ce străbat cu pași iuți locul de campare, ținând cuțitul ridicat, îndreptându-mă amenințător către spacs, care-i numai genunchi și umeri ciolănoși și se împiedică în drum spre harpon, singurul lucru pe care-l gândesc și-l trimit mai departe în Vacarmul meu foarte, foarte roșu sunt imagini și cuvinte și sentimente despre tot ce știu eu, despre tot ce mi s-a întâmplat, despre toate dățile în care n-am reușit să folosesc cuțitul, fiecare părticică din mine urlând...

O să-ți arăt eu cine-i ucigaș.

Ajung la el înainte să ajungă el la harpon, izbindu-l cu umărul. Cădem cu o bufnitură pe o porțiune cu mai puțin noroi și brațele și picioarele lui sunt cu totul peste mine, lungi, ca și cum m-aș lupta cu un păianjen, și începe să mă pocnească în zona capului, dar sunt doar ceva mai mult decât niște simple palme și îmi dau seama și îmi dau seama și îmi dau seama...

Și îmi dau seama că e mai slab decât mine.

— Todd, oprește-te! o aud pe Viola țipând.

Spacsul se îndepărtează de mine în patru labe și eu îl lovesc zdravăn cu pumnul în cap și e atât de ușor, încât lovitura îl răstoarnă peste un morman de pietre și el se uită în urmă la mine, scoțând din gură un sunet șuierător și din Vacarmul lui se revarsă spaimă și panică.

— ÎNCETEAZĂ! țipă Viola. Nu vezi ce frică îi este?

— Păi, așa și trebuie! urlu eu înapoi spre ea.

Fiindcă acum nimic nu-mi mai poate opri Vacarmul.

Înaintez spre el și el încearcă să se târască de-a bușilea, dar îl înșfac de glezna lui albă și lungă și-l trag jos de pe stânci înapoi pe pământ și el scoate un sunet îngrozitor și *ascuțit* și eu îmi pregătesc cuțitul.

Și Viola cre' că l-a pus pe Manchee pe jos, pe undeva, fiin'că mă apucă de braț și mă trage înapoi ca să mă împiedice să-l înjunghii pe spacs și eu mă împing în ea cu tot corpul, ca să scap de ea, dar ea nu-mi dă drumul și ne îndepărtăm de spacs opintindu-ne, și el se ghemuiește lângă o piatră, cu mâinile acoperindu-și fața.

— Dă-mi drumul! zbier.

— Te rog, Todd, țipă Viola spre mine, trăgându-mă și sucindu-mi brațul. Oprește-te!

Îmi răsucesc brațul la loc și îl folosesc pe cel liber ca s-o îndepărtez și, când mă întorc, spacsul se târăște pe pământ...

Îndreptându-se spre harponul lui...

Are deja degetele pe capătul lui...

Și toată ura izbucnește în mine ca un vulcan de un roșu intens și strălucitor...

Și mă arunc peste el...

Și îi înfig cuțitul în piept.

Scoate un pârâit când intră, ieșind într-o parte după ce lovește un os și spacsul țipă cu cel mai îngrozitor de îngrozitor sunet și un sânge roșu-închis (roșu, e roșu, sângele lor e roșu) țâșnește din rană și el ridică un braț lung cu care mă zgârie pe față și eu îmi retrag brațul și îl înjunghii din nou și o resipratie prelungă și scrâșnită îi iese pe gură cu un gâlgâit zgomotos și brațele și picioarele încă i se agită și se uită la mine cu ochii lui negri,

negri și Vacarmul lui e plin de durere și de uimire și spaimă...

Și eu răsucesc cuțitul...

Dar el nu moare și nu moare și tot nu moare...

Și-apoi, cu un geamăt și un tremur, moare.

Și Vacarmul lui se oprește de-a binelea.

Simt că-mi vine ceva înapoi pe gât și scot cuțitul afară din el și pornesc bălăbănindu-mă prin noroi.

Mă uit la mâinile mele, la cuțit. E sânge peste tot și peste toate. Cuțitul e acoperit cu el, chiar și pe mâner, și pe amândouă mâinile și pe brațe și pe partea din față a hainelor și am o pată chiar și pe obraz, pe care o șterg, amestecând-o cu propriul meu sânge de la zgârietură.

Chiar și cu ploaia care cade acum peste mine, e mai mult sânge decât și-ar putea imagina cineva.

Spacsul zace acolo unde l-am...

Unde l-am ucis.

O aud pe Viola scoțând un sunet de sufocare, ca atunci când ți se taie respirația, și îmi ridic privirile spre ea și când fac asta, ea se ferește de mine.

— Tu nu știi! strig spre ea. Nu știi nimic. *Ei* au început războiul. *Ei* au ucis-o pe mama! Totul, tot ce s-a întâmplat e *vina lor*!

Și apoi vomit. Și vomit întruna.

Și când Vacarmul meu începe să se calmeze, vomit din nou peste tot în jur.

Stau cu capul lipit de pământ.

Lumea s-a oprit.

Lumea încă stă pe loc.

N-aud nimic dinspre Viola în afară de liniștea ei. Simt cum rucsacul mă împunge în grumaz când mă aplec în față. Nu mă uit înspre spacs.

— Ne-ar fi omorât, zic în cele din urmă, vorbind cu fața în pământ.

Viola nu zice nimic.

— Era *înspăimântat*! strigă Viola, iar vocea i se stinge. Chiar și eu am văzut cât de speriat era.

— S-a dus după harpon, zic, ridicându-mi capul.

— Asta pentru că *tu* te-ai repezit la el cu un *cuțit*!

Acum pot s-o văd. Are ochii larg deschiși și sunt tot mai goi, ca atunci când s-a închis în ea și a început să se legene.

— Ei i-au ucis pe toți cei din Lumea Nouă.

Scutură din cap cu violență.

— Idiotule! IDIOTU dracului ce ești!

Nu zice *dracului*.

— De câte ori n-ai aflat până acum că ce ți s-a spus nu-i adevărat? zice ea, îndepărtându-se și mai mult de mine, cu fața schimonosindu-i-se. De câte ori?

— Viola...

— Păi, n-au fost uciși toți spacșii în război? zice ea, și Doamne-Dumnezeule, nu-mi place deloc cât de speriată pare vocea ei. Hm? *N-au fost*?

Și ultima fărâmă de furie îmi iese din Vacarm, când îmi dau seama cât de prost am fost iarăși...

Și mă întorc spre spacs...

Și văd locul de campare...

Și văd peștele în undița...

Și (nu nu nu nu nu) văd frica aceea care venea din Vacarmul lui...

(nu nu nu te rog nu)

Și nu mai am ce să dau afară, dar vomit, oricum...

Și sunt un ucigaș...

Sunt un ucigaș...

Sunt un ucigaș...

(O, te rog, nu) Sunt un ucigaș.

Încep să tremur. Încep să tremur atât de tare, încât nu pot să stau în picioare. Mă trezesc zicând „nu" iarăși și iarăși și frica din Vacarmul lui răsună în jurul Vacarmului meu și nu am unde să mai fug de el, e aici și aici și aici și tremur atât de tare, încât nu mă pot sprijini nici măcar în mâini și nu pot sta nici în genunchi și cad în noroi și încă mai văd sânge peste tot, sânge pe care ploaia nu l-a șters cu totul.

Îmi strâng cu putere ochii închiși.

Și nu mai e decât întuneric.

Numai întuneric și nimic altceva.

Încă o dată am stricat totul. Încă o dată am făcut totul greșit.

De la mare distanță o aud pe Viola rostindu-mi numele.

Dar e atât de departe.

Și sunt singur. Aici, pentru totdeauna, singur.

Îmi aud iarăși numele.

De la mare, mare distanță simt că cineva mă smucește de braț.

Doar atunci când aud o explozie de Vacarm care nu-i al meu deschid ochii.

— Cre' că mai sunt și alții acolo, șoptește Viola, aplecându-se spre urechea mea.

Îmi ridic capul. Vacarmul meu e atât de plin de mizerie și de groază, încât e greu să auzi ceva limpede și ploaia încă mai cade, cu la fel de multă putere, și stau o clipă și mă-ntreb ca prostu' dacă o să ne mai uscăm vreodată și apoi îl aud, murmurând neînțeles printre copaci, imposibil de localizat, dar în mod clar prezent undeva acolo.

— Dacă până acum nu voiau să ne omoare, zice Viola, *acum* o să vrea cu siguranță.

— Trebuie să plecăm.

Încerc să mă ridic în picioare. Tremur și e nevoie de una sau două încercări, dar reușesc.

Încă mai țin în mână cuțitul. E lipicios de la sânge.

Îl arunc pe jos.

Fața Violei e un peisaj îngrozitor, e mâhnită și înspăimântată și îngrozită, toate astea din cauza mea, dar, ca de obicei, n-avem de ales, așa că nu fac decât să repet „trebuie să plecăm" și mă duc să-l iau pe Manchee de unde l-a lăsat ea, în locul ferit și uscat de sub stânca spacsului.

Încă doarme și tremură de frig când îl ridic și-mi îngrop fața în blana lui și inspir duhoarea lui familiară de câine.

— *Grăbește-te*, zice Viola.

Și mă întorc spre ea și o văd cum se uită în jur, cu Vacarmul acela care șoptește peste tot, prin păduri și prin ploaie, cu frica aia pe care încă o are întipărită pe față.

Se uită și ea la mine, dar mie mi se pare imposibil să-i susțin privirea, așa că mă uit în altă parte.

Dar când mă uit în altă parte, văd ceva mișcându-se în spatele ei.

Și văd că observă cum mă schimb la față.

Și se întoarce la timp ca să-l vadă pe Aaron ieșind din pădurea din spatele ei.

Și o înșfacă de gât cu o mână și cu cealaltă îi lipește o pânză peste nas și gură și, în timp ce-o strig și fac un pas înainte, o aud țipând pe sub bucata de material și încercând să se lupte cu mâinile, dar Aaron o ține bine și când eu fac al doilea și al treilea pas, ea deja a leșinat din cauza a ce-o fi fost pe pânza aia și la al patrulea și al cincilea pas

el deja îi dă drumul pe jos, iar Manchee e încă în brațele mele și la al șaselea pas, el întinde mâna undeva la spate, iar eu nu mai am cuțitul și-l am pe Manchee cu mine și nu pot decât să alerg spre el și la al șaptelea pas, îl văd scoțând la iveală un băț pe care-l avea legat cu o curea la spate și-l agită în aer și mă lovește din plin în cap cu un...

ZDRANG

...și cad, și Manchee se rostogolește din brațele mele și mă prăbușesc la pământ pe burtă și capul îmi zăngăne atât de tare, încât nici măcar nu-mi pot ține echilibrul și lumea devine instabilă și cenușie și plină numai de durere, și sunt pe pământ și totul se clatină și alunecă și brațele și picioarele sunt prea grele să le pot ridica și fața mi-e pe jumătate în noroi, dar cealaltă jumătate e în sus și-l văd pe Aaron privindu-mă de sus și-i văd Vacarmul și văd că e și Viola în el și-l văd că-mi vede cuțitul lucind roșu în noroi și îl ridică și eu încerc să mă târăsc de-a bușilea, dar greutatea corpului meu mă țintuiește pe loc și nu pot decât să-l văd stând deasupra mea.

— Nu mai am nevoie de tine de-acum 'ncolo, băiete, zice el, ridicând cuțitul deasupra capului, și ultimul lucru pe care-l văd e cum coboară cuțitul cu toată forța brațului său.

PARTEA A V-A

26. Sfârșitul tuturor lucrurilor

Cad ***nu*** *CAD* nu te rog ***ajută-mă*** *Cad* Cuțitul *Cuțitul* spacs **spacșii sunt morți, toți spacșii morți** *VIOLA* îmi pare rău, te rog, îmi pare rău ***are un harpon*** *CAD* Te rog te rog *Aaron, în spatele tău! Vine!* **nu-mi mai ești de niciun folos, băiete** Viola cade, Viola Eade *spacs* ***țipătul și sângele și nu*** UITĂ-TE LA MINE uită-te la mine *nu te rog* uită-te la mine **ne-ar fi omorât** Ben te rog îmi pare rău ***Aaron! Fugi!*** E-A-D-E *Și mai mulți* tre' să plecăm de-aici *CAD* cad sânge închis la culoare Cuțitul mort *fugi* **Sunt un ucigaș** te rog nu ***SPACS*** *viola viola viola...*

— Viola! încerc să țip, dar e numai întuneric, e întuneric și niciun sunet, întuneric și m-am prăbușit și n-am deloc voce... Viola, încerc eu din nou, și am apă în plămâni și o durere continuă în mațe și durere, durere în... Aaron, șoptesc ca pentru mine și pentru nimeni altcineva. Fugi, e Aaron.

După care iar mă prăbușesc și iar e întuneric...

...

...

— Todd?

— Todd!

Manchee.

— Todd!

Simt o limbă de câine pe față, ceea ce înseamnă că-mi simt fața, ceea ce înseamnă că-mi dau seama unde e și, după ce o pală de aer mă izbește, deschid ochii.

Manchee stă fix lângă capul meu, mutându-se de pe un picior pe altul, lingându-se nervos pe bot și pe nas, cu bandajul încă pe ochi, dar totul e vag și e greu să...

— Todd?

Încerc să-l strig pe nume ca să-l liniștesc, dar tot ce reușesc să fac e să tușesc și o durere ascuțită se ridică din spatele meu. Sunt încă jos în noroi, pe burtă, acolo unde am căzut când Aaron...

Aaron.

Când Aaron m-a lovit în cap cu bățul lui. Încerc să-mi ridic capul și o durere surdă, orbitoare se întinde peste toată partea dreaptă a craniului până jos, spre falcă și trebuie să rămân acolo, întins, scrâșnind din dinți pentru o clipă și lăsând durerea să mă chinuie și să explodeze, înainte ca măcar să încerc să mai spun ceva.

— Todd! scheaună Manchee.

— Sunt aici, Manchee, mormăi eu, până la urmă, dar cuvintele îmi ies din piept ca un mârâit blocat de ceva lipicios ca o mâzgă și asta mă face să tușesc și mai mult...

... și trebuie să mă opresc din tușit din cauza durerii ascuțite din spate.

Spatele meu.

Îmi înăbuș orice încercare de a tuși și un sentiment de groază mi se împrăștie din mațe în tot restul corpului.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte...

Nu.

O, nu.

Tușesc un pic din gât, încercând să nu mai mișc deloc niciun mușchi, dar nereușind să fac asta și suportând durerea până când se retrage de tot și-apoi încerc să-mi mișc gura fără ca treaba asta să mă ucidă.

— Am un cuțit în mine, Manchee? zic scrâșnind.

— Cuțit, Todd, latră el și e plin de îngrijorare. Spate, Todd.

Vine mai aproape să-mi lingă din nou fața, felul câinilor de a încerca să ușureze situația. Tot ce fac e să respir și să nu mă mișc o clipă. Închid ochii și trag aer în piept, deși plămânii mei suferă și par deja plini.

Eu sunt Todd Hewitt, mă gândesc, ceea ce-i o greșeală, fiin'că îmi revine totul în minte, cum s-a prăbușit peste mine, cum m-a doborât la pământ și sângele spacsului și fața Violei care era speriată de mine și Aaron apărând din pădure și luându-o...

Încep să plâng, dar durerea provocată de plânsul spasmodic e atât de mare, încât pentru o clipă mă simt paralizat și un foc viu arde prin brațele și spatele meu și nu pot face nimic decât să suport până trece.

Încet, încet, încet încep să-mi scot un braț de sub mine. Mă dor capul și spatele atât de rău, încât cre' că leșin o clipă, dar mă trezesc la loc și încet, încet, încet ajung cu mâna sus și apoi în spate, mișcându-mi încet degetele în sus peste tricoul umed și murdar și peste rucsacul ud și jegos pe care, de necrezut, încă îl port în spate și în sus și în jos până când ajung cu vârful degetelor la el.

Mânerul cuțitului. Ieșind din spatele meu.

Dar ar trebui să fiu mort.

Ar trebui să fiu *mort*.

Sunt mort?

— Nu mort, Todd, latră Manchee. Sac! Sac!

Cuțitul e înfipt în mine, sus între omoplați, durerea îmi indică toate astea foarte precis, dar a intrat mai întâi prin rucsac și ceva din rucsac a oprit cuțitul să intre mai adânc până la...

Caietul.

Caietul mamei.

Pipăi iarăși cu degetele, cât de încet pot eu, dar da, Aaron a ridicat brațul și apoi l-a coborât drept prin caietul din rucsac și asta l-a oprit să intre cu totul în corpul meu.

(așa cum a intrat în spacs)

Închid ochii din nou și încerc să trag aer în piept cât de adânc pot, dar nu prea pot și apoi îmi țin respirația cât îmi plimb degetele prin jurul cuțitului și apoi trebuie să expir și să aștept până trece durerea și apoi încerc să trag, dar e cel mai dificil lucru de pe lumea asta și trebuie să aștept și să respir și să încerc din nou și trag și durerea din spate crește ca focurile unei arme ce mitraliază și urlu, fără să mă mai pot controla, când simt cum cuțitul îmi iese din spate.

Icnesc de durere și simt cum mi se taie respirația și mă străduiesc să mă abțin să nu plâng din nou, încercând în tot acest timp să-mi scot cuțitul, încă înfipt prin caiet și rucsac.

Manchee mă linge din nou pe față.

— Bravo, băiete, îi zic, deși nu știu pentru ce.

Mi se pare că durează o veșnicie până-mi scot curelele rucsacului de pe brațe și reușesc, până la urmă, să arunc deoparte cuțitul și toată mizeria aia. Dar nici după asta nu mă pot ridica în picioare, nici vorbă, așa că probabil c-am leșinat iarăși fiin'că Manchee mă linge din

nou pe față și tre' să deschid ochii și să tușesc până-mi recapăt respirația.

În timp ce încă zac acolo, în noroi, îmi doresc mai mult decât orice pe lumea asta ca pumnalul lui Aaron să fi trecut prin mine, să fiu la fel de mort ca spacsul ăla, să mă opresc din alunecat tot mai jos în groapa aia, jos, jos, jos, până când nu mai rămâne nimic decât întuneric, jos, în vidul în care nu mai există niciun Todd pe care să-l învinovățești sau care s-o dea în bară sau care să-i dezamăgească pe Ben sau pe Viola și aș putea să cad așa la nesfârșit în nimic, fără să trebuiască să-mi mai fac vreo grijă vreodată.

Dar uite-l pe Manchee care mă linge de zor.

— Dă-te jos.

Ridic un braț să-l împing mai încolo.

Aaron ar fi putut să mă omoare, ar fi putut foarte bine să mă omoare.

Cuțitul prin gâtul meu, cuțitul în ochiul meu, cuțitul peste beregată. Am fost în mâinile lui și putea să mă omoare, dar nu m-a omorât. Probabil că știa el ce făcea. *Probabil* că știa.

M-a lăsat să mă găsească Primarul? Dar de ce era el mult mai în față decât armata? Cum a reușit să ajungă până aici făr-un cal, așa cum are Domnul Prentiss Junior? De câtă vreme ne urmărea?

Cu cât timp înainte să iasă din tufișuri și s-o ia pe Viola?

Scot un geamăt stins.

De asta m-a lăsat în viață. Ca să trăiesc cu gândul că el a luat-o pe Viola. Și în felul ăsta a câștigat. În felul ăsta, mă face să sufăr. Să trăiesc cu imaginea răpirii Violei pentru totdeauna în Vacarmul meu.

Un fel de energie nouă mă străbate de sus până jos și reușesc să mă ridic în capul oaselor, ignorând durerea și apoi ridicându-mă și mai mult și respirând până când încep să mă gândesc chiar să mă ridic în picioare. Horcăitul din plămâni și durerea din spate mă fac să tușesc din nou, dar strâng din dinți și trec peste asta.

Fiin'că trebuie s-o găsesc.

— Viola, latră Manchee.

— Viola, zic și strâng din dinți și mai tare și încerc să mă ridic în picioare.

Dar e prea mult și durerea îmi taie picioarele și mă prăbușesc la loc în noroi și pur și simplu zac acolo, strâns legat de el și luptându-mă să respir și mintea mi se încețoșează și mi se înfierbântă și în Vacarmul meu alerg și alerg și tot alerg spre nimic și ard peste tot și transpir și alerg în Vacarmul meu și îl aud pe Ben din spatele copacilor și alerg spre el și el fredonează cântecul ăla, fredonează cântecul pe care mi-l cânta la culcare, un cântec care-i pentru băieți, nu pentru bărbați, dar când îl aud, mi se strânge inima și e *într-o dimineață devreme, chiar când răsare soarele.*

Îmi revin în fire. Cântecul îmi rămâne în minte.

Fiin'că-i cam așa:

Într-o dimineață devreme, chiar când răsare soarele,
Am auzit o fată strigând de jos din vale
„O, nu mă amăgi, o, nu mă părăsi niciodată"

Deschid ochii.

Nu mă amăgi. Nu mă părăsi niciodată.

Trebuie s-o găsesc.

Trebuie s-o găsesc.

Privesc în sus. Soarele e sus pe cer, dar habar n-am cât timp a trecut de când Aaron a luat-o pe Viola. Era

chiar înainte de zori. Sunt nori, dar e însorit acum, așa că s-ar putea să fie dimineața târziu sau după-amiaza devreme. S-ar putea ca nici măcar să nu fie aceeași zi, un gând pe care încerc să-l alung. Închid ochii și încerc să ascult. Ploaia s-a oprit, așa că nu se mai aude huruitul ăla și singurul Vacarm pe care-l pot auzi e al meu și al lui Manchee și sporovăiala îndepărtată, fără cuvinte, a creaturilor din pădure care-și văd de viețile lor, fără nicio legătură cu viața mea.

Niciun sunet de-al lui Aaron. Niciun loc cu liniște unde ar putea fi Viola.

Deschid ochii și-i văd traista.

Care i-a căzut când s-a luptat cu Aaron și care nu i-a folosit sau nu l-a interesat, și a fost lăsată pe jos ca și cum n-ar fi fost a nimănui, ca și cum n-ar fi contat că e a Violei.

Traista aia care-i plină de tot felul de lucruri stupide, dar folositoare.

Pieptul mi se strânge și tușesc dureros.

Se pare că încă nu pot sta în picioare, așa că mă târăsc de-a bușilea, icnind din cauza durerii de spate și de cap, dar mă târăsc oricum, iar Manchee latră întruna, îngrijorat: „Todd, Todd", și-mi ia o veșnicie, îmi ia al *dracului de mult*, dar ajung la traistă și trebuie să mă sprijin pentru o clipă, gârbovit de durere, înainte să mă pot folosi de ea.

Când pot să respir din nou, o deschid și cotrobăi prin ea până găsesc cutia cu bandaje. N-a mai rămas decât unul, dar va trebui să mă descurc cu el. Apoi încep procesul de scoatere a tricoului, în care trebuie iarăși să mă opresc, să respir, centimetru cu centimetru, dar, până la urmă, îl scot peste spate și peste cap, care-mi ard amândouă și văd că-i plin de sânge și de noroi.

Găsesc bisturiul în trusa ei medicală și tai bandajul în două. Pun o parte pe cap, ținându-l apăsat până se lipește și apoi întind mâna încet și pun cealaltă jumătate pe spate. Pentru o clipă doare și mai tare, pentru că materialul bandajului, din celule umane sau din ce naiba o mai fi spus ea, intră direct în rană și face un soi de conexiune cu ea. Strâng din dinți de durere, dar apoi medicamentul începe să funcționeze și un val de răcoare îmi pătrunde în sânge. Aștept să-și facă bine efectul și după aia încerc să mă ridic. Sunt amețit când mă ridic prima dată în picioare, dar reușesc să rămân așa un minut.

După încă un minut, pot să fac un pas. Și apoi încă unul.

Dar unde să mă duc?

Habar n-am unde a dus-o. Habar n-am cât timp a trecut de atunci. Ar putea să fie deja înapoi la armată acum.

— Viola? latră Manchee, scheunând.

— Nu știu, pr'etene, zic. Lasă-mă să mă gândesc.

Chiar și cu bandajele astea pe mine, care-și fac treaba, nu pot sta în picioare drept prea mult, însă fac tot posibilul și mă uit în jur. Corpul spacsului e în marginea câmpului meu vizual, dar mă întorc ca să nu-l mai văd.

O, nu mă amăgi. O, nu mă părăsi niciodată.

Oftez și apoi știu cum trebuie să acționez.

— Nu mai avem ce să facem pentru el, îi zic lui Manchee. Trebuie să ne întoarcem la armată.

— Todd, scâncește el.

— Nu mai avem ce să facem pentru el, repet și încerc să-mi scot totul din cap, dar mă mișc.

În primul și în primul rând, am nevoie de un tricou curat.

Îl las pe spacs și mă îndrept spre rucsac.

Cuțitul e încă înfipt în pânza rucsacului și în caietul dinăuntru. Nu prea vreau să-l ating și nu vreau să văd nici măcar așa, cu privirea încețoșată, ce s-a ales de caiet, dar trebuie să scot cuțitul de acolo, așa că fixez sacul cu piciorul și trag tare de el. E nevoie de câteva smucituri ca să iasă, după care îl arunc la pământ.

Mă uit la el cum stă pe mușchiul umed. Încă e plin de sânge. În mare parte, sânge de spacs, dar la vârf e și sângele meu de un roșu strălucitor. Mă-ntreb dacă asta înseamnă că sângele spacsului mi-a intrat și mie în sânge când Aaron m-a înjunghiat. Mă-ntreb dac-o mai fi vreun virus super-special pe care poți să-l iei direct de la un spacs.

Dar nu mai e timp și pentru alte întrebări.

Deschid rucsacul și scot de acolo caietul.

Lama l-a străpuns dintr-o parte în alta. Cuțitul era atât de ascuțit și probabil că Aaron e atât de puternic, încât caietul e distrus aproape în întregime. Lama a trecut prin el, iar sângele meu și al spacsului a pătat puțin marginile, dar încă se mai poate citi de pe el.

Încă aș putea să-l citesc, aș putea să-i cer cuiva să mi-l citească.

Dacă merit să mai fac asta vreodată.

Alung și gândul ăsta și scot un tricou curat. Tușesc și, chiar și cu bandajele, tot mă doare, așa că trebuie să aștept până trece. Îmi simt plămânii plini de apă, ca și cum aș căra un morman de pietre de râu în piept, dar îmi pun tricoul pe mine, adun toate lucrurile ce mai pot fi folosite din rucsacul meu, niște haine, propria mea trusă medicală, tot ce n-a fost distrus de Domnul Prentiss Junior sau de ploaie și le iau, iau și caietul mamei și le pun în traista Violei, fiin'că n-am cum să mai car un rucsac în spate de-acum înainte.

Și mai e o întrebare, nu-i așa?

Unde mă duc?

Mă duc înapoi spre armată, iată unde mă duc.

Mă duc la armată și o salvez eu, într-un fel sau altul, chiar dacă mă dau pe mine în schimb și ea rămâne liberă.

Și pentru asta nu pot să plec neînarmat, nu?

Nu, nu pot.

Mă uit din nou la cuțit, stând acolo pe mușchi, ca un lucru fără nicio calitate, un obiect de metal, cât se poate de autonom față de un băiat, un lucru care aruncă toată vina de pe el însuși pe băiatul care-l folosește.

Nu vreau să-l ating. Deloc. Niciodată de-acum înainte. Dar trebuie să mă duc și trebuie să curăț sângele de pe el cât pot de bine, cu niște frunze umede și trebuie să-l bag în spate, în cureaua pe care o port la brâu.

Trebuie să fac toate lucrurile astea. N-am de ales.

Spacsul rămâne în marginea câmpului meu vizual, dar nu mă uit la el cât timp manevrez cuțitul.

Hai, Manchee.

Îmi înnod traista Violei pe umăr cât de prudent pot eu.

Nu mă înșela. Nu mă părăsi niciodată.

E timpul să plecăm.

— O s-o găsim.

Las locul de campare în urma mea și mă duc în direcția drumului. Cel mai bine e să țin drumul ăsta și să merg înapoi spre ei cât pot eu de repede. O să-i aud venind, și-atunci o să ies și presupun c-o să văd atunci dacă există vreo posibilitate s-o salvez.

Ceea ce s-ar putea să-nsemne c-o să dau nas în nas cu ei.

Îmi fac loc printr-un șir de tufișuri, când îl aud pe Manchee lătrând „Todd!".

Mă întorc, încercând să nu mă uit spre locul de campare.

— Hai, băiete.

— Todd!

— Am zis hai odată! Și-am vorbit serios.

— Pe aici, Todd, latră el, dând din jumătatea lui de coadă.

Mă întorc cu totul spre el.

— Ce-ai zis?

Arată într-o altă direcție decât cea în care merg eu.

— Pe aici, latră el.

Își freacă bandajul de la ochi cu laba, dându-l jos și uitându-se chiorâș la mine cu ochiul lui rănit.

— Cum adică, *pe aici?* îl întreb, cu o senzație de apăsare în piept.

Dă din cap și-și împinge picioarele din față într-o direcție care nu numai că e în afara drumului, dar e și în direcția opusă față de armată.

— Viola, latră el, răsucindu-se pe loc și apoi întorcându-se cu fața iarăși în direcția aia.

— Poți să-i simți mirosul? întreb, iar pieptul îmi tresaltă.

Latră în semn de aprobare.

— Poți să-i *simți mirosul*?

— Pe aici, Todd!

— Nu e înapoi pe drum? zic. Nu mergem înapoi, spre armată?

— Todd! latră el, simțind entuziasmul din Vacarmul meu și entuziasmându-se și el.

— 'Ști *sigur*? zic. Trebuie să fii sigur, Manchee. *Trebuie* să fii.

— Pe aici! latră și o zbughește prin tufișuri și apoi pe o cărare paralelă cu râul, departe de armată.

Și apoi spre Haven.

Cine știe de ce, da' cui îi mai pasă, fiin'că în clipa când alerg după el cât de repede îmi permit rănile s-o fac, în clipa când îl văd țopăind de zor în față, mă gândesc în sinea mea *Băiat bun, băiat al naibii de bun.*

27. Și mergem mai departe

— Pe aici, Todd, latră Manchee, în timp ce ocolim altă stâncă.

Încă de când am plecat din tabăra spacsului, terenul a devenit tot mai neregulat. Pădurile s-au transformat în dealuri de vreo oră sau două și acum ne grăbim să le urcăm și apoi să le coborâm și iarăși să urcăm și câteodată mai degrabă ne cățărăm decât să alergăm propriu-zis. Când ajungem în vârful unuia, văd și mai multe desfășurându-se în fața mea, dealuri zărindu-se de sub copaci, câteva dintre ele atât de abrupte, încât trebuie mai curând să le ocolești decât să treci peste ele. Drumul și râul șerpuiesc printre ele, în dreapta mea și câteodată tot ce pot face e să nu le pierd din ochi.

Chiar și cu bandajele astea care se străduiesc să mă pună pe picioare, fiecare pas face să-mi zvâcnească spatele și capul și, din când în când, n-am de ales și trebuie să mă opresc și, uneori, chiar să-mi deșert stomacul care oricum e gol.

Dar mergem mai departe.

Mai repede, mă gândesc eu. *Mergi mai repede, Todd Hewitt.*

Au un avantaj de cel puțin o jumătate de zi de mers față de noi, poate chiar o zi și jumătate, și nu știm unde merg sau ce plănuiește Aaron să facă, așa că mergem mai departe.

— 'Ști sigur? îl tot întreb pe Manchee.

— Pe aici, latră el încontinuu.

Ce nu înțeleg deloc e cum de suntem cam pe același drum pe care eu și Viola am fi mers oricum, urmând cursul râului, stând departe de drumul principal și îndreptându-ne spre est, către Haven. Nu știu de ce se duce Aaron acolo. Nu știu nici de ce s-ar îndrepta în altă direcție decât cea a armatei, dar în direcția aia le simte Manchee mirosurile, așa că într-acolo ne îndreptăm.

Continuăm să mergem în plină zi, urcând dealuri, coborând dealuri și tot așa mai departe, printre copaci care trec de la cei cu frunzele late din câmpii la cei cu ace, mai înalți, asemănători cu niște săgeți. Frunzele chiar miros diferit, împrăștiind în aer un zăngănit ascuțit pe care-l pot simți și pe vârful limbii. Manchee și cu mine sărim peste tot felul de pârâiașe și râulețe care se varsă în râu și din când în când mă opresc să umplu din nou sticlele cu apă și apoi mergem mai departe.

Încerc să nu mă gândesc la nimic. Încerc să mă concentrez tot înainte, la Viola și la faptul că trebuie s-o găsesc. Încerc să nu mă gândesc la cum arăta, după ce am ucis acel spacs. Încerc să nu mă gândesc la cât de frică îi era de mine sau la cum s-a dat înapoi de parcă aș fi vrut să-i fac vreun rău. Încerc să nu mă gândesc la cât i-o fi fost de frică atunci când Aaron a venit după ea și eu nu i-am putut fi de niciun folos.

Și încerc să nu mă gândesc la Vacarmul spacsului și frica din el sau la ce surprins trebuie să fi fost că s-a

întâmplat să fie ucis pentru nici mai mult nici mai puțin decât faptul că era pescar sau cum brațul meu a simțit oasele zdrobite când cuțitul a pătruns în el sau cum curgea pe mine sângele lui roșu-închis sau uluirea care emana din el, intrând în Vacarmul meu în momentul în care a murit a murit a...

Nu mă gândesc la asta.

Și mergem mai departe, și mergem mai departe.

După-amiaza trece și vine seara, pădurea și dealurile par să nu se mai termine, și iată că apare o altă problemă.

— Mâncare, Todd?

— N-a mai rămas nimic, zic, praful ridicându-se sub picioarele mele în timp ce coborâm pe o pantă. N-am nimic nici măcar pentru mine.

— Mâncare?

Nici nu mai știu când am mâncat ultima oară, de fapt, nu știu nici când am dormit ultima oară *cu adevărat*, fiindcă să leșini nu înseamnă să dormi.

Și am pierdut șirul zilelor care-au rămas până când voi deveni bărbat, dar pot să vă spun că niciodată n-am simțit momentul ăla mai îndepărtat.

— Veveriță! latră Manchee deodată și țâșnește pe lângă trunchiul unui copac cu ace și într-un hățiș de ferigi din spatele lui.

Eu nici măcar n-am văzut veverița, dar aud *Câine care se învârte* și „Veveriță!" și *Învârtejit învârtejit învârtejit* – și apoi brusc se oprește.

Manchee sare din tufișuri cu o veveriță gălbuie atârnându-i dintre colți, mai mare și mai închisă la culoare decât cele din mlaștină. Îi dă drumul pe pământ în fața mea și ea cade cu un zgomot de cartilaje zdrobite, împroșcându-mă cu sânge, și deodată nu-mi mai e așa de foame.

— Mâncare? latră el.

— E în regulă, băiete.

Mă uit oriunde în altă parte, numai în tufișuri, nu.

— Poți s-o mănânci tu.

Transpir mai mult decât de obicei și beau apă cu înghițituri mari, în timp ce Manchee termină de mâncat. Țânțari mici bântuie primprejurul nostru, în roiuri aproape invizibile și eu mă tot chinui să-i alung. Tușesc din nou, în ciuda durerii de spate, a durerii de cap și, când Manchee a terminat și e gata de plecare, mă clatin un pic, dar mergem mai departe.

Nu te opri din mers, Todd Hewitt. Nu te opri.

N-am curajul să dorm. Aaron n-ar dormi, așa că nu dorm nici eu. Și tot mergem, iar norii trec pe lângă mine fără să observ, lunile răsar, stelele se ivesc. Cobor spre poalele unui deal și-mi fac loc înspăimântat printr-o turmă întreagă de ceea ce par să fie niște căprioare, dar coarnele lor arată diferit de ale celor pe care le știu din Prentisstown și, oricum, au dispărut printre copaci, departe de mine și de Manchee care latră, înainte ca măcar să-mi dau seama că au fost aici.

Și mergem mai departe până trece de miezul nopții (au mai rămas douăzeci și patru de zile? douăzeci și trei?). Am mers toată ziua fără să mai auzim sunete de Vacarm sau de alte așezări, cel puțin nu unele pe care aș fi putut să le văd, nici măcar atunci când am fost suficient de aproape să văd scurte porțiuni din râu sau din drumul principal. Dar când ajungem în vârful unui alt deal împădurit și lunile sunt chiar deasupra noastră, în sfârșit, aud Vacarmul oamenilor, limpede ca o bubuitură.

Ne oprim, ghemuindu-ne la pământ, cu toate că-i noapte.

Mă uit în jos de pe vârful de deal unde suntem. Lunile sunt sus pe cer și văd două colibe lunguiețe în două luminișuri diferite, pe versanții dealului din fața noastră. Dintr-una aud zgomotele murmurate ale unor oameni care dorm. *Julia?* și *călare* și *spune-i că nu-i așa* și *în susul râului, dimineața trecută* și o grămadă de lucruri care n-au nicio noimă fiin'că Vacarmul din vis este cel mai ciudat dintre toate. În cealaltă colibă e liniște, liniștea dureroasă a femeilor, o simt chiar și de aici, bărbații într-o colibă, femeile în alta, și cred că asta e o metodă de a rezolva problema dormitului și faptul că simt tăcerea acelor femei mă face să mă gândesc la Viola și trebuie să-mi țin echilibrul de un copac pentru o clipă.

Dar acolo unde sunt oameni, e și mâncare.

— Poți să mai găsești după aia urmele, dacă ne abatem de la ele? îi șoptesc câinelui, înăbușindu-mi tusea.

— Găsesc urma, latră Manchee serios.

— 'Ști sigur?

— Todd miroase, latră el, Manchee miroase.

— Atunci să taci din gură când ne ducem acolo.

Începem să ne târâm în josul dealului, mișcându-ne printre copaci și tufișuri cât de încet putem până ajungem la capătul unei mici vâlcele cu cele două colibe deasupra noastră, dormind de-o parte și de alta a dealului.

Îmi pot auzi propriul Vacarm răspândindu-se peste tot în lume, agitat și încins, ca sudoarea ce mi se scurge întruna pe ambele părți ale corpului, și încerc să-l mențin tăcut și cenușiu și neclar, așa cum a făcut Tam, Tam care-și controla Vacarmul mai bine decât oricare bărbat din Prentisstown...

Și iată dovada de care aveați nevoie.

Prentisstown? aud imediat dinspre bărbații din colibă.

Ne oprim înmărmuriți. Umerii mi se prăbușesc. Tot Vacarm de vise aud, dar cuvântul reverberează în visele bărbaților care dorm ca ecoul într-o vale. *Prentisstown?* și *Prentisstown?* și *Prentisstown?*, ca și cum n-ar ști încă ce înseamnă cuvântul ăsta.

Dar vor ști când se vor trezi.

Idiotule.

— Să mergem, zic, luând-o la fugă înapoi de unde am venit, înapoi la drumul nostru.

— Mâncare? latră Manchee.

— Fii *serios*!

Așa că, din nou, niciun pic de mâncare pentru mine, dar mergem mai departe prin noapte, grăbindu-ne cât putem de mult.

Mai repede, Todd. Mișcă-ți dracului fundul mai repede.

Și mergem mai departe, tot mergem, apucându-mă, uneori, cu mâinile de plante, ca să mă pot ridica și apoi să pot coborî dealurile, ținându-mă, din când în când, de stânci ca să nu-mi pierd echilibrul, mirosul avertizându-ne clar asupra locurilor pe unde putem merge, cum ar fi părțile mai întinse de pe marginea drumului sau a râului, și tușesc și câteodată mă mai poticnesc și când soarele dă primul semn că răsare vine un moment când nu mai pot, când, pur și simplu, nu mai pot, când picioarele mi se taie și trebuie să stau jos.

Pur și simplu, trebuie.

(Îmi pare rău)

Mă înțeapă spatele și capul și transpir de-ți ia nasul și mi-e atât de foame și, pur și simplu, trebuie să mă așez jos, la poalele unui copac, doar pentru o clipă, pur și simplu, trebuie și îmi pare rău îmi pare rău îmi pare rău.

— Todd! mormăie Manchee, venind spre mine.

— Sunt bine, băiete.

— Înfierbântat, Todd, zice el, referindu-se la mine.

Tușesc, iar plămânii îmi huruie ca niște stânci ce se prăvălesc de pe un deal.

Scoală-te, Todd Hewitt. Ridică-ți naibii fundul ăla sus și mergi mai departe.

Mintea mi-o ia razna, n-am ce face, încerc să mă gândesc la Viola, dar mintea mea o ia la vale și sunt mic și bolnav în pat și sunt *foarte* bolnav și Ben stă cu mine în cameră fiin'că delirez și văd lucruri din cauza febrei, lucruri oribile, ziduri care sclipesc și oameni care nu sunt în încăpere, și lui Ben îi cresc gheare și brațe în plus, tot felul de chestii de-astea și țip și mă zbat, dar Ben e acolo cu mine și fredonează cântecul și îmi dă apă rece și scoate bomboanele de doctor...

Medicamente.

Ben îmi dă medicamente.

Îmi revin.

Ridic capul și caut prin geanta Violei, scoțând din nou trusa ei medicală. Are tot felul de pastile în ea, o grămadă. Scrie ceva pe ambalajele alea mici, dar nu înțeleg niciun cuvânt și nu pot să risc să iau tranchilizantul care l-a pus jos pe Manchee. Îmi scot propria mea trusă, nici pe departe la fel de bună ca a ei, și găsesc acolo niște tablete albe înăuntru, despre care măcar știu că sunt calmante, deși sunt scârboase și preparate în casă. Iau două și apoi încă două.

Scoală-te, rahat cu ochi ce ești.

Mă ridic și respir o vreme și lupt, lupt, lupt să nu adorm, așteptând ca pilulele să-și facă efectul și când soarele începe să se ivească peste vârful unui deal îndepărtat, cred că încep să mă simt un pic mai bine.

Nu știu sigur dacă e așa sau mi se pare, dar oricum n-am de ales.

Scoală-te, Todd Hewitt. Mișcă-te dracului odată DIN LOC!

— În regulă, zic, respirând adânc și frecându-mi genunchii cu palmele. Pe unde o luăm, Manchee?

Și mergem mai departe.

Mirosul ne ghidează la fel ca înainte, evitând drumul, evitând orice clădire pe care am putea s-o vedem în depărtare, mereu înainte, mereu spre Haven, și numai Aaron știe de ce. Pe la mijlocul dimineții găsim încă un pârâiaș care se îndreaptă în jos, spre râu. Verific să văd dacă nu sunt crocodili, deși apa e prea mică, și umplu din nou sticlele, Manchee se bălăcește, pleoscăind, sărind fără succes la peștișorii ăia aurii care înoată pe lângă el, ciupindu-l de blană.

Mă așez în genunchi și mă spăl de transpirația de pe față. Apa e rece ca o plesnitură de palmă și mă trezește un pic. Mi-aș dori să știu dacă măcar ne apropiem de ei. Aș vrea să știu cât de departe sunt în fața noastră.

Și aș vrea ca Aaron să nu ne fi găsit niciodată.

Și aș vrea să n-o fi găsit pe Viola de la bun început.

Și aș vrea ca Ben și Cillian să nu mă fi mințit.

Și aș vrea ca Ben să fie cu mine aici, chiar acum.

Și aș vrea să fiu înapoi în Prentisstown.

Mă odihnesc stând pe vine, uitându-mă în sus la soare.

Nu. N-aș vrea. N-aș vrea să fi fost înapoi în Prentisstown. N-aș mai vrea, nu.

Și dacă Aaron n-ar fi găsit-o, atunci cred că *nici eu* n-aș fi găsit-o, și nici asta nu e bine.

— Hai, Manchee, zic, întorcându-mă să iau bagajul de jos.

Și chiar atunci văd țestoasa, prăjindu-se la soare pe o piatră.

Îngheț.

N-am mai văzut genul ăsta de țestoasă până acum. Carapacea îi e osoasă și ascuțită, cu o dungă roșu-închis coborând în ambele părți. Țestoasa și-a dat carapacea la o parte cu totul ca s-o pătrundă cât de multă căldură posibil, și stă cu spinarea ei fină expusă complet la soare.

Acolo de unde vin eu țestoasele se mănâncă.

Vacarmul ei nu e altceva decât un lung *ahhhhhhhh*, emanat în lumina soarelui. Nu pare să fie prea îngrijorată din cauza noastră, gândindu-se, probabil, că poate să-și închidă imediat cu zgomot carapacea și să se scufunde în apă mai repede decât am putea noi s-o prindem. Și chiar dacă am reuși s-o prindem, n-am reuși să deschidem carapacea la loc ca s-o putem mânca.

Asta dacă nu cumva ai un cuțit cu care s-o omori.

— Țestoasă! latră Manchee când o vede.

Se dă în spate fiin'că țestoasele de mlaștină pe care le știm noi n-au nevoie decât să-și închidă carapacea rapid ca să prindă un câine. Țestoasa, pur și simplu, stă acolo, fără să ne ia prea tare în serios.

Întind mâna la spate după cuțit. Aproape am ajuns la el, când simt durerea dintre omoplați.

Mă opresc. Înghit în sec.

(spacs și durere și rușine).

Arunc o privire în jos în apă, și mă văd pe mine însumi, cu părul vâlvoi, cu un bandaj care-mi traversează capul pe la jumătate, mai murdar decât o oaie bătrână.

O mână care încearcă să ajungă la cuțit.

(sânge roșu și frică și frică și frică)

Nu mai încerc să ajung la el.

Îmi iau mâna de la spate.

Mă ridic în picioare.

— Hai, Manchee, îi zic.

Nu mă mai uit la țestoasă, nici măcar nu-i mai ascult Vacarmul. Manchee mai latră la ea de câteva ori, dar eu deja traversez pârâiașul și mergem mai departe, mergem mai departe, mergem mai departe.

Deci, nu pot să vânez.

Și nici nu mă pot apropia de vreo așezare omenească.

Așa că, dacă n-o să-i găsesc mai repede pe Viola și pe Aaron, o să mor de foame, asta dacă nu mă omoară înainte tusea asta.

— Minunat, îmi zic în sinea mea și n-am ce să fac decât să merg în continuare cât de repede pot.

Nu-i suficient de repede, Todd. Mișcă-ți dracului picioarele alea, tontule!

Dimineața devine iarăși amiază, amiaza devine după-amiază. Mai iau câteva tablete, și mergem mai departe, fără mâncare, fără odihnă, tot înainte, înainte, înainte. Cărarea începe să coboare din nou, așa că măcar asta e o binecuvântare. Mirosul lui Aaron se apropie de drum, dar îl simt atât de slab, încât nici măcar nu ridic privirea când aud în depărtare un Vacarm, din când în când.

Nu e al lui, și nici nu e o liniște care ar putea să fie a ei, așa că de ce să-mi pierd vremea?

După-masa devine din nou seară și tocmai când coboram pe versantul stâncos al unui deal, cad.

Picioarele îmi alunecă de sub mine și nu sunt suficient de rapid să mă pot redresa și cad în jos și tot cad, alunecând spre poalele dealului, izbindu-mă de tufișuri, luând viteză, simțind o ruptură în spate și dau să mă opresc cumva, dar mâinile-mi sunt prea lente ca să se

poată prinde de ceva și trepidez trepidez trepidez peste frunze și iarbă, și apoi nimeresc într-o hârtoapă și fac un salt în aer, dându-mă peste cap, iar durerea mă arde în umeri și urlu cu putere și nu mă opresc din căderе până când nu ajung la un hățiș de rugi, la poalele dealului și cad de-a berbeleacul în el cu o bufnitură.

— Todd! Todd! Todd! îl aud pe Manchee, alergând în jos spre mine, dar tot ce pot să fac e să încerc să țin din nou piept durerii și oboselii și mâzgii ăleia din plămânii mei și chiorăitului mațelor din stomacul meu și zgârieturilor de rugi de pe tot corpul, și cred că aș plânge dacă mi-ar mai fi rămas vreun strop de energie. Todd! latră Manchee, învârtindu-se în jurul meu, încercând să-și facă loc printre rugi.

— Așteaptă un minut, îi zic și mă sforțez un pic.

Apoi mă aplec și cad cu fața în jos.

Ridică-te, mă gândesc. *Ridică-te, rahat cu ochi ce ești, RIDICĂ-TE*!

— Flămând, Todd, zice Manchee, adică eu, care-s flămând. Mănâncă, mănâncă, Todd.

Mă împing cu palmele în pământ, tușind în timp ce mă ridic, scuipând pumni întregi de mâzgă din plămâni. Reușesc măcar să mă ridic în genunchi.

— Mâncare, Todd.

— Știu, zic. Știu.

Mă simt așa de amețit, încât trebuie să-mi las capul înapoi pe pământ.

— Mai dă-mi o secundă, îi zic, șoptind în frunzele de pe jos. Numai o secundă.

Și iar mă prăbușesc în întuneric.

Nu știu cât timp rămân inconștient, dar mă trezesc în lătratul lui Manchee.

— Oameni! latră el. Oameni, Todd, Todd, Todd! Oameni!

Deschid ochii.

— Ce oameni? zic.

— Pe aici, latră el. Oameni. Mâncare, Todd. Mâncare!

Iau câteva guri mici de aer, tușind în tot acest timp, iar corpu-mi cântărește cincizeci de milioane de kilograme și-mi fac loc împingând prin cealaltă parte a hățișului de rugi. Mă uit în sus și primprejur.

Sunt într-o rigolă chiar lângă drumul mare.

Văd căruțe deasupra, pe partea stângă, un șir întreg, trase de boi și de cai, dispărând după o cotitură.

— Ajutor, zic, dar vocea mea iese ca o gâfâitură, fără să aibă suficient volum.

Ridică-te.

— Ajutor, strig din nou, dar nu mă aude nimeni.

Ridică-te.

S-a terminat. Nu mai suport. Nu mă mai pot mișca. S-ar terminat.

Ridică-te.

Dar s-a terminat.

Ultima căruță dispare după o cotitură și s-a terminat.

... renunță.

Îmi pun capul jos pe drum, și nisipul și pietricelele îmi intră în obraji. Mă trece un fior și mă întorc pe-o parte și mă chircesc, ducându-mi picioarele la piept și închid ochii și am ratat și am ratat și nu vrea să mă-nghită odată întunericul, te rog ia-mă te rog te rog te rog...

— Tu ești, Ben?

Deschid ochii.

E Wilf.

28. Mirosul de rădăcini

— 'Ști bine, Ben? mă întreabă el, punându-mi o mână sub subsuoară să mă ajute, dar chiar și așa, nici măcar nu reușesc să stau în picioare sau să-mi ridic ca lumea capul, așa că-i simt și cealaltă mână cum mă prinde de subsuoară.

Nici asta nu funcționează, și simt cum mă ridică peste unul dintre umerii săi. Mă holbez la partea din spate a picioarelor sale, în timp ce mă poartă spre căruță.

— Cini-i ăla, Wilf? aud o voce de femeie întrebând.

— 'Îi Ben, zice Wilf. Aratî cam rău.

Și următorul lucru de care-mi aduc aminte e că mă așază în spatele căruței. E o jerpelitură de căruță în care sunt îngrămădite colete și cutii, acoperite cu huse de piele, bucăți de mobilă și coșuri mari, toate trântite pe jos la un loc, aproape depășind gabaritul căruței.

— E prea târziu, zic. S-a terminat.

Femeia vine în spatele căruței ca să mă vadă la față. E masivă, cu o rochie ponosită și cu părul în vânt și cu riduri la colțurile ochilor și vocea îi e ascuțită c-a unui șoricel.

— Ce s-a terminat, tiner'le?

— A dispărut.

Simt cum bărbia mi se prăbușește, iar gâtul mi se smucește.

— Am pierdut-o.

Simt o mână rece pe frunte și e atât de bine, încât mă împing în ea. Ea și-o retrage și zice către Wilf: „Febră".

— Îhâm, zice Wilf.

— Mai bin' i-am puni o compresî, spune femeia și cred că se îndreaptă spre groapa aia unde zăceam, dar n-are niciun sens.

— Undi-i Hildy, Ben? zice Wilf, încercând să mă facă să mă uit în ochii lui.

Ai mei sunt așa de apoși, încât mi-e greu să-l disting.

— N-o cheamă Hildy, îi zic.

— J'tiu, spune Wilf, da' așa i-ai zis tu.

— A dispărut, îi zic și ochii mi se umplu de lacrimi.

Capul îmi cade din nou în față. Simt cum Wilf îmi pune o mână pe umăr și mă strânge de el.

— Todd? îl aud pe Manchee lătrând, nesigur, de undeva din afara drumului.

— Nu mă cheamă Ben, îi spun lui Wilf, încă nereușind să mă uit în sus.

— J'tiu, zice iarăși Wilf, da' așa-ț zicim noi.

Îmi ridic privirile spre el. Fața și Vacarmul lui sunt la fel de curate ca data trecută, dar lecția eternă e că, dacă știi ce-i în mintea unui om, nu înseamnă neapărat că-l cunoști pe respectivul om.

Wilf nu mai zice nimic și se duce în partea din față a căruței. Femeia se întoarce cu o zdreanță în mână care are-un miros scârbos. Pute a rădăcini și a noroi și a ierburi urâte, dar sunt așa de obosit, încât o las să mi-o lege în jurul frunții, chiar peste bandajul care încă e lipit pe o parte a capului meu.

— Cu 'sta ar treb'i să treacî febra, zice ea, sărind din nou sus în căruță.

Amândoi ne mișcăm brusc în față când Wilf scutură frâiele. Ochii femeii sunt larg deschiși, scormonind printr-ai mei, ca și cum ar căuta niște vești captivante.

— Ș' tu fugi di armatî, nu?

Liniștea ei în preajma mea îmi amintește atât de mult de Viola, încât cu greu mă abțin să nu mă rezem de ea.

— Într-un fel, da, îi zic.

— Tu iești ăl' cari i-o zis lu' Wilf despre-asta, nu? spune ea. Tu și cu o fată i-aț' zis de-armatî, i-aț' zis să anunți oaminii, sî li zicî sî fugî, nu-i așa?

Mă uit în sus la ea, cu apa aia maronie și puturoasă scurgându-mi-se peste ochi și apoi mă întorc să mă uit la Wilf care e în față, conducând căruța. Mă aude că-l privesc.

— L-or ascu'tat pi Wilf, zice el.

Mă uit în sus dincolo de el, la drumul din față. În timp ce intrăm într-o cotitură aud din nou în dreapta iureșul râului, ca pe un prieten vechi, un vechi dușman, văd și un șir de căruțe întinzându-se în fața noastră până cel puțin la următoarea cotitură, căruțe încărcate cu bunuri, la fel ca a lui Wilf și tot felu' de oameni împrăștiați în vârful lor, ținându-se strâns de orice ar putea să nu-i pună la pământ.

E o caravană. Wilf e la capătul unei lungi caravane. Bărbați și femei și cred că și copii, dacă văd bine prin jegul chestiei legate în jurul capului meu, Vacarmul și tăcerea lor plutind înainte și înapoi, ca un lucru uriaș și zgomotos, separat de ei.

Armată aud des. *Armată* și *armată* și *armată*.

Și *oraș blestemat*.

— Brockley Falls? întreb.

— Da, și Bar Vista, zice femeia, dând repede din cap. Și altili. Zvon'rile s-or răspândi' sus pi râu și pi drum. Armata din orașu' blestemat vini și vini, și crești to' mai mult pi drum încoaci, cu oamini care-ș' iau armili ș' li se-alăturî.

Crește tot mai mult pe drum încoace, mă gândesc eu.

— Îs mii ș' puternici, se zice, spune femeia.

Wilf scoate un pufnet disprețuitor.

— Nici nu-s o mii de oamini 'ntre aici ș' orașu' blestemat.

Femeia strâmbă din buze.

— Io spun doar ci zic oaminii.

Mă uit înapoi la drumul liber din spatele nostru, cu Manchee care gâfâie la mică distanță și-mi aduc aminte de Ivan, omul din hambarul din Farbranch, care mi-a zis că nu toată lumea crede la fel despre istorie, că Pren..., că orașul meu încă mai avea prieteni. Poate că nu mii, dar probabil că sunt tot mai mulți. Sunt tot mai numeroși în marșul lor până când or să fie așa de mulți, încât cine o să le mai poată ține piept?

— Mergim la Haven, zice femeia. Ei or sî ni protejezi acolo.

— Haven, mormăi eu în sinea mea.

— Și zici c-acolo, prin părțili alia, au chiar ș-un leac pentru Vacarm, zice femeia. Ei, asta-i ceva ce-aș vrea sî văd io cu ochii mei.

Și râde tare de una singură.

— Sau sî *aud*, di fapt.

Se lovește peste coapsă de atâta râs.

— Au spacși pe-acolo?

Femeia se întoarce surprinsă spre mine.

— Spacșii nu s-apropii di oamini, zice ea. Nu s' mai apropii, cel puțin nu di la războiu încoaci. Ei stau cu-ai lor și noi cu-ai noștri, și așa-i paci.

Ultima parte sună ca și cum ar fi recitat-o de pe foaie.

— Or'cum n-au mai rămas prea mulți.

— Trebuie să plec.

Îmi pun mâinile jos și încerc să mă ridic în ele.

— Trebuie s-o găsesc.

Dar tot ce se întâmplă e că-mi pierd echilibrul și cad peste marginea căruței. Femeia strigă la Wilf să oprească și mă ridică amândoi sus în căruță, iar femeia îl urcă și pe Manchee. Împinge niște cutii mai încolo ca să mă așeze și Wilf pornește din nou căruța. Strunește boii un pic mai tare de data asta și simt că mergem mai repede, mai repede, oricum, decât aș fi putut eu merge pe jos.

— Mănâncî, spune femeia, ridicând niște pâine până la nivelul feței mele. Nu poț' sî pleci nicăier' pânî nu mănânci ceva.

Iau pâinea de la ea și mușc, apoi înfulec restul cu atâta poftă, încât uit să-i dau o bucățică și lui Manchee. Dar femeia mai scoate și ne dă amândurora, urmărind cu ochii în patru fiecare mișcare pe care o fac.

— Mulțam, zic.

— Io-s Jane, spune ea.

Are în continuare ochii larg deschiși, ca și cum ar fi pe punctul de a spune diverse lucruri.

— Ai văz't armata? întreabă ea. Cu ochii tăi?

— Am văzut-o, da, zic. În Farbranch.

Trage aer în piept.

— Deci, e-adevărat.

Nu-i o întrebare, doar spune asta.

— *Ți-am zis io* că-i adevărat, zice Wilf de sus, din față.

— Am auz't cî li taie capetile la oamini și li fierb ochii, zice Jane.

— Jane! izbucnește Wilf.

— Da' zic și io *așa*.

— Omoară oamenii, spun încet. E de ajuns că-i omoară.

Privirea lui Jane mă străfulgeră pe toată fața și în Vacarm, dar tot ce zice după o vreme e „Wilf mi-a povestit totul despre tine", și nu-mi dau seama deloc ce înseamnă zâmbetul ăla al ei.

O picătură din cârpa de pe cap îmi ajunge în gură și o fac să mi se întoarcă pe gât și-o scuip și apoi tușesc din nou.

— Ce-i *asta*? zic, apăsând cârpa cu degetele și înfiorându-mă din cauza mirosului.

— Compresî, zice Jane. Pentru fierbințeală și friguri.

— Da' *pute*.

— Mirosu' rău scoati fierbințeala rea, zice ea, ca și cum m-ar învăța o lecție pe care o știe toată lumea.

— Rea? întreb. Febra nu-i rea. E *febră*.

— Mda, ș' compresa asta tratează febra.

Mă uit mirat la ea. Nu mă scapă din vedere și faptul că mă privește cu ochii larg deschiși începe să mă facă să mă simt rău. Așa se uită și Aaron la tine când te țintuiește la pământ, așa se uită când îți ține o predică folosind pumnii, când te afundă cu predica lui cu tot într-o gaură din care s-ar putea să nu mai ieși niciodată.

E o privire de om nebun, îmi dau eu seama brusc.

Încerc să verific gândul ăsta, dar Jane nu dă vreun semn că l-ar fi auzit.

— Tre' să plec, zic din nou. Vă mulțumesc frumos pentru mâncare și pentru *cumpresă*, dar tre' să plec.

— Nu poț' sî pleci singur prin pădurili astea, nu, dom'le, zice ea, holbându-se în continuare la mine, tot fără să clipească. Îs nișți păduri *periculoasi* pădurili astea.

— Cum adică, periculoase? spun și mă îndepărtez eu un pic de ea.

— Așezările di mai încolo di pi drum, zice ea, cu ochii și mai holbați și zâmbind acum, ca și cum abia aștepta să-mi spună asta. Ai naibii de nebuni. Vacarmu' lor îi sălbatic. Am auz't de una-n cari toatî lumea poartî mascî pen'ca nimen' sî nu li vadî fețili. Mai e una undi nimini nu faci nimic altceva toatî ziua decât sî *cânti*, așa de nebuni-îs. Ș' alta undi pereții tuturor casilor îs făcuț' din sticlî și nimen' nu poartî haine fiin'că nimini n-are secreti în Vacarm, nu-i așa?

E mai aproape de mine acum. Îi pot simți respirația, care miroase mai rău decât cârpa mea, și simt toată tăcerea din spatele acestor cuvinte ale ei. Cum e posibil așa ceva? Cum poate liniștea să conțină în ea atâta zarvă?

— Oamenii pot păstra secrete și în Vacarm, zic. Oamenii pot păstra *orice fel* de secrete.

— Lasî băiatu' în paci, spune Wilf de la locul lui.

Lui Jane îi pică fața.

— Îm' pare rău, zice ea, cu o ușoară ranchiună în glas.

Îmi mai vin un pic în fire, simțind efectul bun al mâncării în stomac, indiferent de ce mi-o fi făcând sau nu cârpa aia împuțită.

Ne-am apropiat de restul caravanei, suficient de mult cât să văd de la spate câteva capete și să aud mai îndeaproape Vacarmul bărbaților care trăncănesc de zor și liniștea femeilor între ei, ca pietrele într-un pârâu.

Din când în când, unul dintre ei, de obicei, un bărbat, aruncă o privire spre noi și mi se pare că mă cercetează, vrând să afle din ce sunt făcut.

— Trebuie s-o găsesc, spun.

— Pr'etena ta? întreabă Jane.

— Mda, zic. Mulțumesc, dar chiar trebuie să plec.

— Da' cum rămâni cu fierbințeala? Și cu celelalti așezări?

— O să risc.

Îmi dezleg cârpa murdară de pe cap.

— Hai, Manchee.

— Nu poț' sî pleci, zice Jane, cu ochii mai larg deschiși ca oricând, cu o față îngrijorată. Armata...

— O să văd eu ce fac cu armata.

Mă ridic, pregătindu-mă să sar jos din căruță. Încă sunt destul de instabil, așa că trebuie să trag o gură sau două de aer adânc în piept, înainte să pot face vreo mișcare.

— Da' or sî ti prindî! zice Jane, ridicând vocea. J'ti din Prentisstown...

Mă uit în sus, brusc.

Jane se plesnește cu mâna peste gură.

— *Nevastă*! țipă Wilf, întorcând capul.

— N-am vrut! șoptește ea spre mine.

Dar e prea târziu. Cuvântul se împrăștie val-vârtej de-a lungul caravanei într-un fel care deja mi-a devenit foarte familiar, nu doar cuvântul, ci și stigmatul pe care mi-l pune el, ceea ce știe sau crede că știe toată lumea despre mine, cu fețe care deja se întorc să se uite mai bine la ultima căruță din caravană, boi și cai care dau să se oprească, pentru că oamenii se întorc din ce în ce mai mult să ne examineze.

Chipuri și Vacarmuri îndreptate fix spre noi.

— Pe cin'-ai acolo-n spati, Wilf? zice vocea unui bărbat la doar o căruță mai încolo de noi.

— Un băiat cu fierbințealî, strigă Wilf înapoi. Dus cu pluta di la boalî. Nu j'tiu ci zici.

— J'ti cu totu' sigur di-asta?

— Da, dom'le, zice el. Băiat bolnav.

— Adu-l încoa', strigă o voce de femeie. Sî-l videm ș' noi.

— Ș' dacă-i spion? strigă o altă voce de femeie. Cari conduci armata direct la noi?

— Nu vrem spioni! strigă un alt bărbat.

— El îi Ben, zice Wilf. Îi din Farbranch. O avu' coșmaruri dispri armata orașului blest'mat cari i-o ucis pi cei dragi. Garantez io pentru el.

Nimeni nu mai strigă nimic câteva clipe, dar Vacarmul bărbaților forfotește în aer ca un furnicar. Chipurile tuturor sunt încă ațintite asupra noastră. Încerc să par și eu cât mai suferind și să scot la înaintare invazia din Farbranch. Nu-i prea greu, dar îmi dă dureri de inimă.

Și-apoi urmează un moment lung în care nimeni nu zice nimic, și asta se simte la fel de tare ca o mulțime care țipă.

Și apoi se termină.

Încet, dar foarte încet, boii și caii încep să înainteze din nou, îndepărtându-se de noi, cu oamenii care încă privesc înapoi, dar măcar merg mai departe, tot înainte. Wilf scutură frâiele boilor, dar îi strunește să meargă mai încet decât restul, lăsând o distanță mare între noi și restul lumii.

— Îm' pare *rău*, zice din nou Jane, fără suflare. Wilf mi-o zis sî nu zic. Mi-o *zis*, da'...

— E-n regulă, spun, vrând doar s-o fac să tacă.

— Îm' pare așa de răăăău.

Simțim o hurducătură și Wilf oprește căruța. Așteaptă până caravana ia o distanță serioasă, apoi sare din căruță și vine la noi în spate.

— Nimen' nu-l ascultî pi Wilf, zice el, probabil zâmbind un pic. Da' când o fac, chiar îl ascultî.

— Trebuie să plec, spun.

— Mda, zice el. Nu-i prea sigur sî pleci.

— Îm' pare rău, spune întruna Jane.

Sar jos din căruță și Manchee vine după mine. Wilf caută traista Violei și o ține deschisă. Se uită la Jane care-l înțelege din priviri. Ia un braț întreg de fructe și de pâine și le pune în traistă, apoi încă un braț de cărnuri uscate.

— Mulțam, zic.

— Sper c-o s-o găsești, zice Wilf, în timp ce eu închid traista.

— Și eu sper.

Făcând un semn cu capul, Wilf se duce și se așază la loc în căruță și scutură frâiele boilor.

— Ai grijî, strigă Jane după mine, cu cea mai sonoră șoaptă pe care-ați auzit-o vreodată. Ferești-te di nebunii ăia!

Stau în loc pentru o clipă și mă uit la ei cum se îndepărtează, încă tușind și cu febră, dar simțindu-mă mai bine de la mâncare, dacă nu cumva de la mirosul de rădăcini și sper că Manchee poate găsi din nou urma și mă mai întreb cam ce fel de primire o să am, dac-o să reușesc s-ajung vreodată la Haven.

29. Aaron cu o mie de fețe

După ce ne întoarcem în pădure, durează un pic, un răstimp care e îngrozitor pentru mine, până când Manchee găsește mirosul, dar după aia latră „pe aici", și am pornit la drum din nou.

E un câine al naibii de bun, v-am mai spus asta până acum?

Noaptea s-a așternut cu totul între timp, și eu încă transpir și încă tușesc suficient de tare cât să pot câștiga un concurs de tușit și picioarele nu-mi sunt făcute din altceva decât din bomboane de doctor și capul încă-mi zumzăie din cauza Vacarmului febril, dar am mâncare în stomac și mai am și în traistă care să-mi ajungă vreo câteva zile, așa că tot ce contează e să mergem mai departe.

— Poți să-*i* simți mirosul, Manchee? întreb, în timp ce ne ținem echilibrul de-a lungul unui buștean peste un pârâiaș. Mai e în viață?

— Miros Viola, latră el, sărind de cealaltă parte. Viola frică.

Lucru care mă tulbură un pic, așa că iuțesc pasul. Încă un miez de noapte (douăzeci și doi? Douăzeci și unu?) și lanterna mea pe baterii moare. O scot pe a

Violei, dar e ultima pe care-o mai avem. Alte dealuri, și tot mai abrupte, în timp ce înaintăm în noapte, mai greu de urcat, mai periculos de coborât, dar mergem și mergem și mergem, Manchee amușinând urma, mâncând carnea uscată a lui Wilf, în timp ce înaintăm clătinându-ne, eu tușind în continuare și odihnindu-mă cât de puțin posibil, de obicei aplecat de la mijloc, sprijinit de un copac, și soarele începe să apară de deasupra unui deal, așa că părem că mergem direct în sus, spre lumina răsăritului.

Dar numai atunci când lumina ne izbește din față, văd că întreaga lume începe să sclipească.

Mă opresc, agățându-mă de o ferigă ca să-mi țin echilibrul pe dealul ăsta abrupt. Totul e cețos pentru o clipă și închid ochii, dar asta nu mă ajută prea mult, pentru că în spatele pleoapelor mele-i doar un șuvoi de culori și scântei și corpul parcă mi-e făcut din gelatină și se unduiește în bătaia vântului pe care-o simt venind de pe vârful dealului și, după ce trece, nu trece, de fapt, cu totul, și lumea-și păstrează strălucirea ei bizară, ca și cum m-aș fi trezit într-un vis.

— Todd! latră Manchee, care cu siguranță-i îngrijorat, pen' c-a văzut cine știe ce în Vacarmul meu.

— Febra, zic, tușind din nou. N-ar fi trebuit s-arunc cârpa aia împuțită.

Și n-am niciun leac pentru febră.

Iau ultima pastilă pentru durere din trusa medicală și trebuie să mergem în continuare.

Ajungem în vârful dealului și, pentru o clipă, toate celelalte dealuri din fața noastră și râul și drumul de jos huruie de mama focului, ca și cum s-ar afla pe o pătură pe care cineva o scutură, și fac tot posibilul să clipesc și

să alung vedenia asta, până când mă liniștesc suficient cât să-mi pot continua drumul. Manchee scâncește la picioarele mele. Aproape mă răstorn când încerc să-l scarpin, așa că, în loc să mai fac asta, mă concentrez să cobor dealul fără să cad.

Mă gândesc iarăși la cuțitul din spatele meu, la sângele care era pe el când mi-a intrat în corp și la sângele meu amestecat cu cel al spacsului și cine știe ce-mi circulă prin interior, după ce Aaron m-a înjunghiat.

— Mă-ntreb dacă știa, zic, spre Manchee, spre mine însumi și spre nimeni, în timp ce ajungem la poalele dealului și mă sprijin de un copac, ca să fac lumea din capul meu să se oprească. Mă-ntreb dacă nu cumva m-a ucis cu încetinitorul.

— *Sigur că asta am făcut*, zice Aaron, ivindu-se din spatele unui copac.

Țip și cad pe spate, departe de el și-apoi îmi arunc mâinile în față, încercând să-l pocnesc și cad în fund lovindu-mă și încep să fug cât mă țin picioarele, înainte să ridic ochii...

Și a dispărut.

Manchee și-a ridicat semeț capul spre mine.

— Todd?

— Aaron, zic, cu inima bubuindu-mi, respirația oprindu-mi-se și transformându-se într-un acces de tuse tot mai vâscoasă.

Manchee adulmecă din nou aerul, adulmecă și pământul din jurul lui.

— Urma pe-aici, latră el, mutându-se de pe un picior pe altul.

Mă uit în jurul meu, tușind de zor, la lumea mișcătoare și plină de pete.

Nici urmă de el, niciun alt Vacarm decât al meu, nici liniștea Violei. Închid ochii din nou.

Sunt Todd Hewitt, mă gândesc, sfidând vârtejul. *Sunt Todd Hewitt.*

Cu ochii închiși, bâjbâi după sticla de apă și iau o sorbitură zdravănă și rup o bucățică din pâinea lui Wilf și o mestec. Numai după asta deschid ochii la loc.

Nimic.

Nimic, în afară de păduri și încă un deal de urcat.

Și lumina soarelui care sclipește.

Dimineața trece și la poalele unui alt deal mai e încă un pârâiaș. Umplu la loc sticlele și beau câteva guri de apă rece din pumni.

Mă simt *rău*, n-am nicio îndoială în privința asta, pielea îmi arde și câteodată am frisoane și altă dată transpir și, uneori, capul îmi cântărește un milion de kile. Mă întind direct în pârâiaș și mă stropesc cu apă rece.

Mă ridic în capul oaselor și reflexia lui Aaron se vede în apă.

— *Ucigașule,* zice el, cu un zâmbet lățit pe fața aia a lui zdrobită.

Sar înapoi, bâjbâind în jur după cuțit (și simțind din nou un început de durere în umeri), dar, când ridic ochii, nu mai e acolo și Manchee n-a dat nici el niciun semn că are de gând să se oprească din vânătoarea lui de pești.

— O să vin după tine și-o să te găsesc, zic în aer, aer care începe să se miște tot mai repede din cauza vântului.

Capul lui Manchee apare brusc de sub apă.

— Todd!

— O să te găsesc, chiar dacă ăsta-i ultimul lucru pe care-l mai fac în viața asta.

— *Ucigașule,* aud din nou o șoaptă dusă de vânt.

Mă întind pentru o clipă, respirând cu greu, tușind, dar în continuare cu ochii în patru. Mă întorc la pârâu și mă stropesc cu atâta apă rece pe piept, încât începe să mă doară.

Mă ridic și ne continuăm drumul.

Șmecheria cu apa rece funcționează o vreme și reușim să mai traversăm câteva dealuri, până când soarele de pe cer ajunge la amiază, fără să strălucească prea tare. Când lucrurile încep să se clatine iarăși, ne oprim și mâncăm.

— *Ucigașule*, aud din tufele din jurul nostru și apoi din nou dintr-o altă parte a pădurii. *Ucigașule.*

Și din nou din altă parte:

— *Ucigașule.*

Nu-mi ridic privirea, pur și simplu, continui să mănânc.

E de la sângele de spacs, îmi zic. Doar febră și boală, și asta-i tot.

— *Asta-i tot?* zice Aaron din cealaltă parte a luminișului. *Dacă asta-i tot ce sunt, de ce mă urmărești cu atâta înverșunare?*

Poartă roba lui de duminică și fața îi e complet vindecată, de parcă ar fi înapoi în Prentisstown, cu mâinile împreunate în față, ca și cum s-ar pregăti să ne conducă rugăciunea și strălucește în soare și zâmbește în jos spre mine.

Pumnul zâmbitor pe care mi-l amintesc atât de bine.

— *Vacarmul ne leagă pe toți la un loc, tinere Todd,* zice el, cu vocea lui alunecoasă și strălucitoare ca un șarpe. *Dacă unul dintre noi cade, cădem cu toții.*

— Nu ești aici, zic, încleștându-mi dinții.

— Aici, Todd, latră Manchee.

— *Nu sunt?* zice Aaron și dispare cu un pâlpâit.

Mintea mea știe că acest Aaron nu e adevărat, dar inimii mele nu-i pasă și-mi bate în piept ca în timpul unei curse. Mi-e greu să-mi trag sufletul și mai pierd timp până să fiu în stare să mă ridic și să-mi continui drumul în plină după-amiază.

Mâncarea mi-e de ajutor, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Wilf și pe nevasta lui cea nebună, dar, uneori, nu reușim să mergem, doar ne împletic. Încep să-l văd pe Aaron cu coada ochiului aproape tot timpul, ascunzându-se după copaci, rezemându-se de stânci, stând în vârful unei pante, dar apoi îmi întorc capul în altă parte și continui să merg, clătinându-mă.

Și apoi, de pe vârful unui deal, văd din nou drumul peste râu, undeva jos, dedesubt. Peisajul se mișcă într-un fel care-mi întoarce stomacul pe dos, dar văd limpede un pod acolo, jos, ducând pe partea cealaltă, deci acum nu mai e nimic între mine și râu.

Mă gândesc o clipă la celălalt drum de la răscrucea din Farbranch, cel pe care nu am luat-o. Mă întreb unde o fi *acel* drum, în mijlocul sălbăticiei ăsteia. Mă uit din vârful dealului la stânga mea, dar acolo nu-s decât păduri cât vezi cu ochii și alte dealuri, care se mișcă într-un fel ciudat pentru niște dealuri. Trebuie să închid ochii un minut.

Ne facem loc în jos, spre poale, prea încet, prea *încet*, mirosul ducându-ne aproape de drum, spre pod, unul foarte șubred, cu balustrade de care să te ții. Apa s-a adunat acolo unde drumul atinge nivelul apei, umplându-l de bălți și noroi.

— A traversat râul, Manchee?

Îmi pun mâinile pe genunchi să-mi trag sufletul și să tușesc.

Manchee adulmecă pământul ca un maniac, traversând drumul și încă o dată, ducându-se până la pod și înapoi în locul unde stăm.

— Wilf miros, latră el. Căruță miros.

— Nu văd urmele de căruță, zic, frecându-mi fața cu palmele. Dar Viola?

— Viola! latră Manchee. Pe aici.

Se îndepărtează de drum, ținând-o în continuare pe partea asta a râului și urmând cursul lui.

— Băiat bun, zic printre horcăieli. Băiat bun.

Îl urmez printre crengi și tufișuri, râul învolburându-se în dreapta mea, mai aproape decât a fost în ultimele zile.

Și ajung într-o așezare.

Îmi îndrept spatele și tușesc, plin de uimire.

A fost distrusă.

Clădirile, opt sau zece de toate, sunt cărbuni și cenușă și nu-i nicio șoaptă de Vacarm nicăieri.

Pentru o clipă mă gândesc că armata a fost aici, dar apoi văd niște plante crescute printre clădirile arse și nu iese fum de la niciun foc și vântul bate printre ele, de parcă numai morții-ar mai putea locui în locurile astea. Mă uit în jur și sunt câteva docuri părăginite pe marginea râului, un pic mai jos de pod, o singură barcă veche izbindu-se de ele din cauza curenților și alte câteva bărci pe jumătate scufundate, îngrămădite la jumătatea distanței dintre malul râului și ceva ce trebuie să fi fost o moară, înainte să devină o grămadă mare de lemn ars.

E frig și totul e mort de mult și iată încă un loc din Lumea Nouă care n-a reușit să supraviețuiască agriculturii subdivizate.

Și fac stânga-mprejur și în centrul așezării stă Aaron.

Fața îi e din nou așa cum era după ce crocodilii i-au sfâșiat-o, cu carnea desprinsă pe jumătate, cu limba atârnându-i pe o latură a rănii adânci din obrazul lui.

Și încă zâmbește.

— *Vino alături de noi, tinere Todd*, spune. *Biserica e întotdeauna deschisă.*

— O să te omor, zic, și vântul îmi împrăștie cuvintele, dar știu că mă aude, fiin'că și eu pot auzi absolut fiecare lucru pe care-l spune.

— *Ba n-o s-o faci*, zice el, pășind în față, cu pumnii încleștați pe lângă corp. *Fiin'că io zic că nu ești un ucigaș adevărat, Todd Hewitt.*

— Pune-mă la încercare, zic, și vocea-mi sună ciudat și metalic.

Zâmbește din nou, cu dinții făcându-și loc în afară, printr-o parte a feței și, într-un șuvoi de lumină, ajunge fix în fața mea. Își pune mâinile alea distruse în despicătura robei sale pe care și-o desface suficient de mult ca să-și arate pieptul gol.

— *Asta-i șansa ta, Todd Hewitt, să mănânci din Copacul Cunoașterii.*

Vocea lui răsună adânc în capul meu.

— *Omoară-mă.*

Vântul mă face să tremur, dar, în același timp, mă simt înfierbântat și transpirat și nu prea pot să trag aer în piept și capul începe să mă doară în așa hal, încât nici mâncarea nu mă mai ajută și, de fiecare dată când mă uit brusc într-un loc, tot ce văd trebuie să alunece ca să-și capete la loc forma reală.

Îmi încleștez dinții.

Probabil că sunt pe moarte.

Dar el o să moară primul.

Duc mâna la spate, nebăgând în seamă durerea dintre umeri și înșfac cuțitul din husa lui. Îl țin în față. Strălucește de la sângele proaspăt și sclipește în lumina soarelui, deși eu stau în umbră.

Aaron zâmbește mai larg decât îi permite fața s-o facă și-și împinge pieptul înainte spre mine.

Ridic cuțitul.

— Todd! latră Manchee. Cuțit, Todd?

— *Hai, dă-i drumul, Todd*, zice Aaron și jur că-i pot simți răceala aia umedă. *Treci de la nevinovăție la păcat. Dacă ești în stare.*

— Am mai făcut-o, îi zic. Am ucis deja pe cineva.

— *A ucide un spacs nu-i totuna cu a ucide un om*, zice el, rânjind la cât de prost sunt. *Spacșii sunt niște diavoli care-au fost aduși aici ca să ne pună la încercare. A ucide unul ca ăsta e ca și cum ai ucide o țestoasă.*

Și cască ochii și mai tare.

— *Da' de fapt nici măcar asta nu ești în stare să faci, nu-i așa?*

Apuc cuțitul mai bine și scot un mârâit și lumea începe să pâlpâie.

Dar cuțitul nu coboară.

Se aude un bolborosit și niște sânge cleios țâșnește din rana adâncă de pe fața lui Aaron și-mi dau seama că râde.

— *I-a luat mult, mult timp până să moară*, șoptește el.

Și eu urlu de durere...

Și ridic cuțitul mai sus...

Și el zâmbește în continuare...

Și eu las cuțitul în jos...

Și îl înfig drept în pieptul Violei.

— Nu! zic într-o secundă, dar deja-i prea târziu.

Își ridică privirea de la cuțit și se uită fix la mine. Fața îi e plină de durere și un Vacarm plin de uimire se prelinge din ea ca la spacsul pe care l-am...

(pe care l-am ucis).

Și se uită la mine cu lacrimi în ochi și-apoi deschide gura și zice *„Ucigașule"*.

Și când dau să pun mâna pe ea, dispare cu un pâlpâit.

Și cuțitul, fără niciun pic de sânge pe el, e încă în mâna mea.

Cad în genunchi și apoi mă arunc cu fața în jos și zac pe pământ, în așezarea aia arsă din temelii, respirând și tușind și plângând și jelind, în timp ce lumea se topește în jurul meu atât de tare, încât simt că nici măcar nu mai e solidă.

Nu pot să-l omor.

Vreau s-o fac. Vreau *atât de tare*. Dar nu pot.

Fiin'că nu-s genu' ăla și fiin'că nu vreau s-o pierd.

Nu pot. Nu pot nu pot nu pot.

Mă las în voia pâlpâielilor și dispar o vreme.

Și bătrânul și bunul Manchee, prietenul care s-a dovedit a fi cel mai credincios dintre toți, e cel care mă trezește lingându-mă pe față și un cuvânt pe care-l murmură întruna, îngrijorat, apare prin Vacarmul și printre schelălăielile lui.

— Aaron, latră el scurt, încet și încordat. Aaron.

— Las-o baltă, Manchee.

— Aaron, scheaună, fugind cât îl țin picioarele.

— Nu e cu adevărat aici, îi zic, încercând să mă ridic în capul oaselor. E doar ceva...

E ceva ce Manchee nu poate să vadă.

— Unde e? îi zic, ridicându-mă prea brusc și făcând ca totul să se transforme într-un vârtej strălucitor roz și portocaliu.

Mă clatin în spate când văd ce e în fața mea.

Sunt o sută de Aaron-i într-o sută de locuri diferite, toți stând în jurul meu. Sunt și Viole, speriate și cerându-mi ajutorul din priviri, și spacși cu cuțitul meu înfipt în piept și toți vorbesc în același timp, toți vorbesc cu mine într-un vuiet de voci.

— *Lașule*, zic ei. Cu toții. *Lașule*, iarăși și iarăși și iarăși.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Dar nu m-aș numi un locuitor adevărat al Prentisstownului, dacă n-aș putea ignora Vacarmul.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

— Unde e, Manchee? zic, ridicându-mă în picioare, încercând să nu bag de seamă cum totul se înclină și alunecă.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

— Pe aici, latră el. În josul râului.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Merg după el prin așezarea asta arsă din temelii.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Mă conduce pe lângă ceea ce a fost, probabil, biserica și nu mă uit când trecem pe lângă ea și apoi urcă alergând pe o mică faleză abruptă și vântul începe să urle și

mai tare și copacii se îndoaie și cred că nu e doar de la faptul că eu îi văd așa și Manchee trebuie să latre tare ca să-mi spună ceva.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

— Aaron! latră el, împungând aerul cu botul. În contra vântului.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Printre copacii de pe mica faleză se vede jos spre râu. Am în față o mie de Viole care se uită înspăimântate spre mine.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Văd o mie de spacși uciși de cuțitul meu.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Văd o mie de Aaroni uitându-se la mine și strigându-mi „Laşule" cu cel mai răutăcios zâmbet pe care l-ați văzut vreodată.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Și în spatele lor, într-o tabără de pe malul râului, văd un Aaron care nu se uită înapoi la mine deloc.

*Lașule Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule **Lașule** Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule Lașule.*

Îl văd pe Aaron îngenunchind pentru o rugăciune.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

Şi o văd pe Viola jos, pe pământ, în faţa lui.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

— Aaron, latră Manchee.

*Laşule Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule **Laşule** Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule Laşule.*

— Aaron, zic.

Laşule.

30. Un băiat pe nume Todd

— *Ce-o să ne facem?* zice băiatul, cățărându-mi-se în sus pe umăr.

Îmi ridic capul din apa rece a râului și o las să mă împroaște în jos, pe spate. Am coborât împleticindu-mă de pe faleză, făcându-mi loc cu coatele prin mulțimile care îmi strigau *lașule*, și am ajuns pe malul râului și mi-am scufundat capul direct în el și acum răceala apei mă face să mă scutur violent, dar, în același timp, liniștește lumea din jurul meu. Știu că n-o să țină prea mult, știu că febra și infecția de la sângele de spacs or să câștige, până la urmă, dar deocamdată am nevoie să văd lucrurile cât de clar posibil.

— *Cum o să ajungem la ei?* întreabă băiatul, mișcându-se în cerc până ajunge pe cealaltă parte. *Or să ne audă Vacarmul.*

Frisoanele mă fac să tușesc, *totul* mă face să tușesc, și scuip pumni întregi de mâzgă verde din plămâni, dar apoi îmi țin respirația și îmi scufund iarăși capul în apă.

Simt răceala acesteia ca pe o menghină, dar stau așa, ascultând bolboroseala apei curgând și lătraturile fără cuvinte ale lui Manchee, care e îngrijorat și țopăie prin

jurul picioarelor mele. Simt cum bandajul de pe cap mi se desprinde și e luat de curenți. Mă gândesc cum Manchee scutura din coadă să-i cadă bandajul, într-o altă porțiune a râului și uit că sunt sub apă și încep să râd.

Îmi ridic capul, înecându-mă și gâfâind și tușind iarăși.

Deschid ochii. Lumea strălucește într-un fel neobișnuit și sunt tot felu' de stele pe cer, deși soarele e și el sus, dar cel puțin pământul nu mai plutește și mulțimea aia de Aaron-i și Viole și spacși a dispărut.

— *Chiar o să reușim să ne descurcăm singuri?* întreabă băiatul.

— N-avem de ales, îmi zic în sinea mea.

Și mă întorc să mă uit la el.

Are un rucsac în spate, un tricou maro ca al meu, n-are cicatrici pe cap, un rucsac în spate, un caiet într-o mână și un cuțit în cealaltă. Încă tremur de la apa rece, dar numai așa pot să stau în picioare, și respir și tușesc și tremur și mă uit la el.

— Hai, Manchee, zic și mă îndrept spre așezarea arsă din temelii, înapoi spre faleză.

Numai că mi-e greu să merg, ca și cum pământul ar putea să se surpe în orice clipă, fiin'că eu cântăresc mai mult decât un munte, dar mai puțin decât o pană, dar merg, merg în continuare, nu scap faleza din ochi, ajung la ea, urc și fac primii pași, îi fac pe următorii, mă apuc cu mâinile de ramuri să-mi țin echilibrul, ajung în vârf, mă reazem de un copac de acolo, din vârf și mă uit în jos.

— *Chiar e el?* zice băiatul în spatele urechii mele.

Arunc o privire pe furiș deasupra copacilor, și-apoi o cobor spre râu.

Și acolo e o tabără, tot pe malul râului, și-s atât de departe, încât par doar niște spacși împotriva altor spacși. Încă am traista Violei pe umăr și caut binoclul ei înăuntru, 'l pun la ochi, dar fiin'că tremur așa de tare, mi-e greu să prind o imagine clară. Sunt îndeajuns de departe ca vântul să le acopere Vacarmul, dar sunt sigur că-i simt deja Violei tăcerea, undeva, acolo.

Sunt sigur.

— Aaron, zice Manchee. Viola.

Așa că știu că nu-i o nălucire și, în ciuda lipsei ăsteia de echilibru, tot îl zăresc acolo, în genunchi, spunând vreo rugăciune, și pe Viola zăcând pe pământ, în fața lui.

Nu știu ce se întâmplă. Nu știu ce face acolo.

Dar sunt chiar ei.

După atâta mers și împleticit și tușit și după toată agonia asta, chiar sunt ei cu adevărat, pentru numele lui Dumnezeu, sunt chiar ei.

S-ar putea să nu fi ajuns prea târziu și doar atunci când pieptul îmi tresaltă și gâtul mi se încleștează, îmi dau seama că, în tot acest timp, am crezut că *am ajuns* prea târziu.

Dar nu-i așa.

Mă întind din nou și (taci din gură) plâng, plâng, plâng, și *tot plâng*, dar trebuie să-mi treacă, fiin'că trebuie să-mi vină o idee, să-mi pice fisa, depinde de mine, nu-s decât eu aici, trebuie să găsesc o cale, trebuie s-o salvez, trebuie s-o sal...

— *Ce-o să facem?* întreabă iarăși băiatul, stând un pic mai încolo, tot cu caietul într-o mână și cuțitul în cealaltă.

Îmi pun palmele peste ochi și mă frec tare, încercând să gândesc limpede, încercând să mă concentrez, încercând să nu ascult...

— *Și dacă asta e ofranda?* zice băiatul.

Ridic ochii.

— Ce ofrandă?

— *Ofranda pe care ai văzut-o în Vacarmul lui*, zice el. *Ofranda lui...*

— Dar de ce-ar face asta aici? zic. De ce-ar fi bătut atâta drum și s-ar fi oprit în mijlocul pădurii ăsteia tâmpite, ca s-o facă tocmai aici?

Expresia de pe fața băiatului nu se schimbă.

— *Poate că asta trebuie să facă*, zice el, *înainte ca ea să moară.*

Fac un pas în față și trebuie să-mi găsesc echilibrul.

— Să moară *din ce cauză?* îi zic, cu o voce iute, și capul mă doare din nou și iar sunt ametit.

— *De frică*, răspunde băiatul, făcând un pas înapoi. *Dezamăgire.*

Îi întorc spatele.

— Nu mai ascult așa ceva.

— Ascult, Todd? latră Manchee. Viola, Todd. Pe aici.

Mă sprijin din nou de copac. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă *gândesc* naibii la ceva.

— Nu ne putem apropia, zic, cu vocea îngroșată. O să ne audă venind.

— *O s-o omoare, dacă ne aude*, spune băiatul.

— Nu mai vorbesc cu tine.

Mai tușesc scuipând niște mâzgă, ceea ce-mi face capul să se învârtă, după care tușesc și mai mult.

— Vorbesc cu câinele meu.

În cele din urmă, simt că mă sufoc.

— Manchee, zice Manchee, lingându-mi mâna.

— Și nu pot să-l omor, zic.

— *Nu poți să-l omori*, spune băiatul.

— Chiar dacă vreau s-o fac.

— *Chiar dacă merită să-l omori.*

— Așa că trebuie să mai existe o cale.

— *Dacă nu cumva e prea speriată ca să te poată vedea.*

Mă uit din nou la el. E tot acolo, și caietul și cuțitul sunt tot în rucsac.

— Trebuie să pleci, îi zic. Trebuie să pleci de lângă mine și să nu te mai întorci niciodată.

— *Cre' c-ai ajuns prea târziu ca s-o mai poți salva.*

— Nu-mi ești de niciun ajutor, îi spun, ridicând vocea.

— *Dar eu sunt un ucigaș,* zice și cuțitul are sânge pe el.

Închid ochii și scrâșnesc din dinți.

— Stai deoparte, îi zic. Stai *deoparte.*

— Manchee? latră Manchee.

Deschid ochii. Băiatul nu mai e acolo.

— Nu tu, Manchee, îi zic, întinzându-mă spre el și scărpinându-l între urechi.

Și apoi mă uit mai atent la Manchee.

— Nu tu, îi zic din nou.

Și mă gândesc. În ciuda norilor și a vârtejurilor și a nălucilor și a luminilor și a durerii și a zgomotului și a tremuratului și a tușitului, mă gândesc.

Și mă gândesc.

Îl scarpin între urechi pe câinelui meu, prostul ăsta de câine care-i al naibii de grozav, pe care nu l-am vrut niciodată, dar care s-a învârtit oricum mereu prin jurul meu și care a mers după mine prin mlaștină și care l-a mușcat pe Aaron de picior, când încerca să mă sugrume și care a găsit-o pe Viola când se rătăcise și care m-a lins pe mână cu limbuța lui roz și al cărui ochi rănit stă mai mult închis de când Domnul Prentiss Junior l-a lovit acolo și a cărui coadă e mult, mult mai scurtă, după ce Matthew

Lyle i-a tăiat-o, atunci când câinele meu *câinele meu* s-a repezit la un bărbat cu o macetă în mână, ca să mă salveze și care e mereu aproape când am nevoie să mă facă să-mi revin din leșinul în care cad și care-mi zice cine sunt de fiecare dată când uit asta.

— Todd, murmură el, frecându-și botul de mâna mea și lovind pământul cu piciorul din spate.

— Am o idee, spun.

— *Și dacă nu funcționează*? zice și băiatul din spatele copacului.

Nu-l bag în seamă și iau iarăși binoclul de jos. Încă tremurând, găsesc din nou tabăra lui Aaron și mă uit la zona din jurul ei. Sunt aproape de malul râului și, de-a lungul malului, chiar pe partea lor, e un copac bifurcat, decolorat și fără frunze, ca și cum ar fi fost lovit odată de fulger.

E bun.

Pun jos binoclul și-i iau capul lui Manchee cu amândouă mâinile.

— O s-o salvăm, îi zic direct câinelui meu. Amândoi.

— Salvează ea, Todd, latră el, agitându-și ciotul lui mic de coadă.

— *N-o să meargă*, spune băiatul, tot nevăzut.

— Atunci ar trebui să stai deoparte, zic în aer, cuprinzându-mă un acces de tuse când îi trimit imagini din Vacarm câinelui meu, ca să-i zic ce trebuie să facă.

— E simplu, Manchee. Fugi și tot fugi.

— Fug și tot fug! latră el.

— Bun băiat! spun și îl scarpin iarăși între urechi. Bun băiat!

Mă ridic în picioare și pe jumătate merg, pe jumătate alunec, pe jumătate mă împleticesc, coborând de pe mica faleză înapoi spre așezarea arsă. Am un zgomot

surd în cap acum, ca și cum mi-aș auzi sângele otrăvit umflându-se în vene, și totul pe lume zvâcnește odată cu el. Dacă-mi strâng ochii până aproape să-i închid, vârtejurile de lumină nu mai sunt așa de rele și, cumva, totul rămâne la locul lui.

Primul lucru de care am nevoie e un băț. Manchee și cu mine scormonim prin clădirile arse ca să găsim unul de mărimea potrivită. Aproape totul în jur e negru și sfărâmicios, dar mie asta-mi convine de minune.

— Ăsta, Taud? zice Manchee, folosindu-se de bot ca să tragă un băț jumătate cât el de sub ceea ce pare-a fi un morman de scaune arse îngrămădite unul peste altul.

Ce s-o fi întâmplat cu locul ăsta?

— E perfect.

Îl iau.

N-o să meargă, zice băiatul, ascunzându-se într-un colț întunecat.

Văd sclipirea cuțitului într-una din mâinile lui.

— *N-o s-o poți salva.*

— Ba da.

Rup niște așchii mai mari din băț. Numai unul dintre capete e înnegrit și carbonizat, dar asta-i exact ce-mi trebuie.

— Poți să duci ăsta? îi zic lui Manchee, ținându-l în sus.

Îl ia în gură, îl mișcă un pic încoace și încolo, ca să-l prindă mai bine, dar apoi îl ține ca lumea.

— Îhâm, latră el.

— Super.

Mă ridic drept în picioare și apoi aproape că mă prăbușesc la loc. Acum ne trebuie un foc.

— *Nu știi să faci focul*, zice băiatul, care e deja afară, așteptându-ne. *Și cutia ei magică de-făcut-focul s-a stricat.*

— Habar n-ai de nimic, îi zic, fără să mă uit la el. Ben m-a învățat.

— *Ben a murit,* spune băiatul.

— *Într-o di-miii-neaaațăă devreme,* încep eu să cânt, tare și clar, făcând contururile șerpuitoare ale lumii să sară în sus ca niște paiete ciudate, dar cânt în continuare: *Chiar când soarele ră-săăăă-reaaa.*

— *N-ai suficientă forță să poți face focul.*

— *Am auzit o fecioară strigând din vaaaa-leaaa de jos.*

Găsesc o bucată lată și lungă de lemn și folosesc cuțitul ca să scobesc o gaură mică în ea. *O, nu mă a-măăăă-giii.* Iau un alt băț mai mic și-i cioplesc un capăt rotunjit. *O, nu mă pă-răăă-siiii.*

— *Cum ai putut să te folosești în felul ăsta de o biată fecioară?* încheie băiatul.

Nu-l bag în seamă. Pun capătul rotunjit al bățului în gaura aia și încep să-l răsucesc între mâini, apăsând tare în bucata de lemn. Ritmul mișcării se potrivește cu bubuiala surdă din capul meu și încep să mă văd pe mine cu Ben prin păduri, luându-ne la întrecere ca să vedem care din noi poate să obțină primul fir de fum. El câștiga întotdeauna și în jumătate din cazuri eu nu reușeam să fac focul deloc. Dar vremurile alea au trecut.

Vremurile alea au trecut.

— Hai, îmi zic în sinea mea.

Transpir și tușesc și-s amețit, dar îmi *silesc* mâinile să răsucească în continuare. Manchee latră și el la lemn, încercând să ajute cumva.

Și apoi un firicel de fum apare din gaură.

— Ha! strig.

Îl protejez de vânt cu mâna și suflu în el ca să-l fac să se aprindă. Folosesc niște mușchi uscat pe post de

aprinzător și, când izbucnește prima flăcăruie, simt că nu m-am mai bucurat așa de nu știu câtă vreme. Arunc niște bețe mici în ea, să se aprindă și ele, apoi unele mai mari și, în curând, un foc în toată regula arde în fața mea. Un foc adevărat.

Îl las să ardă vreun minut. Mă bazez pe faptul că suntem în contra vântului, ca să nu vadă Aaron fumul.

Și mă mai bazez pe vântul ăsta și din alte motive.

Merg clătinându-mă spre malul râului, folosind crengi de copaci să mă țin pe picioare, până ajung la docuri.

— Hai, hai, îmi zic în barbă în timp ce încerc să stau drept ca să pot coborî.

Puntea pârâie sub picioarele mele și, la un moment dat, aproape mă prăbușesc în râu, dar, până la urmă, ajung la barca aia care încă e legată acolo.

— *O să se scufunde*, zice băiatul, afundat în râu până la genunchi.

Sar în barcă și, după o grămadă de ezitări și de tușit, reușesc să stau în picioare în ea. E șubredă și îngustă și scorojită.

Dar plutește.

— *Nu știi cum să cârmești o barcă.*

Cobor din barcă și mă îndrept spre așezare și caut primprejur până găsesc o bucată de lemn suficient de lată ca s-o folosesc pe post de vâslă.

Și asta-i tot ce-mi mai trebuie.

Suntem gata.

Băiatul stă acolo, ținându-mi lucrurile în amândouă mâinile, rucsacul în spate, absolut niciun semn pe față, niciun Vacarm pe care să-l aud.

Mă uit la el insistent până-l fac să-și întoarcă privirea. Nu mai zice nimic.

— Manchee? strig, dar el e deja la picioarele mele.

— Aici, Todd!

— Bun băiat!

Mergem spre foc. Iau bățul pe care l-a găsit și pun capătul deja ars în el. După un minut, capătul e roșu-aprins și fumegă, flăcările aprinzând bucata nouă de lemn.

— Ești sigur că poți să duci asta? îi zic.

Ia capătul care nu arde cu botul și iată-l, cel mai bun afurisit de câine din tot universul, pregătit să ducă focul la dușmanul nostru.

— Gata, prietene? zic.

— Gatah, Taud! zice el, cu gura plină, dând din coadă așa de fălos, încât i-o văd aproape ca pe o pată neclară.

— *O să-l omoare pe Manchee,* zice băiatul.

Mă ridic, lumea se răsucește și sclipește, și-mi simt corpul ca și cum n-ar fi al meu, scuipând bucățele din plămâni, capul bubuindu-mi, cu picioarele tremurând, sângele fierbându-mi în vene, dar mă ridic.

Să fiu al naibii dacă nu mă ridic în picioare.

— Eu sunt Todd Hewitt, îi zic băiatului. Și te las aici.

— *N-o să poți face asta niciodată,* zice el, dar deja m-am întors spre Manchee spunându-i „Mergi înainte, băiete" și el pornește înapoi spre faleză și apoi coboară pe partea cealaltă, cu bățul arzând în gură, și număr până la o sută, cu voce tare, ca să nu mai aud pe nimeni zicând nimic și e de-ajuns și merg împleticindu-mă cât pot de repede până la doc și la barcă și mă urc în ea și iau scândura vâslă în poală și folosesc cuțitul ca să tai ultima frânghie jerpelită ce ține barca legată de mal.

— *N-o să mă poți lăsa niciodată în urmă*, zice băiatul, stând în picioare pe doc, cu caietul într-o mână și cuțitul în cealaltă.

— Ia numai să vezi! îi spun și el devine mic, tot mai mic în lumina palidă, în timp ce barca se desprinde de doc și pornește în jos pe apă.

Spre Aaron.

Spre Viola.

Spre cine știe ce mă așteaptă dincolo de râu.

31. Cei răi sunt pedepsiți

Sunt bărci și în Prentisstown, dar, din câte-mi amintesc eu, nimeni nu le-a folosit vreodată. Avem râul, sigur, același râu care mă împroașcă de zor acum, dar porțiunea noastră de râu e rapidă și plină de pietre și, când se mai domolește, singura suprafață mai liniștită ce rezultă e o mlaștină plină de crocodili. După asta, nu mai urmează decât niște smârcuri. N-am fost niciodată într-o barcă și, deși pare ușor să conduci una de-a lungul unui râu, nu-i chiar așa.

Singurul dram de noroc pe care-l am e că pe porțiunea asta, râul e destul de liniștit, deși, pe alocuri, vântul mai împroașcă apa. Barca e luată de curent și dusă mai departe și se îndreaptă în josul râului, indiferent dacă fac sau nu fac ceva, așa că-mi investesc toată energia de tușit încercând să împiedic barca să se mai rotească în timp ce înaintează.

Durează un minut sau două până reușesc.

— La naiba, îmi zic în barbă. A dracului chestie.

Dar după ce agit apa un pic cu vâsla (și mă rotesc o dată sau de două ori cu totul), mă prind cum s-o mențin mai mult sau mai puțin îndreptată în direcția bună și,

când ridic ochii, îmi dau seama că, probabil, am ajuns deja la jumătatea drumului.

Înghit în sec și tremur și tușesc.

Ăsta e planul. Probabil nu e unul foarte bun, dar e singurul pe care creierul meu ce abia mai pâlpâie și licărește o să mă lase să-l fac.

Manchee o să apuce bățul arzând și o să-l lase undeva să ia foc, ca Aaron să creadă că mi-am aprins singur tabăra. Apoi Manchee o să alerge înapoi la tabăra lui *Aaron*, lătrând ca nebunul, prefăcându-se că încearcă să-mi spună că l-a găsit pe Aaron. E simplu, fiin'că tot ce are el de făcut e să latre numele meu, ceea ce, oricum, face tot timpul.

Aaron o să-l urmărească. Aaron o să-ncerce să-l omoare. Manchee o să fie mai rapid decât el (fugi și tot fugi, Manchee, fugi și tot fugi). Aaron o să vadă fumul. Aaron, de care nu-mi mai e frică nici cât negru sub unghie, se va duce în pădure după fum, să-mi vină de petrecanie o dată pentru totdeauna.

Eu o să plutesc în amonte, o să dau buzna în tabăra lui de pe malul râului, în timp ce el e plecat să mă caute și o s-o salvez pe Viola. O să-l iau de acolo și pe Manchee, după ce o să se întoarcă, cu Aaron după el, urmărindu-l (fugi și fugi).

Mda, bine, ăsta-i planul.

Știu.

Știu, dar dacă nu funcționează, atunci va trebui să-l omor.

Și dacă se ajunge la asta, nu mai contează ce anume devin și nu mai contează ce crede Viola.

Nu poate să mai conteze.

O să trebuiască făcut lucrul ăla, așa c-o să trebuiască să-l fac.

Scot cuțitul.

Tăișul e încă murdar de sânge uscat din loc în loc, sângele meu, sânge de spacs, dar restul încă lucește. Vârful lui iese în afară ca un deget mare și urât și zimții de pe una din fețe par deodată niște dinți ce scrâșnesc și marginile tăișului zvâcnesc ca o venă plină de sânge.

Cuțitul e viu.

Atâta vreme cât îl țin în mână, atâta vreme cât îl folosesc, cuțitul trăiește, trăiește ca să curme viața, dar trebuie să i se ordone, trebuie să mă aibă pe mine care să-i zic să ucidă și chiar vrea să facă asta, vrea să se afunde și să se înfigă și să taie și să străpungă și să se implânte, dar trebuie ca *și eu* să vreau același lucru, voința mea trebuie să se combine cu voința lui.

Eu sunt cel care-i dă voie să facă ceva și cel care e responsabil.

Dar faptul că și cuțitul vrea asta, face lucrurile mai simple.

Dacă se ajunge la asta, o să ratez din nou?

— *Nu*, șoptește cuțitul.

— *Da*, șoptește vântul din susul râului.

O picătură de sudoare de pe frunte sare pe tăiș și cuțitul redevine un simplu cuțit, doar un instrument, doar o bucată de metal în mâna mea.

Un simplu cuțit.

Îl pun jos, pe fundul bărcii.

Încă tremur. Încă tușesc. Mă uit în sus și în jurul meu, fără să mai bag în seamă că lumea se unduiește și lăsând vântul să mă liniștească. Râul a intrat într-o cotitură și eu plutesc în continuare pe cursul lui, în jos.

Și iată că începe, mă gândesc. Nu mai e cale de întoarcere.

Mă uit în sus și peste copacii din stânga mea.

Îmi clănțănesc dinții.

Încă nu văd niciun pic de fum.

Hai, băiete, ăsta e următorul lucru care trebuie să se întâmple.

Și niciun pic de fum.

Și niciun pic de fum.

Și râul cotește și mai mult.

Hai, Manchee.

Și niciun pic de fum.

Și clanț clanț clanț îmi fac dinții. Mă cuprind cu brațele singur...

Și *fum*! Primele fuioare mici de fum, ridicându-se ca niște mingi de bumbac, undeva mai departe, în josul râului.

Bun băiat, mă gândesc eu, oprindu-mă din clănțănit. *Bun băiat.*

Barca s-a îndepărtat un pic spre mijlocul râului, așa că vâslesc cât pot eu de bine și o duc înapoi la malul râului.

Tremur atât de tare, încât abia mă mai pot ține de vâslă.

Râul șerpuiește și mai mult.

Și iată și copacul bifurcat, copacul lovit de fulger, apărând la stânga mea.

Semn că aproape am ajuns.

Aaron trebuie să fie chiar dincolo de el.

Iată-l.

Tușesc și transpir și tremur, dar nu dau drumul vâslei din mână. Mai vâslesc un pic, apropiindu-mă de mal. Dacă, dintr-un motiv sau altul, Viola nu poate să alerge, va trebui să trag barca la mal, ca să mă duc s-o aduc.

Îmi țin Vacarmul cât se poate de șters, dar lumea se închide în falduri de lumină și strălucire, așa că n-am nicio șansă să reușesc. Nu pot decât să sper că vântul e suficient de zgomotos și că Manchee...

— Todd! Todd! Todd! îl aud în depărtare.

Câinele meu îmi latră numele ca să-l ademenească pe Aaron în altă parte.

— Todd! Todd! Todd!

Vântul mă împiedică să-i aud Vacarmul lui Aaron, așa că nici măcar nu știu dacă planul funcționează sau nu, dar trec de copacul bifurcat și nu mai e cale de întoarcere acum...

— Todd! Todd!

— Hai, *hai*...

Trec pe lângă copacul bifurcat...

Mă ghemuiesc jos în barcă...

— Todd! Todd! se aude, devenind tot mai slab, ducându-se înapoi...

Zgomote de ramuri rupte...

Și apoi aud un TODD HEWITT urlat cu un glas puternic ca de leu...

Ca un leu *îndepărtându-se*...

— Hai, îmi șoptesc în sinea mea, hai, hai, hai...

Pumnii încleștați îmi tremură pe vâslă și...

După cotitură și...

Dincolo de copac și...

Tabăra apare și...

Iat-o.

Iat-o.

Aaron a dispărut și ea e acolo.

Întinsă pe pământ în mijlocul taberei lui.

Nemișcată.

Inima mi-o ia la galop și tușesc, fără ca măcar să-mi dau seama și-mi zic în barbă „te rog, te rog, te rog" și agit vâsla furios și duc barca mai aproape și mai aproape de malul râului și mă ridic în picioare și sar în apă și cad într-o rână, dar tot reușesc să prind botul bărcii cu mâinile și „te rog, te rog, te rog" și mă ridic și târăsc barca destul de departe pe mal și-apoi îi dau drumul și alerg și mă împiedic și alerg spre Viola Viola Viola...

— Te rog, zic în timp ce alerg, iar pieptul mi se încleștează și tușesc și mă doare, *„Te rog"*.

Ajung la ea și iat-o. Are ochii închiși și gura un pic deschisă și-mi pun capul pe pieptul ei, alungând zumzăitul Vacarmului meu și urletul vântului și lătratul și numele meu strigat în multe variante, venind din pădurile din jurul meu.

— Te rog, șoptesc.

Și *bum, bum.*

Trăiește.

— Viola, șoptesc eu cu sălbăticie.

Încep să văd mici puncte strălucitoare în spatele ochilor, dar nu le dau importanță.

— Viola!

O scutur de umeri și îi iau fața în mâini și i-o scutur, de asemenea.

— Trezește-te, îi șoptesc. Trezește-te, trezește-te, trezește-te!

N-o pot căra în brațe. Tremur prea tare și sunt prea slăbit.

Dar al naibii să fiu dacă n-o s-o car, dacă asta tre' să fac.

— Todd! Todd! Todd! îl aud pe Manchee lătrând de undeva din adâncul pădurii.

— Todd Hewitt! îl aud pe Aaron zbierând în timp ce-mi urmărește câinele.

Și apoi, de undeva de sub mine, aud: „Todd?"

— Viola? zic și mi se pune un nod în gât și ochii mi se încețoșează.

Se uită și ea la mine.

— N-arăți prea bine, zice, cu o voce bolborosită și cu niște ochi somnoroși.

Observ niște vânătăi sub ochii ei și stomacul mi se strânge de furie.

— Tre' să te ridici, îi șoptesc.

— M-a drog..., spune ea, închizând ochii.

— Viola? îi zic, scuturând-o iarăși. Se întoarce, Viola. Tre' să plecăm de aici.

Nu mai aud niciun lătrat.

— Tre' să plecăm, zic. Acum!

— Sunt prea grea, spune.

— Te rog, Viola, îi zic și, de fapt, chiar *plâng* când îi zic asta. *Te rog.*

Clipește deschizând ochii.

Se uită în ochii mei.

— Ai venit după mine, spune.

— Am venit, da, îi zic tușind.

— Ai venit după mine, zice ea din nou, și fața i se încrețește un pic.

Și chiar atunci Manchee iese în fugă din tufișuri, lătrându-mi numele ca și cum viața lui ar depinde de asta.

— TODD! TODD! TODD! schelălăie el, alergând spre noi și apoi depășindu-ne. Aaron! Vine! Aaron!

Viola scoate un țipăt scurt și cu o sforțare care aproape mă doboară la pământ se ridică în picioare și

mă prinde în timp ce cad și ne sprijinim unul pe altul și eu reușesc să arăt spre barcă.

— Acolo! zic, încercând din greu să-mi recapăt suflarea.

Și alergăm spre ea...

De-a lungul taberei...

Spre barcă și spre râu...

Manchee țopăie în fața noastră și ne deschide calea, dintr-un salt, direct în partea din față a bărcii...

Viola se împiedică în fața mea...

Și suntem la cinci... Patru... Trei pași distanță de...

Și Aaron vine tropăind din pădurea din spatele nostru...

Vacarmul lui e atât de puternic, încât nici măcar nu mai trebuie să mă uit...

— TODD HEWITT!

Și Viola a ajuns la marginea bărcii și cade în...

Și doi pași...

Și unul...

Și ajung și eu și împing cu toată forța barca s-o duc înapoi în râu.

Și „TODD HEWITT!"

Și se apropie tot mai mult...

Și barca nu se mișcă.

— O SĂ-I PEDEPSESC PE CEI RĂI!

Și tot mai aproape...

Și barca nu se mișcă.

Și Vacarmul lui mă lovește la fel de tare ca un pumn...

Și barca *se mișcă*...

Pas cu pas, și picioarele mele sunt în apă și barca se mișcă...

Și eu mă prăbușesc...

Și n-am forța să urc în barcă...

Și mă prăbușesc în apă, în timp ce barca se îndepărtează...

Și Viola mă apucă de tricou și mă smucește până când capul și umerii sunt peste marginea...

— NU, N-O SĂ! urlă Aaron...

Și Viola strigă, în timp ce mă trage din nou și partea de sus e în barcă...

Și Aaron e în apă...

Și mă apucă de picioare...

— Nu! țipă Viola și mă apucă și mai strâns, trăgând cu toată puterea...

Și stau așa, ridicat în aer...

Și barca se oprește...

Și fața Violei e schimonosită din cauza efortului...

Dar e o luptă decisivă, pe care doar Aaron ar putea s-o câștige vreodată...

Și apoi aud „TODD!", lătrat cu o voce atât de feroce, încât mă întreb o clipă dacă nu cumva a apărut un crocodil din apă...

Dar e Manchee...

E Manchee...

E câinele meu câinele meu câinele meu și sare peste Viola și simt cum picioarele lui mă lovesc în spate și trec de el în timp ce se năpustește la Aaron cu un mârâit și un urlet și un „TODD!", încât Aaron țipă de furie...

Și-mi dă drumul...

Viola se clatină pe spate, dar nu mă lasă și eu mă rostogolesc în barcă peste ea.

Smucitura ne împinge mai departe în râu.

Barca începe să se pună în mișcare.

Capul mi se zguduie și se învârte, în timp ce mă răsucesc și trebuie să stau sprijinit în mâini și în genunchi ca să am echilibru, dar mă ridic cât de mult pot și mă aplec peste barcă și strig „Manchee!"

Aaron a căzut pe spate în nisipul fin de pe malul râului, cu roba încurcându-i-se printre picioare. Manchee se repede spre fața lui, tot numai dinți și gheare și mârâituri și urlete. Aaron încearcă să-l scuture de pe el, dar Manchee mușcă din cealaltă parte a nasului lui Aaron și îi face capul să se răsucească.

Îi smulge frumușel nasul lui Aaron de pe față.

Aaron urlă de durere, și sângele țâșnește peste tot.

— Manchee! strig. Grăbește-te, Manchee!

— Manchee! strigă și Viola.

— Hai, băiete!

Și Manchee ridică ochii de la Aaron să mă vadă pe mine strigându-l...

Și atunci Aaron profită de moment.

— Nu! strig.

Îl apucă violent pe Manchee de ceafă, ridicându-l în sus de la pământ cu o singură mișcare.

— Manchee!

Aud apa împroșcând în jur și îmi dau seama vag că Viola a luat vâsla și încearcă să facă barca să nu mai înainteze și lumea strălucește și zvâcnește și...

Și Aaron a pus mâna pe câinele meu.

— ÎNTOARCE-TE AICI! zbiară Aaron, ținându-l pe Manchee în aer.

E prea greu ca să poată fi luat de ceafă și scheaună de durere, dar nu reușește să-și răsucească botul ca să-l muște pe Aaron de braț.

— Dă-i drumul! țip.

Aaron își apleacă fața...

Sângele țâșnește din gaura unde a fost nasul lui și, cu toate că rana adâncă din obraz i s-a vindecat, încă i se văd dinții și repetă porcăria asta, de data asta calm, bolborosind prin gaura aia:

— Întoarce-te la mine, Todd Hewitt!

— Todd? scâncește Manchee.

Viola vâslește cu furie ca să nu ne ia curentul, dar e slăbită din cauza drogurilor și ne îndepărtăm mult, tot mai mult.

— Nu, o aud zicând. Nu.

— Dă-i drumul, țip.

— Fata sau câinele, Todd, strigă Aaron, cu același calm care-l face cu atât mai înfricoșător. Tu alegi.

Mă întind după cuțit și-l țin ridicat în fața mea, dar capul mi se învârte prea mult și mă dezechilibrez și mă lovesc cu dinții de băncuța din barcă.

— Todd? zice Viola, încă vâslind în contra curentului, iar barca se răsucește și își schimbă direcția.

Mă ridic în capul oaselor cu gust de sânge în gură și lumea se unduiește atât de tare, încât aproape mă pune din nou la pământ.

— O să te omor, îi zic, dar atât de încet, încât probabil că-mi spun mie însumi.

— Ultima șansă, Todd, zice Aaron, cu o voce care nu mai sună la fel de calmă.

— Todd! scheaună în continuare Manchee. Todd!

Și nu...

— O să te omor, dar vocea mea e o șoaptă...

Și nu...

Și nu există nicio altă soluție...

Și barca e deja luată de curenți...

Și mă uit la Viola, care încă vâslește contra lor, cu lacrimile scurgându-i-se de pe bărbie...

Se uită și ea la mine...

Și nu există nicio altă soluție...

— Nu, zice ea, cu o voce gâtuită. O, nu, Todd...

Și îi pun mâna pe braț ca s-o opresc din vâslit.

Vacarmul lui Aaron vuiește în nuanțe de roșu și negru.

Ne ia curentul.

— Îmi pare rău! strig în timp ce râul ne duce departe, iar cuvintele-mi sunt niște chestii zimțate care mușcă din mine, iar pieptul mi-e atât de sfâșiat, încât abia mai pot respira. Îmi pare rău, Manchee!

— Todd! latră el, zăpăcit și speriat, uitându-se la mine cum îl las în urmă. *Todd!*

— Manchee! strig.

Aaron duce mâna liberă spre câinele meu.

— MANCHEE!

— Todd!

Și Aaron își răsucește cu putere brațele și se aude un PÂRRR și un țipăt și un scheunat care se oprește brusc și care-mi frânge inima în două pentru totdeauna.

Și durerea e prea mare prea mare prea mare și îmi țin mâinile pe cap și mă trag înapoi și gura mi-e deschisă într-un hohot nesfârșit și fără cuvinte al întregului întuneric uriaș din sufletul meu.

Și mă prăbușesc în el.

Și nu mai știu nimic, în timp ce râul ne duce departe și departe și tot mai departe.

PARTEA A VI-A

32. Pe râu în jos

Sunetul apei.

Și gălăgia păsărilor.

— *Unde-i siguranța mea*? cântă ele. Unde-i siguranța mea?

În spatele lor, se aude muzică.

Jur că se aude muzică.

Valuri întregi, cântată la flaut, și bizară, și familiară...

Și e lumină împotriva întunericului, fâșii întregi de lumină, albe și galbene.

Și căldură.

Și o senzație de moale pe pielea mea.

Și o tăcere acolo, lângă mine, sfâșiindu-mă la fel de tare cum a făcut-o întotdeauna.

Deschid ochii.

Sunt într-un pat, sub o pătură, într-o cămăruță pătrată cu pereți albi și cu lumina soarelui intrând prin cel puțin două ferestre deschise, cu sunetul râului care curge învolburat în apropiere și păsările zburând repede prin copaci (și muzica, o fi muzică?), și pentru o clipă nu doar că nu știu unde mă aflu, dar nu știu nici măcar *cine* sunt sau ce s-a întâmplat sau de ce simt o durere în...

O văd pe Viola, dormind chircită pe un scaun de lângă pat, respirând pe gură, cu mâinile strânse între coapse.

Sunt încă prea ameţit ca să-mi pot face gura să se mişte şi să rostească numele ei, dar probabil că Vacarmul meu îl spune destul de tare, fiin'că ochii îi tremură şi i se deschid şi mă privesc şi într-o clipită sare de pe scaun şi mă înconjoară cu braţele şi-mi striveşte nasul de clavicula ei.

— O, Doamne, *Todd*, zice ea, strângându-mă atât de tare în braţe, încât mă doare.

Îi pun o mână pe spate şi-i inspir mirosul.

Flori.

— Credeam că n-o să-ţi mai revii niciodată, spune, în timp ce mă îmbrăţişează strâns. Am crezut c-ai murit.

— Şi n-am murit? spun eu răguşit, încercând să-mi amintesc...

— Ai fost bolnav, zice Viola, dându-mi drumul, dar cu genunchii încă pe patul meu. Bolnav *tare*. Doctorul Snow nu era sigur c-o să te mai trezeşti vreodată şi când un doctor recunoaşte *aşa ceva*, atunci...

— Cine-i doctorul Snow? întreb, privind în jur prin cămăruţă. Unde suntem? Suntem în Haven? Şi ce-i cu *muzica* asta?

— Suntem într-o aşezare numită Carbonel Downs, zice ea. Am plutit pe râu, în jos şi...

Se opreşte, fiin'că mă vede că mă uit la piciorul patului.

În locul unde acum nu se mai află Manchee.

Îmi amintesc.

Pieptul mi se blochează. Gura mi se închide ermetic. Îl aud lătrând în Vacarmul meu. *Todd?* zice el, întrebându-se de ce îl las în urmă. *Todd?* cu un semn

de întrebare, pur și simplu, întrebându-mă pentru totdeauna unde plec fără el.

— S-a dus, zic, ca și cum mi-aș zice mie însumi.

Viola pare că se pregătește să spună și ea ceva, dar când ridic ochii și mă uit la ea, are ochii luminoși și tot ce face e să dea din cap, și ăsta-i lucrul cel mai bun de făcut, lucrul pe care mi-l doresc acum.

S-a dus.

S-a dus.

Și nu știu ce să spun despre asta.

— Ăsta-i Vacarm ce aud eu? zice tare o voce, precedată de propriul ei Vacarm, printr-o ușă ce se deschide undeva, la picioarele patului.

Intră un bărbat, un bărbat *masiv*, înalt și solid, cu niște ochelari care-i fac ochii să iasă din orbite și cu ceva obraznic în părul lui și un zâmbet strâmb și un Vacarm ce vine spre mine încărcat de atâta ușurare și bucurie, încât cu greu mă abțin să nu mă târăsc afară prin fereastra deschisă din spatele meu.

— Doctorul Snow, zice Viola spre mine, zbughind-o de pe pat ca să-i facă loc.

— Îmi pare bine să te cunosc în sfârșit, Todd, spune doctorul Snow, zâmbind larg și așezându-se pe pat și scoțând un dispozitiv din buzunarul din față al cămășii.

Își bagă două capete ale lui în urechi și pe celălalt îl pune pe pieptul meu fără să-mi ceară permisiunea.

— Ai putea să respiri adânc?

Nu știu absolut nimic, pur și simplu, mă uit la el.

— Vreau să văd dacă plămânii tăi sunt vindecați, zice el și-mi dau seama de un detaliu pe care l-am observat.

Accentul lui e cel mai apropiat accent de cel al Violei pe care l-am auzit vreodată în Lumea Nouă.

— Nu-i chiar la fel, spune el, dar e asemănător.

— El e cel care te-a făcut bine, zice Viola.

Nu spun absolut nimic, dar respir o dată, adânc.

— Bun, zice doctorul Snow, așezându-mi capătul dispozitivului pe o altă porțiune a pieptului. Încă o dată.

Inspir și expir. Îmi dau seama că pot să inspir și să expir până în fundul plămânilor.

— Ai fost foarte bolnav, spune el. Nici măcar n-am fost sigur c-o să scapi. Nici măcar n-aveai Vacarm până ieri.

Se uită în ochii mei.

— N-am mai văzut tipul ăsta de boală de multă vreme.

— Mda, ce să zic, răspund.

— N-am mai auzit de un spacs care să atace de *foarte* multă vreme, spune el.

Nu răspund nimic, doar respir adânc.

— E grozav, Todd, zice doctorul. Poți să-ți dai jos tricoul, te rog?

Mă uit la el, apoi la Viola.

— Eu o s-aștept afară, spune ea și iese imediat.

Întind mâna la spate să-mi trag tricoul peste cap și, în timp ce fac asta, îmi dau seama că nu mai simt nicio durere între omoplați.

— A fost nevoie de niște copci pentru aia, zice doctorul Snow, răsucindu-se ca să ajungă în spatele meu.

Își pune aparatul pe spatele meu.

Tresar.

— E rece.

— N-a plecat deloc de lângă tine, zice el, fără să mă bage în seamă și verificându-mi respirația în mai multe locuri. Nici măcar ca să doarmă.

— De câtă vreme sunt aici?

— Asta e a cincea dimineață.

— *De cinci zile*? zic și abia mai are timp să spună *da*, că eu deja am tras deoparte cuvertura și-am coborât din pat.

— Trebuie să plecăm *de aici*, zic, un pic amețit, dar în picioare, totuși.

Viola stă rezemată de ușa de la intrare.

— Am tot încercat să le spun și eu asta.

— Sunteți în siguranță aici, zice doctorul Snow.

— Am mai auzit asta înainte, îi spun.

Caut o confirmare din partea Violei, dar tot ce face e să-și ascundă un zâmbet și îmi dau seama că stau acolo doar într-o pereche de chiloți găuriți și destul de tociți care nu acoperă totul cum trebuie.

— Hei, zic, ducându-mi mâinile în jos spre părțile folositoare.

— Sunteți la fel de în siguranță ca în orice altă parte, zice doctorul Snow din spatele meu, dându-mi o pereche de pantaloni de-ai mei dintr-un morman de rufe spălate, aflat lângă pat. Am fost unul din fronturile principale în război. Știm cum să ne apărăm.

— Ăia erau spacși.

Mă întorc cu spatele la Viola și îmi trag pantalonii.

— Ăștia sunt oameni. *O mie* de oameni.

— Așa umblă vorba, zice doctorul Snow. Deși, de fapt, nici nu e numeric posibil.

— Nu știu nimic de *numiric*, îi zic, dar ei au arme.

— *Și noi* avem arme.

— Și cai.

— Și noi avem cai.

— Și aveți și bărbați care să li se alăture? îi zic ca să-l provoc.

Nu răspunde nimic, ceea ce mă mulțumește. Dar, de fapt, nu mă mulțumește deloc. Mă închei la pantaloni.

— Trebuie să plecăm.

— Trebuie să te odihnești, zice doctorul.

— Nu mai stăm să așteptăm ca armata să apară.

Mă întorc spre Viola ca s-o includ și pe ea în discuție, mă întorc fără să mă gândesc la locul de unde câinele meu ar aștepta să-l includ și pe el.

Și urmează un moment de tăcere în care Vacarmul meu umple întreaga încăpere cu Manchee, pur și simplu, o umple cu el, dintr-un colț în altul, lătrând și lătrând și cerând să facă caca și lătrând din nou.

Și murind.

Nici despre asta nu știu ce să zic.

(S-a dus, s-a dus.)

Mă simt golit. Golit cu totul.

— Nimeni n-o să te oblige să faci ceva ce nu vrei să faci, Todd, spune doctorul Snow cu blândețe. Dar bătrânii satului ar vrea să stea de vorbă cu tine înainte să ne părăsești.

Îmi strâng buzele.

— 'Spre ce?

— Despre orice ar putea fi de ajutor.

— Cum pot să vă *ajut* eu? îi zic, înhățând un tricou spălat să-l pun pe mine. Armata o să vină și-o să-i omoare pe toți cei care n-or să li se alăture. Și cam asta-i tot.

— Asta e casa noastră, Todd, zice el. O s-o apărăm. N-avem de ales.

— Dar nu mă puneți și pe mine la socoteală, încep să spun.

— Tăticule? auzim deodată.

Și în pragul ușii, lângă Viola, apare un băiețel.

Un băiețel adevărat.

Se uită în sus spre mine, cu ochii larg deschiși, iar Vacarmul lui e o chestie spațioasă, simpatică și strălucitoare și aud limpede cum eu sunt descris prin *slăbănog* și *cicatrice* și *băiatul-care-doarme* și, în același timp, sunt acolo tot felul de gânduri calde pentru tatăl lui și cuvântul *tăticul* repetat iarăși și iarăși, însemnând tot ce vreți să însemne: întrebări despre mine, faptul că-și recunoaște tăticul, că-i spune că-l iubește, toate astea într-un singur cuvânt, repetat la nesfârșit.

— Salut, prietene, zice doctorul Snow. Jacob, el e Todd. Complet treaz.

Jacob se uită la mine solemn, cu un deget în gură și dă ușor din cap.

— Capra nu dă lapte, spune el încet.

— Nu dă? zice doctorul Snow, ridicându-se în picioare. Păi, mai bine ne-am duce să vedem dacă nu cumva putem s-o convingem să dea, nu?

Tăticule tăticule tăticule zice Vacarmul lui Jacob.

— Mă duc să văd ce-i cu capra, îmi zice doctorul Snow, și-apoi mă duc să-i adun pe restul bătrânilor.

Nu mă pot abține să nu mă holbez la Jacob. Și el la mine.

E mult mai aproape de mine decât copiii pe care i-am văzut în Farbranch.

Și e atât de mic.

Am fost și eu atât de *mic*?

Doctorul Snow încă vorbește.

— O să-i aduc pe bătrâni aici, să vedem dacă ne poți ajuta.

Se apleacă spre mine până mă uit la el.

— Sau dacă putem să te ajutăm noi pe tine.

Vacarmul lui e sincer și deschis. Cred că spune adevărul. Mai cred și că se înșală.

— Poate, spune el, zâmbind. Sau poate că nu. Nici măcar n-ai văzut locul. Haide, Jake.

Îl ia pe fiul lui de mână.

— E de mâncare la bucătărie. Pun pariu că ești lihnit. Mă-ntorc într-o oră.

Mă duc la ușă și-l urmăresc cum pleacă. Jacob, tot cu degetul în gură, se uită în spate după mine până când el și tatăl lui dispar în afara casei.

— Câți ani are ăsta? o întreb pe Viola, uitându-mă încă pe coridor. Nici măcar nu știu câți ani are ăsta.

— Are patru ani, spune ea. Mi-a zis de vreo 800 de ori. Și mi se pare destul de mic pentru mulsul caprelor.

— Nu, în Lumea Nouă nu e, îi zic.

Mă întorc spre ea și o văd stând cu mâinile în șold și privindu-mă cu seriozitate.

— Hai să mănânci, zice ea. Trebuie să vorbim.

33. Carbonel Downs

Mă conduce spre o bucătărie la fel de curată și de luminoasă ca dormitorul. Râul se aude în continuare curgând repede afară, păsările sunt la fel de zgomotoase, muzica e tot...

— Ce-*i cu* muzica asta? zic, îndreptându-mă spre fereastră să mă uit afară.

Uneori, mi se pare c-o recunosc, dar când ascult mai bine, sunt voci care se schimbă rapid cu alte voci, adunându-se una peste alta.

— E de la megafoanele de deasupra din centrul așezării, zice Viola, scoțând o farfurie cu carne rece dintr-un răcitor.

Mă așez la masă.

— Are loc vreun festival, ceva?

— Nu, zice ea, într-un fel ce vrea să spună *așteaptă un pic*. Niciun festival.

Scoate niște pâine și un fruct portocaliu pe care nu l-am mai văzut până acum și apoi o băutură roșie cu gust de zahăr și afine.

Mă reped la mâncare.

— Povestește-mi.

— Doctorul Snow e un om bun, zice ea, ca și cum ăsta ar fi primul lucru pe care trebuie să-l știu. Totul la el e bun și drăguț și a muncit foarte mult să te salveze, Todd, vorbesc serios.

— În regulă. Și-atunci, care-i problema?

— Muzica aia cântă zi și noapte, zice ea, privindu-mă cum mănânc. Aici, în interiorul casei, e mai slabă, dar în restul orașului, nu poți auzi nici măcar ce gândești.

Mă opresc cu gura plină de pâine.

— Ca la cârciumă.

— Ce cârciumă?

— Cârciuma din Prent...

Mă opresc.

— De unde cred ei că suntem?

— Din Farbranch.

Oftez.

— O să fac tot posibilul.

Mușc din fruct.

— În cârciuma din locul de unde vin eu cânta muzica tot timpul ca să încerce să acopere Vacarmul.

Dă din cap.

— L-am întrebat pe doctorul Snow de ce au făcut asta aici și a zis: *Ca să ținem secrete gândurile bărbaților.*

Dau din umeri.

— Face o larmă îngrozitoare, dar, într-un fel, e logic, nu? E și ăsta un fel de a te confrunta cu Vacarmul.

— Gândurile *bărbaților*, Todd, zice ea. Bărbați. Și ai observat că a zis că se duce să le ceară *bătrânilor* să vină să-ți ceară sfatul?

Îmi vine în minte un gând oribil.

— Și aici au murit femeile?

— O, sunt femei, zice ea, jucându-se cu un cuțit de întins untul. Fac curățenie și gătesc și fac copii și locuiesc toate într-un dormitor, în afara orașului, de unde nu se pot amesteca în treburile bărbaților.

Pun jos furculița plină cu carne.

— Am mai văzut un loc ca ăsta când eram pe drum, în căutarea ta. Bărbații dormind într-un loc, femeile în altul.

— Todd, zice ea, uitându-se la mine. Nu m-au ascultat. Absolut deloc. Niciun cuvințel din cele pe care le-am spus despre armată. Îmi tot spuneau *fetiță* și nu făceau decât să mă mângâie naibii pe cap.

Își încrucișează brațele.

— Singurul motiv pentru care vor să vorbească despre asta cu tine acum e că mai multe caravane de refugiați au început să apară pe drumul dinspre râu.

— Wilf, zic.

Ochii ei mă examinează cu atenție, citindu-mi Vacarmul.

— O, spune. Nu, nu l-am văzut.

— Stai un pic.

Mai înghit niște băutură. Mi se pare că n-am mai băut nimic de ani întregi.

— Cum de-am ajuns atât de mult înaintea armatei? Și cum de n-am fost încă depășiți de ea, dacă eu stau aici deja de cinci zile?

— Am stat în barca aia o zi și jumătate, zice ea, frecându-și unghia de ceva care s-a lipit de masă.

— O zi și jumătate, repet, gândindu-mă la asta. Cre' c-am mers kilometri întregi.

— Kilometri întregi, da, zice ea. Pur și simplu, ne-am lăsat în voia curentului și am plutit și am tot plutit. Mi-a

fost prea frică să ne oprim în locurile prin care am trecut. N-ai crede dacă ți-aș povesti.

Vrea să schimbe vorba și clatină din cap.

Îmi aduc aminte de avertismentele lui Jane.

— Oameni goi în case de sticlă? întreb.

Viola se uită ciudat la mine.

— *Nu*, zice ea, strâmbând din buze. Doar sărăcie. O sărăcie îngrozitoare, îngrozitoare. Unele din locurile alea arătau de parcă oamenii ne-ar fi mâncat și pe noi, așa că am continuat să mergem și am tot mers, dar ție îți era tot mai rău și apoi, în a doua dimineață, l-am zărit pe doctorul Snow și pe Jacob la pescuit și am putut vedea în Vacarmul lui că era doctor și, oricât de ciudat ar fi locul ăsta în privința femeilor, măcar e curat.

Mă uit în jur prin bucătăria curată, curată.

— Nu putem rămâne aici, îi zic.

— Nu, nu putem.

Își sprijină capul în mâini.

Am fost atât de îngrijorată în privința ta.

Simt căldură în vocea ei.

— Eram așa de îngrijorată c-o să vină armata și că nimeni nu mă ascultă.

Izbește în masă, cuprinsă de nemulțumire.

— Și mă simțeam atât de rău în legătură cu...

Se oprește. Fața i se încruntă și se uită în altă parte.

— Manchee, zic, cu voce tare, pentru prima dată după...

— Îmi pare atât de rău, Todd, zice ea, cu ochii umezi.

— Nu-i vina ta.

Mă ridic repede, împingându-mi scaunul în spate.

— Te-ar fi omorât, zice ea, și apoi l-ar fi omorât și pe Manchee doar pentru că așa avea el chef.

— Nu mai vorbi despre asta, te rog, spun, ieșind din bucătărie și ducându-mă înapoi în dormitor.

Viola vine după mine.

— O să vorbesc cu tipii ăștia mai în vârstă, zic, luând geanta ei de pe jos și îndesând în ea restul hainelor spălate. Și-apoi o să plecăm. Cât de departe suntem de Haven, știi cumva?

Viola schițează un zâmbet firav.

— La două zile.

Mă ridic în picioare.

— Am mers atât de mult de-a lungul râului?

— Da, atât de mult.

Fluier încet în sinea mea. Două zile. Doar două zile. Până la cine știe ce-o fi acolo, în Haven.

— Todd?

— Mda? zic, punându-mi geanta ei pe umeri.

— Mulțumesc, zice ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit după mine.

Totul îngheață.

— Pentru puțin, îi zic, simțind cum fața începe să-mi ia foc și uitându-mă în altă parte.

Ea nu mai zice nimic.

— Ești bine? o întreb, tot fără să mă uit la ea. De-atunci de când te-a luat?

— Eu nu prea..., începe ea să spună, dar auzim o ușă care se închide și un cor de *tăticule tăticule tăticule* plutind de-a lungul holului spre noi.

Jacob stă sprijinit de tocul ușii, în loc să intre în cameră.

— Tăticu' m-a trimis să te aduc, zice el.

— O? ridic eu din sprâncene. Tre' să mă duc la ei acuma, nu-i așa?

Jacob dă din cap, foarte serios.

— Păi, în cazul ăsta, venim.

Îmi aranjez din nou traista și mă uit la Viola. Și apoi plecăm.

— Prea bine, zice Viola și felul în care-o zice mă bucură.

Înaintăm pe hol după Jacob, care însă se oprește la ușă.

— Doar tu, zice el, uitându-se la mine.

— Doar eu ce?

Viola își încrucișează brațele.

— Vrea să spună că doar tu să vorbești cu bătrânii.

Jacob dă din cap, din nou foarte serios. Mă uit la Viola și înapoi la Jacob.

— Păi, atunci, zic, lăsându-mă pe vine până ajung la nivelul lui. De ce nu te duci tu să-i spui tăticului tău că eu și Viola venim într-un minut. În regulă?

Jacob deschide gura.

— Dar el a zis să...

— Nu prea-mi pasă ce-a zis el, îi spun cu blândețe. Fugi.

Scoate un oftat scurt și aleargă spre ușă.

— Cre' c-am nimerit între niște bărbați care-mi spun ce să fac, zic și sunt surprins de sfârșeala din vocea mea și deodată am chef să mă întorc în patul ăla și să mai dorm încă cinci zile.

— O să poți să mergi până la Haven? zice Viola.

— Încearcă să mă oprești, spun și ea zâmbește iarăși.

Mă îndrept spre ușa de la intrare.

Și pentru a treia oară mă aștept ca Manchee să vină cu noi țopăind de zor.

Absența lui e atât de dureroasă, încât mi se pare că e încă aici și iarăși îmi iese tot aerul din plămâni și trebuie să aștept și să respir adânc și să înghit.

— O, Doamne, îmi zic în sinea mea.

Ultimul lui *Todd?* atârnă în Vacarmul meu ca o rană.

Asta-i o altă chestie despre Vacarm. Tot ce ți s-a întâmplat vreodată, pur și simplu continuă să apară sub formă de vorbe, la nesfârșit.

Văd ultimul fir de praf în urma lui Jacob, care aleargă în sus pe drum printre niște copaci spre restul așezării. Mă uit în jur. Casa doctorului Snow nu e prea mare, dar se întinde pe o platformă cu vedere spre râu. Există un mic doc și un pod foarte jos care leagă cărarea lată dinspre centrul orașului Carbonel Downs cu drumul de pe lângă râu care duce mai departe, pe partea cealaltă. Drumul de-a lungul râului, cel pe care am mers atât de mult timp, e aproape ascuns în spatele unui șir de copaci și continuă pe lângă așezări, în ultimele două zile, cât mai e până la Haven.

— Doamne, zic. E ca în paradis în comparație cu restul Lumii Noi.

— Paradisul înseamnă mai mult decât niște clădiri frumoase, zice Viola.

Mă mai uit un pic în jur. Pe drum doctorul Snow are și o grădină de fațadă, bine întreținută. Uitându-mă în față, mai văd și alte clădiri printre copaci și aud muzica aia cântând.

Muzica aia ciudată. Care se schimbă întruna ca să te împiedice să te obișnuiești cu ea, presupun. Nu e ceva ce recunosc, dar e mai tare aici și, pe de altă parte, cre' că nu *tre'* s-o recunoști, dar jur că am auzit ceva din ea, în momentul când mă trezeam...

— E aproape de nesuportat în mijlocul așezării, zice Viola. Majoritatea femeilor nici măcar nu se obosesc să iasă din dormitor și să vină pe-aici.

Se încruntă. Și cred că asta-i și ideea.

— Soția lui Wilf mi-a povestit despre o așezare unde toată lumea...

Mă opresc fiin'că muzica se schimbă.

Cu toate că, de fapt, nu se schimbă.

Muzica din așezarea asta rămâne la fel, dezordonată și cu multe cuvinte și răsucindu-se în jurul ei ca o maimuță.

Dar mai e.

Mai e ceva, o altă muzică, în afară de muzica asta.

Și se aude tot mai tare.

— Auzi și tu asta? îi zic.

Mă întorc.

Și apoi mă întorc din nou. La fel și Viola.

Încercăm să ne dumirim ce se aude.

— Poate că cineva a montat un alt megafon de cealaltă parte a râului, zice ea. În caz că femeile și-ar putea face vreo idee îndrăzneață să plece de aici.

Dar n-ascult ce spune.

— Nu, șoptesc eu. Nu, e imposibil.

— Ce? zice Viola, și vocea i se schimbă.

— Sst.

Ascult din nou cu atenție, încercând să-mi liniștesc Vacarmul ca să pot înțelege ceva.

— Vine dinspre râu, șoptește ea.

— Sst, zic din nou, fiin'că pieptul începe să-mi tresalte, iar Vacarmul începe să-mi vuiască prea tare ca să-mi mai fie de vreun folos.

Undeva acolo, în ciuda iureșului apei și a Vacarmului păsărelelor care cântă, e...

— Un cântec, zice Viola, foarte încet. Cineva cântă.

Cineva cântă.

Și cântă așa:

Într-o dimi-neaaa-țăăăă devreee-mee, chiar când soarele ră-săăă-rea...

Și Vacarmul meu se întețește brusc când zic asta.

— Ben.

34. O, nu mă părăsi niciodată

Alerg în jos, spre malul râului și mă opresc și ascult din nou.

O, nu mă amăgi.

— Ben? spun, încercând să strig și să șoptesc, în același timp.

Viola vine bufnind în spatele meu.

— Nu e Ben *al tău*? zice ea. E Ben al tău?

Îi fac semn cu mâna să tacă și ascult și încerc să alung râul și păsările și propriul meu Vacarm și acolo, chiar acolo, sub toate astea...

O, nu mă părăsi niciodată.

— Pe cealaltă parte a râului, zice Viola și o ia repede de-a lungul podului, cu picioarele lovindu-i-se zgomotos de lemnul lui.

Sunt chiar în spatele ei, o depășesc, ascultând și privind și ascultând și privind și acolo și acolo și acolo...

Acolo în tufișurile de pe cealaltă parte a apei...

E Ben.

E chiar Ben.

E ghemuit la pământ, în dosul unor plante verzi cu frunze mari, cu mâna sprijinită de un trunchi de copac,

uitându-se la mine cum vin spre el, uitându-se cum alerg de-a lungul podului, și în timp ce mă apropii de el, fața i se relaxează și Vacarmul lui se deschide la fel de larg ca brațele lui și zbor înspre amândouă, sărind de pe pod în tufișuri și aproape doborându-l la pământ și inima îmi bate să-mi sară din piept și Vacarmul mi-e strălucitor cât tot cerul albastru și...

Și totul va fi bine.

Totul va fi bine.

Totul va fi bine.

E Ben.

Și mă apucă strâns și zice „Todd" și Viola se retrage un pic mai încolo, lăsându-mă să-l salut, și-l îmbrățișez și-l tot îmbrățișez, și e Ben, o, Doamne Atotputernice, e Ben Ben Ben.

— Eu sunt, zice el, râzând un pic, fiin'că îi iau tot aerul din plămâni. O, mă bucur să te văd, Todd.

— Ben, îi spun, desprinzându-mă din brațele lui și nu știu ce să fac cu mâinile, așa că-i apuc partea din față a cămășii în pumni și-l scutur într-un fel care-ar trebui să-nsemne dragoste. Ben, îi zic din nou.

Dă din cap și zâmbește.

Dar are niște încrețituri în jurul ochilor și deja văd un gând, îl văd venind atât de rapid, încât trebuie să fie deja la vedere în Vacarmul lui, și trebuie să întreb:

— Cillian?

Nu zice nimic, dar îmi arată, Ben alergând înapoi spre o fermă care e deja în flăcări, deja arzând până la temelii, cu câțiva dintre oamenii Primarului înăuntru, dar și cu Cillian, și Ben jelind, jelind și acum.

— Vai, nu, zic, și mi se întoarce stomacul pe dos, deși bănuiam de multă vreme că așa s-a întâmplat.

Dar să ghicești un lucru nu-i totuna cu să-l știi sigur.

Ben dă iarăși din cap, încet și trist, și observ acum că e murdar și e pătat de sânge pe nas și arată de parcă n-a mai mâncat nimic de o săptămână, dar e tot Ben și încă mă poate citi ca nimeni altcineva fiin'că Vacarmul lui deja mă întreabă de Manchee și eu deja îi arăt și, până la urmă, ochii mi se umplu de lacrimi și izbucnesc în plâns și el mă ia din nou în brațe și plâng în hohote după câinele meu și după Cillian și după viața pe care o aveam.

— L-am lăsat acolo, îi zic și îi tot repet, plin de muci și tușind. L-am părăsit.

— Știu, zice el și îmi dau seama că știe fiin'că aud aceleași cuvinte și în Vacarmul lui. *L-am părăsit*, gândește el.

Dar după numai un minut îl simt împingându-mă cu blândețe înapoi și zicând:

— Ascultă, Todd, nu mai ai mult timp.

— Nu mai am mult timp pentru ce? întreb, dar văd că se uită spre Viola.

— Bună, zice ea, cu o privire vioaie.

— Bună, spune Ben. Probabil că tu ești fata.

— Probabil că da, zice ea.

— Ai avut grijă de Todd?

— Am avut grijă unul de altul.

— Bine, zice Ben, și Vacarmul lui devine cald și trist. Bine.

— Hai, îi spun, luându-l de braț și încercând să-l trag spre pod. Putem să-ți aducem ceva de mâncare. Și e și un doctor...

Dar Ben nu se mișcă.

— Poți să ții de șase pentru noi? o întreabă pe Viola. Anunță-ne dacă vezi ceva, orice. Fie dinspre așezare, fie dinspre drum.

Viola dă din cap și se uită în ochii mei, în timp ce iese din frunziș și ajunge înapoi pe cărare.

— Lucrurile s-au agravat, îmi zice Ben, încet, cât se poate de serios. Tre' să ajungi în Haven. Cât poți de repede.

— *Știu* asta, Ben, îi spun, de ce tu...

— E o armată pe urmele tale.

— Știu *și asta*. *Și* Aaron. Dar acum, că ești și tu aici, putem...

— Eu nu pot să vin cu tine, zice el.

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? *'Nțeles* că poți...

Dar el dă din cap.

— Știi că nu pot.

— Putem să găsim o cale, îi zic, dar Vacarmul meu deja se învolburează, gândește, își aduce aminte.

— Bărbații din Prentisstown nu-s bine primiți nicăieri în Lumea Nouă, spune el.

Dau din cap.

— Nici de *băieții* din Prentisstown nu-s prea încântați.

Mă ia din nou de braț.

— Ți-a făcut rău cineva?

Îl privesc calm.

— O grămadă de oameni, îi zic.

Își mușcă buza și Vacarmul lui devine și mai trist.

— Te-am căutat, îmi spune. Zi și noapte, urmărind armata, ocolind-o, trecând în fața ei, auzind zvonuri despre un băiat și o fată care călătoresc singuri. Și iată că ești aici și ești bine – știam că o să fii. Știam eu.

Oftează și e atât de multă dragoste și tristețe în acest oftat, încât știu că se pregătește să-mi spună adevărul.

— Dar eu te pun în pericol în Lumea Nouă.

Face un gest spre tufișul în care ne ascundem, ne ascundem ca niște hoți.

— O să trebuiască să faci restul drumului singur.

— Da' nu-s singur, îi zic, fără să mă gândesc prea mult.

Zâmbește, dar e tot trist.

— Nu, spune el. Nu, nu ești, nu-i așa?

Se uită din nou în jur, printre frunze și dincolo de râu, spre casa doctorului Snow.

— Ai fost bolnav? mă întreabă. Ți-am auzit Vacarmul ieri-dimineață venind în jos pe râu, dar era înfierbântat și somnoros. De atunci aștept aici. Eram îngrijorat să nu se fi întâmplat ceva grav.

— Am fost bolnav, zic și rușinea începe să-mi acopere Vacarmul ca o ceață leneșă.

Ben se uită iar la mine, cu atenție.

— Ce s-a întâmplat, Todd? spune, citind cu blândețe în Vacarmul meu așa cum a făcut întotdeauna. Ce s-a întâmplat?

Îmi deschid Vacarmul pentru el, totul de la început, crocodilii care l-au atacat pe Aaron, cursa prin mlaștină, nava Violei, cum am fost urmăriți de Primar călare pe calul lui, podul, Hildy și Tam, Farbranch și ce s-a întâmplat acolo, răscrucea de drumuri. Wilf și chestiile care cântau *Aici*, Domnul Prentiss Junior și cum m-a salvat Viola.

Și spacsul.

Și ce am făcut eu.

Nu mă pot uita la Ben.

— Todd, zice el.

Încă mă uit în pământ.

— Todd, repetă el. Uită-te la mine.

Îmi ridic privirea către el. Ochii lui, la fel de albaștri ca întotdeauna, îmi surprind privirea și ne uităm unul la altul.

— Cu toți am făcut greșeli, Todd. Fiecare dintre noi.

— Am omorât chestia aia, zic.

Înghit în sec.

— L-am omorât *pe el*. Era un el.

— Ai făcut ce-ai știut. Ai făcut ce-ai crezut tu că-i mai bine să faci atunci.

— Și asta *scuză* totul?

Dar e ceva în Vacarmul lui. Ceva plin de lucruri nespuse.

— Ce e, Ben?

Oftează adânc.

— E vremea să afli, Todd, zice el. Vremea să știi adevărul.

Se aude un trosnet de ramuri, în timp ce Viola vine alergând spre noi.

— Cal pe drum, zice ea, cu respirația tăiată.

Ascultăm. Zgomot de copite, pe drumul de lângă râu, venind rapid. Ben se furișează și mai adânc în tufișuri. Noi mergem cu el, dar călărețul care vine atât de iute nu-i interesat deloc de noi. Îl auzim trecând ca un tunet pe lângă noi pe drum și luând-o în sus pe pod, direct spre Carbonel Downs, copitele tropotind pe scânduri și apoi în praful drumului până când sunt înghițite de sunetele megafonului.

— Nu cred că-s vești bune, spune Viola.

— Tre' să fie armata, zice Ben. Probabil că nu-s la mai mult de câteva ore de aici.

— Ce? fac, dându-mă înapoi.

Viola tresare și ea.

— Ți-am spus că n-avem prea mult timp, zice Ben.

— Atunci tre' să plecăm! spun. Tre' să vii cu noi. O să le zicem oamenilor...

— Nu, spune el. *Nu*. Mergeți voi în Haven. E tot ce puteți face. E cea mai bună soluție pe care-o aveți.

Îl bombardăm cu o ploaie de întrebări neașteptate.

— Atunci, în Haven suntem în siguranță? întreabă Viola. Feriți de armată?

— E adevărat că au un leac pentru Vacarm? întreb.

— Au căi de comunicație? O să pot să iau legătura cu nava mea?

— Ești sigur că vom fi în siguranță? Ești *sigur*?

Ben ridică mâinile să ne oprească.

— Nu știu, zice el. N-am mai fost acolo de douăzeci de ani.

Viola izbucnește:

— Douăzeci de ani? Douăzeci de *ani*? repetă ea și ridică vocea. Atunci cum știm noi ce-o să găsim când ajungem acolo? Cum știm măcar dacă locul ăla mai e *acolo*?

Mă frec cu mâna pe față și mă gândesc că locul ăla gol unde era Manchee înainte m-a făcut să-mi dau seama, să-mi dau seama de ceva ce n-am vrut niciodată să știm.

— Nu știm, îi zic, și nu fac decât să spun adevărul. N-am știut niciodată.

Viola scoate un mic sunet și umerii i se prăbușesc.

— Nu, zice ea. Bănuiesc că n-am știut.

— Dar întotdeauna mai există speranță, spune Ben. Trebuie să speri întotdeauna.

Ne uităm amândoi la el și trebuie să existe un cuvânt pentru felul în care facem asta, dar nu știu care e. Ne uităm la el de parcă ar vorbi într-o limbă străină, ca și cum abia ar fi spus că se mută pe una dintre cele două luni, ca și cum ne-ar spune că totul n-a fost decât un vis urât și că are bomboane pentru toată lumea.

— Nu-i prea multă speranță în locurile alea, Ben, îi zic.

Dă din cap.

— Ce crez' că v-a făcut să mergeți înainte? Ce crez' că v-a adus până aici?

— Frica, răspunde Viola.

— Disperarea, spun.

— Nu, zice el către amândoi. Nu, nu, nu. Ați ajuns mai departe decât ajung majoritatea oamenilor în toată viața lor. Ați trecut peste obstacole și pericole și prin lucruri care ar fi trebuit să vă omoare. Ați scăpat de o armată și de un nebun și de o boală ucigătoare și ați văzut lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le vor vedea niciodată. Cum credeți că ați fi putut vreodată să ajungeți atât de departe, dacă n-ați fi avut speranță?

Viola și cu mine schimbăm o privire rapidă.

— Înțeleg ce-ncerci să zici, Ben, încep eu.

— Speranța, spune el, strângându-mă de mână la cuvântul ăsta. E speranța. Mă uit chiar acum în ochii tăi și-ți zic că există speranță pentru tine, speranță pentru amândoi.

Se uită la Viola și apoi iar la mine.

— Speranță care vă așteaptă la capătul drumului.

— N-ai de unde să știi asta, zice Viola și Vacarmul meu, oricât de tare m-aș împotrivi eu, o aprobă.

— Nu, spune Ben, dar cred asta. Cred asta pentru voi. Și de asta se numește speranță.

— Ben...

— Chiar dacă voi nu credeți, continuă el, fiți siguri că eu cred.

— Aș crede mai mult dacă ai veni cu noi, îi spun.

— Nu vini? zice Viola, surprinsă, apoi se corectează. Nu *vine*?

Ben se uită la ea, deschide gura și-o închide la loc.

— Care-i adevărul ăla, Ben? îl întreb. Care e adevărul pe care trebuie să-l aflăm?

Ben trage adânc aer în piept.

— În regulă, zice el.

Dar chiar atunci cineva de dincolo de râu mă strigă clar și tare: „Todd!"

Și atunci observăm că muzica din Carbonel Downs se ia la întrecere cu Vacarmul oamenilor care trec podul acum.

Mulți bărbați.

Ăsta-i celălalt scop al muzicii, presupun. Să nu-i poți auzi pe bărbați când vin.

— Viola? strigă doctorul Snow. Ce faceți voi doi acolo?

Mă ridic imediat și mă uit în jur. Doctorul Snow traversează podul, cu micuțul Jacob de mână, în fruntea unui grup de bărbați care arată ca niște variante ale lui mai puțin prietenoase și se uită de sus la noi și-l văd pe Ben și pe mine și pe Viola vorbind cu el.

Și Vacarmul lor începe să aibă diferite culori pe măsură ce încep să înțeleagă ceea ce văd.

Și văd că unii dintre ei au puști.

— Ben? îi zic, încet.

— Trebuie să fugiți, șoptește el. Trebuie să fugiți *acum*.

— Nu te las aici. Nu încă o dată.

— Todd...

— Prea târzu, zice Viola.

Fiin'că deja-s pe urmele noastre, trec de capătul podului și se îndreaptă spre tufișurile în care nu mai putem să ne ascundem.

Doctorul Snow ajunge primul la noi. Îl caută peste tot pe Ben.

— Și ăsta cin' să fie?

Și sunetul Vacarmului său nu pare deloc fericit.

35. Legea

— El e Ben, zic, încercând să-mi stârnesc Vacarmul, ca să blochez toate întrebările bărbaților.

— Și cu ce se ocupă Ben acolo, la el acasă? întreabă doctorul Snow, uitându-se în toate direcțiile cu ochi atenți.

— Ben e tatăl meu, zic.

Fiin'că e adevărat, nu-i așa? În toate lucrurile care contează.

— Tatăl meu.

— Todd, îl aud pe Ben vorbind în spatele meu, cu tot felul de sentimente amestecate în Vacarmul lui, dar mai ales cu dorința de a mă avertiza.

— Tatăl tău? zice un bărbat cu barbă din spatele doctorului Snow, care-și încovoaie degetele peste patul puștii, deși nu o ridică.

Încă nu.

— Ar trebui să fii atent pe cine numești părinte, Todd, zice încet doctorul Snow, trăgându-l pe Jacob mai aproape de el.

— Spuneai că băiatul e din Farbranch, zice un al treilea bărbat cu un semn din naștere purpuriu sub ochi.

— Așa ne-a zis fata.

Doctorul Snow se uită la Viola.

— Nu-i așa, Vi?

Viola îl privește și ea, dar nu zice nimic.

— Nu poți să ai încredere în cuvintele unei femei, zice bărbosul. Ăsta e un bărbat din Prentisstown, deși n-am văzut niciodată unul până acum.

— El a condus armata direct la noi, spune cel cu semnul din naștere.

— Băiatul e nevinovat, zice Ben și, când mă întorc, îl văd stând cu mâinile în aer. Pe mine mă vreți.

— Rectificare, spune bărbosul, și vocea lui furioasă devine și mai furioasă. Pe tine *nu* te vrem.

— Stai o clipă, Fergal, zice doctorul Snow. Ceva nu e-n regulă aici.

— Știi care-i legea, spune cel cu semnul din naștere.

Legea.

Și cei din Farbranch vorbeau despre *lege*.

— Mai știu și că astea nu sunt niște circumstanțe obișnuite, zice doctorul Snow, apoi se întoarce spre noi. Ar trebui să le dăm măcar șansa de a ne oferi o explicație.

Îl aud pe Ben trăgând aer în piept.

— Păi, eu...

— Nu tu, îl întrerupe bărbosul.

— Care-i povestea, Todd? zice doctorul Snow. Și-acum e foarte important să ne spui adevărul.

Mă uit de la Viola la Ben și apoi invers.

Care parte de adevăr s-o spun?

Aud trăgaciul unei puști. Bărbosul și-a ridicat arma. Și la fel unul sau doi dintre bărbații din spatele lui.

— Cu cât așteptați mai mult, zice bărbosul, cu atât mai mult păreți niște spioni.

— Nu suntem spioni, mă grăbesc să spun.

— Armata de care vorbește fata ta a fost văzută mărșăluind de-a lungul drumului paralel cu râul, zice doctorul Snow. Una dintre iscoadele noastre tocmai ne-a raportat că i-a văzut la mai puțin de o oră distanță.

— O, nu, o aud șoptind pe Viola.

— Nu e fata mea, zic, încet.

— Poftim? spune doctorul Snow.

— Ce? zice Viola.

— E propria ei stăpână, zic. Nu *aparține* nimănui.

Și Viola *se uită* ca întotdeauna la mine.

— Nu contează care pe care, spune cel cu semnul din naștere. Avem o armată din Prentisstown mărșăluind spre noi și un bărbat din Prentisstown ascunzându-se în tufele noastre și un băiat din Prentisstown care a fost în mijlocul nostru de vreo săptămână. Pare cam suspect, dacă mă-ntrebați pe mine.

— A fost bolnav, intervine doctorul Snow. Era inconștient.

— Dacă zici tu, spune cel cu semnul din naștere.

Doctorul Snow se întoarce spre el foarte încet.

— Acum mă faci și mincinos, Duncan? Nu uita, te rog, că vorbești cu șeful consiliului bătrânilor.

— Vrei să zici că nu vezi aici niciun complot, Jackson? spune cel însemnat din naștere, care nu se retrage și ridică și el pușca. Stăm aici ca proștii, așteptând să fim atacați. Cine știe ce le-or fi spus armatei lor?

Își ațintește pușca asupra lui Ben.

— Dar o să punem capăt la treaba asta *chiar acum*.

— Nu suntem *spioni*, zic încă o dată. Fugim și noi de armată la fel de tare cum ar trebui s-o faceți și voi.

Și bărbații se uită unii la alții.

În Vacarmul lor nu aud decât aceste gânduri despre armată, despre a fugi din calea ei în loc de a apăra orașul.

Mai văd și clocote de furie, furie că sunt nevoiți să facă această alegere, furie că nu știu care-i cea mai bună cale de a-și apăra familiile. Și văd că furia s-a concentrat undeva, nu pe armată, nu pe ei înșiși pentru că sunt nepregătiți, deși Viola îi tot avertizează de zile întregi, nu pe lume pentru halul în care a ajuns.

Își concentrează furia pe Ben. Își concentrează furia pe Prentisstownul întruchipat de un singur om.

Doctorul Snow îngenunchează ca să ajungă la nivelul lui Jacob.

— Salut, pr'etene, îi spune el fiului său. De ce nu te duci tu să alergi în spatele casei, bine?

Tăticule tăticule tăticule aud în Vacarmul lui Jacob.

— De ce, tăticule? zice el, holbându-se la mine.

— Păi, pun pariu că acum capra se simte cam singurică acolo, spune doctorul Snow. Și cine mai vrea o capră singurică, hm?

Jacob se uită la tatăl său, apoi înapoi la mine și la Ben, apoi spre bărbații din jurul lui.

— De ce e toată lumea așa de supărată? întreabă el.

— O, zice doctorul Snow, încercăm să ne dăm seama de niște chestii, asta-i tot. O să fie bine în curând. Tu fugi înapoi acasă și vezi dacă se simte bine capra.

Jacob se gândește o clipă la asta, apoi zice:

— Bine, tăticule.

Doctorul Snow îl sărută pe creștetul capului și apoi îi ciufulește părul. Jacob fuge înapoi spre podul ce duce la casa doctorului Snow. Când doctorul se întoarce spre noi, o grămadă de puști se ridică.

— După cum vezi, lucrurile nu arată prea bine, Todd, spune el, și chiar se simte o tristețe în vocea lui.

— Nu știe, zice Ben.

— Tacă-ți fleanca, ucigașule! se răstește bărbosul, gesticulând cu pușca în mână.

Ucigaș?

— Spune-mi adevărul, îmi cere doctorul Snow, ești din Prentisstown?

— El m-a *salvat* din Prentisstown, intervine Viola. Dacă nu era el...

— Taci din gură, fato, zice bărbosul.

— Nu prea-i momentul potrivit să vorbească o femeie, Vi, spune doctorul Snow.

— Dar..., zice Viola, și fața i se înroșește.

— Te rog, zice doctorul Snow.

Apoi se uită la Ben.

— Ce le-ai spus celor din armata voastră? Câți oameni avem? Cum sunt fortificațiile noastre...

— Eu *fug* de armată, spune Ben, stând în continuare cu mâinile sus. Uitați-vă la mine. Arăt eu a soldat bine întreținut? Nu le-am spus nimic. Sunt fugar și-mi căutam...

Face o pauză și eu știu motivul.

— Fiul, zice el.

— Și ai făcut asta, deși cunoșteai legea? întreabă doctorul Snow.

— Cunosc legea, răspunde Ben. Cum e posibil să nu cunosc legea?

— Ce-i cu afurisita aia de LEGE? zbier eu. Despre ce naiba vorbește toată lumea?

— Todd e nevinovat, zice Ben. Puteți să căutați cât vreți în Vacarmul lui și nu veți găsi nimic din care să reiasă că eu v-am mințit.

— Nu poți avea încredere în ei, spune bărbosul, continuând să se uite în jos, la arma lui. *Știi* foarte bine că nu poți.

— Nu știm nimic, zice doctorul Snow. Nu mai știm de zece ani.

— Știm că s-au ridicat și-au format o armată, spune cel cu semnul din naștere.

— Da, dar nu-l găsesc vinovat de nicio nelegiuire pe băiatul ăsta, zice doctorul Snow. Voi îl găsiți?

Zece Vacarmuri diferite vin să mă împungă ca niște bețe.

Se întoarce spre Viola.

— Și singura vină a fetei e că a mințit ca să-i salveze viața prietenului ei.

Viola nu se uită la mine, e încă roșie de furie.

— Și avem probleme mai mari acum, continuă doctorul Snow. O armată care vine și care știe sau nu știe totul despre cum ne pregătim noi să-i întâmpinăm.

— Nu *suntem SPIONI*! strig.

Dar doctorul Snow se întoarce către ceilalți bărbați.

— Duceți-i pe băiat și pe fată înapoi în oraș. Fata poate sta cu femeile și băiatul se simte suficient de bine ca să lupte alături de noi.

— Stai o clipă! țip.

Doctorul Snow se întoarce spre Ben.

— Și deși chiar cred că ești doar un om care-și caută fiul, legea e lege.

— Asta e decizia ta finală? întreabă bărbosul.

— Dacă bătrânii sunt de acord, zice doctorul Snow.

Toată lumea dă din cap cam fără chef, scurt și foarte serios. Doctorul Snow se uită la mine.

— Îmi pare rău, Todd.

— Stai așa! îi zic, dar tipul cu semnul din naștere deja face un pas înainte și mă apucă de braț. Dă-mi drumul!

Un alt bărbat o înhață pe Viola și ea se împotrivește la fel de tare ca mine.

— Ben! strig, uitându-mă înapoi spre el. *Ben*!

— Fugi, Todd, zice el.

— Nu, Ben!

— Ține minte că te iubesc.

— Ce-or să-ți facă? strig, încercând să-i îndepărtez mâna tipului cu semnul din naștere.

Mă întorc spre doctorul Snow.

— Ce-o să faceți?

Nu zice nimeni nimic, dar văd răspunsul în Vacarmul lui.

Ceea ce legea cere.

— Pe NAIBA o să faceți! zbier și, cu brațul liber, mă întind imediat după cuțit și-l îndrept spre mâna celui cu semnul, retezându-i-o la vârf.

Țipă și-mi dă drumul.

— Fugi! îi zic lui Ben. Fugi imediat!

O văd pe Viola mușcându-l de mână pe bărbatul care a înhățat-o. Care țipă de durere și face un pas înapoi.

— Și tu! îi strig. Plecați de-aici!

— Eu n-aș fi atât de sigur, zice bărbosul și locul e deodată împânzit de pușți ațintite asupra noastră.

Cel cu semnul din naștere înjură și ridică brațul să mă lovească, dar am cuțitul în mână.

— Numai să încerci, îi zic printre dinți. *Haide!*

— DE AJUNS! strigă doctorul Snow.

Și, în tăcerea neașteptată care urmează, auzim niște zgomote de copite în depărtare.

Dum-dubudum-dubudum-dum.

Cai. Cinci cai. Zece. Poate chiar cincisprezece.

Vuind pe drum ca și cum diavolul însuș' s-ar afla pe urmele lor.

— Iscoade? îl întreb pe Ben, cu toate că știu că nu-s.

Clatină din cap.

— Trupa de recunoaștere.

— Sunt înarmați, le zic doctorului Snow și celorlalți bărbați, gândind cu repeziciune. Au la fel de multe arme ca voi.

Doctorul Snow se gândește și el. Îi văd Vacarmul huruind, îl văd gândindu-se cât timp mai au până când vor ajunge caii aici, ce necazuri o să le facem eu și cu Viola, cât timp vor irosi cu noi.

Îl văd luând o hotărâre.

— Dați-le drumul.

— Ce? zice bărbosul, și Vacarmul lui îl tot îndeamnă să împuște *ceva*. E un trădător și un criminal.

— Dar noi avem un oraș de apărat, răspunde cu fermitate doctorul Snow. Am un fiu pe care trebuie să-l protejez. Și tu ai, Fergal.

Bărbosul se încruntă, dar nu mai zice nimic.

Dum-dubudum-dubudum-dum se aude dinspre drum.

Doctorul Snow se întoarce spre noi.

— Plecați, ne spune. Nu pot decât să sper că nu ne-ați pecetluit soarta.

— Nu v-am pecetluit-o, îi zic, și spun adevărul.

Doctorul Snow strânge din buze.

— Aș vrea să vă cred.

Se întoarce spre bărbați.

— Haideți! strigă. Duceți-vă la posturile voastre! Grăbiți-vă!

Grupul de bărbați se împrăștie, gonind spre Carbonel Downs, iar bărbosul și cel cu semnul din naștere încă

fierb de mânie împotriva noastră în timp ce se îndepărtează, căutând orice pretext să-și folosească armele, dar noi nu le dăm niciun motiv. Pur și simplu, ne uităm la ei cum pleacă.

Îmi dau seama c-am început să tremur un pic.

— Fir-ar al naibii, pufnește Viola, încovoindu-se.

— Tre' să plecăm de-aici, îi zic. Armata o să-și îndrepte atenția mai mult asupra noastră decât a lor.

Încă am traista Violei la mine, deși n-are în ea decât niște haine, sticlele cu apă, binoclul și caietul mamei, care-i tot în punga lui de plastic.

Tot ce avem noi pe lume.

Ceea ce înseamnă că suntem gata de plecare.

— Asta o să se tot întâmple la nesfârșit, zice Ben. Nu pot să vin cu voi.

— Ba poți, îi spun. Poți să pleci mai târziu, dar noi mergem acum și tu vii cu noi. Nu te lăsăm aici ca să te prindă armata.

Mă uit spre Viola.

— Nu-i așa?

Își îndreaptă umerii și pare foarte hotărâtă.

— Așa e, spune.

— Atunci e stabilit, zic.

Ben se uită când la unul, când la celălalt. Își încruntă sprâncenele.

— Numai până când veți fi în siguranță.

— Vorbim prea mult, spun. Și nu alergăm suficient.

36. Răspunsuri la întrebări

Nu mergem pe drumul de lângă râu din motive evidente și ne croim cale printre copaci, îndreptându-ne, ca întotdeauna, spre Haven, rupând în drumul nostru crenguțe și ramuri, îndepărtându-ne de Carbonel Downs cât de repede ne duc picioarele.

Nu trec nici zece minute și auzim primele împușcături.

Nu ne uităm în urmă. Nu ne uităm în urmă.

Fugim și sunetul se risipește.

Alergăm în continuare.

Viola și cu mine suntem amândoi mai rapizi decât Ben și câteodată trebuie să încetinim ca să ne poată prinde din urmă.

Trecem pe lângă una, apoi pe lângă două mici așezări goale, locuri care au luat mai în serios zvonurile despre armată decât Carbonel Downs. O ținem spre pădurile dintre râu și drum, dar nu mai vedem nicio caravană. Probabil că se îndreaptă cu mare viteză spre Haven.

Și tot fugim.

Noaptea se așterne și noi continuăm să fugim.

— Ești bine? îl întreb pe Ben, când ne oprim lângă râu să umplem din nou sticlele.

— Continuă să fugi, zice el, gâfâind. Continuă să fugi.

Viola îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Îmi pare rău că n-avem mâncare, îi zic, dar el nu face altceva decât să clatine din cap și să zică „Nu vă opriți din alergat".

Așa că alergăm mai departe.

Vine miezul nopții și noi tot alergăm.

(Cine știe câte zile? Cui îi mai pasă?)

Până când, în cele din urmă, Ben zice „Așteptați" și se oprește, cu mâinile pe genunchi, respirând greu, într-un fel care, într-adevăr, arată că nu se simte prea bine.

Mă uit în jur în lumina lunilor. Și Viola face la fel. Arată undeva:

— Acolo.

— Acolo sus, Ben, zic, arătând spre delușorul pe care l-a zărit Viola. De acolo vom putea vedea în jur.

Ben nu zice nimic, doar gâfâie și dă din cap și merge după noi. Pe drumul spre vârf, pe una din părți, sunt copaci, dar cărarea e bine îngrijită și sus e un luminiș întins.

Când ajungem acolo, înțelegem de ce.

— Un cimitir, zic.

— Un ce? spune Viola, uitându-se în jur la toate pietrele pătrate care marchează mormintele.

Cred că sunt vreo sută, poate două, în șiruri ordonate și cu iarba bine întreținută. Viața de colonist e grea și e scurtă și o grămă' de oameni din Lumea Nouă au închinat steagul.

— E un loc unde se îngroapă tipii morți, zic.

Viola face ochii mari.

— Un loc să faci *ce*?

— Oamenii nu mor în spațiu? întreb.

— Ba da, răspunde ea. Dar noi le dăm foc. Nu-i punem în *găuri*.

Își încolăcește brațele în jurul ei, cu fruntea încruntată, trăgând cu ochiul în jur la morminte.

— Cum poate să fie treaba asta *igienică*?

Ben încă n-a zis nimic, doar s-a prăbușit lângă o piatră de mormânt, rezemându-se de ea ca să-și tragă sufletul. Iau o sorbitură zdravănă din sticla de apă și apoi i-o dau lui Ben. Mă uit cu atenție în jurul nostru. Se poate vedea o bucățică din drum și poți vedea și râul, curgând cu repeziciune pe partea stângă, de data asta. E un cer senin, au apărut și stelele, lunile în ultimul pătrar sunt sus, deasupra noastră.

— Ben? spun, ridicându-mi ochii în noapte.

— Da, zice el, sorbind din apa lui.

— Ești bine?

— Mda.

Respirația îi revine la normal.

— Sunt făcut pentru munca la fermă. Nu pentru alergat.

Mă mai uit o dată la cele două luni, cea mică o urmărește pe cea mai mare, două chestii care strălucesc acolo sus, încă suficient de puternice, încât să arunce umbre, amândouă indiferente la toate necazurile oamenilor.

Mă uit în sinea mea. Mă uit adânc în propriul meu Vacarm.

Și-mi dau seama că sunt pregătit.

Asta e ultima șansă.

Și sunt pregătit.

— Cred că e timpul, zic.

Mă uit înapoi la el.

— Cred că acum e timpul, acum sau niciodată.

Își linge buzele și înghite apa. Pune capacul înapoi la sticlă.

— Știu, zice el.

— E timpul pentru ce? întreabă Viola.

— De unde să încep? întreabă Ben.

Ridic din umeri.

— De oriunde, zic, atâta vreme cât spui adevărul.

Aud Vacarmul lui Ben adunând, punând cap la cap toată povestea, extrăgând, până la urmă, un fir din tot acest șuvoi, cel care spune ce s-a întâmplat cu adevărat, cel ascuns de atâta vreme și atât de adânc, încât toată copilăria mea nici măcar n-am știut că e acolo.

Liniștea Violei e mai puternică decât de obicei, ca și cum brusc și-ar ține răsuflarea.

Ben respiră adânc.

— Virusul Vacarmului nu provine din războiul cu spacșii, începe el. Asta în primul rând. Virusul era aici când am aterizat noi. Un fenomen natural, ce plutea în aer, care existase și până atunci și va exista mereu. Am coborât de pe navele noastre și-n mai puțin de o zi, toată lumea putea auzi gândurile tuturor. Închipuiți-vă ce surprinși am fost.

Se oprește ca să-și aducă aminte.

— Doar că *nu era* toată lumea, zice Viola.

— Erau doar bărbații, zic.

Ben dă din cap.

— Nimeni nu știe de ce. Nu știm nici acum. Oamenii noștri de știință erau în mare parte din domeniul agricol și doctorii n-au găsit nicio explicație, așa că, pentru o vreme, a fost haos. Doar... *haos*, și nu v-ar veni să credeți cum era. Haos și confuzie și Vacarm Vacarm Vacarm.

Se scarpină sub bărbie.

— O grămă' de bărbați s-au împrăștiat în comunități mai îndepărtate, plecând din Haven cât de repede au putut. Dar curând oamenii și-au dat seama că nu se putea face nimic în privința asta, așa că, pentru un timp, am încercat să trăim cu Vacarmul cât de bine am putut, am găsit diverse feluri de a trata problema, și diferite comunități au luat-o fiecare pe drumul lor. La fel am făcut și noi când ne-am dat seama că și vitele noastre vorbeau, și animalele de companie, și toate făpturile din partea locului.

Ridică ochii spre cer, apoi spre cimitirul din jurul nostru, iar apoi spre râu și spre drumul de dedesubt.

— Tot ce există pe planeta asta vorbește cu cel de lângă el, spune Ben mai departe. Totul. Asta înseamnă Lumea Nouă. Informație, tot timpul, fără să se oprească, fie că vrei, fie că nu vrei. Spacșii știau și au ajuns să poată trăi cu asta, dar noi nu eram dotați s-o facem. Nici măcar pe-aproape. Și prea multă informație poate înnebuni un om. Prea multă informație, pur și simplu, devine Vacarm. Și nu se oprește niciodată, niciodată.

Face o pauză, iar Vacarmul e și el prezent, bineînțeles, așa cum e întotdeauna, al lui și al meu și liniștea Violei, care nu face decât să le întețească și mai mult.

— Și, cu trecerea anilor, continuă el, vremurile erau tot mai grele în Lumea Nouă. Recoltele erau slabe, oamenii se îmbolnăveau și nu vedeai niciun pic de prosperitate și niciun Paradis. În mod clar, nu era niciun Paradis. Și o predică a început să se răspândească în zonă, o predică otrăvitoare, căutând un vinovat pentru toate astea.

— Au dat vina pe extratereștri, zice Viola.

— Pe spacși, spun și mă apucă iar rușinea.

— Au dat vina pe spacși, confirmă Ben. Și, într-un fel sau altul, predica aia a devenit o mișcare și mișcarea s-a transformat în război.

Scutură din cap.

— N-au avut nicio șansă. Noi aveam arme, ei nu aveau, și ăsta a fost sfârșitul pentru spacși.

— Nu pentru toți, zic.

— Nu, spune. Nu pentru toți. Dar fii sigur că au învățat că n-ar fi bine să se mai apropie vreodată prea mult de oameni.

Un vânt iute suflă peste vârful dealului. Când se oprește, e ca și cum noi am fi singurii trei oameni rămași în toată Lumea Nouă. Noi și fantomele din cimitir.

— Dar războiul nu e sfârșitul poveștii, zice Viola, încet.

— Nu, spune Ben. Povestea nu s-a terminat, n-a ajuns nici măcar *la jumătate*.

Știu și eu că nu s-a terminat. Știu și unde duce mai departe.

Și m-am răzgândit. Nu vreau să se termine.

Dar, pe de altă parte, vreau.

Mă uit în ochii lui Ben, în Vacarmul lui.

— Războiul nu s-a încheiat odată cu spacșii, zic. Nu în Prentisstown.

Ben își linge buzele și simt șovăială în Vacarmul lui și foame și durere față de ceea ce își imaginează că va fi următoarea noastră despărțire.

— Războiul e un monstru, rostește el, aproape ca pentru sine însuși. Războiul e diavolul. Izbucnește și mistuiește tot și crește și crește și crește.

Se uită la mine acum.

— Și bărbați altădată normali devin monștri și ei.

— N-au putut suporta tăcerea, spune Viola, cu o voce calmă. N-au suportat ca femeile să știe totul despre ei și ei să nu știe nimic despre femei.

— *Unii* bărbați credeau asta, zice Ben. Nu toți. Nu eu și nici Cillian. Mai erau și oameni buni în Prentisstown.

— Dar suficient de mulți credeau asta, zic.

— Da, confirmă el, dând din cap.

Mai face o pauză, înainte ca adevărul să înceapă să se dezvăluie singur.

În sfârșit. Și pentru totdeauna.

Viola clatină din cap.

— Vrei să spui că...? începe ea. *Chiar* vrei să spui că...?

Și iată-l.

Iată lucrul care-i miezul întregii povești.

Iată lucrul care a crescut în capul meu de când am plecat din mlaștină, zărit în sclipiri scurte în Vacarmul bărbaților întâlniți pe drum, cel mai clar în cel al lui Matthew Lyle, dar și în reacțiile tuturor care au auzit măcar cuvântul Prentisstown.

Iată-l.

Adevărul.

Și nu vreau să-l accept.

Dar îl rostesc, oricum.

— După ce au ucis spacșii, bărbații din Prentisstown le-au ucis pe femeile din Prentisstown.

Violei i se taie respirația, deși probabil că bănuise și ea asta.

— Nu *toți* bărbații, zice Ben. Dar mulți dintre ei. După ce au acceptat să fie conduși de Primarul Prentiss și de predicile lui Aaron, care spunea că tot ce e ascuns e, cu siguranță, diabolic. Au ucis toate femeile și pe toți bărbații care au încercat să le apere.

— Mama, zic.

Ben confirmă, dând din cap.

Simt un rău în stomac.

Mama, ucisă de bărbații pe care probabil i-am văzut zi de zi.

Trebuie să mă așez jos, pe o piatră de mormânt.

Trebuie să mă gândesc la altceva, pur și simplu trebuie. Trebuie să pun altceva, alte gânduri în Vacarmul meu ca să pot suporta asta.

— Cine era Jessica? întreb, aducându-mi aminte de Vacarmul lui Matthew Lyle din Farbranch, de violența din el, de Vacarmul pe care acum îl înțeleg, deși, de fapt, nu-l înțeleg deloc.

— Unii oamenii au intuit ce se va întâmpla, răspunde Ben. Jessica Elizabeth era Primarul nostru și ea a simțit cum stau lucrurile.

— Jessica Elizabeth, mă gândesc, New Elizabeth.

— Ea a aranjat ca o parte din fete și din băieții tineri să fugă dincolo de mlaștină, continuă Ben. Dar, până să poată pleca și ea cu femeile și cu bărbații care nu și-au pierdut capul, oamenii Primarului au atacat.

Și asta a fost tot, șoptesc, simțind o amorțeală în tot corpul. New Elizabeth devine Prentisstown.

— Mama ta n-a crezut niciodată că se va întâmpla asta, zice Ben, zâmbind trist ca atunci când îți amintești ceva. Era atât de plină de iubire femeia asta, atât de plină de credință în bunătatea celorlalți.

Zâmbetul îi piere.

— Și apoi a venit un moment când era prea târziu ca să mai poți fugi și tu erai mult prea mic ca să poți fi trimis departe, așa că ni te-a dat nouă și ne-a spus să te apărăm cu orice preț.

Ridic privirea:

— Și cum puteați să mă apărați, dacă ați rămas în Prentisstown?

Ben se uită fix la mine, și tristețea plutește peste tot în jurul lui, iar Vacarmul îi e atât de încărcat de ea, încât e o minune că mai poate sta drept în picioare.

— De ce n-ați plecat? întreb.

Își trece palmele pe față.

— Fiin'că nici noi nu credeam că atacul chiar va avea loc. Sau cel puțin *eu* nu credeam și ne ridicasem ferma asta și speram că totul se va șterge înainte să se întâmple ceva cu adevărat rău. Credeam că sunt doar zvonuri și paranoia, inclusiv din partea mamei tale, de la început pân' la sfârșit.

Se încruntă.

— M-am înșelat. Am fost un prost.

Se uită în altă parte.

— Am fost orb cu bună știință.

Îmi aduc aminte de cuvintele cu care m-a liniștit în privința spacsului.

Toți am făcut greșeli, Todd. Fiecare în parte.

— Și după aia a fost prea târziu, continuă Ben. Faptul a fost consumat și vestea despre ce a făcut Prentisstownul s-a răspândit ca focul mistuitor, plecând de la cei câțiva care au reușit să scape. *Toți* bărbații din Prentisstown au fost declarați criminali. Nu mai puteam pleca de acolo.

Viola stă cu brațele încrucișate.

— De ce n-a venit cineva să vă ia? De ce n-a venit restul Lumii Noi după voi?

— Să facă ce? zice Ben, părând obosit. Să purtăm un nou război, de data asta cu niște bărbați bine înarmați? Să ne închidă într-o închisoare uriașă? Au dat o lege ca

orice bărbat din Prentisstown care va traversa mlaștina să fie executat. Și apoi ne-au lăsat la discreția acestei legi.

— Dar trebuiau să..., începe Viola, ridicându-și palmele în aer. *Ceva*. Nu știu.

— Dacă nu se întâmplă în fața casei tale, zice Ben, e mai simplu să te gândești ce rost are să pleci în afară și *să dai de* necazuri? Aveam toată mlaștina aia între noi și Lumea Nouă. Primarul a trimis veste că Prentisstown va fi un oraș în exil. Blestemat, firește, la o moarte lentă. Am fost de acord să nu plecăm niciodată de acolo și, dacă am fi plecat vreodată, el ne-ar fi urmărit și ne-ar fi ucis cu mâna lui.

— Și n-au *încercat* oamenii să facă asta? întreabă Viola. N-au încercat să fugă?

— Au *încercat*, răspunde Ben, pe un ton plin de subînțelesuri. Nu era ceva neobișnuit ca oamenii să dispară.

— Dar dacă tu și Cillian erați nevinovați..., încep eu.

— Nu *eram* nevinovați, zice Ben cu tărie, și deodată Vacarmul lui capătă un gust amar.

Oftează.

— Nu eram.

— Ce vrei să spui? întreb, ridicându-mi capul.

Răul din stomac tot nu-mi dispare.

— Cum adică, nu erați nevinovați?

— Ați permis să se întâmple acest lucru, zice Viola. N-ați murit cu ceilalți bărbați care apărau femeile.

— N-am luptat, spune el, și n-am murit.

Clatină din cap.

— Nu eram deloc nevinovați.

— De ce n-ați luptat? întreb.

— Cillian a vrut să lupte, rostește Ben repede. Vreau să știi asta. A vrut să facă tot ce se putea face ca să-i oprească. Și-ar fi dat și viața.

Se uită iarăși în altă parte.

— Dar nu l-am lăsat eu.

— De ce nu?

— Am înțeles, șoptește Viola.

Mă uit la ea fiin'că eu clar n-am înțeles.

— Ce-ai înțeles?

Viola se uită în continuare la Ben.

— Fie mureau luptând pentru dreptate și te lăsau pe tine un copilaș singur și fără apărare, zice ea, fie deveneau complici la nedreptatea asta și te țineau în viață.

Nu știu ce înseamnă complice, dar pot să ghicesc.

Au făcut-o pentru mine. Toate lucrurile alea oribile. Au făcut-o pentru mine.

Ben și Cillian. Cillian și Ben.

Au făcut-o ca eu să pot rămâne în viață.

Nu știu exact ce simt despre toate astea. Să faci ce e corect ar trebui să fie un lucru simplu.

N-ar trebui să fie tot o mare mizerie, la fel ca restul lucrurilor.

— Așa că am așteptat, zice Ben. Într-o închisoare de dimensiunile unui oraș. Plină de cel mai urât Vacarm pe care l-ai auzit vreodată, înainte ca bărbații să înceapă să-și nege propriile lor trecuturi, înainte ca Primarul să vină cu planurile sale mărețe. Și-așa am așteptat ziua în care ai fi devenit și tu suficient de mare, încât să fugi de aici pe cont propriu, și-am încercat să te păstrăm cât de nevinovat am putut noi în toți acești ani.

Se freacă pe cap cu mâna.

— Dar și Primarul aștepta.

— Pe mine? întreb, deși știu că-i adevărat.

— Pe ultimul băiat care urma să devină bărbat, zice Ben. Când băieții deveneau bărbați, li se spunea adevărul. Sau,

oricum, o variantă a lui. Și apoi erau transformați și ei în complici.

Îmi amintesc Vacarmul lui de pe vremea când eram la fermă, despre aniversarea mea, despre cum un băiat devine bărbat.

Despre ce înseamnă cu adevărat complicitatea și cum poate fi ea lăsată moștenire.

Cum aștepta să-mi fie lăsată mie moștenire.

Despre cum bărbații care...

Îmi scot gândul ăsta din minte.

— Dar n-are niciun sens, zic.

— Tu erai ultimul, spune Ben. Dacă reușea să facă din fiecare băiat din Prentisstown un băiat după propria lui filozofie de viață, atunci devenea Dumnezeu, nu-i așa? Ne-a creat pe fiecare și are controlul absolut.

— *Dacă unul dintre noi cade*, spun.

— *Cădem cu toții*, termină Ben. De aia te vrea pe tine. 'Ști un simbol. 'Ști ultimul băiat nevinovat din Prentisstown. Dacă te poate face pe tine să cazi, atunci armata lui e completă după propria lui construcție perfectă.

— Și dacă nu? zic.

— Dacă nu, spune Ben, atunci o să te omoare.

— Deci, înseamnă că Primarul Prentiss e la fel de nebun ca Aaron, zice Viola.

— Nu chiar, spune Ben. Aaron e nebun. Dar Primarul Prentiss știe suficient de multe, încât să folosească nebunia pentru a-și atinge scopurile.

— Și care sunt alea? întreabă Viola.

— Lumea asta, răspunde Ben, calm. O vrea pe toată.

Deschid gura să mai întreb chestii pe care, de fapt, nu vreau să le știu, când deodată, ca și cum ar fi fost ultimul lucru la care ne-am fi așteptat, îl auzim.

Dum-dubudum-dubudum-dum. Venind de pe drum, neabătut, ca o glumă care n-o să fie niciodată amuzantă.

— *Nu se poate*, zice Viola.

Ben e deja în picioare, ascultând.

— Pare că-i un singur cal.

Ne uităm cu toții în jos spre drumul care lucește un pic în lumina lunii.

— Binoclu, zice Viola, care e acum lângă mine.

Îl scot din traistă fără să mai zic nimic, apăs pe mecanismul de ajustare pentru noapte și mă uit, căutând sunetul ce străbate prin aerul nopții.

Dub-dum dubu-dum.

Caut mai departe pe drum și tot mai departe până...

Iată-l.

El e.

Cine altcineva?

Domnul Prentiss Junior, viu și bine mersi și dezlănțuit și iarăși călare.

— La naiba, aud dinspre Viola, care-mi citește Vacarmul în timp ce-i dau și ei binoclul.

— Davy Prentiss? spune Ben, care îmi citește și el Vacarmul.

— Chiar el.

Pun sticlele de apă înapoi în traista Violei.

— Tre' să plecăm.

Viola îi dă binoclul lui Ben – se uită și el. Îl ia de la ochi și-l examinează rapid.

— Strașnic! zice el.

— Trebuie să plecăm, spune Viola. Ca întotdeauna.

Ben se întoarce spre noi, ținând în continuare binoclul în mână. Se uită de la unul la celălalt și încep să înțeleg ce se formează în Vacarmul lui.

— Ben..., spun.

— Nu, zice el. Aici vă părăsesc.

— *Ben...*

— Pot să-i țin piept afurisitului de Davy Prentiss.

— Are o armă, îi zic. Tu n-ai.

Ben vine spre mine.

— Todd, zice el.

— Nu, Ben, mă împotrivesc și vocea îmi devine tot mai puternică. Nu ascult nimic.

Se uită în ochii mei și observ că nu mai e nevoie să îngenuncheze ca să poată face asta.

— Todd, repetă el. Am remușcări pentru răul pe care l-am făcut ca să te protejez.

— Nu poți să mă părăsești, Ben, îi zic, și vocea îmi devine plângăcioasă (taci din gură). Nu încă o dată.

Clatină din cap.

— Nu pot veni în Haven cu voi. Știi că nu pot. Eu sunt dușmanul.

— Putem să le *explicăm* ce s-a întâmplat.

Dar el clatină din cap.

— Calul se apropie tot mai mult, zice Viola.

Dum-dubudum-dubudum-dum.

— Singurul lucru care mă face să mă simt bărbat, zice Ben, cu vocea fermă ca o piatră, e să văd că devii bărbat tu însuți în siguranță.

— Nu-s bărbat încă, Ben, spun, gâtul luându-mi foc (taci *din gură*). Nici măcar nu mai știu câte zile mai am.

Și-atunci el zâmbește și înțeleg din zâmbetul lui că s-a terminat.

— Șaisprezece, spune el. Șaisprezece zile până la ziua ta.

Îmi apucă bărbia și o ridică.

— Dar ești deja bărbat de ceva vreme. Să nu permiți nimănui să-ți spună că nu ești.

— Ben...

— Fugi, zice și se ridică spre mine și-i dă Violei binoclul prin spatele meu și apoi mă ia în brațe. Niciun tată n-ar putea fi mai mândru decât mine, îl aud șoptindu-mi la ureche.

— Nu, spun, și nu reușesc să articulez cuvintele ca lumea. Nu e corect.

— Nu e.

Se dă puțin înapoi.

— Dar există mereu speranță la capătul drumului. Să ții minte asta.

— Nu pleca, îl rog.

— Trebuie. Pericolul se apropie.

— Tot mai mult, zice Viola, cu binoclul la ochi.

Dub-dum dubu-DUM.

— O să-l opresc eu. O să tragem de timp.

Ben se uită la Viola.

— Ai grijă de Todd, îi spune ea. Îmi promiți?

— Îți promit, zice Viola.

— Ben, te rog, șoptesc eu. Te rog.

Mă apucă de umeri pentru o ultimă dată.

— Ține minte, îmi spune el. *Speranță.*

Și nu mai zice nimic și se întoarce și coboară dealul în fugă de la cimitir spre drum. Când ajunge la poalele lui, se uită înapoi și ne vede urmărindu-l din priviri.

— Ce mai așteptați? strigă. Fugiți!

37. Ce rost mai are?

N-o să vă spun ce simt când coborâm dealul pe partea cealaltă și ne îndepărtăm de Ben, de data asta pentru totdeauna, fiin'că, după asta, cum mai poate exista viață?

Viața înseamnă să fugi și, când ne oprim din fugit, probabil atunci știm că viața s-a terminat în sfârșit.

— Hai, Todd, strigă Viola, uitându-se înapoi peste umăr. Te rog, grăbește-te.

Nu zic nimic.

Alerg.

Coborâm dealul și ajungem înapoi lângă râu. Din nou. Cu drumul de cealaltă parte a noastră. *Din nou.*

Mereu la fel.

Râul e mai zgomotos decât înainte, curgând pe lângă noi cu destulă putere, dar cui îi pasă? Ce mai contează?

Viața nu e dreaptă.

Nu e.

Niciodată.

E lipsită de sens și stupidă și nu există decât suferință și durere și oameni care vor să te rănească. Nu poți iubi nimic sau pe nimeni, fiin'că o să ți se ia totul sau cineva o

să ți-l distrugă și o să rămâi singur, silit în permanență să lupți, silit în permanență să fugi doar ca să rămâi în viață.

Nu e nimic bun în viața asta. Nimic bun nicăieri.

La dracu', ce rost mai are totul?

— Ideea e că, zice Viola, oprindu-se în mijlocul drumului, într-o porțiune deasă de arbuști și lovindu-mă *destul de tare* peste umăr, el te-a iubit suficient de mult, încât să ajungă să se sacrifice și, dacă tu RENUNȚI pur și simplu — și spune țipând partea asta —, atunci înseamnă că, pentru tine, sacrificiul lui nu valorează *nimic*!

— Au, zic, frecându-mă pe umăr. Dar de ce trebuia să se sacrifice? De ce trebuie să-l pierd *din nou*?

Face câțiva pași spre mine.

— Crezi că ești singura persoană care a pierdut pe cineva? zice ea cu o șoaptă care sună periculos. Ai uitat că și părinții mei au murit?

Da.

Am uitat.

Nu mai zic nimic.

— Tot ce am pe lume acum ești tu, spune ea, și vocea îi e încă furioasă. Și tot ce tu mai ai acum pe lume sunt *eu*. Și sunt furioasă și eu că a plecat, și sunt furioasă că părinții mei au murit și sunt furioasă, în primul rând, că ne-am gândit vreodată să venim pe planeta asta, dar așa stau lucrurile, și e absurd că suntem numai noi, dar n-avem ce să facem.

Tot nu zic nimic.

Dar iat-o, e aici și mă uit la ea, *chiar* mă uit la ea, probabil pentru prima dată de atunci de când am văzut-o în mlaștină, ghemuită de frică lângă un buștean, crezând că e un spacs.

Acum o viață întreagă de om.

E încă destul de curată după zilele din Carbonel Downs (doar ieri, numai ieri a fost), dar mai e murdară pe obraji și e mai slabă decât era și are pete întunecate sub ochi și părul îi e dezordonat și încâlcit și mâinile îi sunt acoperite de o negreală ca de funingine și tricoul are o pată verde de la iarbă în partea din față, de când a căzut odată și are o tăietură la buză, de când o ramură a lovit-o în timp ce alergam cu Ben (și n-au mai rămas bandaje ca să poată închide rana) și se uită la mine.

Și-mi spune că ea e tot ce am pe lume.

Și că eu sunt tot ce *are ea*.

Și îmi dau seama un pic ce senzație îmi dă asta.

Culorile din Vacarmul meu se schimbă întruna.

Vocea i se înmoaie, dar numai puțin.

— Ben s-a dus și Manchee s-a dus și mama și cu tata s-au dus, zice ea. Și urăsc toate astea. *Le urăsc*. Dar aproape am ajuns la capătul drumului. Aproape am ajuns. Și dacă tu nu renunți, n-o să renunț nici eu.

— Crezi că există speranță la capăt? întreb.

— Nu, zice ea simplu, uitându-se în altă parte. Nu, nu cred, dar mă duc acolo.

Mă cercetează cu privirea.

— Vii și tu cu mine?

Nu trebuie să răspund.

Continuăm să fugim.

Dar.

— Ar trebui s-o luăm, pur și simplu, pe drum, zic, îndepărtând încă o ramură.

— Dar armata, spune ea. Și caii.

— Știu că suntem aici. Și noi știm că *ei* sunt aici. Se pare că am luat-o toți pe același drum ca să ajungem la Haven.

— Și o să-i auzim când vin, spune ea. Și pe drum e cel mai rapid.

— Pe drum e cel mai rapid.

— Atunci hai s-o luăm dracului pe drum și să mergem la Haven, hotărăște Viola.

Zâmbesc un pic.

— Ai zis *dracului*, spun. Chiar ai zis cuvântul *dracului*.

Așa că o luăm dracului pe drum, cât de repede ne permite oboseala pe care o simțim. E tot același drum, paralel cu râul, plin de praf, întortocheat, câteodată noroios, cum era cu mulți, mulți kilometri în urmă și aceeași Lume Nouă înfrunzită și plină de copaci în jurul nostru.

Dacă ai fi aterizat aici și n-ai fi știut absolut nimic despre acest loc, ai fi putut crede, totuși, că e un Paradis.

O vale largă se deschide în jurul nostru – jos curge râul, iar în depărtare se văd dealuri, care încep să urce treptat, pe fiecare parte. Peste ele cade doar lumina lunii, nu se vede nicio urmă de așezare sau vreo lumină care să mai ardă încă.

Nicio urmă de Haven în față, dar suntem în cel mai jos punct al văii și nu putem vedea mult dincolo de cotiturile dumului, înainte sau înapoi. Pădurea încă acoperă ambele maluri ale râului și îți vine să zici că toată Lumea Nouă a închis obloanele și toți au plecat, lăsând doar acest drum în urma lor.

Continuăm să mergem.

Și tot mergem.

Nu ne oprim să luăm apă decât atunci când primele fâșii de lumină ale zorilor încep să apară de-a lungul văii, în fața noastră.

Bem. Nu se aude decât Vacarmul meu și iureșul râului de lângă noi.

Niciun zgomot de copită. Niciun alt Vacarm.

— Știi, asta înseamnă că a reușit, zice Viola, fără să mă privească. Orice-o fi făcut acolo, l-a oprit pe bărbatul călare.

Eu doar scot un *mmmm* și dau din cap.

— Și nici n-am auzit împușcături.

Zic iarăși un *mmm* și dau din cap.

— Îmi pare rău că am țipat la tine mai devreme, spune Viola. Nu voiam decât să te fac să mergi mai departe. Nu voiam să te oprești.

— Știu.

Ne sprijinim de doi copaci de pe malul râului. Drumul e în spatele nostru și, dincolo de râu, sunt doar copaci și partea îndepărtată a văii se ridică deasupra și apoi mai e doar cerul, care se luminează tot mai mult și devine tot mai albastru și mai mare și mai gol, până când stelele încep să dispară de pe el.

— Când am plecat pe nava-iscoadă, zice Viola, uitându-se împreună cu mine în sus, peste râu, eram foarte supărată că-mi lăsam prietenii acolo. Erau doar niște copii din alte familii provizorii, dar totuși. Credeam că vreme de șapte luni o să fiu singura de vârsta asta de pe întreaga planetă.

Beau niște apă.

— Eu n-aveam prieteni acolo, în Prentisstown.

Se întoarce spre mine.

— Cum adică, nu aveai prieteni? Sigur că aveai prieteni.

— Am avut o vreme, niște băieți cu doar câteva luni mai mari decât mine. Dar când băieții devin bărbați, nu mai vorbesc cu băieții, zic, ridicând din umeri. Eu eram ultimul băiat. Până la urmă, am rămas doar eu și cu Manchee.

Viola se uită lung la stelele care dispar.

— E o regulă stupidă.

— Da, este.

Nu ne mai spunem nimic, suntem doar noi pe malul râului, odihnindu-ne în timp ce o altă zi începe.

Doar eu și cu ea.

Începem să ne mișcăm după câteva minute, ne pregătim să pornim din nou.

— Am putea ajunge în Haven până mâine, îi zic. Dacă mergem în continuare.

— Mâine, dă din cap Viola. Sper că au mâncare acolo.

E rândul ei să care traista, așa că i-o dau și soarele începe să mijească la capătul văii, unde pare că râul a intrat direct în ea și, în timp ce lumina învăluie dealurile de pe partea cealaltă a râului, ceva îmi atrage atenția.

Viola se întoarce imediat la scânteia din Vacarmul meu.

— Ce?

Îmi feresc ochii de soarele nou-apărut. O mică dâră de praf se ridică din vârful dealurilor din depărtare.

Și se mișcă.

— Ce e aia? zic.

Viola scoate binoclul din geantă și se uită prin el.

— Nu văd cum trebuie, spune. Sunt copaci pe traseu.

— E cineva care călătorește?

— Poate că ăla o fi celălalt drum. Cel pe care n-am apucat-o la răscruce.

Ne uităm un minut sau două cum dâra de praf se tot înalță, îndreptându-se spre Haven cu viteza înceată a unui nor îndepărtat. E ciudat să vezi asta fără să auzi niciun sunet.

— Aș fi vrut să știu unde e armata, zic. Cât de departe în urma noastră este.

— Poate că în Carbonel Downs s-a dus o luptă pe cinste.

Viola îndreaptă binoclul în susul râului, ca să vadă drumul pe care am venit, dar e prea jos, prea întortocheat. Tot ce poți vedea sunt copaci. Copacii și cerul și liniștea și o dâră tăcută de praf, care-și croiește drum peste vârfurile îndepărtate ale dealurilor.

— Ar trebui să mergem, zic.

Încep să simt deja un pic de frică.

— Atunci să mergem, zice Viola, cumva liniștită.

Înapoi pe drum.

Înapoi la viața de fugar.

N-avem niciun pic de mâncare cu noi, așa că micul dejun e un fruct galben pe care Viola îl ochește în niște copaci pe lângă care trecem și pe care jură că l-a mâncat în Carbonel Downs. Și la prânz mâncăm același lucru, dar e mai bine decât deloc.

Mă gândesc iarăși la cuțitul de la spatele meu.

Aș putea să vânez, dacă am avea timp?

Dar n-avem timp.

Trecem de mijlocul zilei și începe după-masa. Lumea e tot părăsită și înfricoșătoare. Doar eu și cu Viola alergând prin vale, fără să vedem vreo așezare, vreo caravană sau vreo căruță, și niciun sunet suficient de puternic ca să-l putem auzi peste iureșul râului, care devine tot mai mare cu fiecare kilometru pe care-l parcurgem, până în punctul în care mi-e greu să-mi mai aud și propriul Vacarm și, dacă vrem să vorbim, trebuie să ridicăm vocea.

Dar suntem prea flămânzi ca să putem vorbi. Și prea obosiți. Și alergăm prea mult ca să mai și vorbim.

Așa că mergem mai departe.

Și mă trezesc uitându-mă la Viola.

Dâra de praf de pe vârful dealului din depărtare vine după noi în timp ce alergăm, depășindu-ne încet pe măsură ce ziua se apropie de final și, în sfârșit, dispare în depărtare și mă uit la ea cum o urmărește cu privirea în timp ce gonim. Mă uit la ea cum aleargă lângă mine, tresărind din cauza durerii de picioare. Mă uit la ea cum și le freacă atunci când ne odihnim și mă uit la ea cum bea apă din sticlă.

Acum c-am început să mă uit la ea, nu mă mai pot opri.

Îmi surprinde privirea.

— Ce?

— Nimic, îi zic și mă uit în altă parte, fiin'că nici eu nu știu ce e.

Râul și drumul au devenit drepte, iar valea e mai stâncoasă și mai strâmtă pe ambele părți. Putem vedea un pic în spate drumul pe care am venit. Deocamdată, nicio armată și niciun călăreț. Liniștea e aproape mai înfricoșătoare decât era Vacarmul de peste tot din jur.

Se înserează, soarele apunând în valea din spatele nostru, peste armata aia, oriunde o fi ea și peste orice o mai fi rămas acolo, în urmă, din Lumea Nouă, peste orice s-o fi întâmplat cu bărbații ce-au luptat împotriva armatei și cu cei ce i s-au alăturat.

Peste orice s-o fi întâmplat cu femeile.

Viola aleargă în fața mea.

Mă uit la ea cum aleargă.

Imediat după căderea nopții ajungem, în sfârșit, la o altă așezare, tot cu docuri pe râu, tot părăsită. Sunt doar cinci case cu totul, de-a lungul unei porțiuni de drum, una dintre ele cu ceva ce pare-a fi o mică prăvălie în partea din față.

— Stai așa, zice Viola, oprindu-se.

— Cina? zic, ținându-mi respirația.

Dă din cap.

E nevoie de vreo șase lovituri cu piciorul ca să deschidem ușa prăvăliei și, deși e limpede că nu-i nimeni pe acolo, tot mă uit în jur așteptând să fiu pedepsit. Înăuntru, găsim mai ales conserve, dar și o franzelă uscată, niște fructe lovite și câteva felii de carne uscată.

— Nu sunt mai vechi de o zi sau două, zice Viola, printre îmbucături. Probabil că au fugit spre Haven ieri sau alaltăieri.

— Zvonurile despre o armată care vine sunt un motiv puternic, zic, fără să mestec bine carnea uscată înainte să o înghit și scuipând înapoi o bucățică din ea.

Ne umplem burțile cât de bine putem și îndes restul în traista Violei, care atârnă acum de umărul meu. Când fac asta, văd caietul. E tot acolo, învelit în punga lui de plastic, tot cu tăietura aceea de cuțit prin mijlocul lui.

Mă întind după punga de plastic, frecând coperta cu degetele. E atât de fin la atingere și cotorul încă emană un iz vag de piele.

Caietul. Caietul mamei. A călătorit cu noi atâta amar de drum. A supraviețuit propiilor sale răni. La fel ca noi.

Îmi ridic ochii spre Viola.

Îmi surprinde iarăși privirea.

— *Ce?* zice ea.

— Nimic.

Pun înapoi caietul în geantă, la un loc cu mâncarea.

— Să mergem.

Înapoi pe drum, înapoi de-a lungul râului, înapoi spre Haven.

— Știi, asta ar trebui să fie ultima noastră noapte, zice Viola. Dacă doctorul Snow avea dreptate, mâine o să fim acolo.

— Mda, zic, și lumea se va schimba.

— Din nou.

— Din nou, aprob și eu.

Mai mergem câțiva pași.

— Ai început deja să simți speranță? întreabă Viola, cu o voce curioasă.

— Nu, zic, ameținându-mi Vacarmul. Dar tu?

Are sprâncenele ridicate, dar clatină din cap.

— Nu, nu.

— Dar mergem acolo, orice-ar fi.

— O, da, zice Viola. Fie că e bine, fie că e rău.

— Probabil că vor fi amândouă, spun.

Soarele apune, lunile apar din nou, cu semiluna mai îngustă decât în noaptea trecută. Cerul e încă senin, stelele sunt tot pe cer, lumea e tot liniștită, în afară de curgerea râului, care devine în mod constant tot mai zgomotoasă.

Vine miezul nopții.

Cincisprezece zile.

Cincisprezece zile până...

Până când ce?

Continuăm să mergem prin noapte, cerul coborând încet peste noi, cuvintele noastre rărindu-se un pic, după ce efectul cinei dispare și oboseala ne cuprinde iarăși. Chiar înainte de zori, găsim pe drum două căruțe răsturnate, cu boabe de grâu împrăștiate peste tot și câteva coșuri goale rostogolite de-a curmezișul drumului.

— Nici măcar n-au avut timp să recupereze totul, zice Viola. Au lăsat jumătate din el pe pământ.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un mic dejun.

Răstorn cu fața în jos unul dintre coșuri, îl trag spre locul în care drumul are vedere spre râu și mă așez pe el. Viola ia și ea un alt coș, îl aduce lângă mine și se așază și ea. Se văd licăriri de lumină pe cer, în timp ce soarele începe să răsară, drumul fiind exact în direcția lui, la fel și râul, curgând spre lumina zorilor. Desfac geanta și scot de acolo mâncarea de la prăvălie, dându-i și Violei și mâncând eu restul. Bem apă din sticle.

Geanta e deschisă în poala mea. Înăuntru sunt restul hainelor și binoclul.

Și văd din nou caietul.

Îi simt tăcerea lângă mine, simt influența ei asupra mea și golul din pieptul și stomacul și capul meu și-mi aduc aminte de durerea pe care o simțeam când ea se apropia prea mult, o simțeam ca pe o mâhnire, ca pe o pierdere, ca și cum aș fi căzut, ca și cum aș fi căzut în nimic, îmi amintesc cum mă strângea și cum mă făcea să plâng, chiar mă făcea să *plâng*.

Dar acum...

Acum nu mai e chiar așa.

Mă uit spre ea.

Probabil că știe ce e în Vacarmul meu. Eu sunt singurul de pe-aici și ea e din ce în ce mai bună la citit Vacarmul, oricât de zgomotos ar deveni râul.

Dar ea stă aici, mâncând în liniște, așteptând ca eu să vorbesc.

Așteptând ca eu să-i cer.

Fiin'că la asta mă gândesc.

Când soarele va răsări, va începe ziua în care vom ajunge la Haven, ziua în care vom ajunge într-un loc

mai plin de oameni decât am văzut eu vreodată, un loc încărcat de atâta Vacarm, încât n-o să mai poți fi singur niciodată, asta dacă nu cumva au găsit un leac împotriva lui, și atunci eu aș fi singurul cu Vacarm, ceea ce, de fapt, ar fi chiar mai rău.

Mergem la Haven, o să locuim într-un oraș.

N-o să mai fim doar noi, Todd și Viola, stând lângă un râu, în timp ce soarele răsare, luând micul dejun, singurii doi oameni de pe fața planetei.

O să fie toată lumea, la un loc.

S-ar putea ca asta să fie ultima noastră șansă.

Mă uit în altă parte și vorbesc.

— Știi chestia aia cu vocile pe care o faci tu?

— Da, zice ea, calm.

Scot caietul din geantă.

— Crez' c-ai putea imita o voce din Prentisstown?

38. Am auzit o fecioară strigând

— *Dragul meu Todd,* citește Viola, imitând accentul lui Ben cât de bine poate ea.

Și îi reușsi al naibii de bine.

— *Dragul meu fiu.*

Vocea mamei. Mama vorbind.

Îmi încrucișez brațele și mă uit în jos spre grâul împrăștiat pe pământ.

— *Încep acest jurnal în ziua în care te-ai născut, ziua în care te-am ținut prima dată în brațe, și nu în burtă. Și dai la fel de mult din picioare și afară, ca și înăuntru! Și ești cel mai frumos lucru care s-a petrecut vreodată în întregul univers. Ești în mod clar cel mai frumos lucru din Lumea Nouă, iar în New Elizabeth nimeni nu te întrece, asta-i sigur.*

Simt cum mă înroșesc la față, dar soarele încă nu-i suficient de puternic ca să observe cineva asta.

— *Mi-aș fi dorit ca tatăl tău să fie și el aici și să te vadă, Todd, dar Lumea Nouă și Domnul de Sus au găsit de cuviință să-l ia dintre noi cu o boală, acum cinci luni de zile, așa că o să trebuiască să așteptăm amândoi să-l vedem pe lumea cealaltă.*

Semeni cu el. Mă rog, copiii nu seamănă cu nimic altceva decât cu niște copii, dar îți zic, tu semeni cu el. O să fii înalt, Todd, fiin'că tatăl tău era înalt. O să fii puternic, fiin'că tatăl tău era puternic. Și-o să fii chipeș, o, ce chipeș o să mai fii! Doamnele din Lumea Nouă n-or să știe ce le-a apucat.

Viola întoarce pagina și eu nu mă uit la ea. Simt că nici ea nu se uită la mine și n-aș vrea să-i văd un zâmbet apărându-i pe față chiar în momentul ăsta.

Fiin'că și chestia aia ciudată se întâmplă.

Cuvintele ei nu sunt cuvintele ei și când îi ies din gură sună ca o minciună, dar dând naștere unui nou adevăr, creând o lume diferită, în care mama mea îmi vorbește direct mie, Viola vorbind cu un glas care nu-i al ei și lumea, cel puțin pentru scurtă vreme, lumea e toată a mea, lumea a fost creată doar pentru mine.

— Dă-mi voie să-ți povestesc despre locu-n care te-ai născut, fiule. Se numește Lumea Nouă și e o planetă nou-nouță, alcătuită în întregime din speranță...

Viola se oprește, doar pentru o clipă, apoi continuă.

— Am aterizat aici, în urmă cu aproape zece ani, în căutarea unui nou mod de viață, unul curat și simplu și cinstit și bun, unul diferit de Lumea Veche în toate privințele, unde oamenii să poată trăi în siguranță și pace, conduși de Dumnezeu și de dragostea pentru aproapele nostru.

Au fost lupte. N-o să încep povestea asta către tine cu o minciună, Todd. Na fost prea ușor aici...

Oooo, uită-te la mine, scriu cu greșeli când mă adresez fiului meu. Cam asta-i viața de colonist, bănuies', n-ai prea mult timp de amabilități și e ușor să rămâi la nivelul celor cărora le face plăcere să-și piardă timpul cu maniere frumoase. Dar nu poate să-ți facă prea mult rău o greșeală de exprimare, nu-i așa? OK, atunci am stabilit. Prima mea decizie greșită ca

mamă. Spune „na" și „nui" cât vrei tu, Todd. Promit că nu te voi corecta niciodată.

Viola strânge din buze, dar eu nu zic nimic la asta, așa că citește mai departe.

— Deci, au tot fost greutăți și boli în Lumea Nouă și în New Elizabeth. Pe planeta asta există ceva numit Vacarm, ceva cu care bărbații se luptă de când am aterizat, dar ce-i ciudat e că tu vei fi unul dintre băieții din așezare care nu vor cunoaște o alt fel de lume, așa că va fi greu să-ți explic cum era viața înainte și de ce e atât de complicată acum, dar ne descurcăm și noi cum putem.

Un bărbat pe nume David Prentiss, care are un băiat doar un pic mai mare decât tine, Todd, și care-i unul dintre cei mai buni organizatori ai noștri – cred că era un paznic pe nava aia de pe care am plecat, dacă mă ajută bine memoria...

Viola se oprește și la asta, dar acum eu sunt cel care așteaptă ca ea să spună ceva. Dar nu spune.

— El a convins-o pe Jessica Elizabeth, Primarul nostru, să pună bazele acestei mici așezări, într-o latură mai îndepărtată a unei mlaștini uriașe, așa încât Vacarmul restului Lumii Noi să nu ajungă niciodată la noi, decât dacă noi permitem asta. E tot mai mult Vacarm aici, în New Elizabeth, dar măcar sunt oameni pe care-i cunoaștem, măcar sunt oameni în care avem încredere. Cei mai mulți dintre ei.

Rolul meu aici e că am grijă de o fermă cu câteva câmpuri de grâu, în partea de nord a așezării. De când tatăl tău a murit, prietenii noștri apropiați, Ben și Cillian, m-au ajutat, fiin' că ferma lor e lângă a noastră. Abia aștept să-i cunoști. Stai așa, că deja i-ai cunoscut! Deja te-au ținut în brațe și ți-au zis „bună, ia te uită cine-i aici", ești doar de o zi pe lume și deja ți-ai făcut doi prieteni. E un bun început, fiule.

De fapt, sunt sigură că te vei descurca, fiin'că ai venit pe lume cu două săptămâni mai devreme. În mod clar, ai decis c-ai așteptat destul și ai vrut să vezi ce are să-ți ofere lumea asta. Nu te pot învinovăți. Cerul e atât de mare și de albastru și copacii atât de verzi și e o lume în care animalele vorbesc cu tine, vorbesc de-adevăratelea, și poți chiar să vorbești și tu cu ele și sunt atâtea minunății pe lume, atât de multe care te așteaptă, pur și simplu, Todd, încât aproape că mă enervează faptul că nu ți se întâmplă chiar în acest moment, *că va trebui să aștepți tot ce va veni, toate lucrurile pe care le-ai putea face.*

Viola ia o gură de aer și zice:

— E o pauză pe pagina asta și un mic spațiu și apoi scrie *„mai târziu"*, ca și cum ar fi întrerupt-o cineva.

Își ridică privirea spre mine.

— Ești bine?

— Da, da, dau din cap foarte repede, cu brațele tot încrucișate.

— Continuă.

Se luminează tot mai mult, și soarele chiar răsare. Mă răsucesc puțin într-o parte.

Viola citește.

Mai târziu.

Scuze, fiule, a trebuit să mă opresc o clipă pentru o vizită din partea sfântului nostru, Aaron.

Din nou pauză, din nou un sunet din buze.

— *Suntem norocoși că îl avem, deși recunosc că-n ultima vreme a zis niște lucruri cu care nu prea sunt de acord despre indigenii din Lumea Nouă. Care se numesc spacși, apropo, și care au fost o MARE surpriză, pentru că, fiind atât de sfioși la început, nici proiectanții inițiali din Lumea Veche și nici primele noastre nave de recunoaștere n-au știut că sunt aici!*

Sunt niște făpturi foarte drăguțe. Diferiți și poate mai primitivi și fără vreun limbaj scris sau vorbit pe care să-l fi descoperit, dar nu-s de acord cu o parte din ce gândesc oamenii de aici, cum că spacșii sunt mai curând animale decât ființe inteligente. Și Aaron a tot predicat în ultima vreme despre cum Dumnezeu a tras o linie despărțitoare între noi și ei și...

Ei bine, astea nu-s niște lucruri tocmai potrivite să le discutăm în prima ta zi, nu-i așa? Aaron crede în mod sincer ceea ce predică, a fost un stâlp al credinței pentru noi în toți acești ani lungi și, dacă cineva o să găsească acest jurnal și-o să-l citească, vreau să spun, ca să se știe, că a fost un privilegiu că a trecut pe aici și te-a binecuvântat în prima ta zi de viață. Bine?

Dar o să-ți spun, tot în prima ta zi de viață, că atracția puterii e ceva despre care ar trebui să înveți înainte de a deveni prea bătrân, e acel lucru care separă bărbații de băieți, deși nu în felul în care majoritatea bărbaților ar crede.

Și cu asta, nu mai zic nimic. Ochi iscoditori și toate alea.

O, fiule, sunt atâtea minuni pe lumea asta. Să nu lași pe nimeni să-ți spună că nu-i așa. Da, viața e grea aici în Lumea Nouă și recunosc aici, față de tine – fiin'că dacă o să fac primii pași în această discuție, trebuie să fie un început cinstit –, recunosc că am ajuns aproape în pragul disperării. Lucrurile din așezare sunt probabil mai complicate decât îți pot eu explica acum și sunt lucruri pe care le vei învăța singur nu peste multă vreme, fie că-mi place, fie că nu, și am avut niște probleme cu mâncarea și cu bolile și era destul de greu și înainte să-l pierd pe tatăl tău, și aproape am renunțat.

Dar n-am renunțat. N-am renunțat fiin'că erai tu, băiatul meu frumos, frumos, fiul meu nemaipomenit care-ar putea să facă ceva mai bun pe lumea asta, pe care am promis să-l

cresc numai cu dragoste și speranță și care nădăjduiesc că va vedea lumea transformându-se în ceva bun. Promit.

Fiin'că atunci când te-am ținut în brațe pentru prima dată în dimineața asta și te-am hrănit din propriul meu corp, am simțit atâta dragoste pentru tine, încât era aproape o durere, pe care aproape că n-aș mai fi putut-o suporta nici măcar o clipă.

Însă doar aproape că.

Și ți-am cântat un cântecel pe care mama mi-l cânta mie și mama ei i-l cânta ei, și e cam așa.

Și aici, uimitor, Viola cântă.

Chiar cântă.

Mi se face pielea ca de găină, pieptul mi se strânge. Probabil că a auzit tot cântecelul în Vacarmul meu și, bineînțeles, pe Ben cântându-l, fiin'că iată-l, ieșind din gura ei ca sunetul unui clopoțel.

Vocea Violei transformând întreaga lume în vocea mamei mele, fredonând cântecul.

Într-o dimineață devreme, chiar când răsărea soarele,
Am auzit o fecioară strigând de jos din vale
„O, nu mă amăgi, o, nu mă părăsi niciodată",
Cum ai putut să te folosești așa de o biată fecioară?

Nu pot să mă uit la ea.

Nu pot să mă uit la ea.

Îmi duc mâinile la cap.

Și e un cântec trist, Todd, dar e și o promisiune. N-o să te amăgesc și n-o să te părăsesc niciodată și-ți promit asta pentru ca și tu să faci la fel cu alții și să știi că ăsta-i adevărul.

O, ha, Todd! Ăsta ești tu care plângi. Ăsta ești tu care plângi din pătuțul tău, după ce te-ai trezit din primul tău pui de somn, în prima ta zi de viață, te-ai trezit și i-ai cerut lumii să vină la tine.

Așa că pe ziua de astăzi trebuie să las caietul deoparte.

Pentru că mă chemi, fiule, și eu o să-ți răspund.

Viola se oprește și se mai aude doar râul și Vacarmul meu.

— Mai e, zice Viola după un timp, dând paginile, iar eu nu ridic capul. Mai e mult.

Se uită la mine:

— Mai vrei să citesc?

Se uită înapoi la caiet.

— Vrei să citesc și finalul?

Finalul.

Să citească ultimul lucru pe care mama mea l-a scris în ultimele ei zile înainte...

— Nu, zic repede.

Pentru că mă chemi, fiule, și eu o să-ți răspund.

În Vacarmul meu pentru totdeauna.

— Nu, zic din nou. Să ne oprim aici pentru moment.

Îi arunc o privire Violei și văd că fața ei e la fel de sfâșiată de tristețe ca Vacarmul meu. Are ochii umezi și bărbia îi tremură, doar un pic, un simplu tremurat în lumina zorilor. Mă vede urmărind-o, simte că Vacarmul meu o urmărește, și se întoarce cu fața spre râu.

Și acolo, în acea dimineață, în acel nou răsărit de soare, îmi dau seama de ceva.

Îmi dau seama de ceva important.

Atât de important, încât, după ce se luminează complet, trebuie să mă ridic în picioare.

Știu la ce se gândește.

Știu la ce se gândește.

Chiar și-așa, privind-o din spate, știu la ce se gândește și ce simte și ce se întâmplă în sufletul ei.

Felul în care și-a răsucit corpul, felul în care își ține capul și mâinile și caietul în poală, felul în care își

crispează un pic spatele, când aude toate astea în Vacarmul meu.

Pot s-o citesc.

Pot s-o citesc și eu *pe ea*.

Fiin'că se gândește cum și părinții ei au venit aici cu speranță, la fel ca mama mea. Se întreabă dacă speranța de la capătul drumului nostru e la fel de falsă ca aceea de la capătul drumului mamei mele. Și ia cuvintele mamei mele și le pune în gura mamei și a tatălui ei și îi aude zicându-i că o iubesc și că le e dor de ea și că-i doresc tot binele din lume. Și-apoi ia cântecul mamei mele și îl împletește cu tot felul de alte lucruri până îl transformă într-un lucru trist care-i aparține doar ei.

Și o doare, dar e o durere bună, dar tot doare, dar e bine, dar, totuși, doare.

O doare.

Știu toate astea.

Știu că e adevărat.

Fiin'că pot s-o citesc.

Îi pot citi Vacarmul, cu toate că nici măcar n-are unul.

Știu cine e.

O cunosc pe Viola Eade.

Îmi ridic mâinile spre cap, încercând să păstrez totul acolo.

— Viola, șoptesc, și vocea îmi tremură.

— Știu, zice ea, încet, strângându-și brațele în jurul ei, tot fără să se uite la mine.

Și o privesc cum stă acolo și se uită peste râu și așteptăm până se luminează de-a binelea, fiecare dintre noi știind.

Fiecare dintre noi cunoscându-l pe celălalt.

39. Cascada

Soarele se ridică pe furiș pe cer și râul e zgomotos când îl cuprindem cu privirea și acum putem vedea cum curge iute spre fundul văii, aruncând în sus apa înspumată și vârtejurile.

Viola e cea care rupe vraja ce s-a țesut între noi.

— Știi ce trebuie să fie asta, nu? zice ea.

Scoate binoclul și se uită de-a lungul râului. Soarele răsare din spatele văii. Trebuie să protejeze lentilele cu mâna.

— Ce e? zic.

Apasă pe un buton sau două și se uită din nou.

— Ce vezi? întreb.

Îmi dă și mie binoclul.

Mă uit de-a lungul râului, urmărind vârtejurile, spuma, chiar până la...

Chiar până la capăt.

Câțiva kilometri mai încolo, râul se termină în plin văzduh.

— Încă o cascadă, zic.

— Pare mult mai mare decât cea pe care am văzut-o cu Wilf, spune Viola.

— O să găsim noi pe drum o metodă să trecem de ea, zic. N-ar trebui să ne facă probleme.

— Nu asta am vrut să zic.

— Atunci ce?

— Vreau să spun, zice ea, încruntându-se un pic când mă vede așa greu de cap, că o cascadă atât de mare ar trebui să aibă un oraș la capătul ei. Și, dacă ar trebui să alegi un loc pe planeta asta pentru o nouă așezare, atunci o vale, la baza unei cascade, cu pământ rodnic pentru agricultură, ar părea, văzut din spațiu, pur și simplu, locul perfect.

Vacarmul meu se agită un pic, dar numai un pic.

Fiin'că cine-ar îndrăzni să se gândească?

— Haven, zic.

— Pun pariu pe orice că l-am găsit, spune Viola. Pun pariu că, atunci când o să ajungem la cascada aia, o să-l putem vedea dedesubtul nostru.

— Dacă alergăm, zic, am putea ajunge acolo până la ora micului dejun.

Mă privește în ochi pentru prima oară după chestia cu caietul mamei.

Și zice:

— *Dacă* alergăm?

Și apoi zâmbește.

Un zâmbet curat.

Și știu și ce înseamnă acest zâmbet.

Ne luăm în grabă puținele lucruri pe care le avem și plecăm.

Mai rapid decât înainte.

Picioarele îmi sunt obosite și umflate. Cred că și ale ei la fel. Am bășici și dureri și mă doare inima după tot ce am pierdut și nu mai e. Și pe ea la fel.

Fugim amândoi.

Doamne, ce mai fugim!

Fiin'că poate (taci din gură)

Poate că, pur și simplu (nu gândi asta)

Poate chiar *există* speranță la capătul drumului.

Râul devine mai lat și mai drept pe măsură ce înaintăm gonind și versanții văii se apropie tot mai mult, cel de pe partea noastră ajungând atât de aproape, încât marginea drumului începe să se încline. Picături din vârtejuri încep să plutească în aer. Hainele ni se udă, la fel și fețele și mâinile. Vuietul devine asurzitor, umplând lumea cu el, aproape ca un lucru fizic, dar nu într-un fel rău. Ca și cum te-ar spăla, ca și cum te-ar curăța de Vacarm.

Și mă gândesc: *Te rog să fie Haven la poalele cascadei. Te rog.*

Fiin'că o văd pe Viola uitându-se înapoi spre mine în timp ce alergăm și are o strălucire pe față și mă îndeamnă întruna să merg mai departe cu mișcări ale capului și cu zâmbete și mă gândesc cum speranța ar putea să fie lucrul care te împinge înainte, să fie lucrul care te face să mergi mai departe, dar că e și periculos, că e dureros și riscant, că aruncă o provocare lumii, dar când ne-a lăsat vreodată, în viața asta, lumea să câștigăm și noi o provocare?

Te rog să fie Haven acolo.

O te rog te rog te rog.

Durează ceva mai mult de o oră să ajungem la cascadă, chiar dacă, practic, alergăm tot drumul, dar apoi drumul începe, în sfârșit, să urce un pic, ridicându-ne încet-încet deasupra râului când apa începe să treacă zgomotoasă prin vârtejuri pline de pietre. Nu mai sunt porțiuni împădurite între noi și oraș, doar un deal înălțându-se

mai abrupt și tot mai abrupt pe partea noastră dreaptă, în timp ce valea se închide, și apoi nu mai vedem nimic în față decât râul și cascada.

— Aproape am ajuns, strigă Viola din fața mea, alergând, cu părul săltându-i pe ceafă, cu soarele strălucind peste toate lucrurile.

Și apoi.

Și apoi, la capătul stâncii, drumul ajunge la o margine și de acolo cotește brusc în jos și apoi la dreapta. Și acolo ne oprim.

Cascada e uriașă, pe puțin o jumătate de kilometru de la o margine la cealaltă. Apa vuiește peste stâncă, cu o spumă albă, sălbatică, împrăștiind picături la sute de metri în căderea ei curbată și pe deasupra și peste tot, udându-ne până la piele și aruncând curcubeie peste tot în jur, în timp ce soarele care răsare pe cer o luminează.

— Todd, zice Viola, atât de stins, încât abia reușesc s-o aud.

Dar nici nu e nevoie s-o aud.

Știu ce vrea să zică.

De îndată ce cascada începe să cadă, valea se deschide iarăși, la fel de largă precum cerul, cuprinzând râul care pornește din nou la baza cascadei, înaintează zgomotos, înspumat și învolburat, înainte să se transforme într-un bazin, să se potolească și să devină iarăși un râu.

Și se varsă în Haven.

Haven.

Trebuie să fie.

Întins dedesubtul nostru, ca o masă plină cu mâncare.

— Iată-l, zice Viola.

Și simt cum degetele ei se împletesc cu ale mele.

Cascada la stânga noastră, picături de apă și curcubeie pe cer, soarele ridicându-se deasupra noastră, valea dedesubt.

Și Haven, care încă se lasă așteptat.

E la trei, poate patru kilometri distanță, jos, în valea îndepărtată.

Dar e acolo.

E al naibii de clar că e acolo.

Mă uit în jurul nostru, spre locul unde drumul a cotit brusc la picioarele noastre, alunecând în pantă și croindu-și drum prin versantul văii din dreapta noastră, și apoi coborând abrupt în zig-zag, într-un fel întortocheat, așa că pare un fermoar coborând în viteză panta până în punctul unde cuprinde iarăși râul.

Și-l duce direct în Haven.

— Vreau să-l văd, zice Viola, dându-mi drumul la mână și scoțându-și binoclul.

Se uită prin el, șterge picăturile de apă de pe lentile și apoi se uită din nou.

— E frumos, asta e tot ce spune, și apoi, se uită din nou și iar șterge apa.

După un minut și fără să mai zică nimic, mi-l dă și mie și mă uit și eu pentru prima oară spre Haven.

Stropii de apă sunt atât de mulți, încât, și dacă îi ștergi, tot nu poți observa amănunte cum ar fi oameni sau orice altceva, dar se văd tot felul de clădiri, majoritatea în jurul a ceva ce pare să fie o biserică mare, aflată în centru, dar mai sunt și alte clădiri mari și drumuri curate ce șerpuiesc din mijlocul orașului printre copaci spre alte grupuri de clădiri.

Tre' să fie cel puțin cincizeci de clădiri în total.

Poate *o sută*.

E cea mai mare chestie pe care am văzut-o în toată viața mea.

— Trebuie să spun, strigă Viola, că-i mai mic decât mă așteptam.

Dar eu n-o mai prea aud.

Urmăresc cu binoclul drumul de lângă râu, care duce spre oraș și văd ceva ce probabil e un baraj rutier, cu ceva ce pare a fi un gard fortificat ce se întinde de la baraj până departe, pe partea cealaltă.

— Se pregătesc, zic. Se pregătesc de luptă.

Viola se uită la mine îngrijorată.

— Crezi că-i suficient de mare? Crezi că suntem în siguranță?

— Depinde dacă zvonurile despre armată sunt adevărate sau nu.

Mă uit în spatele nostru din instinct, ca și cum armata ar aștepta pur și simplu acolo ca noi să ne continuăm drumul. Mă uit spre coasta văii de lângă noi. Am putea avea o bună priveliște de acolo.

— Hai să aflăm, zic.

Alergăm înapoi o bucată de drum, căutând un loc bun pe unde să ne cățărăm, găsim unul și începem să urcăm. Îmi simt picioarele ușoare în timp ce urcăm și Vacarmul mi-e mai limpede decât în ultimele zile. Sunt trist din cauza lui Ben, sunt trist din cauza lui Cillian, sunt trist din cauza lui Manchee, sunt trist pentru ce ni s-a întâmplat mie și Violei.

Dar Ben avea dreptate.

Există speranță la poalele celei mai mari cascade.

Și poate că, până la urmă, n-o să doară atât de mult.

Ne cățărăm printre copaci. Dealul e abrupt și trebuie să ne prindem de plantele agățătoare și să ne sprijinim

de stânci ca să urcăm suficient de sus, încât să ne putem uita înapoi, spre drum și să vedem valea care se întinde dedesubtul nostru.

Încă am binoclul și mă uit de-a lungul râului și al drumului, peste vârfurile copacilor. Trebuie să șterg în continuare stropii de apă.

Mă uit.

— Îi vezi? întreabă Viola.

Mă uit, și râul devine mai mic în depărtare, rămânând undeva în spate și în spate și tot mai în spate.

— Nu, zic.

Mă uit.

Și încă o dată.

Și...

Acolo.

Jos, în cea mai îndepărtată cotitură a drumului, în cea mai adâncă porțiune a văii, în cel mai îndepărtat colț umbrit, departe de soare, iată-i.

O mulțime care, probabil, e armata, mărșăluind înainte, atât de departe, încât abia îmi dau seama că sunt ei, fiin'că arată ca o apă întunecată ce curge într-o albie secată de râu. E greu să vezi detalii de la distanța asta, dar nu disting siluetele oamenilor și nu cred că văd nici cai.

Doar o mulțime, o mulțime care se revarsă de-a lungul drumului.

— Cât de mare e? întreabă Viola. Cât de mare a devenit?

— Nu știu, zic. Trei sute? Patru? Nu știu. Suntem prea departe ca să pot, într-adevăr, să...

Mă opresc.

— Suntem prea departe ca să ne dăm seama.

Schițez un zâmbet.

— La kilometri întregi distanță.

— I-am învins, zice Viola, încercând să zâmbească și ea. Am fugit și ei ne-au urmărit și i-am învins.

— O să ajungem în Haven și o să-i avertizăm pe cei de la conducere, spun, vorbind mai repede, și Vacarmul meu agitându-se de entuziasm. Dar ei au tranșee și calea de acces e destul de îngustă și armata e la *cel puțin* o zi distanță, poate chiar mai puțin, poate ajung până diseară, și jur că nu pot fi o mie de oameni acolo.

Jur.

(Dar)

Viola zâmbește cu cel mai obosit și cel mai fericit zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Îmi scutură din nou mâna.

— I-am învins.

Dar apoi riscurile pe care le implică speranța apar din nou și Vacarmul mi se întunecă un pic.

— Păi, n-am ajuns încă acolo și nu știm dacă Haven poate...

Dar ea scutură din cap.

— Nu-uu, zice ea. I-am învins. Ascultă la mine și bucură-te, Todd Hewitt. Am petrecut tot acest timp fugind de o armată, și ia ghici! Am scăpat de ea.

Se uită la mine zâmbind, așteptând o reacție din partea mea.

Vacarmul meu zumzăie și e fericit și afectuos și obosit și ușurat și un pic îngrijorat, dar, totuși, mă gândesc că poate are dreptate, poate chiar am câștigat și poate că ar trebui să-mi pun brațele în jurul ei, dacă asta nu cumva o să fie prea ciudat și, în mijlocul tuturor acestor chestii, îmi dau seama că, de fapt, chiar sunt de acord cu ea.

— I-am învins, zic.

Și apoi își pune brațele în jurul meu și mă strânge tare, ca și cum am fi în pericol să cădem și stăm așa, pur și simplu, pe coasta aia umedă și respirăm puțin.

Nu mai miroase la fel de mult a flori ca înainte, dar e în regulă.

Și mă uit în jos și cascada e dedesubtul nostru, năpustindu-se în jos, și Havenul sclipește printre picăturile de apă luminate de soare și soarele strălucește de-a lungul râului care precede cascada, luminându-l ca pe un șarpe din metal.

Și îmi las Vacarmul să clocotească cu mici scântei de fericire și privirea mea insistentă se întoarce către cursul râului și...

Nu.

Fiecare mușchi din corp îmi vibrează.

— Ce? zice Viola, sărind înapoi.

Își răsucește rapid capul spre direcția în care privesc eu.

— Ce? zice din nou.

Și apoi vede.

— Nu, spune. Nu, nu se poate.

De-a lungul râului vine o barcă.

Suficient de aproape ca s-o vedem și fără binoclu.

Suficient de aproape, încât să vedem pușca și roba.

Suficient de aproape, încât să vedem cicatricele și setea lui de dreptate.

Vâslind furios spre noi, venind ca însăși ziua judecății de apoi.

Aaron.

40. Ofranda

— Ne-a văzut? întreabă Viola, cu vocea încordată la maximum.

Îndrept spre el binoclul. Aaron crește văzut prin el, uriaș și înspăimântător. Apăs pe câteva butoane ca să-l văd mai mic. Nu se uită la noi, pur și simplu, vâslește ca un robot, ca să ajungă cu barca la marginea râului.

Are fața sfâșiată și oribilă, plină de sânge și de cheaguri, cu gaura în obraz și încă una nouă în locul unde era nasul și, peste toate astea, o privire cumplită și mistuitoare, o privire fără milă, o privire care n-o să se oprească, care n-o să se oprească niciodată.

Războiul face din oameni monștri, îl aud pe Ben zicând.

Un monstru ca ăsta se îndreaptă spre noi.

— Nu cred că ne-a văzut, zic. Încă nu.

— Putem să scăpăm de el?

— Are o armă, zic, și se vede totul pe drumul care duce spre Haven.

— Atunci nu mergem pe drum. Printre copaci.

— Nu sunt prea mulți copaci între noi și drumul de jos. Va trebui să fim foarte rapizi.

— Eu pot fi rapidă, spune ea.

Și coborâm în salturi dealul, alunecând pe frunze și plante umede, ținându-ne cu mâinile de pietre cât putem noi de bine. Paravanul de copaci e subțire și încă mai putem vedea râul jos, și pe Aaron în timp ce vâslește.

Ceea ce înseamnă că și el ne poate vedea, dacă se uită unde trebuie.

— Grăbește-te! zice Viola.

Jos...

Și mai jos...

Și alunecând spre drum...

Și lipăind prin noroi pe marginea drumului...

Și când ajungem la drum, îl pierdem iar din ochi, undeva în susul râului...

Dar numai pentru o secundă...

Fiin'că iată-l...

Curentul îl poartă rapid...

Vine de-a lungul râului...

Uitându-se fix la noi.

Vuietul cascadei e suficient de puternic ca să te înghită, dar tot îl aud.

L-aș auzi și dacă ar fi de cealaltă parte a planetei.

— TODD HEWITT!

Și se întinde să ia pușca.

— Fugi! strig.

Picioarele Violei lovesc pământul în timp ce fuge și eu sunt imediat în spatele ei, îndreptându-mă spre marginea drumului care coboară în zig-zag.

Mai avem cincisprezece, poate douăzeci de pași până o să putem dispărea dincolo de margine...

Alergăm de parcă ne-am fi petrecut ultimele două săptămâni odihnindu-ne...

Buf buf buf pe pământ...

Mă uit înapoi peste umăr...

Și-l văd pe Aaron încercând să apuce pușca într-o mână...

Încercând s-o țină dreaptă și, în același timp, să țină și barca nemișcată...

Barca face salturi în vâltoarea apei, izbindu-l încolo și-ncoace.

— N-o să reușească, strig spre Viola. Nu poate să vâslească și să tragă în același timp...

— POC!

Un pumn de noroi zboară cu zgomot în afara drumului, aproape de picioarele Violei, în fața mea...

Eu țip și Viola țipă și ea și amândoi ne aplecăm în jos din instinct...

Și alergăm și mai repede și mai repede...

Buf buf buf...

Fugi fugi fugi fugi fugi bubuie Vacarmul meu ca o rachetă...

Cinci pași

Fugi fugi

Trei

POC!

Și Viola cade...

— Nu! strig...

Și cade peste marginea drumului, răsturnându-se de cealaltă parte și se prăbușește în jos, rostogolindu-se...

— NU! strig din nou și sar după ea...

Orbecăind în jos pe panta abruptă...

Gonind în direcția în care se rostogolește ea...

Nu...

Nu asta...

Nu acum...

Nu când aproape am...

Te rog, nu...

Și ea se rostogolește spre niște tufișuri joase de pe marginea drumului...

Și se oprește cu fața în jos.

Și eu fug repede spre ea și abia reușesc să mă țin pe picioare și îngenunchez imediat în tufișuri și o apuc și o întorc cu fața în sus și caut sângele și lovitura și zic:

Nu nu nu nu nu...

Și sunt aproape orbit de furie și de disperare și de falsa promisiune a speranței și *nu nu nu...*

Și deschide ochii...

Deschide ochii și mă apucă de mână și zice:

— Nu sunt rănită, nu sunt rănită.

— Nu ești? șoptesc, scuturând-o un pic. *'Ști sigură?*

— Pur și simplu, am căzut, zice ea. Jur că am simțit cum îmi trece glonțul fix prin fața ochilor și am căzut. Dar nu sunt rănită.

Și eu respir repede repede și repede.

— Slavă Domnului, zic. Slavă Domnului.

Și lumea se învârte și Vacarmul meu se învârte repede ca un vârtej.

Și se ridică deja în picioare și eu imediat după ea și stăm așa între tufișuri și ne uităm la drumul din jur și dedesubtul nostru.

Cascada se izbește de stâncă în stânga noastră și drumul șerpuit se întinde și în spatele, și în fața noastră, pentru că începe să se dubleze și face ca malul abrupt să înainteze ca un fermoar până la poalele cascadei.

Suntem în bătaia puștii tot drumul.

Niciun copac, doar niște arbuști scunzi.

— O să ne împuște pe amândoi, zice Viola, uitându-se înapoi spre partea de sus a drumului, de unde nu-l vedem pe Aaron, care mai mult ca sigur se îndreaptă spre marginea râului, înaintând hotărât prin apa clocotitoare, *mergând pe ea* dacă e să mă întrebați pe mine.

— TODD HEWITT! auzim din nou stins, peste vuietul apei, dar la fel de tare ca vocea întregului univers.

— N-avem unde să ne ascundem, zice Viola, uitându-se în jurul nostru și în jos. Până nu ajungem la poale.

Mă uit și eu în jur. Versanții dealului sunt prea abrupți, drumul e prea deschis, iar porțiunile dintre cele două drumuri cu direcții de mers diferite prea puțin acoperite de arbuști.

Nicăieri unde să ne ascundem.

— TODD HEWITT!

Viola arată în sus.

— Am putea să urcăm în copacii ăia din vârful dealului.

Dar e atât de abrupt, încât deja simt din vocea ei că nu prea mai are nici ea speranță.

Și mă răsucesc, privind nemișcat...

Și apoi îl văd.

Un drumeag nevăzut, cum nu se poate mai subțirel, abia îl vezi, ducând de la prima cotitură a drumului tot înainte, spre cascadă. Dispare după câțiva metri, dar îl urmăresc cu privirea în direcția în care ar fi putut-o lua.

Direct spre malul stâncos.

Și coboară brusc spre un loc aflat aproape dedesubtul cascadei.

Direct spre o stâncă-pervaz aproape complet ascunsă.

O stâncă-pervaz chiar dedesubtul cascadei.

Fac câțiva pași în afara arbuștilor, înapoi pe drum. Drumeagul dispare.

La fel și stânca.

Mă întorc în tufișuri.

— Acolo, zic, arătând. O vezi?

Se uită strângând din ochi în direcția pe care i-o arăt. Cascada aruncă o ușoară umbră peste stâncă, întunecând-o acolo unde drumeagul se termină.

— De aici se vede, zic, dar din drum, nu.

Mă uit la ea.

— O să ne ascundem acolo.

— O să te audă, zice ea. O să vină după noi.

— Nu și peste vuietul ăsta, n-o să mă audă decât dac-o să țip în Vacarmul meu.

Fruntea i se încrețește și se uită în jos spre drumul către Haven și apoi în sus, în locul de unde Aaron ar putea apărea în orice moment.

— Suntem atât de aproape, zice ea.

O iau de braț și încep s-o trag după mine.

— Haide. Până când trece de noi. Până când se întunecă. Cu puțin noroc, o să creadă că am făcut stânga-mprejur, printre copacii de deasupra.

— Dar, dacă ne găsește, suntem prinși în cușcă.

— Și dacă fugim spre oraș, o să ne împuște. Mă uit în ochii ei. E o șansă. Asta ne dă o *șansă*.

— Todd...

— Vino cu mine, îi zic, uitându-mă în interiorul ei cât pot de mult, emanând cât de multă speranță pot aduna din mine.

O, nu mă părăsi niciodată.

— Îți promit că te duc la Haven în seara asta.

O strâng de braț.

O, nu mă amăgi.

— Îți *promit*.

Se uită și ea fix la mine, ascultând tot ce-i zic, și apoi dă din cap o dată, rapid, și fugim spre drumeag și spre locul unde acesta se termină și-apoi sărim peste arbuști, acolo unde ar trebui să continue și...

— TODD HEWITT!

Aproape c-a ajuns la cascadă...

Orbecăim de-a lungul unui dig abrupt, aproape de marginea apei, pantele dealului ridicându-se deasupra noastră...

Și ne afundăm încet în jos și peste marginea stâncii...

Cascada e drept în fața noastră...

Și ajung la margine și deodată trebuie să mă aplec pe spate înspre Viola, fiin'că deodată șuvoiul de apă coboară drept în jos.

Mă apucă de tricou și mă ține în picioare...

Și apa se izbește drept în fața noastră de pietrele de dedesubt....

Și stânca aia ca un pervaz, care ne duce sub ea, e aproape...

E nevoie de-un salt peste spațiul ăsta gol ca să ajungem la ea...

— Partea asta n-am văzut-o, zic, și Viola mă apucă de mijloc repede ca să nu cădem în gol.

— TODD HEWITT!

E atât de aproape, e atât de aproape...

— Acum ori niciodată, Todd, îmi zice ea în ureche...

Și-mi dă drumul...

Și sar peste...

Și sunt în aer...

Și marginea cascadei se ivește brusc pe deasupra capului meu...

Și aterizez...

Și mă întorc...

Și sare și ea după mine...

Și o prind și cădem amândoi pe spate pe stânca-pervaz...

Și zăcem acolo pe jos, respirând...

Și ascultând...

Și tot ce auzim pentru o clipă e vuietul apei, care-i deasupra noastră acum...

Și apoi, slab, dincolo de toate celelalte...

— TODD HEWITT!

Și deodată sună ca și cum ar fi la kilometri depărtare.

Și Viola e deasupra mea și eu îi respir agitat drept în față și ea-mi respiră și ea repede în față.

Și ne uităm amândoi unul în ochii celuilalt.

Și e prea mare zgomot ca să-mi aud Vacarmul.

După o secundă, se sprijină în mâini pe ambele părți ale corpului meu și se împinge deoparte. Se uită în sus în timp ce face asta și cască ochii a uimire.

O aud doar zicând:

— Oau!

Mă îndepărtez rostogolindu-mă și mă uit și eu în sus.

Oau.

Stânca-pervaz e mai mult decât o simplă stâncă. Înaintează până ajunge în spate, mult în spate sub cascadă. Ne aflăm la începutul unui tunel, cu un zid făcut din stâncă și unul făcut, pur și simplu, dintr-o apă curgătoare, furtunoasă, mai mult decât albă și curată și atât de rapidă, încât pare aproape solidă.

— Haide, îi zic și înaintez de-a lungul stâncii-pervaz, și pantofii îmi patinează și-mi alunecă din picioare.

E umed și noroios și ne aplecăm cât putem de mult pe partea stâncoasă, ferindu-ne de apa asurzitoare.

Zgomotul e înspăimântător. Arzător, ca un lucru real, pe care-l poți gusta și atinge.

Atât de puternic, încât Vacarmul e complet șters.

Atât de puternic, încât nu m-am mai simțit niciodată atât de liniștit.

Înaintăm anevoios de-a lungul stâncii-pervaz, croindu-ne drum peste hârtoape și mici bazine cu mâzgă verde crescând în ele. Sunt și rădăcini, atârnând din stâncile de deasupra, aparținând cine știe cărei plante.

— Nu ți se pare că astea arată ca niște trepte? strigă Viola, și vocea ei e atât de plăpândă în tot vuietul ăsta.

— TODD HEWITT! auzim dintr-un loc ce pare la milioane de kilometri distanță.

— O să ne găsească? întreabă Viola.

— Nu știu, zic. Nu cred.

Peretele din față al stâncii nu e neted și stânca-pervaz se arcuiește în jurul lui, pe măsură ce se întinde tot mai mult, în față. Amândoi suntem uzi până la piele și apa e rece și nu e ușor să te apuci de rădăcini ca să-ți ții echilibrul.

Apoi stânca-pervaz se lasă în jos brusc și se lărgește, și treptele tăiate în piatră devin mai evidente. E aproape un șir de scări ce duc în jos.

Cineva a mai fost aici înainte.

Coborâm, apa vuiește asurzitor la câțiva centimetri depărtare de noi.

Ajungem la capăt.

— Oaaau, zice Viola din spatele meu și îmi dau seama că se uită în sus.

Tunelul se deschide brusc și, în același timp, stânca-pervaz se lărgește și devine o peșteră săpată de apă, stâncile întinzându-se mult deasupra capetelor noastre,

căderea de apă izbindu-se violent pe lângă ele într-un zid care se curbează în afară ca o navă cu pânze aflată în mișcare, vie, împrejmuind zidul și pervazul stâncii de sub picioarele noastre.

Dar nu de la asta e „oaaa"-ul.

— E o biserică, zic.

E o biserică. Cineva a adus sau a sculptat direct aici pietrele în patru rânduri de bănci cu o strană plasată în mijloc, toate cu fața spre o piatră mai înaltă, un amvon, un amvon cu o suprafață plană în mijloc, pe care predicatorul să poată sta și predica, și cu un sfidător zid alb de apă prăbușindu-se în jos în spatele lui, cu soarele dimineții luminându-l ca pe o pânză de stele, umplând camera cu scântei sclipitoare reflectate pe fiecare suprafață umedă și lucitoare până tocmai în spate, la un cerc sculptat în piatră, cu două cercuri mai mici învârtindu-se în jurul lui, Lumea Nouă și lunile ei, casa cea nouă a colonistului, a speranței și a promisiunii lui Dumnezeu și cineva a zugrăvit un zid alb rezistent la apă ce *strălucește* direct pe piatră, orientat în jos și luminând biserica.

Biserica de sub cascadă.

— E frumoasă, spune Viola.

— A fost abandonată, zic, fiin'că, după primul șoc al descoperirii bisericii, văd că niște bănci au fost doborâte de la locurile lor și n-au mai fost înlocuite și sunt tot felul de chestii scrise pe pereți, unele sculptate, altele scrise cu aceeași vopsea rezistentă la apă cum e cea din sculptura cu Lumea Nouă, majoritatea lor fără niciun înțeles. *P.M.+M.A.* și *Willz & Chillz 4Ever Pentru totdeauna* și *Lăsați orice speranță voi care...* ceva-cumva.

— Sunt niște puști, spune Viola. Care s-au furișat aici și l-au transformat în locul lor secret.

— Da? Puștii fac chestii de-astea?

— Acolo, pe navă, aveam un canal de ventilare nefolosit în care ne strecuram, zice ea, uitându-se împrejur. L-am mâzgălit mai rău decât e aici.

Cutreierăm pe acolo, cu gurile căscate. Punctul din acoperiș unde apa se desparte de stâncă trebuie să fie la mai bine de zece metri deasupra noastră și stânca-pervaz trebuie să aibă pe puțin cinci metri lățime.

— Probabil că e o peșteră naturală, zic. Probabil că au găsit-o și s-au gândit c-o fi vreun miracol.

Viola își încolăcește brațele în jurul ei.

— Și apoi și-au dat seama că nu e foarte practică pe post de biserică.

— Prea umedă, zic. Prea rece.

— Pun pariu că asta se întâmpla când au aterizat aici prima dată, zice ea, uitându-se în sus la sculptura albă cu Lumea Nouă. Pun pariu că era în primul an. Totul plin de speranță și nou.

Se întoarce, cuprinzând totul cu privirea.

— Înainte ca realitatea să se instaureze la putere.

Mă întorc și eu încet. Înțeleg exact ce gândeau. Felul în care soarele brăzdează căderea de apă, făcând totul de un alb strălucitor și e atât de zgomotos și de tăcut, în același timp, încât, chiar și fără amvon și bănci, tot ar fi părut că, într-un fel, am fi intrat într-o biserică, că ar fi părut sfântă chiar dacă niciun om n-ar fi intrat aici vreodată.

Și apoi observ că, după ce se termină băncile, nu mai e nimic dincolo de ele. Se oprește totul și e o distanță de sus în jos de cincizeci de metri până la pietrele de dedesubt.

Deci, aici o să trebuiască să așteptăm.

Aici o să trebuiască să sperăm.

În biserica de sub apă.

— TODD HEWITT! abia se aude, purtat de vânt de-a lungul tunelului către noi.

Viola se înfioară vizibil.

— Ce ne facem acum?

— Așteptăm până la căderea nopții, zic. Ne strecurăm afară și sperăm că n-o să ne vadă.

Mă așez pe una din băncile de piatră. Viola se așază lângă mine. Își scoate geanta peste cap și o pune pe podeaua din piatră.

— Și dacă găsește drumul? întreabă ea.

— Să sperăm că n-o să-l găsească.

— Dar dacă îl găsește?

Mă întind la spate și scot cuțitul.

Cuțitul.

Ne uităm amândoi la el, cu spuma albă a apei reflectându-se în el, cu picături de apă împrăștiindu-se și adunându-se pe tăișul lui, făcându-l să strălucească asemenea unei mici torțe.

Cuțitul.

Nu vorbim deloc despre el, doar ne uităm la el cum scânteiază în mijlocul bisericii.

— TODD HEWITT!

Viola își ridică ochii spre intrare și-și pune mâinile la față și văd cum își încleștează dinții.

— De fapt, ce *vrea*? se dezlănțuie ea dintr-odată. Dacă armata-i pe urmele tale, ce vrea de la *mine?* De ce a tras în *mine*? Nu înțeleg.

— Oamenii nebuni n-au nevoie de explicații pentru *nimic*, îi zic.

Dar Vacarmul meu își aduce aminte de oficierea sacrificiului pe care l-am văzut făcând-o cu ea, acolo, în mlaștină.

Semnul, o numea el.

Un dar de la Dumnezeu.

Nu știu dacă Viola aude asta sau dacă-și aduce aminte ea însăși, fiin'că zice:

— Nu cred că eu sunt ofranda.

— Poftim?

Se întoarce la mine, cu o față nedumerită.

— Nu cred că sunt eu, zice ea. M-a ținut adormită aproape tot timpul cât am fost cu el și, când m-am trezit, am văzut tot felul de lucruri confuze în Vacarmul lui, lucruri care n-aveau niciun sens.

— E nebun, spun. Mai nebun decât majoritatea oamenilor.

Nu mai zice nimic, doar privește cu atenție spre cascadă.

Și se întinde și mă ia de mână.

— TODD HEWITT!

Îi simt mâna tresărind în timp ce inima îmi bubuie din piept.

— Asta a fost de mai aproape, zice ea. Se apropie tot mai mult.

— N-o să ne găsească.

— Ba da.

— Atunci o să-l înfruntăm.

Ne uităm amândoi la cuțit.

— TODD HEWITT!

— L-a găsit, zice ea, apucându-mă de braț și cuibărindu-se în mine.

— Încă nu.

— Am fost cât pe ce să ajungem, zice ea, iar vocea îi e ascuțită și un pic spartă. Cât pe ce.

— O să ajungem acolo.

— TODD HEWITT!

Și acum e, în mod clar, mai tare.

A găsit tunelul.

Apuc cuțitul și mă uit spre Viola, fața ei privind înainte pe drumul de întoarcere din tunel, și e atât de multă frică pe chipul ei, încât începe să mă doară pieptul.

Apuc mai bine cuțitul.

Dacă o *atinge*...

Și Vacarmul meu derulează totul înapoi până la începutul călătoriei noastre, la Viola înainte să fi spus ceva, la Viola când mi-a zis cum o cheamă, la Viola când vorbea cu Hildy și Tam, când și-a însușit accentul lui Wilf, când Aaron a pus mâna pe ea și a răpit-o, când m-am trezit lângă ea în casa doctorului Snow, la ea promițându-i lui Ben, când a imitat vocea mamei și a făcut ca toată lumea să se schimbe, doar pentru scurtă vreme.

La toate lucrurile prin care am trecut.

La cum a plâns când l-am lăsat pe Manchee în urmă.

La cum mi-a zis că eu sunt tot ce are ea pe lume.

La când mi-am dat seama că o pot citi, cu sau fără liniștea ei.

La când am crezut că Aaron a împușcat-o pe drum.

La ce am simțit în secundele alea îngrozitoare.

La ce aș simți dacă aș pierde-o.

Durerea și nedreptatea și cruzimea.

Furia.

Și cum mi-aș dori să fi fost eu în locul ei.

Mă uit la cuțitul din mâna mea.

Și-mi dau seama că are dreptate.

Îmi dau seama că a avut dreptate de la bun început, oricât de nebunește ar fi sunat asta.

Nu ea e ofranda.

Nu e.

Dacă unul dintre noi cade, cădem cu toții.

— Știu ce vrea, spun, ridicându-mă în picioare.

— Ce? zice Viola.

— TODD HEWITT!

Acum, în mod limpede, vocea vine din tunel.

N-avem unde să fugim.

Vine.

Mă duc în spațiul dintre ea și tunel.

— Du-te și stai jos în spatele unei bănci din alea, zic. Ascunde-te.

— Todd...

Mă îndepărtez de ea și mâna îmi rămâne pe brațul ei până când mă îndepărtez prea mult ca s-o mai pot ține.

— Unde te duci?! zice ea, cu vocea încordându-i-se.

Mă uit înapoi spre locul de unde am venit, care urcă în tunelul de apă.

O să ajungă aici în orice clipă.

— TODD HEWITT!

— O să te *vadă*! spune ea.

Ridic cuțitul în fața mea.

Cuțitul care mi-a provocat atâtea necazuri.

Cuțitul care are atâta putere.

— Todd! zice Viola. Ce *faci*?

Mă întorc spre ea.

— N-o să-ți facă niciun rău, spun. Nu și acum, când știe că eu știu ce vrea.

— Ce vrea?

Mă uit la ea cu atenție stând printre bănci, cu planeta și lunile strălucind în jos spre ea, cu lumina umedă

și strălucitoare a apei peste ea, îi cercetez fața și limbajul corpului, în timp ce stă acolo și se uită la mine și îmi dau seama că știu în continuare cine e, că e tot Viola Eade, că tăcut nu înseamnă gol, că n-a însemnat *niciodată* gol.

Mă uit drept în ochii ei.

— O să-l întâmpin ca un bărbat, zic.

Și, chiar dacă e prea gălăgie să-mi audă Vacarmul, chiar dacă nu-mi poate citi gândurile, se uită și ea la mine.

Și văd că înțelege.

Se ridică un pic mai sus.

— Nu mă ascund, zice ea. Dacă tu nu te ascunzi, nu mă ascund nici eu.

Și doar de asta am nevoie.

Dau din cap.

— Ești gata? o întreb.

Se uită la mine.

Dă din cap o dată, cu hotărâre.

Mă întorc spre tunel.

Închid ochii.

Trag adânc aer în piept.

Și apoi, cu tot aerul din plămâni și cu fiecare notă a Vacarmului din capul meu, urlu...

Și urlu cât pot de tare.

— AARON!!!!!!

Și deschid ochii și-l aștept să vină.

41. Dacă unul dintre noi cade

Prima dată îi văd picioarele, alunecând cumva în jos, pe trepte, dar fără să se grăbească, mergând lejer, acum că știe că suntem aici.

Țin cuțitul în mâna dreaptă, dar am și mâna stângă sus și pregătită. Stau în picioare în culoarul dintre băncile mici, cât mai în centrul bisericii. Viola e puțin mai în spatele meu, mai jos, pe unul dintre șirurile de bănci.

Sunt pregătit.

Îmi dau seama că *sunt* pregătit.

Tot ce s-a întâmplat m-a adus aici, în acest loc, cu acest cuțit în mână și cu ceva pe care merită să-l salvez.

Cineva.

Și dacă am de ales între mine și ea, atunci nu există niciun fel de alegere, și armata poate să se ducă naibii.

Așa că sunt pregătit.

Mai pregătit decât oricând.

Fiin'că știu ce vrea.

— Hai, zic în sinea mea.

Picioarele lui Aaron apar, apoi brațele, unul ducând pușca, celălalt sprijinindu-se de perete.

Și apoi fața lui.

Pe jumătate sfâșiată, cu rana din obraz care-i dezvelește dinții, cu gaura, unde era nasul, deschisă și larg căscată, făcându-l să arate cu greu a om.

Și zâmbește. Și atunci simt frica.

— Todd Hewitt! zice el, aproape ca o urare de bun-venit.

Îmi ridic vocea peste zgomotul apei, rugându-mă să nu-mi tremure.

— Poți să lași pușca jos, Aaron.

— O, acum pot? zice el, cu ochii măriți de uimire, văzând-o și pe Viola în spatele meu.

Nu mă uit înapoi spre ea, dar știu că-l înfruntă pe Aaron, știu că-i arată tot curajul pe care-l are.

Și asta mă face mai puternic.

— Știu ce vrei, spun. Mi-am dat seama.

— Ți-ai dat, tinere Todd? zice Aaron și văd că nu se poate abține, caută în Vacarmul meu, atât cât poate auzi peste vuietul apei.

— Nu ea e ofranda, spun.

Nu zice nimic, doar face câțiva pași în biserică, aruncând priviri spre cruce și spre bănci și amvon.

— Nici eu nu sunt ofranda, zic.

Zâmbetul lui diabolic se lățește și mai mult. O nouă gaură se deschide la marginea rănii sale, sângele gâlgâind din ea și împroșcând în jur.

— O minte deșteaptă e un prieten al diavolului, zice el, și cred că asta e un fel de a-mi spune că am dreptate.

Îmi echilibrez picioarele și mă întorc odată cu el când se răsucește spre jumătatea bisericii în care se află amvonul, jumătatea mai aproape de margine.

— Tu ești, îi zic. Ofranda ești tu.

Și-mi deschid Vacarmul cât de zgomotos pot eu, așa, încât și el, și Viola să vadă că spun adevărul.

Fiin'că lucrul pe care Ben mi l-a arătat demult, când am plecat de la ferma noastră, felul în care un băiat din Prentisstown devine bărbat, motivul pentru care băieții deveniți bărbați nu mai vorbesc cu băieții ce încă mai sunt băieți, motivul pentru care băieții deveniți bărbați sunt *complici* la crimele din Prentisstown e....

E...

Și mă trezesc spunându-l...

E să omoare un alt bărbat.

Ei singuri.

Toți bărbații ăia care au dispărut, care *au încercat* să dispară.

De fapt, n-au dispărut.

Domnul Royal, fostul meu profesor de la școală, care s-a apucat de băut whisky și s-a împușcat, de fapt, *nu* s-a împușcat. A fost ucis de Seb Mundy la aniversarea lui de treisprezece ani, l-a pus să se ridice în picioare și să apese singur pe trăgaci, în timp ce restul bărbaților din Prentisstown îl priveau. Domnul Gault, a cărui turmă de oi am preluat-o noi când el a dispărut acum două ierni, doar *a încercat* să dispară. A fost găsit de Primarul Prentiss în timp ce fugea prin mlaștină și, cum Primarul Prentiss respecta cu conștiinciozitate legea din Lumea Nouă, l-a executat, doar că a făcut-o așteptând până la aniversarea de treisprezece ani a Domnului Prentiss Junior, când l-a pus pe fiul său să-l tortureze singur pe Domnul Gault, până l-a omorât, fără ajutorul nimănui altcuiva.

Și tot așa mai departe. Bărbați pe care îi cunoșteam, uciși de băieți pe care îi cunoșteam, doar ca să devină ei înșiși bărbați. Dacă oamenii Primarului aveau un fugar prins, ascuns pe undeva pentru a treisprezecea aniversare a unui băiat, atunci era bine. Dacă nu, luau, pur și

simplu, pe cineva din Prentisstown care nu le plăcea și *pretindeau* că a dispărut.

Viața unui om era dată unui băiat ca să-i pună capăt, de unul singur.

Un bărbat moare, un bărbat se naște.

Toată lumea complice. Toată lumea vinovată.

Cu excepția mea.

— O, Doamne! o aud pe Viola șoptind.

— Dar eu trebuia să fiu diferit, nu-i așa? spun.

— Tu erai ultimul, Todd Hewitt, zice Aaron. Ultimul soldat din armata perfectă a lui Dumnezeu.

— Nu cred că Dumnezeu are ceva de-a face cu armata ta, spun. Lasă pușca jos. Știu ce am de făcut.

— Dar ești un mesager, Todd? întreabă el, ridicându-și capul semeț, lățindu-și și mai mult zâmbetul lui imposibil. Sau ești un fariseu?

— Citește-mă, îi zic. Citește-mă, dacă nu crezi c-o pot face.

E în amvon acum, uitându-se la mine spre strana din centru, întinzându-și Vacarmul peste sunetul cascadei, împingându-l spre mine, încercând să nu lase să-i scape nimic, și aud *ofranda* și lucrarea *perfectă a lui Dumnezeu* și *martiriul sfântului*.

— Probabil, tinere Todd, spune.

Și pune pușca jos, pe amvon.

Înghit în sec și apuc cuțitul cu și mai multă forță.

Dar se uită spre Viola și râde încet.

— Nu, zice el. Fetițele vor încerca să profite de asta, nu-i așa?

Și, aproape ca din întâmplare, azvârle pușca de pe stâncă direct în cascadă.

Cade atât de rapid, încât nici măcar n-o vedem dispărând.

Dar a dispărut.

Așa că suntem doar eu și Aaron acum.

Și cuțitul.

Desface brațele și-mi dau seama că își ia poziția de predicator, cea de la propriul său amvon din Prentisstown. Se apleacă peste piatra amvonului de aici și-și ține palmele în sus și-și ridică ochii spre acoperișul alb de apă de deasupra noastră.

Buzele i se mișcă în tăcere.

Se *roagă*.

— 'Știi, îi zic.

Se uită la mine.

— Sunt binecuvântat.

— Vrei ca eu să te omor.

— Greșit, Todd Hewitt, zice el, făcând un pas înainte de-a lungul stranei spre mine. Ura e cheia. Ura e motorul. Ura e focul ce-l purifică pe soldat. Soldatul trebuie *să urască*.

Mai face un pas.

— Nu vreau doar să mă omori, zice el. Vreau să mă ucizi cu sete.

Fac un pas în spate.

Zâmbetul îi mijește iar.

— Probabil că băiatul promite mai mult decât poate să ducă.

— De ce? zic, retrăgându-mă și mai mult.

Viola se retrage și ea, în spatele și în jurul meu, sub sculptura cu Lumea Nouă.

— De ce faci asta? Ce sens ar putea să aibă?

— Dumnezeu mi-a spus care-i drumul meu, zice el.

— S'nt aici de-aproape treisprezece ani, spun, și singurii pe care i-am auzit vreodată au fost *bărbații*.

— Dumnezeu lucrează prin bărbați, zice Aaron.

— La fel și diavolul, intervine Viola.

— Ah, zice Aaron. Vorbește. Cuvinte de ispită ca să liniștească...

— Taci din gură, îl reped. Să nu vorbești cu ea!

Deja am trecut de șirul de bănci din spate. Mă mișc spre dreapta, Aaron vine după mine, până când ajungem să ne mișcăm într-un cerc mic, Aaron în continuare cu mâinile sus, cuțitul meu tot în aer, Viola stând în spatele meu, picăturile de apă acoperind totul. Camera se răsucește încet în jurul nostru, stânca e alunecoasă, zidul de apă strălucește alb în soare.

Și vuietul, vuietul neîncetat.

— Tu erai ultima încercare, zice Aaron. Ultimul băiat. Cel care să ne desăvârșească. Cu tine în armată, n-ar mai fi nicio verigă slabă. Am fi cu adevărat binecuvântați. *Dacă unul dintre noi cade, toți cădem*, Todd. Și toți trebuie să cădem.

Își încleștează pumnii și-și ridică iar privirile în sus.

— Ca să ne putem *naște din nou*! Ca să putem lua această lume blestemată și să facem iarăși din ea o..

— N-aș fi făcut-o, zic, și el se uită la mine, supărat că l-am întrerupt. N-aș fi ucis pe nimeni.

— Ah, da, Todd Hewitt, spune Aaron. De-asta ești tu așa de special, nu-i așa? Băiatul care nu poate să ucidă.

Îi arunc o privire pe furiș Violei, care-i în spate, pe una din părți. Încă ne învârtim într-un mic cerc.

Și eu, și Viola ajungem pe latura cu tunelul.

— Dar Dumnezeu cere o ofrandă, continuă Aaron. Dumnezeu cere un martir. Și pe cine altcineva mai bun să ucidă băiatul cel special decât chiar pe trimisul lui Dumnezeu?

— Nu cred că Dumnezeu îți spune ție ceva, zic. Deși pot să cred că și-ar dori să fii mort.

Ochii lui Aaron devin atât de nebuni și de goi, încât mă trece un fior.

— O să fiu un sfânt, zice el, și un mic foc începe să ardă în vocea lui. Ăsta e destinul meu.

A ajuns la capătul stranei și vine după noi, trecând pe lângă ultimul șir de bănci.

Eu și cu Viola ne retragem în continuare.

Aproape am ajuns la tunel.

— Dar cum să-l stimulezi pe băiat? continuă Aaron, cu ochii ca niște găuri. Cum să-l faci să devină bărbat?

Și Vacarmul lui se deschide spre mine, asurzitor ca un tunet.

Deschid ochii larg.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

Umerii mi se curbează și simt o slăbiciune în mine.

O înțeleg. E o iluzie, o minciună, dar minciunile oamenilor sunt la fel de vii ca adevărurile lor și văd fiecare fărâmă din ea.

Avea de gând să-l omoare pe Ben.

Așa avea de gând să mă oblige să-l ucid. Așa ar fi făcut. Ca să-și desăvârșească armata și să mă transforme într-un ucigaș, aveau de gând să-l ucidă pe Ben.

Și să mă oblige să mă uit.

Să mă facă să-l urăsc atât de tare pe Aaron, încât să-l ucid.

Vacarmul meu începe să huruie suficient de tare, încât să audă și el.

— *Rahatu' dracului* ce ești tu...

— Dar apoi Dumnezeu ne-a trimis un semn, zice Aaron, uitându-se la Viola, cu ochii larg deschiși acum, cu sângele

revărsându-se din rana adâncă, gaura unde a fost nasul desfăcându-se la maximum. Fata! zice el. Un dar din ceruri.

— Nu te uita la ea! strig. Nici măcar să *nu te uiți la ea*!

Aaron se întoarce spre mine, și zâmbetul e tot acolo.

— Da, Todd, da, zice el. Ăsta e drumul tău, ăsta e drumul pe care vei merge. Băiatul cu o inimă bună, băiatul care n-a putut ucide. Pentru cine ar ucide el? Pe cine ar proteja el?

Încă un pas înapoi, încă un pas mai aproape de tunel.

— Și când blestemata ei de tăcere diabolică ne-a pângărit mlaștina, am crezut că Dumnezeu m-a trimis să mă fac singur ofrandă, un ultim exemplu al diavolului care se ascunde și pe care eu aș fi putut să-l distrug și să-l purific.

Își ridică semeț capul.

— Dar apoi adevăratul scop a a fost revelat.

Se uită la ea, apoi înapoi la mine.

— Todd Hewitt o să-i protejeze pe cei neputincioși.

— Nu e neputincioasă, îi zic.

— Și-apoi *ai fugit*.

Ochii lui Aaron se măresc, ca de o falsă uimire.

— Ai fugit, în loc să-ți împlinești destinul.

Își ridică din nou ochii spre biserică.

— Făcând astfel victoria asupra ta și mai plăcută.

— N-ai câștigat încă, zic.

— Nu? zâmbește Aaron din nou. Haide, Todd. Vino spre mine cu ură în suflet.

— *O să vin*, zic. O s-o fac.

Dar face încă un pas în spate.

— Ai fost aproape altădată, tinere Todd, zice Aaron. În mlaștină, ai ridicat cuțitul, când era să omor fata, dar nu. Eziți. Rănești, dar nu ucizi. Și când am răpit-o pe fată de lângă tine și tu ai urmărit-o până în pânzele albe, așa

cum știam că vei face, chinuindu-te din cauza rănii pe care ți-am provocat-o, dar din nou, n-a fost de ajuns. Ți-ai sacrificat câinele iubit, în loc s-o vezi pe ea rănită, m-ai lăsat chiar să-i frâng trupul, în loc să slujești scopului tău adevărat.

— Taci din gură!

Își ține palmele ridicate spre mine.

— Sunt aici, Todd, zice el. Împlinește-ți scopul. Devino bărbat.

Își coboară capul până când ochii lui se uită de jos în sus la mine.

— *Cazi.*

Strâmb din buze.

Și stau și mai drept.

— Eu *sunt* deja bărbat, zic.

Și Vacarmul meu o spune și el.

Se holbează la mine. Ca și cum s-ar holba prin mine.

Și apoi *oftează.*

Ca și cum ar fi *dezamăgit.*

— Încă nu ești bărbat, spune el, și fața i se schimbă. Probabil nu vei fi niciodată.

Nu mă mai retrag.

— Păcat, zice el.

Și apoi face un salt spre mine...

— Todd! țipă Viola...

— Fugi! strig...

Dar eu nu fac niciun pas în spate...

Înaintez.

Și lupta începe.

Eu îl atac pe Aaron și el se năpustește peste mine și eu țin cuțitul în mână, dar în ultima secundă sar într-o parte, lăsându-l să se izbească tare în zid...

Se rotește împrejur, cu un mormăit, își răsucește brațul să mă lovească și eu îl evit și-l lovesc fără milă cu cuțitul, tăindu-i antebrațul de la un capăt la altul, și nici măcar asta nu-l încetinește...

Și se întoarce spre mine cu celălalt braț și mă izbește exact sub mandibulă.

Făcându-mă să cad pe spate...

— Todd! strigă din nou Viola...

Mă rostogolesc în spate spre ultimul rând de bănci, căzând cu zgomot...

Dar îmi ridic ochii...

Aaron se întoarce spre Viola...

E la capătul scărilor...

— Fugi! țip...

Dar are o piatră mare și lată în mână și o aruncă spre Aaron cu o grimasă și un mârâit furios, și el se ferește și încearcă s-o devieze cu o mână, dar îl izbește în frunte, făcându-l să se retragă împleticindu-se spre stânca-pervaz, spre partea din față a bisericii.

— Haide! strigă Viola spre mine...

Mă ridic în picioare, clătinându-mă...

Dar Aaron s-a întors și el...

Cu sângele șiroindu-i pe față...

Cu gura deschisă într-un strigăt...

Sare înainte ca un păianjen, apucând-o pe Viola de brațul drept...

Ea îl pocnește cu sălbăticie cu mâna stângă, murdărindu-se de sângele de pe fața lui...

Dar el nu-i dă drumul...

Țip, în timp ce alerg spre ei...

Ținând cuțitul în jos...

Dar din nou îl rotesc, în ultima clipă...

Și mă năpustesc asupra lui...

Aterizăm pe panta ascendentă a scărilor, Viola căzând pe spate, eu peste Aaron, care mă izbește în cap cu pumnii și se întinde spre mine cu fața lui îngrozitoare și *mă mușcă* de o porțiune a gâtului meu aflată la vedere...

Țip și mă trag brusc înapoi, lovindu-l între timp cu dosul palmei...

Fugind de el înapoi spre biserică, și ținându-mă de gât...

Vine peste mine din nou, și pumnul lui zboară în direcția mea...

Izbindu-mă în ochi...

Capul mi se duce în spate cu o smucitură...

Mă clatin printre rândurile de bănci, înapoi spre centrul bisericii...

Alt pumn...

Ridic mâna în care am cuțitul ca să-l blochez...

Dar ajung cu marginea cuțitului pe alături...

Și mă lovește din nou...

Mă îndepărtez de el, târându-mă în patru labe pe piatra umedă...

Urc dinspre strană spre amvon...

Și pumnul lui îmi ajunge în față pentru a treia oară...

Și simt cum doi dinți îmi sunt smulși din rădăcină...

Și aproape cad...

Și apoi chiar cad...

Și spatele și capul mi se lovesc de piatra amvonului...

Și dau drumul cuțitului din mână...

Se duce zăngănind spre margine.

Nefolositor ca de obicei.

— *Vacarmul te dă de gol*! țipă Aaron. *Vacarmul te dă de gol*!

Păşeşte înaintând spre mine, stând în picioare deasupra mea.

— *Din momentul când am păşit în acest loc sacru, am ştiut că aşa va fi!*

Se opreşte la picioarele mele, cu pumnii încleştaţi şi plini de sângele meu, cu faţa plină de sângele lui.

— N-o să fii *niciodată* bărbat, Todd Hewitt! *Niciodată*!

O văd pe Viola cu coada ochiului, căutând cu disperare şi alte pietre...

— Sunt deja bărbat, zic, dar am căzut, am dat drumul cuţitului din mână, vocea îmi tremură şi ţin mâna peste rana sângerândă de la gât.

— M-ai lăsat fără ofrandă!

Ochii i s-au transformat în nişte diamante arzătoare, Vacarmul lui strălucind de un roşu atât de violent, încât practic evaporă toată apa din jurul lui.

— O să te omor.

Îşi lasă capul spre mine.

— Şi o să mori încet, ştiind că am omorât-o şi pe ea.

Îmi încleştez dinţii.

Încep să mă ridic naibii în picioare.

— Vino, dacă ai curaj, mormăi eu.

Aaron răcneşte şi face un pas spre mine...

Cu mâinile întinzându-se spre mine...

Şi faţa mea ridicându-se să-l întâmpine...

Şi Viola îl IZBEŞTE în cap cu o piatră pe care abia o poate ridica...

El se clatină...

Aplecându-se spre bănci şi recăpătându-şi echilibrul...

Şi se clatină din nou...

Dar nu cade.

Nu *cade, al naibii.*

Se împleticește, dar rămâne în picioare, între mine și Viola, cu spatele spre Viola, dar dominând-o, un întreg șuvoi de sânge țâșnind acum dintr-o parte a capului său, dar e al naibii de drept pe picioare, ca un coșmar...

Chiar e un monstru.

— Tu nu ești om, îi zic.

— Ți-am spus, tinere Todd, zice el, cu o voce joasă și monstruoasă, Vacarmul lui încruntându-se spre mine cu o furie atât de intensă, încât mă clatin. Sunt un sfânt.

Se repede cu brațele în direcția Violei, fără ca măcar să se uite la ea, izbind-o drept în ochi, făcând-o să cadă pe spate, în timp ce strigă și Viola cade cade cade, alunecând pe o bancă, lovindu-se tare cu capul de pietre...

Și nu se mai ridică...

— Viola, țip...

Și sar peste el...

Îmi dă drumul să plec...

Ajung la ea.

Are picioarele ridicate pe o bancă.

Și capul pe podeaua de piatră...

Un firicel de sânge curge din el...

— Viola! zic și o ridic...

Și capul îi cade pe spate...

— Viola! țip...

Și apoi aud un huruit în spatele meu...

Râs.

Râde.

— Aveai s-o trădezi întotdeauna, zice el. Așa a fost *prezis*.

— TACI DIN GURĂ!

— Și știi de ce?

— O SĂ TE OMOR!

Își coboară tot mai mult vocea, până ajunge o șoaptă...

Dar o șoaptă pe care o simt ca un frison prin tot corpul...

— Ai căzut deja.

Și Vacarmul meu strălucește într-un roșu-aprins.

Mai arzător decât oricând.

Criminal de arzător.

— Da, Todd, șuieră Aaron. Da, așa stau lucrurile.

O pun încet jos pe Viola și mă ridic în picioare și-l înfrunt.

Și ura mea e atât de mare, încât umple toată peștera.

— Haide, băiete, zice el. Purifică-te.

Mă uit la cuțit...

Care se odihnește într-o băltoacă.

Aproape de stânca-pervaz, lângă amvon, în spatele lui Aaron...

Acolo unde i-am dat drumul din mână...

Și-l aud cum mă cheamă...

Ia-mă, zice...

Ia-mă și folosește-mă, zice...

Aaron are mâinile desfăcute.

— Ucide-mă, zice el. Devino bărbat.

Nu mă părăsi niciodată, zice cuțitul...

— Îmi pare rău, șoptesc, deși nu știu cui și nici pentru ce...

Îmi pare rău...

Și fac un salt...

Aaron nu se mișcă, și are brațele desfăcute, ca și cum ar vrea să mă îmbrățișeze...

Mă reped în el cu umărul...

Nu se împotrivește...
Vacarmul meu urlă de furie...
Cădem peste amvon spre stânca-pervaz...
Sunt deasupra lui...
Tot nu se împotrivește...
Îl lovesc cu pumnul în față...
Încă o dată...
Și încă o dată...
Și încă o dată...
Distrugându-i-o și mai mult...
Zdrobindu-i-o până ajunge o grămadă dezordonată de bucățele însângerate.
Și ura se revarsă din mine prin pumni...
Și îl izbesc în continuare...
Încă lovesc...
Prin crănțănitul oaselor...
Și pârâitul cartilajelor...
Și un ochi strivit de degetele mele...
Până când nu-mi mai simt mâinile...
Și tot mai lovesc...
Și sângele lui se împrăștie pe mine și în jur...
Și roșul lui se asortează cu flacăra Vacarmului meu...
Și apoi mă aplec pe spate, tot deasupra lui, acoperit de sângele lui...
Și el râde, râde *în continuare*...
Și bolborosește „da" printre dinții lui sparți, „da..."
Și focul tot crește în mine...
Și n-o mai pot stăpâni...
Și ura...
Și mă uit în jur...
La cuțit...
La doar un metru distanță...

Pe stânca-pervaz...
Lângă amvon...
Strigându-mă...
Strigând...
Și de data asta știu...
De data asta știu...

O să-l folosesc.
Și fac un salt după el...
Cu mâna întinsă...
Vacarmul meu e atât de roșu, încât abia mai pot vedea...
Da, zice cuțitul...

Da.

Ia-mă.
Ia puterea în mâinile tale...

Dar o altă mână ajunge prima acolo...

Viola.

Și în timp ce mă prăbușesc spre el, se iscă o furtună în mine...
O furtună provocată de faptul c-o văd aici...
C-o văd în viață...
O furtună care crește mai mult decât roșul...
Și „Viola" zic...
Doar „Viola".

Și ea ridică de jos cuțitul.

Avântul pe care mi-l luasem mă trânteşte spre margine şi mă răsucesc şi încerc să-mi recapăt echilibrul şi o văd ridicând de jos cuţitul şi o văd înaintând şi cad înspre stânca-pervaz şi degetele îmi alunecă pe piatra udă şi îl văd pe Aaron ridicându-se în capul oaselor şi are doar un ochi acum şi se holbează la Viola şi ea ridică cuţitul şi îl duce în faţă şi eu n-o pot opri şi Aaron încearcă să se ridice şi Viola se mişcă spre el şi mă lovesc cu umărul de stânca-pervaz şi mă opresc, cât pe ce să cad peste ea şi mă uit, şi ce a mai rămas din Vacarmul lui Aaron emană ură şi frică şi zice *Nu...*

Zice *Nu tu...*

Şi Viola ridică braţul...

Ridică în aer cuţitul...

Şi-l lasă în jos...

Şi jos...

Şi jos...

Afundându-se drept într-o parte a gâtului lui Aaron...

Atât de tare, încât vârful iese pe partea cealaltă...

Şi se aude un pârâit, un pârâit pe care mi-l amintesc...

Aaron se prăbuşeşte din cauza forţei lui...

Şi Viola dă drumul cuţitului...

Face un pas în spate.

Are faţa albă.

O aud cum respiră chiar şi peste vuietul apei.

Mă ridic de jos sprijinindu-mă în mâini...

Şi ne uităm.

Aaron se forţează să se ridice.

Se forţează să se ridice, cu o mână apucând cuţitul, care însă rămâne înfipt în gâtul lui. Singurul ochi pe care-l mai are e larg deschis, cu limba atârnându-i din gură.

Se ridică în genunchi.

Și apoi în picioare.

Viola țipă ușor și se retrage.

Se tot trage în spate până ajunge lângă mine.

Îl auzim cum încearcă să înghită.

Cum încearcă să respire.

Face un pas înainte, dar se împiedică de amvon.

Se uită în direcția noastră.

Limba i se umflă și i se contorsionează.

Încearcă să zică ceva.

Încearcă să-mi zică mie ceva.

Încearcă să rostească un cuvânt.

Dar nu poate.

Nu poate.

Vacarmul lui e făcut doar din culori aprinse și imagini și lucruri pe care nu voi fi niciodată în stare să le spun.

Îmi surprinde privirea.

Și Vacarmul lui se oprește.

Se oprește complet.

În sfârșit.

Și forța de gravitație îi atrage corpul și se prăbușește într-o parte.

Departe de amvon.

Și peste margine.

Și dispare sub zidul de apă.

Luând și cuțitul meu cu el.

42. Ultimul drum spre Haven

Viola se așază lângă mine cu atâta forță și atât de repede de parcă ar fi căzut acolo.

Respiră repede și se holbează în spațiul în care se afla Aaron. Soarele aruncă, printre căderile de apă, valuri de lumină umedă peste fața ei, dar ăsta e singurul lucru care se mișcă pe fața ei.

— Viola? zic, sărind într-o clipă și ajungând lângă ea.

— S-a dus, spune ea.

— Mda, zic. S-a dus.

Și doar respiră.

Vacarmul meu huruie ca o navă spațială care se prăbușește, plin de nuanțe de roșu și de alb și de lucruri atât de diferite, încât simt că parcă îmi smulge cineva capul de pe umeri.

Aș fi făcut-o.

Aș fi făcut-o pentru ea.

Dar, în loc de asta...

— Aș fi făcut-o, zic. Eram pregătit s-o fac.

Se uită la mine, cu ochii mari.

— Todd?

— L-aș fi ucis eu cu mâna mea.

Observ că am ridicat puțin vocea.

— Eram gata s-o fac!

Și apoi bărbia începe să-i tremure, nu ca și cum ar da să plângă, ci, pur și simplu, îi *tremură*, apoi și umerii, și ochii i se măresc de spaimă și tremură și mai tare și nimic nu iese din Vacarmul meu și rămâne totul acolo, dar altceva pătrunde înăuntru și e pentru ea și o apuc și o țin lângă mine și ne legănăm înainte și înapoi o vreme, așa, ca să tremure cât vrea ea.

Nu vorbește o vreme, doar scoate niște gemete stinse din gât, și îmi aduc aminte cum, imediat după ce l-am ucis pe spacs, simțeam pârâitul alunecându-mi în jos pe braț, cum continuam să-i văd sângele, cum l-am văzut murind iarăși și iarăși.

Cum încă îl mai văd.

(Dar aș fi făcut-o)

(Eram pregătit)

(Dar cuțitul a dispărut)

— Să omori pe cineva nu-i deloc cum se zice în povești, spun, pe deasupra capului ei. Nu-i absolut deloc la fel.

(Dar aș fi făcut-o)

Încă tremură și noi încă stăm aproape de o cascadă furioasă și zgomotoasă și soarele e mai sus pe cer acum și e mai puțină lumină în biserică și suntem uzi și plini de sânge și plini de sânge și uzi.

Și ne e frig și tremurăm.

— Haide, îi zic, pregătindu-mă să mă ridic. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne uscăm, bine?

O ajut să se ridice în picioare. Mă duc să iau traista, care e încă pe jos, între două șiruri de bănci și mă întorc la ea și apoi ridic mâna.

— Soarele e încă sus, zic, o să fie cald afară.

Se uită la mâna mea pentru o clipă înainte s-o ia.

Dar o ia.

Ne croim drum ocolind amvonul, fără să mă pot abține să nu mă uit în locul unde era Aaron, dar sângele lui a fost deja spălat de picăturile de apă.

(Aș fi făcut-o)

(Dar cuțitul)

Îmi simt mâna tremurând în mâna ei și nu știu al cui e tremuratul.

Ajungem la trepte și la jumătatea drumului până sus ea e prima care vorbește.

— Mă simt rău, spune.

— Știu, zic.

Și ne oprim și se apleacă mai aproape spre cascadă și o văd că-i e rău.

Foarte rău.

Cred că așa se întâmplă când omori pe cineva în viața reală.

Se apleacă mai în față, cu părul ud și încâlcit atârnând în jos. Scuipă.

Dar nu se uită în sus.

— Nu puteam să te las, șoptește. Ar fi câștigat el.

— Aș fi făcut-o, zic.

— Știu, spune ea, prin părul ei, în cascadă. De aia am făcut-o.

Respir adânc.

— Ar fi trebuit să mă lași.

— Nu.

Își ridică puțin capul.

— N-am putut să te las.

Se șterge la gură și tușește din nou.

— Dar nu e doar asta.

— Atunci ce? îi zic.

Mă privește în ochi. Ai ei sunt larg deschiși și injectați.

Și par mai maturi decât erau înainte.

— *Am vrut*, Todd, zice ea, și fruntea i se încrețește. *Am vrut* s-o fac. *Am vrut* să-l ucid.

Își pune mâinile pe față.

— O, Doamne, respiră ea. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

— Încetează, zic, luându-i mâinile și îndepărtându-i-le. Încetează. Era diabolic. Era *nebun* și rău...

— Știu! strigă ea. Dar îl văd încontinuu. Văd întruna cuțitul intrând în...

— Mda, bine, ai vrut s-o faci, o opresc eu, înainte să-i fie și mai rău. Ei, și ce? Și eu am vrut. Dar el te-a *făcut* să vrei asta. A făcut în așa fel, încât să alegem între noi și el. *De asta* era rău. Nu ce am făcut eu sau tu, ce a făcut *el*, bine?

Își ridică privirea spre mine.

— A făcut doar ce a promis că va face, zice ea, cu o voce un pic mai liniștită. M-a făcut să cad.

Suspină din nou și-și ține mâinile strâns peste gură, iar ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu, strig. Nu, vezi, tocmai asta-i chestia, ascultă ce cred eu, în regulă?

Mă uit în sus, spre apă și tunel și nu știu ce cred, dar ea e aici și văd că e aici și nu știu ce gândește, dar *știu ce gândește* și o văd și stă să cadă pe margine și se uită la mine și-mi cere s-o salvez.

S-o salvez, așa cum m-a salvat și ea pe mine.

— Uite ce cred, zic și vocea mi-e mai puternică și ideile vin, gânduri care se infiltrează în Vacarmul meu ca niște șoapte ale adevărului.

— Cred că probabil *toată lumea* cade, zic. Cred că probabil toți cădem. Și nu știu dacă asta e întrebarea ce trebuie pusă.

O trag de brațe încet, ca să mă asigur că ascultă.

— Cred că întrebarea e dacă ne ridicăm la loc.

Și apa curge cu repeziciune și noi tremurăm și ea se holbează la mine și așteaptă și speră...

Și o văd că se îndepărtează de margine.

O văd cum vine înapoi spre mine.

— Todd, zice ea și nu-i o întrebare.

E, pur și simplu, numele meu.

E cine sunt eu.

— Haide, îi spun. Havenul ne așteaptă.

O iau de mână iarăși și înaintăm urcând restul treptelor și ajungând înapoi la partea mai întinsă a stâncii-pervaz, urmând curbele dinspre centru spre exterior, ținându-ne echilibrul cu greu pe pietrele alunecoase. Săritura înapoi spre chei e mai grea de data asta, fiin'că suntem atât de uzi și de slăbiți, dar alerg ca să-mi iau avânt și sar și apoi o prind pe Viola care vine rostogolindu-se după mine.

Și suntem în lumina soarelui.

Respirăm prelung, scoțând și ultima urmă de umezeală din noi, înainte să ne adunăm forțele și să urcăm micul chei, înaintând printre tufișuri, spre drumeag și apoi înapoi pe drumul mare.

Ne uităm pe deal, în jos, spre drumul șerpuitor.

E tot acolo. Haven e tot acolo.

— Ultima bucată de drum, îi zic.

Viola își freacă brațele ca să se mai usuce un pic. Îmi aruncă o privire scurtă, uitându-se la mine de aproape.

— Ai fost lovit destul de mult în față, știi asta?

Îmi duc degetele în sus. Ochiul începe să mi se umfle zdravăn și observ o gaură într-o parte a gurii, unde am pierdut câțiva dinți.

— Mersi, zic. Nu mă durea până să-mi zici tu.

— Scuze.

Zâmbește un pic și-și duce și ea mâna la ceafă și se înfioară.

— Cum e la tine? întreb.

— Nasol, zice ea, dar o să supraviețuiesc.

— Ești indestructibilă, îi spun.

Zâmbește din nou.

Și apoi se aude un sunet ciudat VÂJHÂRȘT în aer și Viola scoate un mic icnet, un mic „oh".

Ne privim în ochi pentru o clipă, în lumina soarelui, amândoi surprinși, fără să știm sigur de ce.

Și apoi îi urmăresc privirea spre partea din față a tricoului ei.

Are sânge pe tricou.

Sângele ei.

Sânge nou.

Țâșnind dintr-o mică gaură chiar în dreapta buricului ei.

Atinge sângele și ridică degetele.

— Todd? zice ea.

Și apoi cade în față.

O prind, alunecând un pic.

Și mă uit în sus, în spatele ei.

Sus, pe vârful dealului, exact acolo unde începe drumul.

Domnul Prentiss Junior.

Călare.

Cu mâinile desfăcute.

Ținând în mână un pistol.

— Todd? zice Viola lipită de pieptul meu. Cred că cineva m-a *împușcat*, Todd.

Nu mai există cuvinte.

Niciun cuvânt în cap sau în Vacarm.

Domnul Prentiss Junior își lovește calul și-l îndreaptă de-a lungul drumului, spre noi.

Cu pistolul încă ațintit.

N-am unde să fug.

Și nu mai am cuțitul.

Lumea se desfășoară la fel de limpede și de încet ca durerea cea mai cumplită, Viola începând să gâfâie puternic lângă mine, Domnul Prentiss Junior venind călare de-a lungul drumului, și Vacarmul meu tulburându-se la ideea că suntem terminați, că nu mai avem unde să scăpăm de data asta, că, dacă lumea te vrea, o să tot vină după tine până o să te prindă.

Și cine sunt eu să repar chestia asta? Cine sunt eu să schimb asta, dacă lumea își dorește acest lucru atât de tare? Cine sunt eu să opresc sfârșitul lumii, dacă el tot vine?

— Cred că fata te vrea *tare*, Todd, zice pe un ton batjocoritor Domnul Prentiss Junior.

Îmi încleștez dinții.

Vacarmul meu începe să se agite în nuanțe de roșu și violet.

Eu sunt Todd Hewitt, fir-ar al naibii.

Ăsta sunt, la dracu'!

Îl privesc direct în ochi, trimițându-mi Vacarmul spre el, și scuip cu o voce scrâșnită.

— Fii amabil și spune-mi *Domnul Hewitt*.

Domnul Prentiss Junior tresare, chiar *tresare* un pic și trage de frâie, fără să vrea, făcându-și calul să se ridice pe picioarele din spate pentru o clipă.

— Acuma fii serios, spune, cu vocea un pic mai puțin sigură.

Și știe că o auzim amândoi.

— Mâinile sus, zice el. Te duc la tatăl meu.

Și eu fac cel mai uluitor lucru.

Cel mai uluitor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Îl ignor.

Îngenunchez și o așez pe Viola pe jos, în praful drumului.

— Arde, Todd, zice ea, cu o voce stinsă.

O pun jos și dau drumul traistei și îmi scot tricoul și-l mototolesc și-l țin apăsat pe gaura glonțului.

— Ține strâns aici, auzi ce-ți zic? îi spun, și furia crește în mine ca o lavă. N-o să-mi ia mai mult de o secundă.

Mă uit în sus, spre *Davy* Prentiss.

— Ridică-te, zice el, și calul îi e încă nervos din cauza căldurii care vine dinspre mine. Nu-ți mai zic și a doua oară, Todd.

Mă ridic în picioare.

Fac un pas în față.

— Am zis să ridici mâinile sus, zice Davy, și calul nechează ușor, tropăind de pe un picior pe altul.

Merg spre el.

Mai repede.

Până alerg.

— O să te împușc! țipă Davy, agitând arma, încercând să-și stăpânească armăsarul care strigă *Trage! Trage!* peste tot în Vacarmul lui.

— Nu, n-o să mă împuști! strig, alergând până la capul calului și trimițându-i un gând zgomotos din Vacarm.

ȘARPE!

Calul se ridică pe picioarele din spate.

— Fir-ar al naibii, Todd! zbiară Davy, răsucindu-se, încercând să controleze calul cu mâna în care nu ține pistolul.

Fac un salt spre el, pocnesc calul peste picioarele din față și sar înapoi. Calul nechează ușor și se cabrează.

— Ești un om mort! strigă Davy, descriind un cerc complet, cu calul care sare și se cabrează.

— Ai *doar pe jumătate* dreptate, zic.

Și deodată îmi văd șansa...

Calul nechează tare și își scutură capul înainte și înapoi.

Aștept...

Davy trage de dârlogi...

Eu mă dau în lături...

Aștept...

Al dracului cal! strigă Davy...

Încearcă să smucească de dârlogi din nou.

Calul se mai învârte în cerc încă o dată...

Aștept...

Calul îl aduce pe Davy la mine ocolind, înclinându-l într-o parte în șa, până ajunge jos...

Și iată șansa mea...

Pumnul meu e jos și așteaptă...

BUM!

Îl lovesc peste față ca un ciocan care cade...

Jur că simt nasul rupându-i-se sub pumnul meu...

Scoate un strigăt de durere și cade din șa...

Scăpând pistolul în praf...

Sar înapoi...

Piciorul lui Davy rămâne prins în șa...

Calul se ridică din nou...

Îl lovesc peste picioarele din spate cât pot de tare...

Și calul cedează.

O ia la sănătoasa înapoi spre deal, și apoi în sus, pe drum, piciorul prins al lui Davy făcându-l să se izbească de pietre și să se umple de praf, în timp ce e târât, repede, spre vârful pantei...

Pistolul e în praf...

Mă duc după el...

— Todd? aud.

Și nu mai e timp.

Nu mai e deloc timp.

Fără să mă gândesc prea mult, las pistolul și alerg înapoi la Viola, la marginea tufișului.

— Cred că mor, Todd, șoptește ea.

— Nu mori, zic, punându-i un braț sub umeri și pe celălalt sub genunchi.

— Mi-e frig.

— La dracu', n-o să mori! îi zic. Nu astăzi!

Și stau acolo, cu ea în brațe, și sunt în vârful pantei ce duce în jos, spre Haven.

Dar n-o să ajungem suficient de repede.

Plonjez în jos. Direct prin tufișuri.

— Haide! zic tare, fiin'că Vacarmul meu a uitat de el însuși și tot ce mai există pe lumea asta sunt picioarele mele care se mișcă.

Haide!

Alerg.

Prin tufișuri.

Și de-a lungul drumului...

Prin alte tufișuri...

Din nou de-a lungul drumului, fiin'că suntem pe drumul cu celălalt sens de mers...

Jos și mai jos...

Lovind cu piciorul bulgării de pământ și sărind peste tufișuri...

Împleticindu-mă peste rădăcini...

Haide.

— Rezistă, îi zic Violei. Rezistă acolo, auzi ce-ți zic?

Viola geme de fiecare dată când aterizăm pe ceva tare...

Dar asta înseamnă că încă mai respiră.

Jos.

Și mai jos.

Te rog.

Alunec pe niște tufe de ferigă.

Dar nu cad.

Drum și tufișuri.

Mă dor picioarele de la cât de abrupt e dealul.

Tufișuri și drum...

În jos...

Te rog...

— Todd?

— Rezistă!

Ajung la poalele dealului și intru în plin în el alergând.

E atât de ușoară în brațele mele.

Atât de ușoară.

Alerg spre locul în care drumul se unește iar cu râul, drumul spre Haven, copacii răsărind iarăși peste tot în jurul nostru, iar râul curgând cu repeziciune.

— Rezistă! îi zic din nou, alergând de-a lungul drumului, cât de repede mă poartă picioarele.

Haide.

Te rog.

Prin curbe și cotituri...

Sub copaci și pe lângă malul râului...

Sus, în față, văd parapetul pe care l-am zărit cu binoclul de pe dealul de deasupra, X-uri uriașe din lemn puse unele peste altele, într-un șir lung, de-o parte și de alta, cu o deschizătură de-a curmezișul drumului.

— AJUTOR! strig, în timp ce mă apropii de el. AJUTAȚI-NE!

Alerg.

Haide.

— Nu cred că mai pot, zice Viola și vocea-i e fără suflare.

— Ba da, POȚI! strig. Să nu ÎNDRĂZNEȘTI să renunți!

Alerg.

Parapeții se apropie.

Dar nu e nimeni.

Nu e nimeni aici.

Alerg prin deschizătura drumului până în partea cealaltă.

Mă opresc suficient de mult cât să mă pot răsuci complet.

Și nu e *nimeni*.

— Todd?

— Aproape am ajuns, zic.

— Nu mai pot, Todd...

Și capul i se răstoarnă pe spate.

— Ba POȚI! îi strig în față. TREZEȘTE-TE, Viola Eade! Ține-ți naibii ochii ăia deschiși!

Și încearcă. O văd cum încearcă.

Și deschide ochii, doar puțin, dar îi deschide.

Și alerg cât pot de repede.

Și, în timp ce alerg, strig AJUTOR!

AJUTOR!

Te rog.

AJUTOR!

Și respirația începe să i se întrerupă.

AJUTAȚI-NE!

Te rog, nu.

Și nu văd PE NIMENI.

Casele pe lângă care trec sunt închise și goale. Din prăfuit, drumul devine pavat și tot nu văd pe nimeni primprejur.

AJUTOR!

Picioarele mi se izbesc de caldarâm.

Drumul duce spre o biserică mare, un luminiș cu copaci, clopotnița strălucind peste piața orașului, aflată în fața ei.

Și nici aici nu e nimeni.

Nu.

AJUTOR!

Mă reped înspre piață, traversând-o, uitându-mă peste tot în jur, ciulind urechile...

Nu.

Nu.

E gol.

Viola respiră cu greu în brațele mele.

Și Havenul e gol.

Ajung în mijlocul pieței.

Nu văd și nu aud niciun suflet.

Mă răsucesc din nou.

— AJUTOR! strig.

Dar nu e nimeni.

Havenul e complet gol.

Nu există niciun pic de speranță aici.

Viola alunecă din brațele mele și trebuie să îngenunchez ca s-o prind. Tricoul meu i-a căzut de la rană, așa că pun o mână să opresc sângerarea.

N-a mai rămas nimic. Traista, binoclul, caietul mamei, îmi dau seama că le-am lăsat pe toate sus, pe culmea dealului.

Eu și Viola ne avem doar unul pe altul pe lume.

Și ea sângerează *atât de mult*...

— Todd? zice ea, cu vocea stinsă și articulând neclar.

— *Te rog*, șoptesc, iar ochii mi se umplu de lacrimi și vocea îmi cedează. *Te rog.*

Te rog te rog te rog te rog...

— Ei bine, dacă tot ai cerut atât de frumos, se aude o voce din celălalt colț al pieței, o voce care cu greu poate fi numită un strigăt.

Îmi ridic privirile.

Ocolind una din laturile bisericii, se vede un singur cal.

Cu un singur călăreț.

— Nu, șoptesc eu.

Nu.

Nu.

— Ba da, Todd, zice Primarul Prentiss. Mă tem că da.

Își mână calul aproape leneș de-a curmezișul pieței, spre mine. Arată la fel de calm și de stăpân pe sine ca întotdeauna, fără pic de transpirație pe haine, purtând chiar mănuși și cizme curate.

Nu-i posibil.

Nu-i absolut deloc posibil.

— Cum e cu putință să fii aici? zic și ridic vocea. Cum...

— Chiar și ultimul prostănac știe că sunt două drumuri spre Haven, spune el, cu o voce calmă și mieroasă, zâmbind aproape compătimitor, dar nu chiar.

Praful pe care l-am văzut. Praful pe care l-am văzut ieri mișcându-se spre Haven.

— Dar *cum*? zic, atât de uluit, încât abia pot vorbi. Armata e la distanță de o zi cel puțin...

— Uneori, zvonul că vine o armată e, pur și simplu, la fel de eficient ca armata însăși, băiete, zice el. Termenii capitulării au fost foarte favorabili. Și unul dintre ei a fost să elibereze străzile, ca să te pot întâmpina aici eu însumi.

Se uită înapoi spre cascadă.

— Deși, bineînțeles, mă așteptam să te aducă fiul meu.

Mă uit în jur prin piață și acum văd fețe, fețe ivindu-se din spatele ferestrelor, din spatele ușilor.

Mai văd încă patru bărbați călare venind de după biserică.

Mă uit din nou la Primarul Prentiss.

— O, acum sunt Președintele Prentiss, zice el. Ai face bine să ții minte asta.

Și atunci îmi dau seama.

Nu-i mai pot auzi Vacarmul.

Nu mai pot auzi Vacarmul *nimănui*.

— Nu, zice el. Cred că nu poți, deși asta-i o poveste interesantă și nu la ce-ai putea tu să te...

Viola alunecă și mai mult din brațele mele și geme de durere.

— Te rog! îi zic. Salveaz-o! O să fac tot ce spui! O să intru în armată! O să...

— Toate lucrurile bune la vremea lor, zice Primarul, părând și el, în sfârșit, un pic iritat.

Se dă jos de pe cal, cu o singură mișcare degajată și începe să-și scoată mănușile deget cu deget.

Și știu că am pierdut.

Totul e pierdut.

Totul s-a sfârșit.

— Ca Președinte nou-numit al acestei frumoase planete a noastre, zice Primarul, ținându-și mâna în sus, ca și cum mi-ar arăta lumea pentru prima dată, dă-mi voie să fiu chiar primul care îți urează bun venit în noua sa capitală.

— Todd? șoptește Viola, cu ochii închiși.

O țin strâns lângă mine.

— Îmi pare rău, îi șoptesc. Îmi pare atât de rău.

Am nimerit direct într-o capcană.

Am nimerit la capătul lumii.

— Bine ați venit, zice Primarul, în Noul Prentisstown.

Sfârșitul cărții întâi

Cuprins

PARTEA I 7
1. Gaura din mijlocul Vacarmului 9
2. Prentisstown 24
3. Ben și Cillian 37
4. Nu gândi asta! 48
5. Lucrurile pe care le știi 58
6. Cuțitul din fața mea 66

PARTEA a II-a 75
7. Dacă ar mai exista vreo fată 77
8. Ce alegeri face un cuțit 87
9. Când norocul nu-i de partea ta 95
10. Mâncare și foc 104
11. Caietul fără de răspunsuri 116
12. Podul 126

PARTEA a III-a 141
13. Viola 143
14. În bătaia puștii 154

15. Frați întru suferință 166
16. Noaptea-n care nu ne cerem scuze 177
17. Întâlnire într-o livadă 189
18. Farbranch 199
19. Următoarele decizii ale cuțitului 215

PARTEA a IV-a 229
20. O armată de bărbați 231
21. Lumea largă 241
22. Wilf și marea de chestii 257
23. Un cuțit e la fel de bun
ca acela care-l mânuiește 272
24. Moartea unui laș care nu-i bun de nimic 282
25. Ucigașule 293

PARTEA a V-a 303
26. Sfârșitul tuturor lucrurilor 305
27. Și mergem mai departe 317
28. Mirosul de rădăcini 329
29. Aaron cu o mie de fețe 339
30. Un băiat pe nume Todd 352
31. Cei răi sunt pedepsiți 363

PARTEA a VI-a 375
32. Pe râu în jos 377
33. Carbonel Downs 385
34. O, nu mă părăsi niciodată 394
35. Legea 403
36. Răspunsuri la întrebări 412
37. Ce rost mai are? 427

38. Am auzit o fecioară strigând 439
39. Cascada 447
40. Ofranda 456
41. Dacă unul dintre noi cade 472
42. Ultimul drum spre Haven 490

PATRICK NESS

YOUNG 12+

Todd Hewitt e ultimul băiat din Prentisstown, un oraș mai puțin obișnuit. Oamenii pot auzi ce gândesc ceilalți. Tot timpul. Viața lor se desfășoară într-un copleșitor și neîncetat Vacarm; nu există intimitate, nici secrete.

Chiar cu o lună înainte de a împlini 13 ani, dată la care ar urma să devină bărbat, Todd descoperă întâmplător un loc liniștit. Fără Vacarm. Însă un asemenea loc nu poate exista! Înseamnă că locuitorii din Prentisstown l-au mințit.

Și acum va trebui să fugă ca să se salveze de la moarte...

Dar unde să fugi dacă cei care te urmăresc pot auzi T O T ce gândești?

Un roman în tradiția Aventurilor lui Huckleberry Finn și a capodoperei De veghe în lanul de secară, despre un adolescent care fuge, împreună cu câinele său vorbitor, Manchee, spre o lume normală. Chiar dacă asta înseamnă să meargă până la capătul lumii... și mai departe.

www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-881-0
9 789737 078810
TREI

Patrick Ness s-a născut în 1971 într-o bază militară unde tatăl său era sergent instructor. A locuit în Hawaii până la 6 ani, apoi încă zece ani în statul Washington. A studiat literatura engleză la University of Southern California. În 1997 i-a apărut prima povestire în revista Genre și de atunci n-a mai renunțat la scris. „Măcar 1 000 de cuvinte pe zi – orice s-ar întâmpla."

În 2008 a publicat Vocea pumnalului, prima carte pentru tineri care i-a adus faima internațională, urmată de celelalte două părți din trilogia Pe tărâmul haosului și de romanele Chemarea monstrului (Editura Trei, 2015) și More Than This (2013). A scris și literatură pentru adulți: The Crash of Hennington (2003), Topics About Which I Know Nothing (2005), The Crane Wife (2014).